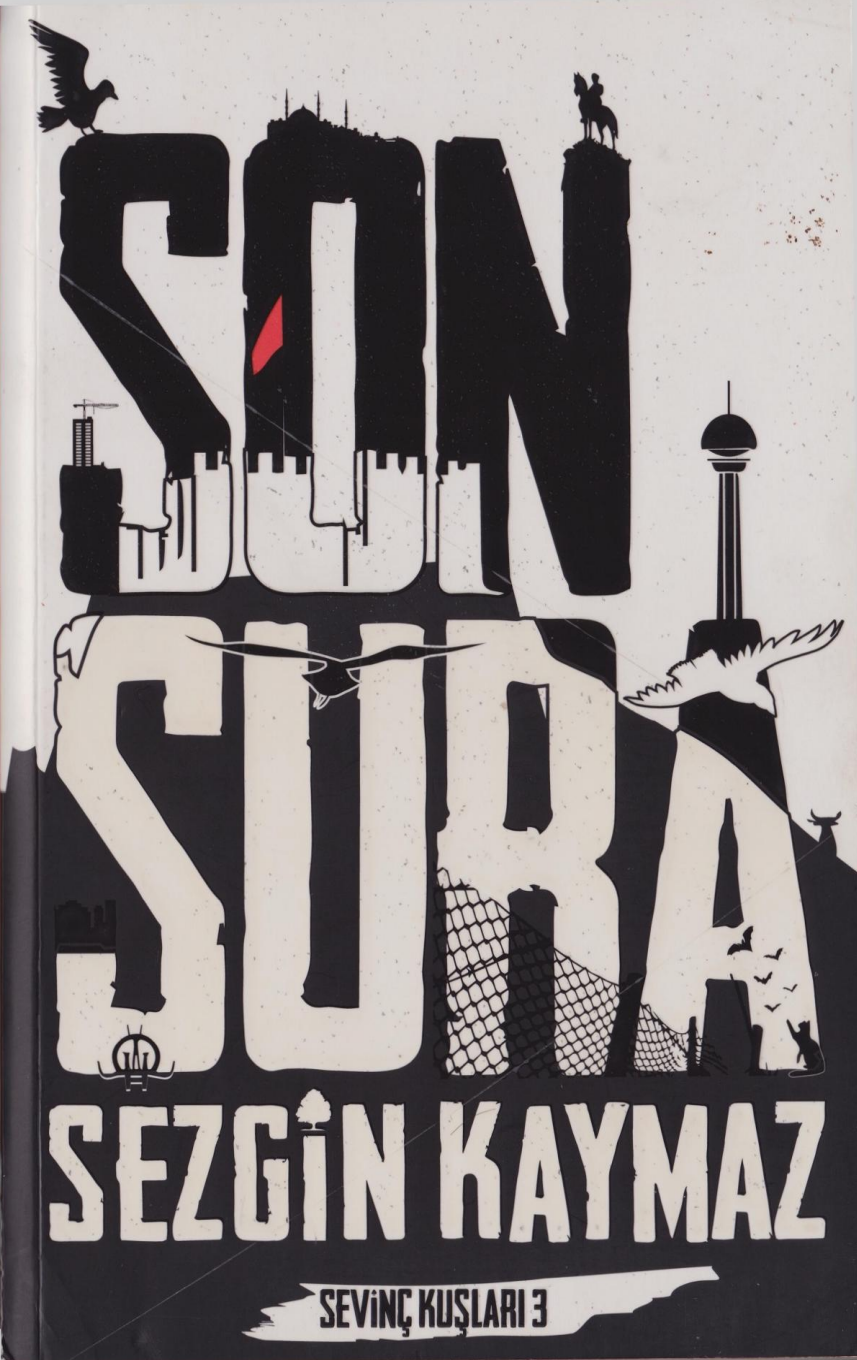
SON
SÜRA
SEZGİN KAYMAZ
SEVİNÇ KUŞLARI 3

APRIL

Yayın No: 152

1. Baskı: Kasım, 2015

ISBN: 978-605-5162-61-0

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Editör
Selahattin ÖZPALABIYIKLAR

Kapak Tasarım
Eralp GÜVEN

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

Son Şûrâ
© Sezgin Kaymaz

Bu kitabın yayın hakları April Yayıncılık'a aittir.

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

SEZGİN KAYMAZ

SEVİNÇ KUŞLARI 3

Garibanlıklarıyla gelip dünyayı gariplikten kurtaran,
garip garip gidip gene garip bırakan güzel kardeşlerime;

Murat Okur'a,

Özgür Erhan Yılmaz'a,

Nihat Hatunoğlu'na...

Kamunun hâlıkı birdir, niçin bazısı kâfirdir
Bu ne hikmet bu ne sırdır, bilen gelsin bu meydâne...

Abdülehad Nuri Sivasî

Kötülük, hayırsız evlât Mustafa kılığında Kübra'ya, pezevenk Orhan kılığında Seher'le Berna'ya uzandıydı. Eli boş durmadıydı iyilik; afro saçlarını attıra attıra geldiydi, Kıvırcık kılığında Kübra'ya, Berna'ya uzandıydı.

Naim Orhun'la Veysel İnan, Ulucanlar Zübeyde Hanım Kadın Doğum'da, annesinin karnında bıçak yemiş bir cenine uzandıydı. 1989'un 18 Nisan'ında ölerek doğduydu İrfan. Hayata uzandıydı. Süt emer bir bebekti, süt arıyordu, Zila'nın memelerine uzandıydı.

Süt emer bir bebek arıyordu Zila'nın memeleri; süte uzandıydı.

Teoman Kemâni'yle Gülhan Kemâni yüz bin çeşit fobi üzerinden, psikiyatristimiz Edip Karahan stuporlu melankoli üzerinden, Veysel ise AIDS üzerinden aşka uzandıydı.

Merhamet, Hayri ve Celil kılığında sokak kedilerine uzandıydı.

Bahâ, Erdem, Dinçer, Ensar, Foto, Memiş ve Okan günyüzüne, günyüzü eşref-i mahlûkata uzandıydı.

Ama kötülük geceye ve gündüze uzandıydı.

Tebdil-i kıyafet ettiydi vicdan, merhum mafyacılarımızdan Arap Ahmet'in oğlu Uğur kılığında Deccal'a, Deccal vahşet kılığında şefkate uzandıydı.

Berna'nın meslektaşları Belami, Deyzi, Ahsen, Aşkım, Nurşah, Sevil, Engin, Sertaç ve Okşan Berna üzerinden GMK 133'e, GMK 133 Zila ile Kübra üzerinden Berna'nın meslektaşlarına uzandıydı.

Geçtiydi zaman...

Seneler senelere uzandıydı.

Sen buna roman dediydin...

Bu dünya bir penceredir,
Gelen bakıp geçer bir gün...
Murat Ozanoğlu

Ankara Adliyesi, Opera'da inşaatı biten abus binasına taşındı. Adamı dövecek gibi duruyordu bina. Kızılay'dan Ulus'a, bütün mıntıkanın suratı asıldı.

Sene 1989.

♠

Sen Ulucanlar'daki cânım Zübeyde Hanım Kadın Doğum'u önce ittir kaktır Sıhhiye Sağlık Sokak'taki bir apartmana götür tık, ondan sonra da çocuk kandırırmış gibi git Etlik'te dört yüz yirmi yataklısını aç, doktoruymuş hemşiresiymiş bakmadan, çalışanların alayını histroskopmuş, kadın doğum pediymiş, nisai küretmiş, vajinal ekaratörmüş gibi paketleyip oraya aktar, Naim Orhun'u da bağ bağışlarmış gibi getir, başına koy.

Sene 1990.

♠

"Bunu hastalık kabul edecek olursak bir şekilde baskılayabilir, normal bir oğlan çocuğuymuş gibi giyinip kuşanmasını sağlayabiliriz." dedi Edip. O sırada normal bir oğlan çocuğuymuş gibi Kenan'ın yanağını okşuyordu. Veysel de oradaydı. "Sensin normal." dedi Zila'nın file çorabına yeşillenen Foto'ya bakarak. "Taş gibi çocuk. Neresi hasta?" Bu konu Edip'in ihtisas alanına giriyordu müsaade edersen. "Ama bir dakika lütfen... Psikiyatri karşı cinse öykünenleri hasta kabul eder..." Veysel de psikiyatriyi topyekûn hasta kabul ediyordu. "Sokayım psikiyatrine." dedi. "Berna

da karı gibi giyiniyo. Hasta mı şimdi?" Evet, hastaydı. "Hasta tabii." dedi Edip. "AIDS üstelik." Naim de oradaydı. "Onu demiyor aslanım." diye çıkıştı Edip'e. "Ruhen hasta mı diyor. Berna kızımız koç gibi delikanlı her bakımdan." Gülhan da oradaydı; bir omzunu bir yana yatırıp bir ayağını sehpanın üzerine bastı, dirseğini dizine yaslayıp dayılandı: "Herkes istediği gibi giyinir birader. Biz seni pembe pantolon giyiyorsun diye tedavi etmeye kalkıyor muyuz?" Kenan zaten oradaydı. "Ama onu benim hediyem olduğu için giyiyor." dedi. "Hı hı..." dedi Edip Kenan'ın saçlarını karıştırarak. "Bir taneciğimin hediyesi olduğu için..." Zila da oradaydı. Maden suyu şişesini kafasına dikip sessizce geğirdi, "Çocuk hâlinden hoş. Karışma sen." dedi Edip'e. Foto da oradaydı. "Ben mi hoşum?" diye sordu Zila'ya. File çoraptan ümidi kesmiş, Zila'nın tül detaylı eteğinin puantiyelerini inceliyordu. "Bana mı karışmasınlar?" diye de sordu. "Niye?" diye de, "Ben hasta mıymışım?" diye de, "İğne mi yaptırcaksınız?" diye de, "Peçiç oynayalım mı?" diye de sordu. "Öf!" dedi Naim Orhun. "Öf öf öf artık..." dedi. "Yok oğlum..." dedi. "Bi sus." dedi. "Kurban olayım soru sorma." dedi. "Ben mi?" dedi Foto. "Pes!" dedi Naim Orhun. İrfan da oradaydı. Hayri'nin kucağına işedi. Zila İrfan'ı alıp suyunu falan hiç süzmeden yapıştı dudağına: "Aşşkımmm!" dedi. Hayri "Haydaa! Dağıldık gene." dedi. Kübra da oradaydı. "A aa!" dedi. "Nası bi adamlarsınız anam siz?" dedi. "Yerleri sildikten sonra çay getiriyim mi?" dedi. Celil de oradaydı. "Ben içerim bi bardak." dedi. Naim Orhun fırsatı kaçırmadı: "Şurda bilimsel bir şey konuşuyoruz, adamın derdine bak: Çay." dedi. Celil, Hoca'ya ters ters baktı bir şey demedi. "Ben kalkayım yavaş yavaş." dedi Hayri. "Ben yolcu ediyim anam." diyen Kübra hariç kimse oralı olmadı. Celil de kalkıp pantolonunu düzeltti. "Hadi ben de kalkayım bari. Çayı başka zaman içeriz." Naim Orhun oralı oldu: "Aman otur, hatırım kalır."

Çıktı iki ortak. Celil, "Bir şeye ihtiyacın var mı Ortak?" diye sordu Hayri'ye. Nereden baksan tanıdık tanıyalı beş parasız yuvarlanıp

gidiyordu çocuk. Şimdi de işsiz kalmış gibiydi. Ama polislikten ayrıldığı için değil, Tandoğan'daki alt geçidin sokak kedileri 133'e transfer olduğu için. "Ver işte üç beş." dedi, sonra biraz dertlendi. Çok haylazdı Bahâgil be Ortak. Sokaktayken bu kadar değildi bunlar. Korkuyorduk gene bir bokluk çıkacak diye. Bir tecik Foto kalmıştı akıllı uslu, o da bizimle vakit geçirdiğinden daha çok kloş etekleriyle, abiye bluzlarıyla vakit geçiriyordu.

Celil çıkartıp para vermişti biraz. "Dadılığı abarttın, çok kaptırdın, seviyosun, iyisin hoşsun, anladık da, bi çare düşünmen lâzım yavaş yavaş. Sırf kendi başlarını değil, bizim başımızı da belâya sokacak o hergeleler. Üstesinden gelemeyeceğiz. Bak sana söyleyeyim." demişti. O da dertliydi çocuklardan yana. Tabii Dinçer hariç. O başkaydı.

1991 senesiydi.

♠

Celil haklıydı.

Tavuk götü tövbe tutmuyor, Dinçer'le Foto hariç, sokak kedileri sokaktan zinhar vazgeçmiyordu. Bin takla, binbir mafyoz operasyon, hile hurda, sahte rapor, rüşvet, nüfus çıkarttırmıştın, okutamıyordun itleri. İşe sokayım da akıllansınlar demeye kalkıyordun, bir olup öbür çırakları dövüyor, "Bizi ellemeye kalktı." deyip deyip kalfa bıçaklıyorlardı. Sokak kedileriydiler, bağlasan evde tutamıyordun, hiç gönülleri yoktu, korkunun tillahını görmüşlerdi; "Bak başınıza iş gelir." deyip gözlerini de korkutamıyordun, hiç korkuları yoktu. Bir gün bakıyordun Bahâ'yla Ensar buhar olmuş, bir gün bakıyordun sadece biri, bir gün bakıyordun Erdem'i de katmışlar peşlerine, üçü birden yok. İhale, aşiretin yegâne kanun adamı olarak nüfus işlemlerinin en kanun dışı ve ahlâksız kısımlarını kanuna uygun olarak hâlleden Celil'e kalıyor, kimseye çaktırmadan karakolu ayağa kaldırıp çocukları bulduracağım diye, buldurduktan

sonra da sicillerini sümen altı edeceğim diye adamcağızın alnının derisi çatlıyordu. Naim Orhun'dan yediği fırça da cabası.

"Bir de emniyet amiri olacaksın. Üç tane donu düşüğü bulamıyorsun."

"Kolaydı çünkü..." diyordu Celil. "Ankara'nın nüfusu üç buçuk milyon. Haberin var mı senin?" Allah'tan evcil hayvan sahipleri gibi bol bol fotoğraflarını çektirip koymuşlardı cüzdanlarına. "Meslek hayatım tehlikede be. Ne sıfatla arattırayım, bi düşünsene. Anaları değilim, babaları değilim."

Altta kalır mı, "Ben de nüfus müdürü değilim." diyordu Naim Orhun. "Eşek kadar oğlanlara doğum raporu tanzim ettirmedin mi sen bana? Seninki meslek hayatı da bizimki değil mi?"

"Öff!"

Genelde Güvenpark'ta, Kurtuluş'ta, Abdi İpekçi'de veya Yüksel'de kulampara avına çıkmış oluyor, semiz oğlan kıçı peşine düşmüş sefilleri kendilerince tuzağa düşürüp dövüyor, deşiyorlardı falan. Bahâ jilet atıyordu genellikle. Pratiğini kaybetmemişti. Hâlâ dilinin altında başarıyla saklayabiliyordu kırık jiletleri. Ensar şişliyor, Erdem taş, sopa, çakı, yanında ne getirdiyse kullanıyordu. Tamam, yerlerini üç aşağı beş yukarı tahmin edebiliyorduk ama simitçi gibi de her dakika orada durmuyorlardı ki git elinle koymuş gibi bul. Bir yerlerde sotaya yatıyor, bir yerlerde geceliyor, bir yerlerde sabahlıyordu hergeleler. Yatak döşek aradıkları yoktu.

Neticede, Celil'in şerrinden korkup ama Çankaya Karakolunun haftada bir söve saya haylaz oğlan peşine düşen memurları eliyle, ama Deccal'ın, ama Solak Uğur'un her delikte gözü olan adamları eliyle bulunuyordu çocuklar. Bir dahaki kaybolacakları güne kadar GMK 133'e tıkışıyor, sıkıla bunala –"Penceresi bile yok buranın yaa!"– iki oturuyor, biraz Foto'yla hasret giderip eteğini falan kaldırarak eğleniyor, biraz İrfan'la oynayıp oğlanı Mimar Serkan Kılıç marifetiyle bir'den yirmi'ye birleştirilip tek daire yapılmış apartmanın her katına işetiyor –Allah'tan Memiş'le Okan bir ay

arayla ölmüştü de onların çapağıyla pasağıyla uğraşmıyordu artık Kübra– söylene söylene halı silen Kübra'yı gıdıklıyor, Gülhan'dan racon öğreniyor, Kenan'la habire peçiç oynayıp habire Edip'in psikolojisini bozuyor, yel yepelek banyodan çıkıp havalandıra havalandıra dolanan Zila'yı dikizleyerek Kübra'yı üstten aşağı tike kestiriyor, ara ara eve uğrayan Kayhan'ı ölmesine kaç kriz kaldığını sorup uğradığına uğrayacağına pişman ediyor, ortalığı katıp karıştırıyorlardı. Hayri gene kaçmasınlar diye alttan alıp nasihat ede, gıdılarını kaşıyadursun, ara bul kaybet - ara bul kaybet, canından bezen Celil utanmayı arlanmayı bırakmış gelip gidip Bahâ'ya yalvarıyordu. "Bahâ... Bahâcım... Niye böyle yapıyosunuz? Bak Dinçer yapıyo mu hiç? Foto yapıyo mu? Ya gene başınıza bi şey gelirse?" Bilemiyordu adamcağız, bunların zırt pırt kaybolması mı daha çok koyuyor, bacak kadar bebelerin bunu adam yerine koymaması mı, yoksa Naim'in lâfları mı. Hem bu Hayri'nin bokunda boncuk mu vardı kardeşim? Onu dinliyodunuz da bizi niye dinlemiyodunuz? Evde de Fehiman'dan ayrı azar işit: "Gene mi kaybettin çocukları Celil?" Yeterdi amına koyayım! Naim'e saygı, Hayri'ye saygı, Zila'ya saygı, mafyacıbaşı Deccal'a saygı, bize gelince bi dil çıkarmaları eksikti piçlerin. En iyisi yurt dışına gönderecektin bunları okuma ayağıyla. Hem dil öğrenirlerdi kavga dövüş, hem de bakarsın adam olurlardı. Sahi lan. İyi fikirdi ha. Para mesele değildi; Deccal ne güne duruyordu? Yazadursundu deftere; alırdı. Fikrini çok beğenmişti ama nasıl açacağını, kimden başlayacağını bilemiyordu. İlk Hayri'ye söyleyeyim dedi, sen beni çocuklardan kıskanıyorsun deyip küserdi o hanım evlâdı şimdi, Gülhan'la başlayayım dedi, o da Foto'yu çok seviyordu, olay çıkarırdı, Zila'ya ha söylemişin ha söylememişin, Edip'e söylesek terapiye alırdı bizi, Naim'i zaten siktir et, kala kala bir Veysel kalıyordu elimizde: Şu dünyada kimseye saygısı olmayan bir adam. Koştu gitti. Tabii aynı zamanda da şu dünyada kimseyi ciddiye almayan bir adamdı Veysel. Bunu da ciddiye almadı. "Amaan, siktir et. Tasası sana mı düşmüş?" dedi, bu üsteleyince "Ne hâlleri varsa görsünler lan. Bana

ne sanki?" falan dedi, bu gene üsteleyince azıcık azıcık ciddiye almaya başlar gibi oldu, "İyi bi fikir düşünmem lâzım, öyle dan diye olmaz." filan dedi, bu daha da üsteleyince "Bi sus da düşünelim." dedi, hemen oracıkta düşünmeye başladı.

"Tamam, sen düşün o zaman." dedi Celil. "Ben seni sık sık arar sorarım."

Veysel, "Ânında kapatırım suratına." dedi. "Hiç arama. İyi bi fikir bulmasını bilirsek aramasını da biliriz."

Celil kalktı. "Tamam, aramayız. Şimdilik Hayri'ye Naim'e falan söyleme sana geldiğimi, gözünü seveyim."

"Söyler miyim lan? Manyak mısın?"

Şeytan azapta gerekti. Naim geldi. "Vatandaş asayiş bekliyor, emniyet teşkilatı kapı gezmesinde." dedi homur homur. Bir aceleyle sigarasını yaktı, dumandan bunalsın diye kasten oturmadı, Celil'in karşısında dikildi. "Hayırdır?" Ses tonundan şer akıyordu. Olanca dumanı saldı bunun suratına. "Gene mi kaybettin çocukları?"

"Yok yav." dedi Celil. "Geçiyodum da, bi uğrayıp göreyim dedim Veysel'i. Gidiyorum zaten."

Veysel düşünmeye devam ediyordu. "Ne yalan söylüyon aslanım?" dedi oturduğu yerden. "Çocukları hâlledelim diye gelmedin mi sen?"

Celil gözlerini Naim Orhun'un gözlük üstü bakışından kaçırıp Veysel'e baktı tepeden. "Senden medet umanın beynine sokayım." dedi, kapıya yürüdü. Naim Orhun Veysel'e dönmüş, "Ne yaptı bu gene bizim çocuklara?" diyordu.

Hay sizin çocuklara!

Aldı ondan sonra Celil'i bir sıkıntı. Hayri duyarsa kesin darılırdı. 133'ten uzak duracaktı birkaç gün. O zaman zarfında karakoldan da uzak durmaya çalışacaktı. Bakarsın Hayri karakolu basıp çok ağır konuşurdu personelin içinde, neme lâzım. Emniyette

ıvır zıvır işler uydururdu kendine, devriye arabalarını, noktaları falan teftişe giderdi lüzûmsuz lüzûmsuz, fellik fellik kaçar, kıyı bucak saklanırdı. Yeter ki bizim yüzümüz tutuncaya kadar birkaç gün uslu dursun, kaybolmasındı piçler. İki gün kafamızı dinlesek gider kendimiz itiraf ederdik; kusura bakma Ortak falan. İki günümüz huzurlu geçsindi yeterdi.

Ama geçmezdi.

Geçmedi.

O günün gecesi, oturmuş Dinçer'le hapis oynuyordu ve fena sıkışmıştı, basıp geçiyordu oğlan; bunun pullarını helâ taşı niyetine kullanıyordu. Kapı çalınınca "Siz devam edin. Ben bakarım." deyip gitti açtı Fehiman. İki dakika sonra geri döndü, "Naim Hoca geldi." dedi. "Gir dedim girmem dedi. Aşağıda bekliyormuş seni." Hayat işte. Bu adamın geldiğine sevineceğini nerden bileceksin? "İyi, ben bir gidip bakayım." dedi, kalkarken de dizini kazara çarpıverdi tavlaya.

"Yaa, mahsustan yaptın."

"Yok oğlum. Hocanın geldiğini duyunca heyecanlandım da ondan oldu."

"Olsun." dedi Dinçer. "Ben hepsinin yerini biliyorum ki. Sen gelinceye kadar geri dizerim. Hi hi hi." Hem kişniyor hem saçılan pulları topluyordu itin oğlu.

Celil eğilip tavlayı aldı yerden, –"Dur ben de yardım edeyim."– kapatıp koydu sehpanın üstüne. "Tavla kapandı mı oyun sıfırlanır ki. Hi hi hi." Kurnaz tilki seniii. Sen kimle aşık atıyodun lan!

"Terlikle iniyorum Fehiman. Bana lâf çarpmaya gelmiştir, deplasmanda gözü yemedi kesin. Aşağıda iki atışalım, gelirim hemen. Örtülmesin kapı."

"Bence ayakkabılarını giy, anahtarlarını al, kapıyı da çek."

Bıyıklı da olsa kadın kadındı. Dinleyecektin kardeşim. Kuşandı, kapıyı çekti indi Celil.

Ve evet; müjdeyi verdi hemen Naim Orhun. "133'ten çıktım da,.." diye başladı selâmsız sabahsız. "... seninkiler gene girmiş yerin dibine. Yoklar. Hayri Güvenpark'ı dolaşmış, Selanik, Sakarya makarya, Kurtuluş Parkı, her yere bakmış, bulamamış. Eve dönüyordum, senin bulacağından hiç ümidim yok ama, hadi bir uğrayıp haber vereyim dedim."

Celil altta kalacak değildi. "Vermek için buralara kadar gelmene gerek yoktu Hoca."

Gözlüğünün üstünden buna baktı baktı Hoca, "Aslında şunu söylemek için geldim..." dedi. "Veysel'e söylediğin şey var ya... Onun için... Çok iyi düşünmüşsün. Sen beni bitin kadar sevmez, insandan saymazsın bilirim ama..."

Celil'in kanı kaynayıverdi adama. "Estağfurullah canım." Demek çok iyi düşünmüştük ha? "Sen bana sataşıyosun ben sana sataşıyorum. Eğleniyoruz işte." Canım yaa.

"Doğruya doğru şimdi. Ben de seni sevmem. Arada Hayri, Veysel, Zila falan olmasa yüzüne bakmam; yalan yok. Ne polisliğin polisliğe benzer, ne insanlığın insanlığa..."

Lan! İbneye bak! "Ee?"

"Ee'si şu: Senden hiç beklemezdim ama iyi düşünmüşsün yani. Elimizi taşın altına sokalım hepimiz, Veysel iki gündür götünü yırtıyor iyi bir fikir bulacağım diye, ona da bir el atalım, biz de bakınalım sağa sola, eşe dosta danışalım, arayalım tarayalım, ağzı yüzü düzgün, güvenilir, iyi bir okul bulalım yurt dışında, ne yapıp edip gönderelim birkaç seneliğine çocukları. Bizden geçmiş. Sırtlarını mindere getiremeyeceğiz kerataların, hepimiz üzüleceğiz ondan sonra. Bundan korkuyorum. İşin finans kısmı benden. Orasını hiç düşünme sen."

İyi adamdı bu yav. Bakma dambır dumburluğuna; insan adamdı. "Hay ağzını dilini yiyim Hoca. Ben de tam diyodum ki..."

"Senin ne dediğin önemli değil, benim ne dediğim önemli. Ve ben de diyorum ki, bir an önce yürü git, bul şunları. Bir kere de polisliğinin hayrını görelim be kardeşim."

Hayvan adam!

"Ayrıca kendini sevdirmek için yağ çekip durma bana. Olmaz o iş."

Göt!

Üç gün aradı taradı, Ankara'nın altını üstüne getirdi Celil, ama sonunda buldu haydutları. En aramadığı yerde üstelik: Çankaya Karakolunun nezarethanesinde. Gene bir kulampara denkleyip ağzını burnunu kırmış, kıçını bacağını deşmiş, bağrına böğrüne jilet çalmışlardı. İyi tarafı, daha çook deşeceklerken ellerinden almışlardı yetişip; şükür ölmemişti orospu çocuğu. Kötü tarafı, adamı çocukların elinden alanlar Solmaz Kılıçtepe'nin polisleriydi. Çocuk Şube'ye postalamak üzere karakola götürmüş, kulamparayı da hastaneye yetiştirip "Şikâyetçi ol amca." demişlerdi. "Ne çekiyoruz bu tinercilerden. Biz yakalıyoruz, savcı beş dakikada salıyor. Al, dilekçeni hazırladık biz." Kötü tarafı, imzalamıştı orospu çocuğu. İyi tarafı bayağı iyiydi; Nazif'in Akademideki sınıf arkadaşını özleyeceği tutmuştu o gün; Solmaz Kılıçtepe'nin amiri Gürbüz'ü. Kalkmış ziyaretine gitmiş, bizim itleri orada kubuz kubuz oturur görünce de aklı üstünden gitmişti. "Bunları bana veriyorsun," demişti Gürbüz'e, "o şikâyet dilekçesini de yırtıyorsun." O da vermişti, elinin kiri, "Yırtarız, ayıp ettin, elimize mi yapışır? Ama yemekler senden bu öğlen." deyip dilekçeyi de yırtmıştı bir güzel. Nazif öğle yemeğinden sonra getirip atmıştı nezarete haydutları; aklınca Celil'le dalga geçecek.

"Çocukları elinle koymuş gibi bulmuşun Celil. Helâl olsun."

Bu dördüncü sınıf falan bir emniyet müdürlüğü düşürelim de havamızdan geçilmesin diye çırpınır fakat terfi listesine adını bile yazdıramazken o arkadan arkadan gelip çoktan emniyet amiri olmuş, listeye de girivermişti; havasından geçilmiyordu herifin. Neyse ki soyadı Oral'dı.

"Senin soyadının mânâsı neydi Nazif?"

"Yaa tamam. Al götür şunları."

"Gene şükretmek lâzım. Anal da olabilirdi."

"Abi tamam dedik. Personelin yanında olmuyor ama."

133'te Hayri tembihlemiş, Naim Orhun "Şu çocukları bir kere buldun, onu da kendin bulamadın." deyip Celil'i aşağılamış, Celil o hırsla çocukları iyi bir azarlamış, Bahâ derhâl Celil'e küsmüş, Kübra, "A aa! Büyüklere küsülmez anam. Ayıp!" deyip deyip çay taşımış, Gülhan omzunu yatırıp yatırıp "Ah ben olacaktım ki..." diyerek oğlanlara gaz vermiş, Foto, "Ben gitsem benim eteğimi de kaldırıp bakar mıydı o adam?" diye sormuş, Zila hepsiyle ayrı ayrı dalga geçip bol bol maden suyu içmiş, İrfan bol bol uyumuş, bol bol emmiş, bol bol işemiş, Naim Orhun bol bol emcik seyretmiş, Celil de biraz bakmış, Edip ukalâlık edip tüm bu olanların sıkı bir varoluşçu terapiyle fenomenolojik bakımdan ele alınmasında fayda olacağına, zira çocukların yaşadıkları büyük travma nedeniyle dış dünyayı dış dünya üzerinden değil o korkunç travma üzerinden algıladıklarına, güven duygularının ağır hasar gördüğüne vurgu yapmış, normal ve sosyal bireyler olabilmelerinin ancak çok sağlıklı, çok sosyal fakat yepyeni bir ortamda yaşamalarının sağlanmasından geçeceğini belirtmiş, Veysel "Ne diyon lan astırıfıstırı astırıfıstırı?" deyip psikiyatriyi gene itin götüne sokmuş, sonra o değilden, "Avustralya'ya gönderiyoz bunları." demişti. "Kaç gündür düşünüyodum, sonunda buldum. Babam Avustralya'da ya lan benim. Başka kime emanet edecez? Aradım konuştum bugün. Okul sukul, hepsini hâlledecek. Çok da sevindi ha. Seni bile

doktor ettim ben, onları reisicumhur ederim dedi." Celil alkışladı, Naim Orhun kalktı Veysel'i öptü, oğlanlar orda ne biçim kanguru yeriz diye sohbete başladı, Zila bir maden suyu daha içti, Edip, "Ben de bunu demek istiyordum." dedi, Kenan, "Biz de gidelim mi Edip?" dedi, Gülhan tek kaşını kaldırıp "Özleyeceğiz be." dedi, Kübra, "Anam oralarda terli terli su içmeyin, karşıdan karşıya geçerken dikkat edin." dedi, Foto, "Ben niye gitmiyomuşum?" diye sordu, Hayri bir ona baktı, bir buna baktı, "Hoop!" diye bağırdı. "Amma gönüllüymüşünüz yaa! Kimse bir yere gitmiyor. Aklınızı başınıza alın." Herkes döndü, "Ah biraz da sen alsan." der gibi Hayri'ye bakmaya başladı. Zor olacaktı bunu razı etmek.

Zor oldu. O kadar ki, şûrâ tertipleyip Deccal'ı bile çağırdılar. Buna geçirse geçirse o söz geçirirdi. O da daha ilk dakikada döndü bunlara geçirdi:

"Benim için Hayri ne diyorsa o."

Tartış, kapış, dil dök; nafile. Ama Allah'tan Edip vardı.

"İlk sen buldun, ilk sen başlarını okşadın, sen korudun, sen kurtardın, şimdi bırakmak istemiyorsun. Bunu anlıyorum. Hepimiz şeylerle duygusal bağlar kurarız. En çok da sahiplendiğimiz şeylerle. Ve zaman içinde mutlak anlamda bizim sanmaya başlarız onları. Hâlbuki bizim olan o şeyler değil, o şeylere yüklediğimiz anlamlardır: Duygularımız. Gidecek olan gidecektir, giden gider zaten, duygularımızdır bizimle kalan. Onlarda varsaydığımız yüceliklerden dolayı sevmeyiz şeyleri Hayri, kendi yüce duygularımızdan dolayı severiz. Sen de çok güzel bir bağ kurmuşsun; çok seviyorsun çocukları; ama senden dolayı seviyorsun, yerlerinde başka çocuklar olsaydı onları da severdin. Şimdi şu sorunun cevabını düşün lütfen: Duyduğumuz sevgi, sevgi duyduklarımıza sahip olmaktan kaynaklanıyorsa gerçek bir sevgi olabilir mi?"

Zila dahil herkes Hayri'ye bakıyor, bir tek Veysel Edip'e bakıyordu. Bir de Deccal herkese. Durdu durdu, "Gitsinler." dedi Hayri.

"Pasaport işlemleri falan nasıl olacak?" Duygulanmıştı; kafayı dağıtmaya çalışıyordu. "Hâlletik bile." dedi Celil. Baktı Hayri buğulu buğulu bakıyor, gitti sarıldı. "Üzülme be Ortak. Bak valla daha iyi olacak."

"Dinçer'i de gönderelim gitsin o zaman."

"Yok yok. O burda iyi."

Kenan tartışmaları yarım kulak, Edip'i ise büyük bir dikkatle dinlemişti. Çaylar gelirken sordu: "Şeylerle duygusal bağlar kurarız demekle ne demek istedin sen Edip? Ben şey mi oluyorum bu durumda? Herhangi bir şey? Nesne?"

"Bir taneciğim; ne alâkası var?"

"Ayrıca bir de dedin ki, şeyleri kendimizden dolayı severiz. Sen beni sevmiyor musun? Kendini mi seviyordun ilk günden beri?"

"Ama bir taneciğim..."

"Tamam Edip. Anladım ben."

Naim Orhun Veysel'e döndü. "Güzel örnek verdi senin homoseksüalist psikiyatrist." dedi. "Ben kurtardım, benimsin. Seni seviyorum, benimsin. Sana bu hayatı ben verdim, beni bırakıp hiçbir yere gidemezsin. Di mi? Güzel örnekti yani."

Veysel kafa salladı. "Doğru valla." dedi. "O yemeği sana ben ısmarladım, sıçamazsın demek gibi bi şey."

Bahâgil Avustralya'ya yollandı. Zila'nın dolapta, çekmecelerde nesi varsa yükledi götürdü Foto.

Sene 1992.

♠

Zila'ya Zila, Gülhan'a Gülhan, Kenan'a Kenan, Edip'e Edip diyerek büyüyordu İrfan doğal olarak. 133'te kimsenin kimsenin havasını çekecek hâli yoktu. Naim Orhun bile direnemiyordu bu edepsizliğe.

Böylece Celil Celil, Hayri Hayri, Stopali Stopali olarak kaldı, hiçbiri amca dayı olamadı bizimkilerin.

En çok Kübra direniyordu sıfat meselesine. "A aa!" diyordu İrfan'ın karşısında hoplayıp zıplayarak. "Kübra denir mi oğlum? Nene diyecen nene." Onun da sırtı minderden kalkmıyordu neticede. Çok çok iç çekiyor, "Rahmetli Bergüzar ne de güzel abla derdi." diyordu, ama kimse takmıyordu.

Sıfatsız büyüyordu İrfan. Tabii aynasız, karanlıksız, gölgesiz. Enikonu topal, enikonu çolak, enikonu kör, enikonu patates kafa, enikonu çirkin, Orkun dışındaki akranları arasında enikonu arkadaşsız, dostsuz, 133'ün dışındaki dünya hakkında enikonu bilgisiz. Tek gözü olmayan birinin her şeyi kartpostal gibi görebileceğini, üçüncü boyutu isterse naylon gözlük takıp üç boyutlu sinema seyretse hayatta göremeyeceğini bilmiyordu meselâ. Ve dışarıda kalbin beş para etmediğini de bilmiyordu. Nasıl bilsin, üç yaşını yeni deviriyordu, kucağına oturtup; "Senin kalbin aklından daha akıllı." diyordu ona Zila. Deyip duruyordu. Kadında zaten utanma arlanma yoktu da, sütünün kesileceği de yok gibiydi maşallah, oğlan dana kadar olmuş, hâlâ açıp açıp emziriyordu ulu orta. Göstere göstere bir üstüne titremeler, azıcık ateşlense bir aklı başından gitmeler, azıcık keyiflense bir tepesine çıkarıp şımartmalar, günde bin sefer öpmeler, iki bin sefer koklamalar, üç bin sefer kucağında uyutmalar, bir kitap okumalar, istediği kadar "Zilacım... Madam Bovary bu çocuğun yaşına uygun düşmez." desin dursun Edip. Aman bir sevmeler bir sevmeler; sanırsın ağlatmadan büyütecek. Zor büyütürsün; ağlıyordu tabii it, ağlamaz mı? Sıcak kucak hazır ya, itip kakan varmış sanki, görsen, zır zır. Güya güle güle büyüyecekti, ağlaya ağlaya büyüyordu.

Numaradan olduğunu biliyordu herkes, herkes gıcık oluyordu, şerh de koyuyorlardı ama Zila mı dinleyecek; basıyordu bağrına gitsin, dayıyordu memeyi gitsin, yapışıyordu yamuk dudağa gitsin. "Biz de çocuk büyütüyoruz kardeşim." diyordu Celil bir havayla,

“Bu kadar şımartılmaz!” Zila kah kah gülüyordu. “Sevgi görmek gelişim bakımından iyidir de,..” diyordu Edip sakalını sıvazlayarak “... abartılı sevgi, pedagojik yönden...” Zila kah kah gülüyordu. “Senin yüzünden okula gittiğinde önüne gelen dövecek bu oğlanı.” diyordu Gülhan; tespihini şaklatıp ekliyordu: “Ondan sonra benim başım belâya girecek.” Zila kah kah gülüyordu. “Şunu bir hafta bana bırak, adam edeyim.” diyordu Naim Orhun, “Hayır, ben de seviyorum, benim de elime doğdu sayılır ama bu kadar da olmaz ki.” diyordu Hayri, “Gene yetmiş sefer zile basıp çağırdı, bana orasını gösterdi afedersin.” diyordu Stopali, “A aa! Nası bi insanlarsınız anam siz!” diyordu Kübra, “Ben annemle babamdan bu şiddette sevgi görseydim çok daha önce intihar ederdim muhtemelen.” diyordu Kenan, en nihayet Veysel gelip “Size ne lan, size ne!” diyordu, Zila kah kah gülüyordu.

Bir gece, ki İrfan’ın Zila’nın kucağında uyumadığı nadir gecelerdendi, Gülhan omzunu yatıra yatıra geldi oturdu aşkının karşısına. “Ne yapıyorsun sen Aşkım?” dedi. “Niye bu kadar yüzlüyorsun veledi? Yolda belde böyle olmayacak ki yarın. Okula gittiğinde canına okuyacaklar; çocuklar çok insafsız olur, fena kıracaklar kalbini. Şuna karı gibi yavşamayı öğreteceğine herif gibi dik durmayı öğretsen ya. Her dediğine evet denir mi parmak kadar şeyin? Terslenecek, reddedilecek, hadi yekten söyleyeyim, horlanacak. Alıştırsana ufak ufak. Mukavemet kazandırsana. Sen gibi sittin sene bu evde yaşamayacak ki bu. Yarın sokağa çıkacak, bak, akranlarından Orkun haricinde kimi görse basıyor yaygarayı, anasının kucağına koşuyor ağlaya ağlaya, ama yarın Orkun da yetmeyecek ona, büyüdükçe başka arkadaşlar edinmek isteyecek, okulda hem kel hem fodul diye itip kakacaklar, aralarına almayacaklar, alay edecekler; çalıştırsana kafanı, kim çekecek buncağızın nazını?..”

Uzun uzun, nereden baksan yarım saat falan daha konuştu Gülhan; konuştukça coştu, coştukça daha açık konuştu. Yarın sen ben olmayacaktık oğlanın arkasında, kim tutacaktı o zaman elini? Düşün

bak; bir bakan bir daha bakmayacaktı suratına, yanlışlıkla bakarsa da gözünü kaçıracaktı ayıp görmüş gibi. "Benzetmek gibi olmasın," falan diyeceklerdi duyup duymadığına bakmadan. "Evlerden ırak," deyip deyip tahtaya vuracaklardı. "Allah'ın gücüne gitmesin," diyecek, "Düşmez kalkmaz bir Allah," falan diyeceklerdi. Analar babalar şımarık çocuklarını "İrfan'ın her dediği oluyor da ne oluyor?" diye terbiye edeceklerdi. Hiç bitmeyecekti bu. Az büyüsün, liseye gitsin bir, bir ergenleşsin hele, kızlar öcü görmüş gibi kaçacaktı bundan, öğretmenler sivilceleri pörtledikçe hınçlanan yeniyetmeleri kollarıyla havaya görünmez daireler çizip, sakat makat derken sınıfımızdaki sakatı değil bütün dünyadaki sakatları kastettiklerini kastediyormuş gibi "Öyle sakat makat birini gördüğümüz zaman dışlamıyoruz, di mi?" diye tembihleyeceklerdi. Anla artık Zila; her gün, her yeni mekânda, her yeni insanda, her yeni yaşta, her yeni işte yaşayacaktı bunu bu bebe. Koşup dizini öpmeyecektin, düştü müydü kalkmasını öğretecektin sen, yanlış yapıyordun. Ama konuş konuş, boşa konuşuyorduk yani, anlatamıyorduk sana. Niye be Zila?

Zila tek kelime etmeden dinlemişti Gülhan'ı. "Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti."

"Az da ben konuşayım o zaman."

Konuştu.

Hepsi tamamdı bu dediklerinin. Hepsi olacaktı, az bileydi, bin beteri gelecekti başına kuzumun. Biliyorduk. Şu dünyadaki en çirkin kız bin gönlü olsa birini vermeyecek, keranedeki en tırışmış orospu bin külodu olsa birini indirmeyecekti aşkım için. Hiç kan kardeşi, Orkun'dan başka hiç arkadaşı, hiç sevgilisi olmayacak, öğretmeni kalem tutmayı öğretmek için yanına oturmayacaktı. Salak değildik; görüyorduk. 23 Nisan'da, 19 Mayıs'ta yürüyemeyecekti İrfan, bedenciler derse almayacaktı. Gittiği her yerde uyuzlu sokak köpeği gelmiş gibi kaçacaklardı yanından. En insaniyetli insan bile

baksa baksa acıyarak bakacaktı; o da gözüne değil, şöyle üstüne başına, üstünkörü. Musa gibi yürüyecekti Kızılay'da, kalabalık yarılıp yol verecekti, harp mâlûlü gibi binecekti otobüse, ihtiyarlar kalkıp yer verecekti. Aklımız eriyordu. Her bakış, her bakmayış ağırına gidecekti bebeğimin. Taşıyamayacaktı, kaldıramayacaktı, yaşayamayacaktı. Eğer...

Iğıl ığıl gözyaşı döküyordu şimdi. Gülhan'ın içi gitti. "Eğer..." dedi tekrar. Tıpır tıpır gözyaşı. "Eğer..." Boncuk boncuk artık. "Eğer..." Hıçkırmıyordu, sızlanmıyordu, yanıp yakılmıyordu; takılmış plak gibi eğer deyip duruyor, şırıl şırıl döküyordu gözünün yaşını. Dayanamadı Gülhan. Ağlarken ilk görüşüydü bu Zila'yı. Ama ağlar gibi de değildi haspa. Yanına gitti oturdu, kolunu herif gibi attı bunun boynuna, soldan ilikli erkek gömleğinin kol düğmesini çözdü, sarkan kol ağzını avucunun içine sıkıştırdı, yanaklarını, burnunu, dudağının üstünden iki yana akıp giden sümüğünü sildi bir güzel, sonra gene dayanamadı, yüz bin senedir tutuyordu kendini, eğildi öptü dudağından bir tanecik, mahcup mahcup geri çekildi, saçlarını sevdi, çekti başını göğsüne, "Eğer?" diye sordu.

"Eğer,.." dedi Zila, gözünün yaşı saniyesinde ıpıslak etti Gülhan'ın göğsünü, burnunun suyu da, "... sökseler takacak, hoştlasalar yağlayıp yüzleyecek, gözlerini kaçırsalar gözünün içine bakacak, kırsalar yapıştıracak, tersleseler şımartacak, çolak kolunu tutup tutup boş göz çukurunu eğilip eğilip öpecek, onu her şeyden, kendisinden, Zila'nın aşkından bile koruyacak bir Zila'sı olmazsa." Sustu.

Gülhan az bekledi devam edecekse etsin diye, baktı ki etmiyor, öbür kolunun ağzıyla bir daha sildi yüzünü gözünü. "Bunların alayını ben bilgiç bilgiç konuşurken mi kurdun kız?" dedi.

"Bi bilgiç sen misin oğlum?" dedi Zila. "Onu kucağıma aldığım gün kurdum ben bunu." Başı hâlâ Gülhan'ın göğsündeydi.

Hâlâ 92.

♠

Teoman Kemâni'nin hayat grafiğine bakarak, daha zamanı gelmemişti güya, ama Veysel'e gelmiş gibi geliyordu. 91 senesinde acele acele iki enfarktüs daha parlatmıştı Kayhan Kemâni. "Ne oldu yani şimdi?" dedi Ral'deki odasında gözünü açar açmaz.

Veysel tepesinde dikiliyordu. "Ne olacak?" dedi. "Kaldı iki. Annenle Müjde kapının önünde metîn olmaya çalışıyorlar. Alayım mı içeri?"

Boynunu bükerek "Al..." dedi Kayhan Kemâni. "Ne görsek kâr."

Kemâni erkeklerinin kaderiydi; beş dedi miydi gidiyorlardı, istisnasız.

1992 senesiydi. Kalan enfarktüslerinden birini daha aynı yıl içinde devirince aklını başına topladı, "Buraya kadar." deyip Lâtife Kemâni'nin evini terk etti Kayhan, gitti, "Varsa yoksa sen!" diyerek Müjde'nin eteğine yapıştı. Müjde, Lâtife Kemâni tasallutundan yakasını sıyırmış Kayhan'ı çok sevdi, hattâ ona âşık olur gibi bile oldu bir sene içinde. Kayhan zaten âşık olmuştu. "Şimdi yaşamaya başladım." dediği gün beşinci kriz sırtını mindere çaldı. Veysel gene ambulanstan önce koptu geldi.

"Amına koduklarım. Bi kere de benden önce gelin lan!"

Gelseler ne? Kayhan gitmişti.

Sene 1993.

♠

"Cep telefonu artık Türkiye'de."

Ali Kırca, kara haberi böyle verdi atv'den.

Süleyman Demirel Cumhurbaşkanıydı, Tansu Çiller Başbakan. Ellerinde baca briketi kadar birer telefon, yetmiş tane kameranın önünde birbirleriyle özel bir şeyler konuşuyorlardı. Burnuna

uzatılan mikrofonlara, "Bundan böyle bununla haberleşeceğizdir." dedi başbakan.

Hayri'yle Celil Deccal'ın odasındalardı. Hayri şu televizyon dinletme meselesine fena taktığı için "Al, işte böyle dinletiyorum." demiş, televizyonu açıvermişti Deccal. Ayağının altında bir aç kapa düğmesi vardı da çaktırmadan ona basmıştı sanki. Ne biri görebilmişti uzaktan kumandayı kaldırıp düğmesine basıp tekrar eski yerine koyduğunu ne de diğeri. Deja vu da deja vu. Tüyler ürpersin dursun.

Şu adamın şu hâllerine alışamıyordun arkadaş; alışamıyordun. İçi gide gide "Kimse bu zımbırtıyı kullandıramaz bana." dedi Celil. "Zaten telsizden sıtkım sıyrılmış, bi de bunu taşıyıp polis arabası gibi öttüre öttüre dolaşamam."

"Büyük konuşma istersen." dedi Hayri. Malını biliyordu.

"Kim? Ben mi? Görürsün Ortak. Bak şuraya yazıyorum, eğer günün birinde cep telefonu kullanayım, çekerim altıma tangayı, çıkarım Kumrular'a, kırıtaaa kırıtaa..."

Deccal, "Al benden de o kadar..." diyerek Hayri'nin Celil'in suratına çarpmak üzere olduğu vadesi geçmiş yüzlerce tanga alacağı muhasebesini başlamadan bitirdi. Sağ kaşı sağ gözünün içine indi, çırpındı bir müddet, sonra apar topar ekledi: "Tanga kısmı hariç." Kaş yerine döndü.

Celil, "Ben alsam bile bu almaz inşallah." diye düşünüyordu gizli gizli Hayri'ye bakarak. "Onun faturalarını da bana kasnaklar bu oğlan."

1994 senesiydi.

♠

Zaten 1990'da dört yüz yirmi yatağıyla Etlik'teki iki yüz on altı dönüm arazi üzerinde başbakanımız Yıldırım Akbulut tarafından hizmete açılan Zübeyde Hanım Kadın Doğum, öbürkü başbakanımız

Tansu Çiller tarafından bir kere de 1995'te ve bu defa "SSK Ankara Doğumevi ve Kadın Hastalıkları Eğitim Hastanesi" adıyla açıldı. Kurdeleyi keserken, "Bundan böyle bu hastanemizi bu isimle anacağızdır." dedi kendisi. Naim Orhun çok bozuldu; "Bundan böyle bu hastanede çalışmayacağızdır." dedi, "Beni seven arkamdan gelsin." diye bir konuşma yaptı personeline, bastı istifayı, aldı başını Ral'e gitti. Veysel'e soracak hâli yoktu. "Ben geldim." dedi. "Artık burda çalışıyorum." Arkasından hiç gelen olmamıştı. Şerefsizler!

"İyi." dedi Veysel. Canı sıkkındı.

Berna gidiyordu.

Sevgili olamamış, onun yerine üniversiteyi bir türlü bitiremeyen, didişip duran ev arkadaşları gibi olmuşlardı. "Bi de muayene ettiğim zaman kızıyo haspam." dedi. "Hem ölüyo, hem de sokur sokur sokranıyo."

"Kim?"

"Berna... Kim olacak."

Naim Orhun biliyordu durumu tabii ki. "Haa." dedi. "Kötüledi mi?" Kötülediğini de biliyordu.

Veysel Berna'yla ilgili bu soruya cevap vermedi, çünkü aklı Berna'daydı. Hâlâ sırılsıklam âşıktı buna manyak. Anlayamıyordu niye. Niye lan? Ölsen gebersen zırnık karşılık yok içimizde! Dışımızda hiç yok. O zaman niye? Yok, vallahi anlayamıyordu. Ama anlayamadığı için anlayamamak değildi onunki; anladığı için anlayamıyordu. Eğer insanların acı çekeceklerini bile bile âşık olduklarını anlayabiliyorsan, ki AIDS'li Bayram'a abbasyolcu olduğunu bile bile âşık olan ta kendisiydi bizzat, neden bile isteye âşık olduklarını anlayamıyordun. Zaten... zaten...

"Berna yolcu Naim."

"Ağlama be Veysel."

"Ağlamıyom ki."

Ağlıyordu. Üçüncü dalgası çok pis gelmişti AIDS'in.

1995 senesiydi.

♠

"Bi daha gitmiycem okula!" diye tepindi İrfan "Korkunçmuşum işte!" Sesi, katran kazanındaki çay kaşığının sesi gibi boğuluyor, zayıflıyor, eriyordu.

"Hayır Sevgilim," dedi Zila. "Hiç de değilsin."

"Çirkinmişim."

"A aa! Şaşkına bak! Çok güzelsin bi kere."

İrfan sağa sola sallandı; ev sallanır gibi oldu.

"Valla de."

"Valla."

Ertesi sabah tıpış tıpış gitti okula kuzu.

Sene 1996.

♠

Kıvırcık, Nazlı'nın odasında ayaklarını uzatmış oturuyordu. Mirza'nın hışım gibi girip kapıya doğru yürüdüğünü görünce "Hoop!" deyip dikildi önüne. Sert adam mert adam anlamazdık ağamızın kapısında, bu kısım bizden sorulurdu. "Ağa'yla görüşeceklerim var." diye hırıldadı Mirza. "Kaçıl." Kuş boku kokuyordu. Uzun zamandır. "Geri dur, soralım. Dingonun ahırı değil burası." Kıvırcık burnunu kırıştırdı. "İyi madem..." dedi Mirza dayı dayı. Kıvırcık'ın elinin ne kadar ağır olduğunu görmüşlüğü vardı. Bi tokatla Battal'a ters takla attırmıştıydı herif. Hiçbiri alamadıydı elinden de Ağa yetişip kurtardıydı koca pehlivanı. "Hadi sor." Kıvırcık göğsünden ittirdi hafifçe Mirza'yı. "Geri dur da sen." Mirza geri durdu, Kıvırcık girdi sordu çıktı, "Gir." dedi Mirza'ya, önden kendi girdi, arkasından Mirza girdi.

"Söyle Mirza." dedi Deccal. İkisine birden bakıyordu. Mirza da dönüp Kıvırcık'a baktı. "Bu burda mı duracak Ağam?"

"Çık Kıvırcık."

Kıvırcık bozuk bozuk "Sen nasıl dersen Ağam." deyip döndü, çıktı, kapıyı örttü.

"Konuş."

Mirza konuşmaya başladı. İlkin biraz tutuk, gittikçe açılıp saçılarak. "Gıyas iyileşti de Ağam. Artık korkmuyo kargadan. Bi de seviyo hattâ. Bi de besliyo, terbiye ediyo, alıştırıyo, civciv alacam diye gurka bile yatırıyo. Üstümüz başımız bok. Müsaaden olursa..."

"Olmaz." dedi Deccal. "Öldüremezsin."

"Olmaz ki ama. Hani iyileşesiye kadar besleyecektik?"

"İtiraz da edemezsin. Başka?"

Başka neler neler diyecekti Mirza da televizyonun sesi odada gümleyiverince aklı üstünden gitti. "Ağam naaptık?" diye bağırdı ağası duysun diye.

"İtiraz ettin ya Mirza."

Ağa bağırmamıştı, ama Mirza duymuştu; tam kulağının dibinde dikiliyordu çünkü şimdi.

On dakika sonra süs havuzu kadar olmuş kafasını elleriyle destekleye destekleye çıktı odadan. Kıvırcık bi güldü.

1997.

♠

Hayrandı Mirza Bey'e. Gerçekten. O kadar güzel dövüyor, en acıyan yerlerini o kadar rahat buluyor, dozunu arttıra arttıra o kadar hiyerarşik eziyet ediyordu ki, hayran olmamak elde değildi. Dokunmak istiyor, o sert sakallarını, o sert yüzünü, o sert yumruklarını elinin dışıyla ve içiyle sevmek, okşamak istiyordu. Bu temaslara çok kızıyordu Mirza Bey, ama o kadar güzel kızıyordu

ki. Sonra gelsin bonus. Hem yatırıp yatırıp boğazlıyor, hem "Lan belâ mı aldık lan seni başımıza!" diye kükrüyordu. "Deli mi edecen lan sen beni? Ellemeyecen lan, ellemeyecen dedik lan!" diye. Ah! Mirza Bey! Harika bir adamdı. Harika bir insan, harika bir dost, harika bir arkadaş, harika bir hayvansever ve harika bir terapist. Gerçekten. O olmasaydı karga denilen güzelliğe asla kavuşamayacaktı bu. Korkup duracak, o harika hayvanların güzeller güzeli zeytin gözlerini oyacak, o taçlara lâyık asil kafalarını tahtlara lâyık gövdelerinden ayıracak, ama gene korkacak, gene korkacaktı. İyileşemeyecekti hiç. Ve hepsinden kötüsü, aşk ile buluşamayacaktı. Âşık olmuştu. "Ben âşık oldum Mirza Bey." Mirza Bey sağ olsun yanlış anlamış, "Lan bize de mi lan, bize de mi?" deyip ağzını burnunu kırmıştı bunun. O kadar güzel yanlış anlamıştı ki. Ah Mirza Bey! Müthiş bir adamdınız siz. Gerçekten.

Sevinçten hüngür hüngür ağlıyordu. Sustalı'nın bebeği yumurtadan çıkmıştı. Tüysüz kanatlarını sonuna kadar açmış yüzükoyun yatıyor, uzun uzun uyuyor, uyandıkça o minik kafasını dikmeye çalışıp hâlsiz hâlsiz cikliyordu. "Senin adın Mirza Bey olsun." dedi. Minneti, saygısı ve hürmeti sonsuzdu Mirza Bey'e. Öl dese ölecek kadar bağlıydı. Çok seviyordu onu, çünkü onun sayesinde bulmuştu aşkı. "Mirza Beey..." diye seslendi kuşa. "Küçük Mirza Beeey... Aşkıuım." Mirza Bey kafasını dik tutmaya çalışıp cikledi. Sustalı hemen eğildi, yavrusunun şaşkın ağzını sivri gagasıyla araladı, kursağını boğazına boşalttı.

Kıvırcık gidip Abla'yı getirmiş, zor yürüyordu kadın, koluna girip Ağa'nın odasına taşımış, şu kadarcık koridoru on dakkada geçmişlerdi, götürüp Ağa'ya teslim etmiş, geri götürmek için oturup beklemeye başlamıştı.

"İki çocuk almaya geldim." dedi Şengül Abla. "Artık ev işi yapamıyorum. Zaten kapıda bekletiyorsun yirmi dört saat. Gelsinler içeride beklesinler, benim de elimden tutsunlar."

Birkaç hizmetçi, birkaç bakıcı daha mantıklıydı ama Deccal'ın ablasına itiraz etmişliği yoktu. "Hayhay." dedi. "Kimi istersen alabilirsin."

Şengül Abla bir düşündü şöyle. "Hepsinin ismini biliyorum, hepsini tanıyorum ama yüzleriyle isimleri karıştırıyorum artık. Çağır göreyim, söylerim."

"Hayhay."

Nazlı'nın telefonu çaldı. Açıp dinledi dinlemedi, "Hemen Ağam." dedi, Kıvırcık'a döndü:

"Ağam gelsin dedi."

Kalkıp girdi odaya Kıvırcık. Abla'yı geri götürecektik zâr.

"Söyle çocuklara, buraya gelsinler." dedi Ağa.

Allah Allah? "Hepsi mi Ağam?"

"Kıvırcık!"

"Sen nasıl dersen Ağam."

Kim var kim yok toplanıp Nazlı'nın odasında birikmesi beş dakikayı bulmamıştı; Ağa çağırdım mıydı çünkü...

Kıvırcık düştü öne, kapıyı açıp girdi, "Gelin teker teker." dedi, çakı gibi dönüp tekmilini verdi: "Geldiler Ağam."

Herkes sırayla öptü Şengül Abla'nın elini, işi biten gidip şûrâ masasının berisindeki duvara dizildi. Bütün ekip oradaydı; Danyal, Kutlu, Mirza, Keçi, Battal, Kafa, Alaaddin, Celayir, Eşref, Dünya, Gazanfer, Bahtiyar ve tabii Kıvırcık. Herkes ne oluyor diyerek Kıvırcık'a bakıyordu. Kapıda toplaştıklarında yekten dedilerdi ya Kıvırcık da bilmiyoduydu. "Girin, görürsünüz." dediydi biliyomuş gibi.

Deccal suskun bekliyordu. Ablasının dönüp duvar güzellerine bakmadığını görünce o dönüp baktı. Hepsinin içi gitti.

“Herkes burada değil.” dedi Şengül Abla o sırada. Elini öperlerken bakmıştı bakacağı kadar.

Ölü gözler Kıvırcık’ı çiviledi. “Kıvırcık?”

Kıvırcık cin çarpmışa döndü, hazırolu bile bozdu, tek tek geçti önlerinden, göğüslerine dokuna dokuna birer birer saydı arkadaşlarını. “... Dokuz, On, On bir... Bi de ben, on iki Ağam. Hepimiz burdayız.”

Ölü gözler Şengül Abla’ya döndü bu kez.

“Değil diyorum.” dedi Şengül Abla. “Çiftlikteki çocuklar. Onları istiyorum.”

Kimse anlamadı Abla kimleri istiyor, niye istiyor, tabii herkes Kıvırcık’a baktı sorarak. O derin derin nefes almakla meşgûldü. Topun ağzından dönmüştü.

“Çıkın.” dedi Deccal. Ablasının kimleri kastettiğini biliyordu artık.

Herkes ip gibi dizilip çıktı.

“Sen de Kıvırcık.”

Kıvırcık da çıktı.

Deccal Şengül Abla’ya döndü; elleri kolları ağırlaşmış gibiydi şimdi, ne yaptığı belli oluyordu. “Abla, sen Sermiyan’la Gıyas’ı mı istiyorsun?”

“Ah... evet...” dedi Şengül Abla. “Yüzleri aklımdaydı ama isimlerini... dediğim gibi... Hani biri beyaz yüzlü, çolak. Gıyas olan oydu değil mi?”

“Evet, oydu.” dedi Deccal, sonra da hayatında ilk defa itiraz etti ablasına: “Abla, onlar olmaz.”

“Neden?”

Deccal yaslandı, öne geldi, tekrar yaslandı, kafasını kaşıdı ve bunların hepsini göstere göstere yaptı. “Olmaz Abla.” dedi Neredeyse inleyerek. “Seni onlara emanet edemem. Olmaz.”

"Neden dedim Celâl."

"Onların ruhları... Abla... Paramparça."

Şengül Abla da ölü gözleri yerine çiviledi.

"Ya seninki?"

Herkes üzülüyor, herkes korkuyor, herkes endişe ediyordu Şengül Abla için. "Ben gideydim de altlarını ellerimle temizleyip gül sularıyla yıkayaydım." diye yanıp yakılıyordu Danyal. "Ablamızdır, annemizdir, dizlerine başımı koyaydım, ayaklarının altında yataydım. O manyaklara emanet edilir mi Abla hiç? Ağam naapıyo Kıvırcık, bi gitsen de konuşsan?" Kıvırcık kıvranıyor, "Biz de biliyoz." diyordu. "O Gıyas piskopatı Abla'nın elini keser, kendine diker. Biliyoz, biliyoz da... Sıkıysa sen git konuş." Nazlı da razıydı dünden ama bir gıdım şansı olmadığını biliyordu; Abla dişi sinek sokmazdı evine. Herkes girmişti de bir bu girememişti. "Keşke beni alsa da ben gitsem." diyordu. Herkes mutsuzdu, Mirza hariç. "Abla'ya da acıyom ama, Ağam böyle dediyse böyle." diye düşünüyordu. "Biz ondan daha mı iyi bilecez?" Sonra kimse duymasın diye daha bir sessiz, daha bir içine içine devam ediyordu düşünmeye: "Kurtuluyom sonunda sapıktan. Oh şükür. Oh canıma değsin." Gıyas gidiyodu Gıyas. Bundan güzel haber olur muydu lan!

Üç hafta sonra Ağa Mirza'yı makâma çağırttı. Çok mutluydu Mirza. Girerken Kıvırcık'la bile didişmemişti. Huzur saçıyordu etrafına.

"Ağam, emret!"

"Bir gün seçeceksin, her hafta aynı gün gidip sabahtan akşama kadar Gıyas'la ilgilenecek, nasihat edecek, gerekirse oyunlar oynayacak, avutacaksın. Seni çok özlüyormuş, kuşuna bile senin adını vermiş, Mirza Bey – Mirza Bey diye ağlıyormuş sürekli."

"Ağam, etme, tutma, çek vur."

"Seçtiğin günden haberim olsun. Çık."

"Ağam! Kurban olurum..."

Televizyonun sesi top gibi patladı makâmda.

"Çıkıyom çıkıyom!"

"Çıkma." diyordu şimdi Ağa. "Şu itiraz meselesini hâlledelim de öyle çıkarsın." Mirza'nın burnunun dibindeydi; gözünün içine bakıyordu.

Mirza gülle gibi kafasıyla çıktı on dakika sonra. Kıvırcık gülüp duruyordu ama onu düşünecek hâli yoktu. "Bari kancık olmayaydı amına kodumun kuşu." diye düşünüyordu.

Sene 1997'ydi.

♠

"Var ya..." dedi Berna, "... ne güzel adam çıktın sen."

"Ne güzeli oğlum?" Veysel'in dudakları titriyordu. "Deliyim lan ben."

"İyi ya işte."

Veysel kaşlarını kaldırıp sol eliyle burun kemerini sıktı. Sağ elinde Berna'nın eli vardı.

"Sana hâlâ âşığım." dedi Berna.

"Sen de az deli değilsin."

Berna birazcık kıpırdandı. "Aşk delilik midir diyorsun? Son sözün bu mu?"

Veysel'in şurasına bir şey geldi oturdu. Ne olurdu ki şimdi "Aslında ben de sana âşıktım ama diyemedim bi türlü." diye sallasa? I ıh. Yemezdi Berna. Kesti attı:

"Bu."

"Sen de âşıksın."

Veysel genzini temizliyormuş gibi yapıp hıçkırdı. "Ama sana değil." Böğürdü.

"Biliyoruz. Çok özledin Bayram'ı di mi?"

"Evet. Ama seni de özledim."

Berna, Veysel'in elini yanağına, alnına sürdü kedi gibi.

"Ben daha gitmedim ki."

"Ama gidiyosun."

Berna'nın bakışları sabitleşmeye, gözbebekleri büyümeye başladı. "Aynı bahçedeki asma gibisin bizim..." dedi dalgın dalgın. Küçük bir nefes aldı, verdi, öldü.

1998 senesiydi.

♠

Veysel, "Bugün ölür bence. Atıyorum ama, kesin bunu da bilmişimdir yani." deyince Naim Orhun Hayri'yle Celil'e haber salmıştı derhâl: "Berna bugün ölüyor. Çıkın gelin, hem veda edelim kıza... aman işte... oğlana, hem de beraber oyalayalım şunu. Bir delilik yapmasın."

O ona haber etmişti, bu buna; duyan gelmişti. Kübra bir köşede sessiz sessiz dövünüyor, Hayri doğum sancısı tutmuş gibi elleri belinde dolanıyor, Celil Hayri gibi gezinip durmamak için sırtını keseleyecekmiş gibi kollarını dolamış kendini kucaklıyor, Naim Orhun –o bile koridorlarda içmiyordu– şu sigara yasağını başımıza saran Bülent Akarcalı'ya sayıp döküyor, Berna'nın eski meslektaşları Belami, Deyzi, Ahsen, Aşkım, Nurşah, Sevil, Engin, Sertaç ve Okşan az ötede dudaklarını ısırıyor, Edip'le Kenan çatılmış tüfekler gibi birbirlerine yaslanmış yutkunuyor –Edip'in altında pembe pantolonu vardı–, Şebnem, hemşire bankosunun önünde Melis Hemşireyle fısır fısır bir şeyler konuşarak Mehmet Sana'ya yetiştireceği hayırlı haberi bekliyor, Fehiman, hafif sakalı gelmiş, bir köşede oturuyor, Dinçer bir başka köşede dikiliyor, Kübra tel

sarıp omuz yuvarlıyor, Kıvırcık ara ara Kübra'nın, ara ara Hayri'yle Celil'in yanına sokulup duygudaşlık ediyordu.

Herkes, ama içine ama dışına hareket hâlindeydi, bir kişi hariç. O öylece dikiliyor, hiç bakmazmış gibi bakan ölü gözleriyle aynı anda herkese bakıyor, herkesi ürpertiyordu.

Bir zamanlar Okan'la Memiş'in sefa sürdüğü süit odanın kapısı pazar yeri gibiydi, Ankara Tıp'ın Plastik Cerrahi ekibi de gelince panayır yerine döndü. Önde Necmettin Mutlu, yanında kır saçlı, patlıcan burunlu Michael Stormon, arkasında dogmatikler, pragmatikler, mediatörler.

"Senin ne işin var burda Necmi?" dedi Naim Orhun. Bu hıyar otuz bir olsa çekilmezdi şimdi.

Vaziyeti resepsiyonda öğrenmişti Necmettin Mutlu. Ama yarım yamalak. Misafirini ekibe emanet edip yaklaştı, "Veysel Hocamı görmeye geldik." dedi acılı bir sesle.

"Niye ki? Dar vakit? Kim bu patlıcan burun?"

Necmettin Mutlu, Naim Orhun'un karga burnuna şöyle bir baktı. "Veysel Hocamın Handover Tekniği sayesinde kızının hayatı kurtulmuş da... Ta Avustralyalardan kalkmış gelmiş teşekkür etmek için. Bugün dönüyor. Mecburen getirdik."

Naim Orhun, Necmettin Mutlu'nun omzunun üzerinden Bülent Akarcalı'ya bakar gibi baktı Michael Stormon'a. "Salak mıymış?" dedi homur homur. "Telefon yok muymuş Avustralya'da? Arayıp edeymiş teşekkürünü." Daha fazla laubali olmak istemiyordu. "Bugün zor hem. Adamcağızın ölüsü var."

"Aa! Bilmiyordum. Aşağıdaki arkadaş hastası var demişti. Öldü demek? Vah vah."

Naim Orhun gözlüğünü burun kemerine doğru ittirdi. "Ölmedi de... Ölür herhâlde. Veysel dediğine göre..."

"Acaba hangisi daha manyak, içerdeki mi bu mu?" diye düşünerek müsaade isteyip misafirinin yanına döndü Necmettin Mutlu. Körün istediği bir göz, tam "Haydi gidelim." diyecekti, hasta odasının kapısı açıldı, Veysel kapının ağzında belirdi.

Koridor, migren ağrısı gibi zonkladı.

"Nasıl?" Bunu soran, yeryüzünde bunu sormaya cesaret edebilecek tek adamdı: Deccal.

"Bu da gitti." dedi Veysel. "Elimizi neye atsak kuruyor amına koyayım. Gitti Berna." Hıçkırdı. "Gitti be Naim!"

Kübra'dan yüksek bir feryat, fuhuş ailesinden latif bir inilti yükselirken Hayri'yle Celil yaklaşıp omuzlarına, kollarına dokundular Veysel'in. Veysel dudaklarını yalayıp kafa salladı, baktı ki Hayri de ağlamaklı, "Ne dersin hemşerim?" diye sordu, "İyi bakabildik mi emanete?" Hayri uzaklaşırken bunun başı kalabalıklaştı. Uzaklaşan bir kişi daha vardı: Şebnem. "Aman koş!" diye lâf yetiştirdi Naim Orhun. "Ver müjdeni Memede." Çağıran varmış gibi kendi kendine gelip burada çalışmaya başladığından beri o da aralıksız didişip duruyordu Mehmet Sana'yla. "Mikroplu ibnen öldü de, gözün aydın de, götüne kına yak de." Şebnem hızlandı. Kıvırcık şöyle bir atlanacak oldu yol kesmek için, ağasıyla göz göze gelince kaldı.

İstimini boşaltan Naim Orhun, Veysel'i kapıp Ankara Tıp aşiretine doğru sürüklemeye başladı. "Bak, misafir gelmiş sana..." diyordu aklı dağılsın diye. "... Tee Avustralyalardan."

Veysel "Nesi varmış? Nerden bulmuş beni?" diyesiydi ki Necmettin Mutlu "Başın sağ olsun Hocam." diyerek yaklaştı. "Üzüldük yaa."

Birkaç taziye daha geldi kalabalık plastik ekibinden. Veysel kafa salladı. "Bu mu Avustralyalı?" Michael Stormon Necmettin'den bilgiyi almıştı. Cayır cayır bir Avustralya aksanıyla baş sağlığı diledi. "Hiç anlamıyorum." dedi Veysel. Baş plastikçi araya girdi:

"Ben yardımcı olayım." Aynısını Michael Stormon'a da İngilizce söyledikten sonra döndü Veysel'e. "Bizim tekn... Senin teknik sayesinde kızının hayatı kurtulmuş da... teşekkür etmek için çıkmış gelmiş sağ olsun."

"Bi şey değil." dedi Veysel Türkçe. Sonra Michael Stormon'a dönüp Amerikanca devam etti: "Zahmet etmişin buralara kadar. Attık, tuttu; bildiğimizden değil. Ee, nasıl senin bıcırık şimdi? İyi mi bari?"

Michael Stormon önce elini uzatacak oldu, sonra vazgeçti, açtı kollarını, işaret parmağının boğumuyla göz pınarlarını sileceğim diye uğraşan Veysel'i kucakladığı gibi öptü yanağından. "Vari göüyd." dedi. Sırtını tapışlıyordu.

"Çok iyi." diyor diye tercüme etti Necmettin Mutlu.

İrfan dokuz yaşındaydı. Bir o yoktu hastanede, bir Bahâ, Ensar, Erdem, bir de Zila.

Sene aynı.

♠

Büyük oğlu Kayhan'ın 1993'teki ölümü üzerine "Ben artık bir dakika bile yaşamam." diyen Lâtife Kemâni, hadi bari Kenan'ı da gömeyim öyle ölürüm dermiş gibi altı sene daha yaşadı, baktı ki birinci enfarktüsün bile geldiği yok, Veysel'in kollarında Ral Hastanesine giderken öldü. Kenan da ambulanstaydı. "Bak, bu kadar basit işte." dedi Veysel Kenan'a. "Hık dedi gitti. Seninki de böyle olacak. Korkma."

"Uzay 1999" yalan olmuştu. Ay Üssü Alfa'nın bir yere gittiği yoktu.

Yani sene 1999.

♠

Deccal işleri Solak Uğur'a devredip kendini Gülbahçe İş Takip'e ve Çamlıdere'nin Dağkuzören Köyündeki müstahkem çiftliğine

kapattığından beri Gülbahçe İş Takip'in sakinlerine kala kala GMK 133'ün ve Ral Hastanesinin levazım işlerine bakarak olmak kalmıştı; başka aksiyonları yoktu. Solak Uğur gürültüsüz patırtısız çekip çeviriyordu işleri. Üzerine bir Deccal havası gelsin diye yırtınıp dururken gayet güzel bir Gıyas havası gelmişti maalesef. Ciddi ciddi solak olmuştu misâl. Ama bununla kalmamış, aynı zamanda grafik sanatçısı olmuştu. Hemen hemen... Masasının üstü kuşe kâğıtlardan, birinci, ikinci, üçüncü hamur kâğıtlardan, şamualardan, fotokopi kâğıtlarından, envai çeşit resim kalemlerinden geçilmiyordu. Ve gerçekten güzel çiziyordu; akıllara sezâydı. Bir de bir aşırı kibarlık, bir yumuşaklık, nezaket, letafet, zarafet, bir ihtimam gelmişti ki sorma. "Taşkın, ne dersin, biz de artık birbirimizle sizli bizli mi konuşsak?"

"Uğur Bey, ben zaten sizli bizli konuşuyorum."

"Ben diyorum yani. Kendim için diyorum. Sen o kadar nazikken benimki kaba kaçmıyor mu böyle Taşkın aşağı - Taşkın yukarı? Taşkın Bey desem meselâ? Getirir misiniz, götürür müsünüz desem?"

"Aman Uğur Bey... Yapmayın."

Öyle böyle yürüyordu işler. Kara Mustafa'nın oğlu Süha, Tabakçı Ferdi'nin oğlu Halim, Kocaman Emin'in oğlu Ekmel, Elverdi Babür'ün oğlu Mazhar, Kama Necati'nin oğlu Oğuzhan, Kör Seydi'nin oğlu Tunç, Arap Ahmet'in oğlu Uğur, Solak Ümmet'in oğlu Canip, Resto Selim'in oğlu Gani ve Taşkafa Tevfik'in oğlu Batur, bir dediğini iki etmiyorlardı yeni 'Ağa'nın. Bütün itirazlarına rağmen Taraka Fazıl'ın oğlu Melih bile. Herkes kendi mıntıkasında horozluğunu yapıyor, esnafıydı eşrafıydı iş adamıydı mirasyedisiydi sonradan görmesiydi usulünce çöküp öşürlerini topluyor, bihakkın hesabını yapıp Uğur'a her ay paşa paşa toka ediyorlardı ondalığını. "Havale tamam mı Azer?" diye soruyordu Melih her ay. "Tamam Melih Bey." diyordu Azer. "Ama bu sondu. Bak söylüyorum,

bunun bir sonraki ayı olmayacak. Vuruşmaysa vuruşma. Kuşboklu Uğur'dan korkan onun gibi olsun. Buraya kadar. Bitti."

"Mesele Uğur Bey değil." diyordu Azer. Yılların tecrübesi konuşuyordu. "Mesele Deccal. Ha, onunla vuruşmaya da varım diyorsanız, o başka."

Deccal mı? Üff! Melih'in sırtı kötü kötü gidişiyordu "Neyse..." diyordu çok işi varmış gibi. "Hele önümüzdeki ay olsun da... bakarız."

Sene 2000.

♠

Melih demişken, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, en nihâyet başkentimizin cimâ yuvasını kapatmaya muvaffak oldu.

Şöyle oldu:

İl Genel Meclisine İl Özel İdareden bir önerge getirdi Başkan.

"Mevzuat, mevcut genelevin tamamen yasa ve tüzüklere aykırı olarak işletildiğini söylüyor beyler." dedi. "Bak, İl Genel Meclisi de daha evvel bu hususta karar almıştı, bak işte, vilâyet aynen kabûl edip tarafımıza intikal ettirmiş. Bak. Valiliğin kabul ettiğini biz kabûl etmezsek olur mu şimdi? Ne yapacaz? Biz bunu yıkacaz. Kerh... İşletmeciler şehir hudutları haricinde yer gösterecekler, ee orda da yetkimiz yok, bize niye gösteriyosunuz; gitsin kim yaparsa yapsın."

Vilâyetten gelen önergeyi okutmuştu sonra. Şöyle diyordu:

"İl Genel Meclisi ve Valilik kararına uyarak genelevin 1 Ağustos 2000 tarihinden itibaren kapatılması ve bu işlemin belediye ve valilik ilgililerince gerçekleştirilmesi konusunda bir karar alınması ve devâmen İmar Kanunu'nda ve/veya belediye kanunlarında genelev

yeri tespit etme görevinin belediyelere verilmediğinin kayda geçmesi hususunda..."

Belediye Meclisinin CHP'li üyesi Muhsin Eren söz almış, "Abi, siz kimi kandırıyosunuz?" demişti. "Zaten kararı alıp valiliğe gönderen sizdiniz, şimdi onlar da topu size atıyor. Bir duralım, düşünelim; konunun toplumsal ve hukuksal boyutları var, komisyona havale edip tartışalım biraz. Sonrasını hesaplamadan oldubittiye getirirseniz gereksiz sürtüşme çıkar, hadi o gene neyse, fuhuş sokağa çıkar, tepemize çıkar. Yapmayın kurban olayım."

Muhsin Eren'i kimse ciddiye almamış, sonra Belediye Meclisi Başkan Vekili FP'li Seyfi Saltoğlu söz alarak "Her sene her sene aynı terâne." demişti. "Bıktık yaa! Yap-İşlet-Devret modeline geçelim, bitsin bu iş. Heh heh heh, şaka yapıyorum."

Ama Başkan şaka yapmıyordu. Kararı kütür kütür çıkarttırdı.

Neticede, Ulus'a çık, heykeli sağına al, Kale'ye doğru yürü, Anafartalar Caddesini geç, Kale'ye doğru yürümeyi kesip soldan aşağı sal, Bentderesine doğru devam et, dolmuş duraklarını geç, işportacıları, emanetçileri, hamamcıları geç, iki yüz otuz kadının vesikalı çalıştığı, otuz bin kadının vesika bekleyerek kapısını tırmaladığı Ankara Genelevi, 2000 Ağustos'unda resmen, pembeli morlu yeşilli evcikler yıkılıp yerle bir edildiğinde de tamamen ortadan kaldırıldı.

Sene 2000, 2001, 2002.

♠

Bir sene daha durayım da yan ödemem artsın, hadi bir sene daha oyalanayım da göstergem yükselsin, bu kadar sıkmışken bir sene daha sıkayım da kademem şey olsun, dur hele belki bu sene emniyet müdürü yaparlar derken Kofçaz'a emniyet amiri olarak tayini çıkınca Celil önce haritayı açıp Kofçaz'ın nerenin ilçesi olduğuna baktı, sonra da Kırklareli ilçesi olduğunu görüp "Bari Yunanistan'a vereydiniz." deyip emekliliğini istedi. Eve barka borcumuz

yoktu çok şükür, ama Deccal'a borçlu sayılırdık. O istemese bile borç borçtu. Arabaya da alıştıydık altımızda ne güzel. Ayrıca bu genç yaşta unumuzu eleyip eleğimizi duvara asacak değildik. Şöyle zengince bir şirkette arabalı marabalı bir güvenlik müdürlüğü falan ayarlayabilirsek bakalım... Hayırlısıyla...

Ayarladık. Kolaylık A.Ş.

Patron pis musibetin teki olduğundan arabayla eve gidilip dönülmüyordu ama iş başındayken ayaklarımız yerden kesiliyordu hiç olmazsa. Bu da bir şeydi. Devlette olamadıydık ama burada müdürdük üstüne üstlük. Hem de ne güzel lan işte; itle uğursuzla uğraşmayacaktık artık.

Sene 2003.

♠

Devletimiz ne yaptı etti, "SSK Ankara Doğumevi ve Kadın Hastalıkları Eğitim Hastanesi"ni, adını da Naim Orhun'a nispet yaparmış gibi "Sağlık Bakanlığı Etlik Zübeyde Hanım Kadın Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi" diye değiştirip bir kere daha açtı.

Sene 2008.

♠

Uzatmayalım.

Vakit geldi geçti.

Şehir, ıslak ıslak asılmış yün kazak gibi sündü gitti eteklerine doğru.

Rus basketbolcular kadar uzun binalar Ankara'yı muhasara altına aldı, yetmedi potaya basıp işgâl etti, sözde gökdelen olacaktı, ufarak bir apartman kadar kaldı koca Gökdelen, gökdelen olmaktan çıktı.

Ankara Çayının üstüne beton döktüler, ıslah edeceklermişmiş, Ankara Çayı Ankara Çayı olmaktan çıktı.

Yükseliş tası tarağı toplayıp yürüdüydü, Eskişehir yoluna taşındıydı çoktan, TED de kalktı gitti İncek'e yerleşti, bıcır bıcır talebelerle şımaran, Kurtuluş'a doğru "arkalı önlü" fotokopiciler, çay kazanlı pastaneciler, tüccar terziler, tuhafiyeciler, bakkallarla falan şenlenen Kızılay Kızılay olmaktan çıktı.

Hacıbayram'ın aradaki dolmuş duraklarını aşağı indirdiler, matbaacıları derdest edip kovdular, Ulus Ulus olmaktan, cânım Kerane'yi kapattılar ahlâken, Bentderesi Bentderesi olmaktan çıktı, şehir ordan Yahyalar'a vardı dayandı, Demet Demet olmaktan, burdan Gölbaşı'na koptu gitti, Balgat Balgat olmaktan, şurdan Esenboğa'ya erdi erişti, Dışkapı dış kapı olmaktan çıktı.

CSO'ydu, Operaydı, Etnografyaydı hiç acımadılar, Merkez Bankasıydı, Ulaştırma Bakanlığıydı, Radyoeviydi, Oda Tiyatrosuydu dirhem gözünün yaşına bakmadılar, önlerine yanlarına öcü gibi ek hizmet binaları, sibek gibi apartmanlar, gemi gibi AVM'ler, serum borusu gibi üst geçitler, vajinal spiral gibi köprülü kavşaklar diktiler, Sıhhiye Sıhhiye olmaktan, Yenimahalle Yenimahalle olmaktan, Etlik Etlik olmaktan çıktı.

Büyüdü, modernleşti, değişti Ankara; kendinden çıktı.

Çukuru çamuru azaldı, toru toprağı azaldı, ağacı yeşili azaldı, suyu göğü azaldı, neşesi sevinci azaldı, komşusu konuğu azaldı, tadı tuzu azaldı. Medenileşti Ankara.

Ankara'nın canı çıktı.

Ama gelişti yani.

Betonu mermeri graniti çoğaldı, süsü konforu fırfırı parıltısı arabası akıllı binası çoğaldı, nüfusu çoğaldı, huysuzu yolsuzu hırsızı arsızı densizi, hülâsâ nüfusu çoğaldı... Çoğaldı da...

İnsanı azaldı yani.

2010 senesiydi.

İnat ettim hayata,
Ölsem bile yaşayacaktım...
Yavuz Elçik

Gazi Mustafa Kemal Bulvarında kâin 133 kapı numaralı apartman, komşularıyla yan yana koyup da baktığında, müdür beyin lise son mezuniyet balosuna karışmış, altını tutamayan babaannesi gibi duruyordu. Ev gibi değil, şey gibiydi.

Hımbıldı, rüküştü, dangıl dunguldu. Çeyrek viziteye dünden razı, "Bizde her yol var kocacım." diye yılışan kaknem bir orospuya, Coco Chanel defilesinde entarisini sıyırıp kasık bitlerini ayıklayan bir acuzeye, hurilerin arasında bıyık bura bura gezinen tırışmış bir cennet esprisine benziyordu. Porselen ağızdaki çürük dişe, sosyete marinasındaki naylon deniz bisikletine, ceylan gözdeki çapağa.

Olmuyordu.

Sen altına doldurduklarını avuçlayıp avuçlayıp mobilyalara sıvayan bunamış babana ne kadar tahammül edebilirsen, evlâd-ı Maltepe de bu tuhaf apartmana o kadar tahammül edebiliyordu. Herkes nefret ediyordu.

İlletti!

O ki, mıntıka, pencerelerinin altında sürüp giden iğrenç "yok tek posta – yok iki posta – yok sabaha kadar" pazarlıklarını öğüre öğüre dinleyen sekenenin bilhassa 1983'le 88 seneleri arasında homo ve travestilere karşı Levent piçi önderliğinde apartman pencerelerinden aşağıya çöp poşetleri, bulaşık suları, yağlı bulamaçlar, sidik, en nihayet bok dolu torbalar ata ata kazandığı topyekûn savaştan bu yana muhteşem değer kazanmış, semtin o kısmı kapanın

elinde kalmaya, kıç kadar arsalar külçe altın fiyatına gitmeye, mutfak raflarını kakalaktan bir türlü kurtaramadığın külüstür binalar elini öpen müteahhide ben diyeyim santimetrekare, sen de milimetrekare hesabıyla satılmaya başlamıştı.

Bu hariç.

"Nasıl olsa bu da gider." demişlerdi başlarda.

Sanmışlardı ki bunun sahibi çok akıllı bir yatırımcıdır, mal azıcık daha değer kazansın diye nazlana nazlana, hiç veresi yokmuş gibi verecek, gelen ilk müteahhidin önüne yatıverenler üç daireye minnet etmişken işi kasten ağırdan alıp ayak sürüyerek "Valla bilmem ki satsam mı satmasam mı?" diye sekizer sekizer, onar onar götürecektir malı.

Bilememişlerdi.

Eski Maltepe birbirinden afili, modern binalardan mürekkep sosyal mosyal her bakımdan da çağdaş bir semte dönüştürülürken bu kalakalmıştı orta yerde nitekim. Işıklı yüzleriyle yaldır yaldır binalar oradan buraya doğru yürüyenlere göz süzüyor, okşayıp gıdıklıyor, kulak memelerine şehvetli şehvetli dil atıyordu. Lâkin 133 "Öcüü!" der gibi çıkıveriyordu insanın karşısına ve semtin itibarını iki paralık ediyordu. Bu nasıl olabilirdi? Bunun ne işi vardı burda? Herkes rahatsızlık duyuyordu bundan.

Herkesler... En çok da müteahhideyn. Rantiye, evrimleşmediyse bile Teoman Kemâni'den sonra kılık değiştirmiş, AVM, rezidans, akıllı bina, şu bu yapsatçılığına ve hattâ işletmeciliğine terfi etmişti.

Ama... Bu olmazdı bu... Bu neydi burda bu?

Nitekim...

Ankara'da ne kadar inşaat firması, hattâ Laz'ı, Haymanalı'sı, Mucurlu'su ne kadar münferit müteahhit varsa, kendi başına olduğu kadar semt içinde de herhangi bir anlam ifade etmeyen bu kütleye diş biliyordu. Hem en çirkini sen olacaktın, hem de en güzelinden

de güzelmiş gibi durduk yerde değerlenip kudurtacaktın milleti. Buna ne hakkın vardı?

Dahası vardı.

Gözüne kestirdiği bir binaya baktığı zaman o binayı görmeyip doğrudan arsasını görebilme yeteneğine sahip müteahhideyn, eşek kadar 133'e baktığı zaman gene eşek kadar bir bina görüyordu. Bu bir gerçekti. Şoförlü arabalarına atlayıp işaret parmaklarının boğumlu kısımlarıyla gözlerini bastıra bastıra ovalayıp "Allah Allah?" falan deyip euzübesmele falan çekip gene de arsasını göremiyorlardı bunun. Binanın pis pis sırıttığına yemin edenler bile çıkıyordu.

Hepsinin gördüğü şey aynıydı: 133... Ta kendisi.

Bir apartmana bakıp da "Şurası şerefiyeye gider, şurası yol payı, şurası otoparka tahsis, çatıdan şu kadar kaçırır, kottan da bu kadar kaldırırız..." diyemeyen müteahhit olur muydu?

Oluyordu işte. Diyemiyordun.

Hâsılı, adamın şurasına getiriyor, nereden bakarsan bak moral bozuyor, semtin amûd-ı fıkarisinde bariz inhina ile müterafık bir inme gibi duruyordu tipsiz.

Gün geçmesindi ki Keçiören-Ostim hattı gibi indi bindi - doldu boşaldı yapsatçı dayanmasın kapısına da kuyruğuna baka baka dönmesindi. Gülbahçe İş Takip'in aksiyona hasret personelinden o hevesle yedikleri sopa da cabası.

Ne yaparsan yap, orada duruyordu; bir yere gittiği yoktu.

Allah'ın belası apartman.

133 numara; amûd-ı isyân!

Sen bu evin kapusun henüz bulup açmadun,
İçindeki kenz-i bî-pâyânı arzularsın.

Dağlar gibi kuşatmış benlik günâhı seni,
Günâhını bilmeden gufrânı arzularsın...
Niyâzî-i Mısrî

Cüneyt kapıyı açıp inmek için hamle edince, ön koltuğa doğru, "Oturun Cüneyt." dedi Ramazan Şerif. "Bir kaknemi yola getirmeyi beceremediniz, teessüf ederim." Bir de genel müdür olacaktı bu aklı kıt. Kolaylık Anonim Şirketi kimlere kimlere para veriyordu.

"Ama efendim..."

"Oturun dedim Cüneyt!" Ramazan Şerif bunu "Otur dedim Karabaş" der gibi demişti.

Karabaş oturdu.

133 numaralı apartmanın önündeki geniş kaldırıma sağ ön ve arka tekerleri üstünde yanaşan Turna, koşa koşa dolaşıp patronunun kapısını açtı, önünü daha koşarken iliklemişti, eli kapının kulpunda, dikildi.

Bikinli kızların yemek kuyruğuna naylon sefer tasıyla kaynak yapmış kamyon şoförü gibi duran apartmanın kapısına yöneldi Ramazan Şerif. Kaldırdı kafasını, kırmızı tenekede yazılı numaraya baktı:

133.

Geri çekilip göz kararı ölçtü biçti, arsasını tahayyül etmeye çalıştı, olmadı. Cisim, dikine pembe bir curuf olmuş dökülüyor, kıymıkları gözünüze gözünüze saplanıyordu.

Ev sahibinin adı geldi aklına: Zila. Ne saçma bir isimdi bu.

Hatayı baştan yapmıştı; şimdi kabul ediyordu. Sırf Cüneyt'i zor durumda bırakmak için, "Gidin Cüneyt, başkalarının verdiğinden bir kuruş fazla vermeden alın o apartmanı bana. Koşun." demişti. "Fazladan her kuruşu maaşınızdan keserim, haberiniz olsun."

Hata işte. "Verin ne istiyorsa mal sahibine, işi bitirin." deseydi hâlbuki, zaten de bayılırdı para harcamaya arkadaş, şimdiye cepteydi apartman. Paranın ve malın önünde herkes çözülürdü. Aaah ah!

Neyse canım artık.

Direksiyona geçmişti ve işi hâle yola koyacaktı. Pahalıya patlayacaktı muhakkak, ama neyse neyse. Mükerrem Zemherir Namal'a "Sen kazandın." diyemezdiniz. Mecburdunuz şimdi, gerekirse servet dökecek, işi bağlayacaktınız.

İşi Cüneyt'e bırakıp sonradan da "Çok para vermişsiniz. Olmadı bu!" demek varken kalkıp anut bir kadının ayağına gelmek... Ama dur! Şunu aradan çıkaralımdı da hayırlısıyla, Cüneyt'e iş ver, arkasından kendin koş falan derdik. Utandıracaktık bu besi pilicini.

Arabanın kapısını yarı açmış, hâlâ insem mi inmesem mi tereddüt edip duran genel müdürüne baktı göz ucuyla.

Bu mu utanacaktı?

Omuzlarını oynatıp gevşemeye çalıştı, apartmana doğru ilerledi. Kapısı bile saksı deliği gibi yan tarafa bakıyordu. Yazıklar olsun!

Durduk yerde sinirleniyordu gene. Kaynama noktası ne kadar da düşüktü hakikaten. "Kırıcı bir adam oldun çıktın Ramazan." demişti Cemile sonunda. "Sen böyle değildin. Tedaviye ihtiyacın var, kabul et." Dörde kadar nefes aldı, dörde kadar tuttu, dörde kadar saldı, dörde kadar bekleyip baştan başladı. Psikiyatristi öyle demişti. Derin derin nefes alacaktık. Dört - dört - dört ve dört. Sihirli formülümüz buydu. Güya.

Yavaş yavaş yürüdü 133'ün kapısına doğru. Derin nefesler aldı verdi.

Oh!

Özgüvenini yeniden kazandı.

Az sonra sonsuza kadar kaybedeceğini bilmiyordu.

Gülbahçe İş Takip'ten çıkan öndeki arabada Danyal, yedeğinde Celayir, Eşref ve Alaaddin, arkadaki arabada ise Keçi, yedeğinde Mirza ve Battal'la kopturup gelirlerken Ramazan Şerif dörde kadar boş beklettiği ciğerlerini havayla doldurup yandan çarklı tuhaf yığına yanaştı. Sağ kulak memesi sağ omzuna değinceye kadar yatırdı kafasını, tepesinde dikilen çürük çarık binaya bu son olsun diyerek uzun uzun baktı.

Biraz fazla mı oyalanıyorduk sanki?

Çiğ sarı kapının bir yerlerinde bir zil, –Aman da aman, pembe sıvaya da sarı kapı ne güzel uymuştu maşallah!– bir diyafon, bir bas-aç ararken Mükerrem'in dolduruşuna gelip aptal gibi iddialaştığı için bir kere de kendine kızdı. Biz kim bilir kaçıncı firma olacaktık kapıya dayanan. Alması o kadar kolay olsaydı bize bırakmazlardı herhâlde bunu.

Nerdeydi şu zil?

Ceketinin orta düğmesini ilikleyip acaba var da ben mi göremiyorum diye düşünerek pervazda, çerçevede, kapıda, duvarda, orda burda zil takımı gibi bir şeyler arandı. Yoktu. O hımbıl nasıl başarmıştı içeri girmeyi acaba? Çaresiz kalırsa çağıracaktı gel bak diye. O da bir ayağı yere bastı basacak, aportta bekliyordu baksanıza.

Çiğ sarı kapıya konsantre oldu, yukarıdan aşağıya santim santim tarayarak indi, sonunda alttaki ufacık bir delikten başını uzatmış çiğ sarı bir çamaşır ipi gördü. Eğilip asıldı ucundan, kilidin dili kütürtüyle düşünce itip açmaya çalıştı, ne ağır bir şeydi bu, yüklendi.

Aman Allahım! Bu nasıl bir ışıktı! İnsanın tansiyonu düşüyordu. Kendini ittir kaktır içeri atıp arkasından hınçla kapanan

kapıya yaslandı, far almış tavşan gibi bekledi biraz. Işık üstüne basıyor, boğazını sıkıyordu. Neydi bu?

Ya şu neydi allâsen? Bir tane daha sarı kapı?

Sokak kapısından daha hantal görünüşlü ve ondan daha çiğ sarı bu ikinci kapı hem dairelere hem de merdivenlere giden yolu bariyer gibi kesiyordu. Sahanlık, üst pervazından tavana, yan çerçevelerinden yan duvarlara çelik saclarla kapanmış, tabii ki hepsi sarıydı, örtülmüş, gizlenmişti. Sağ duvara yakın ilerledi, kapının önüne geldi. Neyse ki bunun üzerinde ufak bir düğme vardı, artık zil midir, bas-aç mıdır, yaklaştı, işaret parmağını uzattı, geri çekti. Aklına bir şey takılmıştı. Neden anahtar deliği yoktu bunda? Ve neden dış kapıda da yoktu? Emin olmak için dönüp geriye baktı. Neden? Anahtar deliksiz kapı mı olurdu?

Ah Cüneyt! Dolu dolu bilgi vermezsiniz ki insana!

Tekrar uzandı, –dinlememişti çocuğu, lâfını ağzında bırakmış, "Uzatmayalım." demişti. "Beceremediniz kısacası."– bu defa dokundu düğmeye. Cızırtıdan zil olmadığını anladı. Otomattı. Ee, böylece dalacak mıydık tanımadan bilmeden?

Bakacaktık.

Kapıyı ittik. Of of of. İyi güzel de Allahım, ya bu neydi?

İçerde kim var kim yok arkaya dayanmıştı sanki. Kendini topuklarının üstüne sabitlemeye çalışıp omuzladı, kapı daha güçlüydü, ayakları kaydı.

Allah Allah?

Gerilip tekrar omuzladı, azıcık aralanır gibi olunca önce parmaklarını, sonra ellerini soktu araya, sonra ayakkabısının burnunu sokup biraz daha araladı, sonra milim milim itip aralığı genişletti, kendini, geride bıraktığından çok daha azgın bir ışık denizinin içinde buldu.

Ve bir başka kapının önünde.

Allahım!

Doğru nefes alıp doğru soluya
Yalancının yattığı yer yaş olur

Ele akıl verir, kendini bilmez
Hayâl berberinde kel tıraş olur
Hasan Turan

Bulvarı daraltmamak için 133 numaranın önüne iki tekeriyle çıkarak kaldırımı daraltan çıtır çıtır mercedesin şoförü Turna, nefes tutma yarışması yapıyormuş gibi mosmor bir suratla oflayıp poflayan Genel Müdür Cüneyt'e beş altı dakikadır gaz vermeye çalışıyordu.

"Senin işin de çok zor, biliyon mu Cüneyt Bey?"

Şunun yanında azar işitmişti, ona yanıyordu Cüneyt. "Ramazan Bey Cüneyt Bey'e teessüf etti." diye çan çan öterdi şirkette artık. İspiyoncu hayvan! Öyle gücüne gidiyordu ki. Acı bir tebessüm oturttu elmacık kemiklerinin altına. "Bir kendi biliyor." diye söylendi, sonra da hiç söylenmemiş gibi ekledi: "Ramazan Bey işte... Bir o bilir. Ne diyeceksin?"

Turna duymuştu ama duymamış gibi yaptı.

"Nası dedin abi?" Cüneyt'ten en az on yaş büyüktü.

"Yok bir şey." Kimin yanında oturduğunun farkındaydı Cüneyt. "Sen kendi işine bak." dedi. "Takma kafanı böyle şeylere. Boşver."

Turna, kuşun eşelene eşelene tuzağa yaklaştığını görmüştü; aman vermedi: "Ben de onu diyom. Nası boşverecen? Gece çağırır, gündüz çağırır, cumartesi demez çağırır, pazar demez çağırır, kedi osurdukça çağırır. Anlamadım gitti arkadaş. Sanki emirberiyiz."

Bir durdu, soluklandı, alttan bir baktı genel müdüre, tombul yanakların dolma gibi kabardığını görünce gaza az daha bastı. "Ben de kime diyom? Sana benden beş beter eziyet etmiyo da sanki."

"Öyle de," dedi Cüneyt, "Benim pozisyonum seninkinden farklı tabii... Yönetici kadrosunda olduğum için önüme sözleşme konur, okurum, çalışma şartları, iş saatleri falan, imzayı bastımsa söz biter. Normal olarak senin de bir sözleşmen olması lâzımdı ama..."

Çok içlenmiş gibi baktı Turna. "Doğru diyon..." dedi "Ama işte... Sözleşme bizim nemize de mi? Sen kiiim, biz kim."

Cüneyt de Turna'ya baktı. Acaba bu Turna'yı yanlış mı tanıyorduk biz? Dobra dobra bir adamcağızdı da o yüzden mi ispiyoncu zannediyorduk? Nasıl da büküyordu boynunu garip. Sen kim biz kimmiş. Asıl rahat olan sendin be Turna. Ama denmiyordu ki. "Hakkınızı korumanın bin türlü yolu var Turna."

Avcı, son darı tanelerini serpti. "Nası abi? Nası koruyacaz meselâ? Sen yoktun daha. Kolaylık letede şeteii'ydik. Bi sendikaya kaydolmaya kalktık diye kapattı şirketi, gitti Kolaylık aa şee'yi kurduydu bu. Yalvar yakar ettiydik de yarı maaşlan zor geri aldıydı; eldekinden de olduyduk. Oyun bir değil ki herifte. Bak, herif diyom amma ben çok severim Ramazan Bey'i. Mesayımı hep öder, yanlış anlama. Sen de diyon ki hakkınızı koruyun. Nası?" Tuzağın bir kenarını havada tutan değneğin ipini yokladı. "Sen gibi okumuş yazmış olsak neyse. Bak, koskoca genel müdür olmuşun. Kara kaşın kara gözün için almadı ya seni işe." Cüneyt sarışındı. "Kapı gibi diploman var diye aldı. Mecbur sana. Hâlbükse biz?"

Kuş, muhabbetle baktı avcısına. Derin bir of çekti. "Bu herifin yanında allâme-i cihan olsan kaç yazar be Turna?" dedi. "Ne mecburu? Adam yerine koyar mı sanıyorsun adamı?"

Avcı değneğe asıldı, bir elinde hırş bıçak, bir elinde kara çuvalla kapana yaklaştı. "Aaah ah!" dedi. "Ah abim ah! Sana bi acıyom ki."

O izi ben izledim, sağım solum gizledim
Çok acayipler gördüm, yoktur cihân içinde...
Yûnus Emre

Ramazan Şerif üçüncü kapının kenarındaki düğmeye bastı. Bu zildi neyse; kuşlar öttü çiril çiril.

"Merhaba. Ben Ramaz..."

"Gel anam, gir, geç, buyur."

Işık ayrı gözünü alıyordu insanın, şu oynaşıp duran kadın ayrı. "Rahatsız etmey..."

"Gir anam gir."

Girdi Ramazan Şerif. İlk katmandaki ışık zeytinyağıysa, ikinci katmandaki macundu. Üçüncüyü tarif edemeyecektik; üstünüze inmiyor, biniyordu.

"Nerey..."

Kübra döndü arkasını, hoplaya zıplaya bastı gitti.

Başını öne uzatarak çekingen bir adım attı Ramazan Şerif.

"İzin var mıı?"

Bir adım daha attı. Orada mumlar, burada ışıldaklar, şurada spotlar, ötede ayaklı abajurlar, beride gömülü aplikler, tepede cami avizeleri, havada şimşekler, yıldırımlar; katmer katmer artıyordu ışık. Işık ışık ışık!

Gözlerini kısıp o küçük kadının kaybolduğu tarafa baktı önce, sonra sola, amfi gibi yayılıp gitmiş koskoca salona.

"Pardoon?"

Anlayamıyordu. Kale kapısı gibi üç üç kapı dikecektiniz hem, hem de zil çalınınca ardına kadar açıp gel anam, gir, geç, buyur...

"Girebilir miyiim?"

Ne ses, ne nefes. İki adım daha atıp kafasını soktu salona. Allah Allah?

"Al anam, çay iç sıcak."

Sıçradı, dönüp baktı küçük kadına. "Çay mı?" Kadın buna göz kırpıyordu. Toparlandı. "Haa, çok naziksiniz. Acaba Zila Hanımla mı müşerref..."

Kübra, "Gir bak anam." dedi, "İçerlerde bi yerlerdedir." Gene döndü gitti.

Elinde bardakla dikildi bir süre Ramazan Şerif. Şekeri tabağın kenarında bırakıp kaşığı işaret parmağıyla tutarak bir yudum içti, bardağı indirirken dörde kadar nefes verdi, dörde kadar boş tuttu, dörde kadar... "Bu kim?" İrkilip salondan tarafa döndü. Ne kadın ne erkek bir şey duruyordu karşısında. Onun yanında da ne erkek ne de erkek başka bir şey.

"Ben Ramaz..."

Engin, "Zila'ya gelmişindir kesin." dedi. "Diy mii?"

"Evet de... O deminki hanımefendi girin deyince..." Belki de evin hizmetçisine hanımefendi diyorduk.

Aşkım süzüldü, saçlarını attırdı.

"Neydi senin isiim paardoon?"

Ramazan Şerif yutkundu, ikisi de erkekti bunların, "Ramazan Şerif." dedi.

Aşkım kikir kikir etti. "Ne o ayol Mübarek Ramazan deer gibii?" Engin de katıldı kikirtiye. "Hazreti Mübaareek. Hihihi. Ay Allah canını aalmasın Ramazaan. Gir kız gir."

Ramazan Şerif, Aşkım'la Engin'in yanından elinde çay bardağıyla geçip her yerinden israf ve rüküşlük akan salona girdi. Bir damper ışık üstüne boşalınca feleğini şaşırdı. Güneş bu evden mi doğuyordu?

Kendini bileydin hakkı bilirdin
Eğri yoldan doğru yola gelirdin
Bir sofraya konsan belki yenirdin
Böyle çiğ kalmayıp pişmiş olaydın...

Edip Harâbî

Cüneyt kendi kendine konuşuyormuş havası verebilmek için 133'ün yandan kapısına doğru bakarak "Söylenecek o kadar çok lâfım var ki." dediği sırada Danyal'ın kara jipi Ramazan Şerif'in lacivert mercedesinin önüne, Keçi'nin kara jipi de arkasına, tamponlarını öperek yanaştı. "Hoop!" dedi Turna.

"Bana mı dedin?"

Üst dudağını ileriye sündürüp önüne yanaşan kara kütleyi gösterdi Turna. Bıyıklarıyla yön tarif edebiliyordu. "Yok Cüneyt Bey." dedi. "Şuna bak, içimize girecek." Cüneyt tek kaşını kaldırdı. "Ramazan Bey gelmeye yakın rica edersin, çekerler." dedi. "Sakin ol bakalım sen." Turna'nın işi gücü vardı zaten. "Ben de onu diyom Cüneyt Abi..." dedi, konuşma hiç bölünmemiş gibi. "Sen istesen neler neler söylersin Ramazan Bey'e. Ağzına ağzına nası çakarsın lâfı." Sağ kolunu vitesin üstünden kaldırıp sıvazladıktan sonra Cüneyt'in burnuna doğru salladı. "Altın bileziğin var mı senin kolunda?.. Var. Ne korkacan?"

Danyal arabadan usul usul indi. Beli tutmuştu. Kaputa sol eliyle dayanıp yanlarını sağa sola esnetip lacivert mercedesin ensesindeki Keçigile kulağını kaşıyıp "Bekleyin." manyeli verip ilerleyip tam da Cüneyt Turna'ya "Neyse artık, beni daha fazla konuşturma." deyip daha fazla konuşmaya hazırlanırken ön camı tıklattı.

"İşşallah arabayı çek demez şimdi bu herif." deyip camı araladı Turna. "Buyur dayı?"

Danyal sol kolunu arkadaşının omzuna atar gibi attı mercedesin tepesine, belini kollayarak yavaşça eğildi, Turna'yı pas geçip Cüneyt'i inceledi şöyle bir, sonra boş makam koltuğuna göz atıp o değilden sordu: "Birini mi bekliyonuz?"

"Evet." dedi Turna. "Bizim patronun şurda bi yerde toplantısı var da. Az öteye alıversen sana zaamet?"

Danyal ekşidi. Beli çekmişti. "Gelsin de alırız." deyip usul usul doğruldu, uzaklaştı.

Arkadaki jipte eli kapının kulpunda bekleyen Keçi, Danyal'ın bir eli belinde, bir eliyle kulağını kaşıyarak öndeki jipe gittiğini görünce "Bekliyoz şimdilik." dedi Mirza'ya. "Gördük." dedi Mirza ters ters.

Turna camı kapattı. Şuna hele... Giyindiği gömleği görüyodun de mi?

Cüneyt işin orasında değildi. Aklı fikri Ramazan Şerif'teydi. "Derdin ne senin Cüneyt?" diye soruyordu kendine. "Niye çekiyorsun bu herifin kahrını?" Hayır, işsiz kalsak, bir, bilemedin iki hafta boşta gezer, istediğimiz şirkete atardık kapağı; aslana kuyruk olacağımıza tilkiye baş olurduk. Aytül de öyle demez miydi hep? Ama kazın ayağı öyle değildi Aytül Hanım. Kendimize güvenimiz vardı bizim; sana güvenimiz yoktu. "Önemli olan senin huzurun." der, doldurup doldurup işi bıraktırır, ondan sonra da "Gül gibi işi bıraktın." diye sabah akşam kafamıza kakardın sen. Ayrıca?.. Turna denen gammazın ağzına niye lâf veriyordun kardeşim sen? Yedi mahalleye çan çalacaktı şimdi, bilmiyor muydun itin huyunu? Niye dolduruşa geliyordun? "Yok arkadaş!" dedi sesini yükselterek. "Ben Ramazan Bey'e lâf söyletmem. Bak, senin de bu söylediklerini duymamış olayım. Karşında beni bulursun."

Turna, gözünden vurulmuş gibi baktı Cüneyt'e. "Huylandı." diye düşündü. O hiç söyletmezdi esas. "Dünya bi yana, Ramazan Bey bi yana. Öl desin, ölmessem şerefsizim..." Sustu, yan gözle avını kesip otuz saniye kadar bıyıklarını yedi, "Ben, senin için şişmiştir, dök de rahatla diye dedim yani..." Yoksa biliyodu Turna, sen de çok severdin Ramazan Bey'i. O kadar şey yapıyodun, götünden ayrılmıyodun, o da kıymetini biliyodurdu tabii. "De mi?"

Cüneyt, başparmağıyla konsolun tozunu aldı. "Tabii tabii..." dedi. "Bilmez olur mu hiç? Yoluna ölsem meselâ, cenazeme bile gelir yani." Turna'nın abartılı hareketlerle kulağına asılıp konsola tıklamasını bekledi, devam etti: "Hattâ mezarıma bakar bakar, keşke yaşasaydın da bir kerecik olsun sırtını sıvazlasaydım, hiç olmazsa bir kuru teşekkür etseydim bile der içinden."

Turna çok duygudaş baktı. "Hiç mi teşekkür etmedi diyon abi esastan?"

"Nerdee?" dedi Cüneyt. "Kıymetlidir muhteremin ses telleri."

Turna gazı verdi. Vay bee'ydi. Yazıktı be arkadaş be. Ayıptı be.

Cüneyt gazı aldı, "Bir teşekkür lan!" diye hımırdandı. "Toprağa ekip gittin de kendi kendine mi büyüdü koca şirket?"

Sevincinden ağlayabilirdi şoförümüz. "Senin işin de çok zor valla." dedi Cüneyt'in dizini severek. Dök içini dök. "Benden lâf çıkmaz biliyon."

Okşanmak şamar gibi geldi Cüneyt'e. Ne yapıyordu allâsen? "Çek elini sen de..." dedi. Bak... O konuşuyordu ama, Ramazan Bey'in aleyhinde konuşmuyordu dikkat edersen. Tamam, sert patrondu, soğuktu, kırıcıydı, inciticiydi ama hak bilirdi, adildi, sözünün eriydi. İyi patrondu sonuçta... "Sen sen ol, Ramazan Bey'in aleyhinde tek kelime etme bir daha! Kırarım kalbini. Ben bir durum tespiti yapıyorum. Yoksa arkasını nasıl kollarım, bir düşün."

"Tabii..." dedi Turna iştahla. "Sen durumu şey yapıyon. Meselâ geçen sene babam hastalandıydı da sen memlekete gideyim diye bana izin verdiydin o da seni çizdiydi. Bunun gibi, de mi?"

"Yani... evet... Beni de çizdi pezev... Serttir yani. O anlamda. Ben kim oluyormuşum da ona sormadan onun makam şoförüne izin veriyormuşum falan. Kırdı döktüydü. Odasında üç tane de ağır misafiri vardı. Yerin dibine soktuydu beni. İnsan bari misafirler gidince yapar ne yapacaksa." Genzini temizledi. Gene uyanmıştı. "... diye düşündüm ister istemez. O kadar duygusal olmamak lâzımdı belki de. Geçti gitti işte."

Turna dertli dertli iç çekti. Cüneyt son üç cümleyi hiç söylememiş gibi "Ben de onu diyom." dedi. "Oldu mu şimdi? Seni elin adamının içinde göt edecek, sonra da o adamlan iş yapmaya gönderecek. İstediğin kadar ben genel müdürüm diye dolaş; adam seni sikine takar mı ondan sonra? Yanlış anlama."

Cüneyt o güne bir gitti geldi şöyle. Dudakları titriyordu. "Hayır..." dedi kendi kendine konuşur gibi. "Anlamıyorum. Lâfı karnında tut, yarım saat sonra misafirlerini savınca çek beni odaya, çarkıma tükür kardeşim. Niye milletin içinde? Kölen miyiz yaa?"

Arkadaki siyah jipte cep telefonunu çıkardı Keçi. Danyal'ı arayacaktı ne var ne yok diye, yanlışlıkla Mirza'yı aradı. "Alo?" dedi Mirza yanından. Keçi, kulağında telefonla Mirza'ya dönüp "Kapat kapat." dedi. "Danyal'ı arayacaktım, kapat." Mirza, "Gözlük alsana kardeşim." diye hırladı telefona, sonra da bastıra bastıra kapattı. Battal arka koltuktan "Kocadın Keçi, kocadın." diye lâf attı. Onun gözlüğü gözündeydi. "Niye inat ediyon birader? Al bi gözlük, önünü gör." Keçi, keçi gibi inatlaştı. "Önümüzü görüyoz şükür. Yazıları seçemiyoz sade. Sıkıştırmaç oynayalım mı?" Mirza gene hırladı.

O esnada mercedesin ön koltuğunda sağ yanına dönmüş, sağ dizini de altına katlayıp sağ kolunu Cüneyt'in omzuna atmış, "Kölesiyiz tabii, ne sandın?.." diyerek dolgu yapıyordu Turna. "Var mı

bi mesayı sayıtımız? Kendi keyfi oluncaya kadar dikmiyo mu hepimizi? İş mi abi bu? O acıkmadan biz acıkamayız, onun uykusu gelmeden biz evimize gidip yatamayız... Ben de severim ederim amma, kıymetimiz bilinmeyince olmuyo abi. Gücüme gidiyo abi. Benimki de can abi. Sikmişim abi şirketini; canımızdan kıymetli mi abi?"

Cüneyt, "Haklısın!" diyecekti ki, ağladı ağlayacak sandığı Turna'nın felfecir okuyan gözlerini fark edince beşinci defa uyandı. "Ama sabırlı olmak lâzım tabii." diye çırpındı. "Kızmakla, küsmekle olmaz..." Çenesini sıvazladı, baş ve işaret parmaklarıyla kaşlarına bastırdı. "Tabii Ramazan Bey'e canım feda. O başka. Ben kendi adıma değil, sana hak verdiğim için söylüyorum. Biraz daha iyi davransa, kırk yılda bir gönlünü alsa..."

"Ben de onu diyom." Duyacağı kadarını duymuştu Turna, ama doymuyordu. "Yenge hastalandığında sana bi hafta izin vereydi noolurdu? Şirket mi batardı? Hadi soruyom."

En gıdık yerini bulmuştu it herif; burnunun direği sızladı Cüneyt'in. Hâlâ kafasına kakardı Aytül. "Oralara hiç girme." dedi öfkeyle. "Böyle âdilik olmaz. Şurama geldiydi."

"Valla geldi ha."

"Senin de mi geldi?"

"Yok onu demiyom." dedi Turna kapıyı açıp arabadan inerken. "Ramazan Bey geldi."

Benzerin aynen gafil bir sinek,
"İnsanım ben" derdi safdil bir sinek.

İçmeden sarhoş olup iyiden iyi,
Bir gün güneş sanmıştı gökte zerreyi.

Yerde idrar, çöp yüzer; merkep çişi
Çöpte konmuş bir sinek: Kaptan kişi

Sözde kaptan bindi çöpten kalyona,
Bir avuç çiş, geldi bir engin ona...
Mevlânâ

Hayır!

Zombiye dönmüştü anlı şanlı Ramazan Şerif. Ne olmuştu o Corneliani 150'S cânım takıma? Kumaşın rüya laciverdi nereye gitmiş, sol göğüs cebinin üstündeki Hint nakışı sökülüp niye postal dili gibi sarkmış, sağ vatkası niye omzu çıkmış gibi atmıştı? Dizlerdeki o sarı bulamaç neydi? Allahım, neler oluyordu? Ne yapmışlardı Ramazan Bey'e? Niye şimdi? Niye Allahım, niye?

Yalaka Turna basmış gitmişti önden. Kavuşmalarını görünce silkindi. Düşünecek zaman değildi. Ayrılan ağzını kapatıp hızla seğirtti. Yürüyen bir virâne geliyordu.

"Ramazan Bey, nasılsınız?"

Ramazan Şerif durdu, resmî bir baş selâmı verdi buna, "İyiyim Cüneyt." dedi. "Siz?"

Ana avrat sövse daha iyiymiş gibi geldi Cüneyt'e. Kendine kızarak perişan adamın koluna girmeye çalışan Turna'ya baktı; o

da buna bakıyordu bıyıklarını yiyerek. Zaten bütün Ankara bunlara bakıyordu. Lacivert mercedesi önlü arkalı öpen iki kara jipin içindekiler dahil. Dağ gibi adam estek köstek geçip giderken peşinden seğirtti bu sefer.

"Ramazan Bey? Ne oldu Allah aşkına?"

Ramazan Bey durdu, Cüneyt'e döndü; "Elinizin körü oldu." dedi. Titriyordu. Cüneyt Turna'yla göz göze geldi, önden koşup makam kapısını açtı.

Oradan geçmekte olan beş altı kişi dönüp bakarken Ramazan Şerif torunlarının kolunda hastaneye götürülen bir dede gibi titreye titreye geldi, açık kapının yarım metre gerisinde durdu, sol eliyle itip örttü, Turna'ya "Açar mısın?" dedi. Turna kaşla göz arasında hem Ramazan Şerif'e "Tabii Ramazan Bey.", hem Cüneyt'e "Nasıl geçirdi ama?" bakışı attı, hem kapıyı açtı, hem "Buyrun Ramazan Bey." dedi, hem Ramazan Bey buyurduktan sonra kibarca örttü kapıyı, hem dayak yemiş gibi kalakalan Cüneyt'e bir kere daha bakıp "Siz gelmiyonuz mu Cüneyt Bey?" dedi, hem de kendi tarafına koptu.

Gazi Mustafa Kemal Bulvarı pencerelerden topyekûn sarkmış da "Yazık." diyormuş gibi geliyordu Cüneyt'e. "Patron çok kötü bozdu çocuğu!" Bir an kaldırımdakilerle bakıştı, bir an gidip Turna'nın kucağına oturacakmış gibi şoför tarafına dolanmaya kalktı, ön kaputun orada uyandı, geri dönüp kendi kapısını kendi açtı, binip oturdu, "Beklerdik efendim. Niye acele ettiniz?" diye bir de azar işitti o arada, ilgilenmek için hemen arkasına döndü, sorusunu tekrarladı: "Ramazan Bey, ne oldu Allah aşkına?"

Turna, öndeki az öteye çeksin diye kornaya hafiften dokundu.

Ramazan Şerif karıştırmıştı; dört müydü, beş mi, altı mı ne? Kaç kaç alıp verecektik nefes? "Cüneyt," dedi, "Tek kelime daha ederseniz iner, ebediyen evinize gidersiniz!"

"Fakat Ramaz..."

"Önünüze dönün! Hemen!"

Turna öndekinde bir hareketlenme göremeyince paniğe kapıldı, kornaya bir kere daha dokundu, baktı gene bir hareket yok, kapıyı açıp indi, dayı dayı yürüdü, siyah dört çekerin siyah film kaplı sol ön camını tıklattı.

Danyal deminden beri 133'ten neredeyse paramparça çıkan adama bakıp duruyor, bir karar vermeye çalışıyordu. Bunu mu kaldıracaktık biz? Bunun ahı gitmiş vahı kalmıştı birader. Hiç Beşir'in tayfasına falan da benzemiyodu ayriyeten. "Ne diyon Celayir? Alalım mı ki?" diye sormuş, "Alalım gitsin Abi. Lâzım olur." cevabını alınca ben de kime soruyom deyip Ağa'yı aramıştı cepten. Turna camını tıklattığında Ağa'yla konuşuyordu. Sol eliyle camı araladı, "Sen git, hâllederiz." işareti yapıp geri örttü.

Turna dışarıda bir miktar bıyık yedi, aralanan camdan gördüğü dört pis suratlı herifi getirdi gözünün önüne, ürktü, uslu uslu döndü. Arkadaki öbür siyah jipin dört kapısının da açık olduğunu, bundan taraftaki ön kapıdan bir rugan ayakkabının sarktığını görünce az daha ürktü. İhtiyar mihtiyar ama, hayırlı bi tip değildi valla hiçbiri. Şimdi ne bekliyon diye azar işitecekti patrondan. Ama bi de bindi ki cennet. Gitmişiz durmuşuz umurunda değildi Ramazan Bey'in. Cüneyt'i çitileyip duruyodu.

"İnsan doğru düzgün bir rapor verir."

"Ama Ramaz..."

"Konuşmayın dedim size... Göz göre göre ateşe attınız beni. Hiç mi utanmadınız?"

"Fak..."

"Hiç mi usul erkân öğrenmediniz? O okulları nasıl bitirttiler size? O diplomaları nasıl alabildiniz?.."

"Hiç anlamıyorum Ramazan..."

"Önünüze dönün Cüneyt!" dedi Ramazan Şerif. Armasıyla uğraşıyordu.

Başı arka tarafta, kıçı ön cama yaslı vaziyette on saniye kadar bekleyen Cüneyt, dudaklarını ısırarak önüne döndü. Resmen ihanetle suçlanıyordu. Ramazan Bey'e tuzak kurmakla... Turna'nın yanında üstelik, o ki sol yanında değil de motor kapağının üstünde oturuyor sanırdın. Zevkten kabaran şah damarını, sevinçten göbek atan bıyıklarını, yanaklarının içinde şehvetle gezinen dilini, içinin eriyen yağlarını, ağzının içindeki akide şekeri tadını görebiliyordun. "Böyledir bu işler Turna Bey..." diye düşündü. Daha rütbeli olan daha çok tepelenirdi bu hayatta. Ahtapot, kollarını yanı başındakine dolar, ateş, kuru dilini önden yer kapana salar, sultan, şerrini en yakınındakine nasip ederdi. Sen şofördün; azıcık aşın kaygısız başın vardı ne güzel. En fazla şurdan niye girdin de burdan girmedin, trafiğe niye sıkıştın diye hesaba çekilirdin. Bütün derdin o olsundu. Biz ne yapacaktık ya her dakika kucakta? Şirkete gel Ramazan Bey'e çarpıl, eve git Aytül'e... Bizi kim düşünecekti?

Dayanamadı gene, eskiden bu kadar değildi bu adam, konsolu açıp ıslak kuru ne kadar mendil kutusu varsa aldı, ne olursa olsundu anasını sattığımın, döndü tekrar arkaya, bir kuru mendil çekip uzattı, adamın titreye titreye aldığını görünce üzüldü bu sefer, içinden tuttu, bir de ıslak mendil çekip pantolonunun dizindeki sarı salgıyı silmeye başladı. Tombul poposu gene ön cama yapışmıştı.

Ramazan Şerif hüngür hüngür ağlamaya başladı. O başlayınca Cüneyt de başladı.

Turna bozuldu, –"Allah muhabbetinizi arttırsın. Hem arkasından konuş adamın, hem de sarıl ağla. Oh."– bıyıklarını yiye yiye bir hâl oldu, altta kalmayayım, ben de döneyim bari diyesiydi ki ön camı tıklatılınca dönemedi. O kırık kulaklı adam gene üstüne eğilmişti. Koca yakası burnuna sürtünüyordu bunun. "Çekiyon mu bilader?" diye sordu hapşırdı hapşıracak.

Danyal bir baş kadar girdi arabanın içine. "Kim bu ağlayan?" Ağa'dan talimat almıştı; "Kim olduğunu öğrenin, bırakın gitsin, Beşir'in ekibini bekleyin siz." Dönüp Celayir'e hava yapmıştı ondan sonra. "Bak, gördün mü? Ağa da ben gibi düşünüyo. Öyle her önüne geleni paketle götür olmaz."

Turna'nın zaten canı sıkkındı. Hâlâ koklaşıyolardı arkada ikisi. "Bilader, çekeceksen çek şu arabanı." diye homurdandı. Siyah dört çekerin içinde gördüğü nursuz suratları unutmuştu. "Sana nesi kimse kim. Naapacan?"

Danyal, deminden beri belini tuttuğu sağ elini önce arabanın içine, sonra Turna'nın ceketinin eteğine, sonra da yukarı yürütüp sol kürek kemiğinin altına soktu. Yağlı güreşin en vicdansız numarasıydı söylemesi ayıp. Adamcağızın gözleri yuvalarından uğrayıp bıyıkları fırça fırça dikilince de tekrar sordu: "Kim?"

Gık diyebilse Ramazan Şerif'i yedi ceddine kadar anlatacaktı Turna. Gözlerinden yaşlar dökerek vites kolunun üstünde beklettiği sağ elini kaldırdı, işaret parmağıyla kendini işaret edip "Yanıyom." diyebildi.

Danyal elini etten on santim ayrılmış kürek kemiğinin altından çıkarttı.

"Kim?"

"Ramazan Bey... abicim... Ramazan Şerif. Kolaylık İşşaatın sahibi."

O sırada Kolaylık İşşaatın sahibi, "Kaçılın Cüneyt!" diye feryâd ederek püskürte püskürte kusmaya başladı.

Danyal suratını ekşitti. "Hastalanmış mı bu?"

"Hıı..." dedi Turna çaresiz. "Hastaneye yetiştirecez. Sana zaamet... Abi... Çekersen..."

Ağa adamın sağlığını sormamıştı. “Çekeriz.” deyip belini tanıya tanıya doğruldu Danyal, usul usul yürüdü kara jipe, bindi, çalıştırdı, öteye aldı.

Turna gözünün yaşını sildi, Cüneyt’in koltuğa bıraktığı ıslak mendil kutusundan bir koca öbek çekip siline siline arabanın bütün camlarını açtı, sol kürek kemiğinin altını arı sokmuş gibiydi, kapıyı da bagajı da açıp indi, kova, bez, ne bulduysa aldı, makam kapısını açıp kusmuk deryasına dalacaktı, baktı Cüneyt daha hevesli, bezi eline tutuşturuverdi. Nası da kokuyodu.

Arı inler bal içinde...
Pir Sultan Abdal

Lacivert mercedes 133'ün kaldırımını terk ettikten sonra Danyal cep telefonunu çıkarıp Keçi'yi aradı.

"Arabaları çekiyoz."

"Beni niye arıyorsun bunun için?"

"Ağam?" Bu cep telefonu belâydı arkadaş. "Ben Keçi'yi arıyom sandım. Affet."

Deccal tek kelime etmeden telefonu kapattı.

Yanaklarındaki havayı Celayir'in camoka bıyıklarına doğru boşaltarak "Üff!" dedi Danyal, "Kardeş... Git de Keçi'ye söyleyiver. Şu yan sokağa saklayalım arabaları. Peşimizden gelsin."

Celayir tek kaşını yıktı. "Lüzum yok." dedi. Her zamankinden daha aksiydi. "Gezmeye gitmişlerdir mi diyecek? Sen bas, gelir o. Naapacan?"

Danyal sağ elini ters çevirip beliyle koltuğun arasına yastık etti. "Yav Celayir..." dedi bezgin bezgin, "... adamın canını sıkma. Kalk. Koş." Zaten beli ağrıyodu.

Celayir'in kaşları ok ok oldu, bıyıkları örümcek ayakları gibi kıpırdandı, "İyi tamam." deyip açtı kapıyı, "Gider söyleriz." kamyon kasası örter gibi örttü. Cık cık cık.

Celayir çıkıp geriye doğru yürümeye başlayınca Danyal marşa bastı, geri vitese takıp burnunu önündeki ağaçtan kurtardı, sola kırıp caddeye indi, yürüdü.

"Celayir'i unuttuk Abi." dedi Alaaddin arkadan.

Eşref, "Bence unutmadık." dedi. Çocuk gibi gülüyordu.

Danyal dikiz aynasından kafa salladı Alaaddin'e. "Bak, anlayan nasıl anlıyo."

Celayir, basıp giden kara dört çekerle az ileride bekleyen öbür kara dört çeker arasında dikeldi kısa bir müddet, bıyıklarını oynata oynata yürüdü gitti, Mirza'nın camını tıklattı. Biri camın dışından, biri içinden iki amansız herif birbirlerine ters ters baktılar. Ki Celayir siyah film yüzünden sadece siyaha bakıyordu. Sonunda camı açtı Mirza.

"Ne var?"

Celayir, "Yana saklayacakmışız arabaları." diye homurdandı, daha Mirza "Görüyoz, kör değiliz." derken de döndü, arka kapıyı açtı, "Abi az öteye git de biz de oturalım." dedi Battal'a.

Battal, kapıyı Celayir'in elinden kurtardı, suratına hiç bakmadan, "Herkes kendi arabasına." dedi. "Keçii... Bassana birader. Ne bekliyon?"

Keçi bastı.

Celayir, atı ölmüş Moğol çerisi gibi baktı giden arabanın arkasından, yürümeye koyuldu. Yirmi bir senedir çömez muamelesi yapıyolardı ya, helâl olsun.

Dosdoğru yolum kayboldu gitti senin yüzünden
Fakat nasıl kayboldu?
Ne bileyim ben...
Mevlânâ

"Arka kapıdan gireceğiz." dedi Ramazan Şerif. "Bunun duyulmasını istemiyorum." Lacivert mercedes dört camını da açmış, Cinnah yokuşundan tırmanıyordu çıtır çıtır. "Benden lâf çıkmaz Ramazan Bey." dedi Turna. Çok havalıydı. Sağ eli vites değiştirecekmiş gibi bir gitti geldi otomatiğin topuzuna. Cüneyt "İnşallah!" diye göğüs geçirirken "Bilmem artık." dedi arkadan Ramazan Şerif. "Ayrıca..." diye devam etti, "... Sanmayın ki bu olanlardan mesul değilsiniz... Cüneyt! Üstümü başımı değiştireyim, sizinle özel konuşacağım."

Beraber ağlaşmalarımız falan buraya kadardı demek ki. Telefonunu çıkarıp güvenlik müdürünü aradı Cüneyt, makama kadar şirketin bütün koridorlarını, geçişlerini boşalttırıp –"Evet Celil Bey, evet."– arka kapıya gelmesini söyledi. "Bu Celil Bey'in ağzı sıkı mıdır bakalım?" dedi arkadan Ramazan Şerif. Cüneyt yeniden azar işitmemek için arkasını dönmeden cevapladı. "Sıkıdır efendim." Eski emniyet amirlerindendi. Bizzat tetkik ederek almıştı işe. Yedi senedir yanımızda çalışıyordu. "Kefilim şahsen."

"Ben de bundan korkuyordum."

"Ama Ramazan..."

"Dönün önünüze Cüneyt!"

Gözlerini yola dikti, bıyıklarıyla kahkaha atan şu Turna alçağının Atakule kavşağında şöyle dört başı mâmur bir kaza yapması için dua etti Cüneyt, ama tutmadı. Yağ gibi geçti kavşaktan yavşak.

Simon Bolivar'dan devam edip Abdullah Cevdet Sokağa saptı Turna. Yaklaşınca kara gözlüklerini taktı, başını hafifçe eğip çenesini sağ omzuna doğru yatırdı. "Her şey tamam de mi Cüneyt Bey işşallah?"

"İşine bak." diye homurdandı Cüneyt. Astarını dışa getirip ikiye katladığı on beş bin euro'luk patron ceketi diz örtüsü gibi kucağında duruyordu. Kusmuk kusmuk.

Arka nizamiyeden geçerken düğmelere basıp tüm camları kapadı Turna. Başını az daha yatırdı, Celil'in önünde durdu, el frenini çekip indi, ne yaptı etti ondan önce açtı Ramazan Şerif'in kapısını. Gören eden olmasın diye etrafı kolaçan ediyordu. Bir hava bir hava.

Dizlerindeki sarı lekeler enikonu temzilenmiş, ceket de çıkınca sökük döküklüğü epey bir saklanmıştı patronun. Dağılmış saçları ıslak mendille tepesine yapıştırılmıştı. Yürürken düşmüş de dizini hafifçe kirletmiş gibi görünüyordu çok çok. Celil, "Neler oluyor?" gibisine kaş göz etti Cüneyt'e, Cüneyt de "Sonra anlatırım Abi." gibisine kaş göz edip açılan kapıdan girerek elinde ceketle patronunun yanında yürümeye başladı.

"O ne o?"

"Ceketiniz Ramazan Bey."

"O niye bizimle geliyor? Tutun da giyeyim isterseniz."

Cüneyt bozuldu. Turna dışarıda kalmıştı Allahtan. "Hayır efendim..." dedi kolunun üstüne yatırdığı pis ceketi peşkir gibi sallayarak. "Odanıza bırakırım demiştim."

Ramazan Şerif zınk diye durdu. "Onu odama bırakmayın Cüneyt..." dedi, "Beni rahat bırakın. Başka hiçbir şey istemiyorum sizden."

Cüneyt burnunun üstüne yumruk yemiş gibi sallanırken Celil yanından geçti, dirseğini dostça sıktı, "Siktir et ibneyi, odana git sen, ben ilgilenirim." diye fısıldayıp patronun arkasından devam etti.

Dünya, kuşa tane saçan avcıya benzer.
Tanelere koşarsan karnın azıcık doyar, sonu tuzaktır.
Mevlânâ

Danyal, dört çekeri Gülseren Sokağa park edip belini tanıyarak indi. "Hadin." dedi arka koltuktaki Eşref'le Alaaddin'e. İnip kaldırım tarafında toplandılar. Öbür dört çeker de geldi, arkalarına yanaştı. Keçi önden, Battal arkadan, Mirza en sondan inip biriktiler, sittin senedir aynı şeyler işte, nasıl mevzileneceklerini falan konuştular yalancıktan. Tedbiren Keçi'nin kullandığı arabayı Kültür Sokağa çekecek, ihtiyaç mihtiyaç oldu muydu 133'ün önünü iki uçtan kesebileceklerdi. Oraya kadar götür arabayı, kendin yayak dön, Keçi'nin gözünde büyüdü, uzattı anahtarı Eşref'e, "Sana zahmet." dedi. Olacaktı bunlar; Keçi elli sekizindeydi, Eşref elli ikisinde. "Hadi koçum sen." Siyah takım hâlâ çok şık duruyordu Eşref'in sırtında. "Ne demek Abicim." dedi kibar kibar. "Hemen." Jet gibi gitti, Kültür Sokağa arabayı bırakıp kuş gibi döndü geldi, anahtarları Keçi'ye uzattı. Bu sefer Battal "Hadin." dedi. Çok bile oyalanmışlardı. Gülseren Sokak'tan çıkışta bulvarın kaldırımında hızlı hızlı yürüyen Celayir'le karşılaştılar. "Niye geldin ki şimdi?" dedi Mirza ters ters. "Dağıl. Tertibat al." O ondan tersti o ondan ters. "Anladık." dedi Celayir hır hır. "Alırız." Döndü arkasını, geldiği yolu geri yürümeye başladı. Şu dünyada hiç kimseye ihtiyacı yokmuş gibiydi. Mirza gibi.

En ufağı elli iki yaşında yedi eski toprak, 133'ü usulünce korumaya alıp Beşir Üstüntaş'ın çakallarını beklemeye başladılar. Çil yavrusu usulü çalışıyorlardı. İki tanesi bile omuz omuza durmayacak.

Adamdan sayma eşeği
Boynuna dolanır taşağı.
Atasözü

Teyakkuz, Ramazan Şerif'in Kolaylık İnşaat sath-ı mâiline girmesiyle başlayan, yapılan hiçbir işi beğenmemekten, müdürlerin, mimarların, mühendislerin, muhasebecilerin, avukatların, güvenlikçilerin, genel temizlikçilerin, cam silicilerin ve tabii genel müdürün işine karışmaktan sıkılıp da meselâ Mükerrem'le buluşup iki tek atmak gibi daha eğlenceli bir şey yapmaya karar verdiği, Turna'nın kullandığı hususi arabasına binerek menzilden çıktığı o kutlu âna kadar aralıksız devam eden fevkalâde bir baskı hâli, bu fevkalâde baskı hâli ise Ramazan Şerif'in şirkette bulunduğu zaman diliminin her milisaniyesi için alelâde bir hâldi. Eskiden böyle değildi bu adam. Yok, yanlış oldu; gene böyleydi, gene kendi kıblesi kendisi, gene her şeyi bir bu bilir, gene varsa yoksa bunun dediği doğrudur; bu hep buydu yani, ama bu kadar değildi. "Büyüme" kaybetme korkusunu da büyütmüştü. Çalışanlar alışmıştı gerçi. İnsan her derde alışıyordu. Ama o gün alışkanlıklar yeniden gözden geçirilecekti. Bambaşka bir gündü. Personel ilk defa bu kadar kötü hissediyordu kendini. Kimse kimsenin yüzüne bakamıyor, kimse kafasını kaldırıp kimseye tek kelime edemiyor, kimse ne yana gideceğini, hangi deliğe gireceğini, hangi kuytuya sineceğini bilemiyordu. Dile getirilmesine gerek yoktu; korku büyüyordu. Hep mi böyle olacaktı bundan sonra? Zaten zar zor çekebildiğimiz bu adamı nasıl çekecektik böyle olursa? Ne olmuştu buna bugün? Ne istiyordu bizden bu? Daha verecek nemiz vardı buna?

Efendim? Kusmuş muydu?

Ne? Hüngür hüngür ağlamış mıydı?

Anlamadım? Görüşmeye gittiği evde dayak mı yemişti?

Nasıl? Koskoca genel müdüre kusmuk mu temizletmişti?

Aman aman aman... Yanmıştık biz o zaman...

Herkes her zamankinden fazla çalışıyormuş gibi yapıyor, herkes kâğıdın küreğin altında boğulup gitmek istiyordu.

Fenaydı herkes, en çok da Cüneyt.

Hop oturup hop kalkıyordu tombul genel müdür. Tecavüz sırası gelmemişti henüz ve geldiği zaman çok geç olacaktı. Bir şeyler yapması lâzımdı. "Ah ulan Turna! Ah ulan!" deyip dövünüyordu odasında. Bir onu çağırıyor, bir bunu, önüne geleni "Sen nerden duydun?" diye sorguya çekiyordu. Tabii ki Turna'dan duymuşlardı, Ramazan Bey'den duyacak hâlleri yoktu. Ama söyletemiyordu kimseye. Emindi, bilseler seve seve söylerlerdi, Turna'dan da Ramazan Bey'den ettikleri kadar nefret ediyorlardı. Adam cumartesi pazar dahil evi barkı bırakıp kral naibi gibi dolaşıyordu şirkette, her boka burnunu sokuyor, herkesin işine karışıp istisnasız herkesin sinirini bozuyor, bir de lâf alıp lâf satıyordu. Herkes biliyordu mikrobu ama yukarıda Allah vardı, kimse ondan duymamıştı doğrusunu isterseniz. Gelgelelim... Kulaklarına çalınmıştı işte.

Şirkette tek bu konuşuluyordu zaten Cüneyt Bey, birinden duymaya gerek yoktu ki. İnanmıyorduysanız katları bir dolaşındı yani. Kaynıyordu ortalık.

"Siz toparlanabildiniz mi bari?"

"Ne demek şimdi bu? Neyim varmış da toparlanacakmışım?"

"Hayır... Ramazan Bey istifra edince size temizletmiş ya arabayı?"

"Yaa tamam yaa, çıkar mısınız lütfen. Yok öyle bir şey diyoruz, anlatamıyoruz yaa."

"Benim yapabileceğim bir şey varsa?"

"Lütfen diyorum. Çıkın diyorum."

Ee?

Bu durumda?

Geriye kim kalıyordu? Bir Celil Abi, onu zaten sayma, ne olduğundan haberi bile yoktu, bir de biz. Huzurlarınızda en olağan şüpheli. Ve Ramazan Bey henüz çağırmamıştı bizi. An meselesiydi, odaya çekilen kurbanlardan biri işgüzarlık etmeye kalkıp da "Mideniz düzeldi mi Ramazan Bey?" dedi mi bittiydik. Sırayla çarpıyordu şimdilik zalim. Makam silsilesiyle.

Çarpılmayan bir tek kişi vardı: Turna.

Telefonu kaldırdı Cüneyt. "Sevâl Hanım..." dedi, "Turna'yı buldurun bana. Hemen yanıma gelsin." Anladık, Ramazan Bey'le ilgili kısımları anlattıydın da, bizim konuştuklarıızı anlatmayaydın bari. Durdurmaya çalışacaktı. Gerekirse yalvar yakar. Ah benim eşek kafam'dı.

Turna, hazır arabayı da arka kapıdan sokmuş, yıkayıp temizliyorum ayağıyla iki saat kadar oyalanmıştı. Tabii Ramazan Şerif'in klonu gibi ona buna yok paspasa su tut, yok şunu getir, yok bunu götür diye emirler yağdırdığı esnâda haberi usuldan yayıvermiş, hamarat hamarat bir temiz okumuştu macerayı. Her şeyi anlatmıştı. Ramazan Bey'in nasıl saçını başını yola yola ağladığını, yazık lan, nasıl dakikalarca kustuğunu, sorma, içinin nasıl da fena koktuğunu, koca adam, insan üzülüyodu, üstünün başının paramparça olduğunu, garanti bi iyi sopa yediğini, Allah'ın tokadı yoktu işte, bak, anca sizi domaltmayı bilirdi, sizin işiniz de çok zordu biliyon mu, o karıyı domaltaydı ya madem, ama acıyodu insan, öyle deme, nası da göt olduğunu, bunun lâfı değildi, Cüneyt Bey'in lâfıydı, o çocuk da haklıydı neticede, koskoca genel müdüre kusmuk temizletirsen o da sana derdi göt möt, ama ekmeğini veren adama da denmezdi yani, ayıp lan, ayrıca bi de genel müdür olacaktı, sözde Ramazan Bey'in sağ koluydu, neler söylemişti

adamcağızın arkasından, bi duysan var ya, bu da başkalarından duymuştu yani, senden, ondan, şundan.

Fitnesini güzelce serptikten sonra, elindeki sarı bezi güvenlikçilerden birinin eline tutuşturmuş, "Olmuyo böyle. Kusmuk kokusu fena. Ben en iyisi götürüp iç dış yıkatayım bunu. Cüneyt iyi temizleyememiş." deyip binmiş mercedese, gönül rahatlığıyla voltasını almıştı çıtır çıtır.

Sevâl iki dakika sonra geri döndü genel müdüre. "Turna çıkmış Cüneyt Bey." dedi.

Köpeğin cezasını kurt verir, kurdun cezasını aslan...
Dişi diş keser, elması elmas...
Deccal

Cüneyt Aktan'ın 133'ün kaldırımındaki lacivert mercedesin arka koltuğunda kusmuk temizlemesinden yaklaşık iki buçuk saat sonra bir başka lacivert mercedes yanaştı kaldırıma. Akasyanın altında bekleyen üç tekinsiz tip hareketlendi. Zorlu, telefonu kulağında, dirsekten bükülü sağ kolu gözüne bir şey kaçmış gibi yere paralel, deve tüyü paltosunun eteklerini savurarak indi. Bekleyenlere bakarak sürdürdü konuşmasını. "Tamam Âsaf Abi tamam. Girerim, hâllederim. Merak etme sen." Dinledi, sabırsız sabırsız eşindi, "Tamam." dedi tekrar. "Ararım çıkar çıkmaz." Ulan arkadaş, daha kaç sene ağız kokusu çekecektik biz? Mercedesin şoförü çıkıp arkasında dikilirken bekleşenlerin en cüsselisine seslendi: "Ne yaptınız Sıddık? Baktınız mı?" Sıddık, e heralde der gibi kaş yıktı hafiften. Zorlu, telefonu paltosunun cebine attı.

İş adamlığı çağ atlamıştı; yoktu artık öyle eskiler gibi titreye titreye bu ay kaç para haraç vereceğim diye beklemek. O haraççıları kapında besliyordun artık. Veriyordun maaşlarını, bir de parça başı komisyon, ooh, ne başın ağrıyordu ne dişin. İt iti kırıyor, "Var mı lan bizsiz yemek?" diyen dediğine pişman oluyordu ânında. Ona buna öşür salmak, kelle koltukta yaşamak geçmişte kalmıştı. Patronun nâm-ı hesabına iki üç iş bitirdin miydi rahattın. Ne vuruşma derdin vardı ne pusulanma. Birkaç gözükara, delisi tepesinde adam tuttun muydu bittiydi. Patron senden rahat, sen patrondan rahat. Bir mühim iş mi çıktı, arıyordu seni, ücretinin komisyonunun öşürünün adını baştan koyup "Hâllediver sana

zahmet." diyordu, oluyordu gidiyordu. Terso olacak olursan da ne patron seni tanıyordu ne sen patronu. Amerikan usulü. Kim mafyacı, kim iş adamı belli değildi artık. İhale için olsun, ne bileyim bir tahsilat için, güvenlik için veya bir bilek güreştirmek için olsun, veriyordun Japon'a, Japon veriyordu Âsaf'a, Âsaf üşenmezse kendi gidiyor, üşenirse veriyordu Zorlu gibi bir taşerona –o gün üşenmişti–, işine gücüne bakıyordun sen; kimseyle kötü olmuyordun. Hattâ adamlarını topuklarından vurdurttuğun sektördaşlarına geçmiş olsuna bile gidiyordun rahat rahat. Ufak işler için taşeron tutan taşeronlar bile vardı. Zorlu'ya sorsan bu da o ufak işlerden biriydi. Neydi yani? Sen kalk, koskoca Zorlu, evinin tapusunu alacağım diye ahı gitmiş vahı kalmış bir kadını korkutmaya gel. Bırak kendin gelmeyi, insan kızını göndermeye utanırdı şuraya. Ama Âsaf Abi "İllâ sen." diye tutturmuştu. "Deccal diye biri varmış işin ucunda. Kim olduğunu bilemedik ama Japon tedbirli olun dedi her ihtimâle karşı. Sen biliyor musun, duydun muydu?" Duymamıştı Zorlu. "Kimmiş bu Deccal, öğren bakalım." diyerek Sıddık'a görev vermiş, o da iki saat sonra gelip "Kıyamet alâmetiymiş. Tek gözlü böyle, bi dudağı yerde bi dudağı gökte..." demişti. "Hadi lan ordan!" Tekrar Âsaf Abi'ye koşmuştu Zorlu. "Abi, neyin nesidir bu Deccal? Kimse duymamış?" Âsaf, odasındaki bistro masadan koko çekiyordu. Gözleri çakmak çakmak doğrulup "Eskilerdendir." demişti. Yoğurt yemiş gibi beyazlayan üst dudağını yalayıp sırıtmıştı. "Bilmediğimize göre?" Anlamıştı Zorlu da, o kadınla, GMK 133'le falan ne alâkası vardı eskilerin; onu anlamamıştı. "O eve şerh düşmüşmüş sözde." diye izah etmişti Âsaf. "Onun için sen git. Taşerona verme." Aslında Japon da aynen böyle demişti Âsaf'a: "Sen git, taşerona verme." Neticede it ite, it kuyruğuna, "Tamam Abi,.." demişti istemeye istemeye Zorlu. Yirmi bir sene önce neydi dünya, bugün ne diye düşünüyordu. Bir kocakarı için koskoca Zorlu! "... bizzat gideriz kendimiz."

Ve de gitmiştik. Anlı şanlı 133'ünüzün önündeydik işte. "Tertibat?" diye sordu ağzının içinden. Şu hâline gülesi vardı. Bir kocamış kabadayıdan korkuyordu koca Âsaf Abi... Hey Allah'ım!..

"Hepsi tamam." dedi Sıddık. "Ergun, Necati, Kartal... Sotadalar."

Zorlu, paltosunun üst düğmesini ilikledi, "Ayrılmıyorsunuz." dedi. "On beş dakikaya burdayım." Döndü, gölgesi gibi dikilen şoförüne "Hadi Oflaz." dedi. İkisi beraber 133'ün 135'e yandan bakan çiğ sarı kapısına doğru uzaklaştılar.

Ergun, pastanenin önündeki sotadan bu manzaraya bakıyordu, sonra bir sig sauer'in namlusuna bakmaya başladı.

"Delikanlı, az gel hele."

"Nereye amca?"

"Gel sen gel."

Zorlu, Oflaz'ın sarı ipi çekip bayağı bir güç harcayarak açtığı sarı kapıdan girdi, ışık dalgaları yüzünden sendeledi bir an, "Ne bu yaa?" dedi. Karşısında bir kapı daha vardı. Kapının önünde de iri kıyım bir amca. "Hiç de böyle kapıcı görmediydim." dedi içinden. "Selamın aleyküm amca. Sen mi bakıyorsun bu apartmana?" Oflaz da yarı girmişti şimdi içeri. Işık dışarı kaçsın diye bir ayağıyla kapıyı tutmaya çalışıyordu.

Danyal, Zorlu'ya şöyle bir baktı, "Belim ağrıyo bak..." dedi sıkkın sıkkın. Elini arkasına götürüp toplu magnum'unu çıkarttı, yalapşap sallayarak gelberi yaptı. "Kaç saattır dikil dikil... Uğraştırmayın beni."

Oflaz tetikte değildiyse bile hazırdaydı, kapıyı bırakıp elini silah askısına attı, attığı gibi de ense köküne kabzayı yiyip kütük gibi devrildi.

Alaaddin, göbeği otuz santim önde, homurdanan bir gazyağı lambası gibi çıktı kapının arkasından. "Uğraştırmayın diyo adam.

Zaten beli ağrıyo." Kabzadaki kanı deve tüyünün omuz başına silip namluyu Zorlu'nun ağzına soktu. "Ver makineyi."

Zorlu makineyi verdi.

Sıddık, kırtasiyenin önünde sotaya yatırdığı Kartal'la Necati'yi bak bak göremeyince bir telefon edip sorayım nerdelermiş diyerek Kartal'ı çaldırdı. "Sıddıık..." dedi Keçi karşıdan.

"Kartal?"

"Yok... Ben Keçi... Kartal gelemiyo. Sen çocukları alıp buraya gelecen bi zahmet."

Sıddık kızardı, eliyle koluyla harekete geçirdi yanındakileri. Piç Vahit 133'ün önüne doğru açılıp mevzi aldı, Kör Tuğrul sırtını Sıddık'a verip iki adım uzaklaştı, Pala dudaklarını yiyerek bir eli silah askısında, kaldırımdan inip etrafı kesmeye başladı.

"Keçi kim lan? Kimsin lan sen? Naaptın lan Kartal'a?"

"Gülseren Sokaktayız biz." dedi Keçi karşıdan. "Pastaneyi geç, sağa dön. Orası. Geldin geldin, gelmedin, sen bilin."

Sıddık pastaneden tarafa bir göz attı. Ergun da kaybolmuştu. Nooluyodu lan? Telefona "Bi dur..." deyip 133'ün girişine seğirtti. Sarı kapı ağır ağır açılıyordu. Elini silahına atıp kenara çekildi, Zorlu'nun çıktığını görünce rahatladı biraz... da arkasındaki ampul kılıklı herif kimdi? Oflaz nerdeydi? Sol eliyle tuttuğu telefonu gösterip manyel verdi Zorlu'ya, tam Keçi'ye "Yiyosa sen gel." diyecekti ki bir acayiplik olduğunu fark edip daha dikkatli baktı. Omuz başında kan mı vardı Zorlu'nun? Allah Allah? "Geliyon mu gelmiyon mu sen şimdi?" diyordu Keçi karşıdan. "Bi dur lan sen de..." deyip elini tekrar silahına attı. O arada sarı kapının tekrar açıldığını, siyah takımlı ihtiyar bir adamın sağ eliyle belini yanını ovalaya ovalaya çıktığını, sol eliyle de dirseğinden tuttuğu Oflaz'ı bez bebek gibi sürüklediğini gördü.

“Benden günah gitti.” dedi Keçi aynı anda. “Kötülerini yolluyom o zaman.”

Sıddık, kötüleri ne ola acaba diye düşünerek Zorlu’ya doğru yaklaşırken böcek siyahı bir dört çeker Pala’ya tamponu yapıştırıp uçurdu, sağ ön kapıdan kötüsü –Celayir– indi, sağ arka kapıdan daha kötüsü –Mirza–, biri Kör Tuğrul’u götürdü, biri Piç Vahit’i.

Sıddık nihayet silahını çıkarırken; en iyisi –Eşref– arkasından kibar kibar geldi, dirsek kirişine zarif bir kesik atıp yaşından beklenmeyecek bir refleksle eğildi, “Patlar matlar.” diyerek silahı yere düşmeden yakaladı. Telefonu hâlâ sol kulağına bastırıyordu Sıddık. “Anam kolum!” deyince Keçi iç çekti karşıdan.

“Yaa... Geldiler de mi?”

Diyorlar kötülüğe götürür insanı
İnsanın içi...
Mevlânâ

Ötede çok fenaydı Ramazan Şerif. Bir öyleydi bir böyle. Dört dört kesmeyince beş beş nefes temrini yapmış, daha da kötü olmuştu. Çıldırıyordu. Ve anlayamıyordu; neden odasına çağırttığı her Allah'ın kulu burnunu dikip havayı kokluyor, sonra da ne azar işitirse işitsin "Siz nasılsınız Ramazan Bey?" diye hâl hatır soruyordu? Kusmuk kokusunu alıyorlar deseniz, imkân yoktu. Kirlilerimizi çöpe atmış, soğuk buhar makinemizi çalıştırıp duşumuzu yapmış, odamızı havalandırıp kokulandırmış, temiz takımımızı giyinip parfümümüzü sıkınmıştık.

Ne oluyordu?

"Siz nasılsınız Ramazan Bey?"

"Allah Allah? Ne alâkası var? Tamam. İyiyim ben. Çıkabilirsiniz."

Viskisini çalkaladı, büyücek bir yudum aldı ağzına, yavaşça yuvarlayarak genzini yakmasını bekledi. Oh biraz.

Hangi kata kaçarsa kaçsın getirip getirip burnuna çay dayayan o kurma bebek gibi tikli kadın geldi gözünün önüne, o evaze etekli, dekolte bluzlu, opak külotlu çoraplı, bilekten kayışlı dolgu topuklu ayakkabılı, rujlu, farlı, kel kafalı, bir deliğinden on sakal fışkırmış ne idüğü belirsiz o delikanlı geldi, o erkek elbiseli kadın, o kadın elbiseli erkek geldi. Cüzamlı mıdır nedir, alacalı mı alacalı, o yapış yapış irin damlatan kedi geldi.

Bir yudum daha aldı viskisinden, bu sefer ağzında bekletmedi, yuvarladı gitsin. Gözleri ışıldadı; bir duble daha doldurdu. Belki şu mübarek sayesinde...

Ki viskinin gayretiyle düşüverdi jeton o an. Tabii ya! Millet ne demeye havayı koklasın, hâl hatır sorsundu değil mi? Demek arabada ne oldu ne bittiyse çan çan anlatmıştı Cüneyt. Aah ah. Kimlere güveniyorduk biz? Kaldırdı telefonu, "Ayşegül..." diye soludu. "Derhâl..."

"Ben mi efendim?"

"Hayır efendim. Cüneyt... Derhâl."

Bardağı tepesine dikti. Ayık kafayla çekemeyecekti bu çocuğu. Bir de Mükerrem belâsıyla uğraşıyorduk. Kaç etmişti aradığı? Sekiz? Dokuz? Hem cepten hem santralden saldırıyor, nefes aldırmıyordu adam. "Yok deyin. Henüz gelmedi deyin." deyip cep telefonunu da kapatıp çekmeceye tıkıp güya bağlamıştı işi ama Mükerrem'di bu. Denizde kum, onda desise. Kendi sekreterine Ayşegül'ü arattırıyor, Ayşegül ona bunun henüz gelmediğini söylerken bu sefer santralden bağlatmaya çalışıyor, santral "Henüz gelmedi." demeye tembihlenmediği için bağlamaya kalkıp azarı işitirken ayrı bir hattan da muhasebeyi falan arayıp "Bizimkine ulaşamıyorum; söyleyiverin çocuklar." diyerek oyun üstüne oyun oynuyordu. Haydi bakalım, koca şirketin muhasebe müdürü, az evvel kıpkırmızı etmemişiz gibi dayanıyordu kapıya: "Efendim, Mükerrem Bey size bir türlü ulaşamıyormuş. Çok önemliym..."

"Size ne beyefendi? Siz ulak mısınız?"

Zorla çileden çıkarıyorlardı insanı. Bu anlarda, Kolaylık İnşaat'ın tüm dişi personeline sular seller gibi gözyaşı döktürmeye, tüm erkek personeline dudaklarını ve yanaklarını içten yedirmeye ant içmiş gibi oluyordu. Her çağırttığının her yaptığı işe bir kulp takıyor, soğuk soğuk, "Size güvenmekle hata mı ettim acaba?" diye başlıyor, daha soğuk ve daha da soğuk bir nezaketle adamı veya

kadını şu şirkette çalıştığına da çalışacağına da pişman ediyordu. "Biraz sorumluluk duygusu, biraz vefa, biraz sadakat beklerdim ama görüyorum ki çok şey bekliyormuşum. İlkokul çocukları yapmaz sizin yaptığınızı. Teessüf ederim. Çıkın lütfen."

"Siz nasılsınız Ramazan Bey?"

Avaz avaz bağırmak istiyordu bu anlarda da. Verdiği her kör kuruşu haram etmek istiyordu. "Allah Allah? Ne alâkası var? Çıkın dedim. Gayet iyiyim ben."

Demek bunu da yapacaktınız Cüneyt! Demek gammazlayacaktınız beni!

Bir viski daha doldurdu, dikti, tekrar doldurdu. Şu kapı açılıncaya kadar ne hafiflese kârdı. Kendi açısından değil, Cüneyt açısından. Bak şu hâlde bile onu düşünüyordu.

Derken...

"Oo, buyursunlar Cüneyt Bey."

"Efendim, ben de zaten size..."

"Hayır efendim, hayır. Asıl ben size..." Canına okuyacaktı oğlanın, ama şirketin çaylak avukatlarından Kunter tozu dumana katarak dalıverdi odaya. Ayşegül önce arkasında, sonra yanında, sonra da önünde belirdi genç adamın. "Efendim, müsait olmadığınızı söyledim ama, Kunter Bey'in eşi doğum yapıyormuş..."

Ramazan Şerif önce "Onun dili yok mu?" diyerek Ayşegül'ü, sonra "Personeli başımıza çıkaran kim acaba?" diyerek Cüneyt'i, sonra "Siz doğum doktoru musunuz Kunter?" diyerek Kunter'i, sonra "Çıkın lütfen. Çağırılmadıkça da gelmeyin." diyerek tekrar Kunter'i, Kunter "Hayatta çıkmam." deyince bozulup "Kime söylüyorum ben!" diyerek sanki ona söylemiş gibi Cüneyt'i incitmeye çalıştı. Çok incinmiş gibi çıkıp rahat bir nefes aldı kapının dışında Cüneyt. "Barut gibi." dedi Ayşegül'e. "Kunter'in çekeceği var." Sonra odasına kaçtı.

Zulûmat ehlinden pus aldı dağlar,
Mahmut, bizim yerler kış mıdır şimdi?
Celâlî Baba

Kunter Özkurt'un çekeceği vardı; Cüneyt haklıydı. Ramazan Şerif'in deri, masif, şeftali çiçekli soğuk buhar, parfüm, viski ve zımnî kusmuk kokulu odasına kovulmayı bile göze alarak gelmişti. "Efendim, böyle girdiğim için özür dilerim ama hastaneden telefon gelince..." Ramazan Şerif Cüneyt'e ayırdığı yudumu dikti kafasına. "Uzatmayalım Kunter." dedi. "Öyle doğum ve sair pestenkerâni şeyler için çekilip gidilmez. Mesai bitsin, gidersiniz."

Kunter, patronuna inanamayarak baktı. Lâfa bak lâfa. Pesşteker... pest... Vicdansız adam... "Efendim..." dedi yutkunup sesini zor zaptederek. "Ramazan Bey..." Hayvan herif! Sende aile mefhumu olmayabilirdi ama bizde vardı. "Anlamıyorsunuz. Bu bizim ilk bebeğimiz. Ne der eşim?"

Ramazan Şerif, viski sayesinde biraz gevrediği için, biraz da hasta sahibidir, gençtir, heyecanlanmıştır diye düşündüğü için tuttu kendini. Yoksa çok ağır konuşacaktı. "Kunter..." dedi dişlerini gıcırdatarak; "Ağır konuşmak istemiyorum... Bu kadar iş varken..."

Kunter bir cahillik etti: "İşim yok ki Ramazan Bey."

"Nasıl?" Nasıl anlamadım pardon işiniz yok'tu? Ne demekti işiniz yok? Evrak rafları sözleşmeyle, kira ve ihale dosyasıyla doluydu, her birini tekrar tekrar incelemek, noktasına virgülüne gözden geçirmek işten sayılmıyor muydu Kunter? Bir temizlikçi, geçende temizlemiştim deyip ofisinize uğramazsa olmuyordu da siz geçende bakmıştım deyip dosyaları rafta unuttuğunuz zaman oluyor muydu demek Kunter? "Cevap verin Kunter!"

Kunter özür diledi mırıl mırıl. Öyle demek istememişti. Bir cahillik daha etti: "Yanlış anladınız."

"Ben mi? Bana mı dediniz?"

Pardon, Kunter yanlış ifade etmişti. "Yani mesele şu Ramazan Bey: Karım doğuruyor diyorum efendim. Karım!"

Ramazan Şerif kendine yeni bir viski doldurdu. Bu defa çift duble. Bir çalkaladı şöyle, geriye yaslanıp bir yudum içti. "Tabii..." dedi. "Doktorsunuz ya... Müdahalede geç kalsanız... Allah esirgesin..."

Kunter ağladı ağlayacaktı. Şuna bak! Elinde viskiyle dua okuyordu bize burda orospu çocuğu. Balayı izni istediğinde de vere vere üç gün vermiş, gerdek gecesinin sabahında telefon edip oturduğunuz yerden yaparsınız diyerek bir kamyon da iş yıkmıştı üstüne. Kitapsız! "Gitmem lâzım efendim." dedi sadece. Belini kırıp sekâret yattığı günlerde bile dosya yollamıştı Turna'yla. Yattığınız yerden yaparsınızmış. "İzin istiyorum Ramazan Bey." Sesini soğutmaya çalışıyordu. "Yıllık iznimden kesersiniz."

Ramazan Şerif bir yudum daha aldı ağzına, çalkaladı, yuttu. "Şirketin işleri mühim değil, şahsi meselelerim mühim diyorsunuz yani, öyle mi?"

Kunter cırladı: "Yasal hakkımı istiyorum ben burda." Güya sesini soğutacaktı.

Dev bir yudumda bitirilen içkinin boş bardağı küt diye indi masaya.

"Vermiyorum."

"Gitmek zorundayım."

"Gidin de göreyim."

Serde gençlik vardı. "İşi bırakıyorum."

Ramazan Şerif buz gibi baktı genç avukata. "İsabet!" dedi. "Zaten işiniz de yokmuş."

Kunter sallandı. Rest mi çekmişti sahiden? Aferin! "Efendim, öyle demek isteme..."

"Çıkınız."

Kunter biraz daha sallandı. Delikanlılık buraya kadardı. Öyle ya; Neri ne olacaktı? Bebek? Koşa koşa hastaneye gidip; "Müjde Neri, ben işi bıraktım." mı diyecektik? Büro mu açacaktık yok canımızla? "Özür dilerim Efendim." dedi kız gibi bir sesle. "Öyle demek istemedim. İşimin başına dönmek istiyorum. İzniniz olursa."

Ramazan Şerif kazanmıştı. Şişesine uzandı. "Fikrimi değiştirmeden dönün ofisinize Kunter." dedi.

Kunter döndü, baktı ki kapı açık, duyan duymayana anlatırdı şimdi, Ayşegül'ün yanından kırık buruk geçti, koridoru baldırına tekme yemiş gibi adımladı, asansörü pas geçip merdivene yöneldi. Gözleri yarı yolda dolup taştı biraz; masasına kadar nasıl gitti bilemedi.

Neri de kendi kendine doğursundu bakalım.

Oturdu, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Odadakiler bakışlarını kaçırdılar. Kimsenin kimseyi teselli edecek hâli yoktu.

Kendisine dikenden döşek döşeyen kişinin
sırtı hiç rahat eder mi, hiç dinlenir mi?
Mevlânâ

Cüneyt odadan çıkar gibi çıkmıştı Ramazan Şerif'in aklından. "Anlamıyormuşum." diye söylendi. Başı dönüyordu. "Beni kim anlayacak? Kim?" Viskiyi de fazla mı kaçırmıştı?

Bak hele beyefendiye! Karısı doğum yapıyormuş da bu da gidip başında duracakmış. Zaten işi de yokmuş. Bak sen!

Bir duble daha?

Kazanmıştı ama hiç de öyle hissetmiyordu.

Karşındaki gencecik bir adam...

Niye kırarsın?

İşmiş...

İşin batsın... Kalk git Ramazan, kalk git... Huzur ver!

Ahizeyi kaldırdı, "Ayşegül..." dedi. "Nerede o çocuk? Geçti mi odasına?"

"Geçti Ramazan Bey."

Burun kemerini sıktı Ramazan Bey, ahizeyi yerine koydu. Ölümlü dünya... Bu defa da biz kaybedelimdi. Çekmeceye tıktığı cep telefonunu aldı, koltuğunu ittirip doğruldu, hafiften yalpa mı vuruyordu ne, kapıyı açıp çıktı, elindeki ahizeye boş boş bakan Ayşegül'ün tepesine dikildi. "Ben çıkıyorum." dedi. "Oturun rica ederim. Kunter'e de söyleyin, gitsin hastaneye, karısının başında dursun. İzinlidir." Herkese huzur verecekti.

Ayşegül, saçını yüzünün önüne düşürerek gülümsemesini sakladı. "Tabii Efendim."

İki şeyi unut, iki şeyi de unutma...
Birisine bir iyilik yaptıysan unut, birisi sana bir iyilik yaptıysa unutma
Birisinin sana bir kötülüğü varsa unut,
senin birisine bir kötülüğün varsa onu unutma...

Hacı Şaban Efendi

Babası o kadar söylemişti zamanında; "Boşver avukatlığı, savcı ol benim gibi, devletin işleri düzenlidir. Takım elbiseni çekip davetlere gideceksin, biraz nezaket, biraz zarafet, idareyle de iyi geçindin mi, bitti." Ama dinlememişti. İdealleri vardı. Sınavlara girmeyi reddetmiş, tutmuş avukat olmuştu. Bok bok bok!

Monitöre başka bir boyuttan bakıyor, ön dişleri diplere yakın yerleri yakalamaya yetmediği için işaret parmağıyla içeriye doğru ittirip dudağının o kısımlarını öyle ısırıyor, aralıksız beddua ediyordu. Vicdansızlığı çoktan geçmişti, anlayışsızlığın bu kadarıydı aklının almadığı. İnek olsan, ahırda yatar, keyfine bakardın. Bir de dibine kadar sağmak için daha iyi davranırlardı sana. Kölelik bile bundan kolaydı. Mesai saatiymiş... İşine gelince on saat, on iki saat bin tepemize, işine gelmeyince de mesai saati.

Haysiyetiyle oynuyordu insanın Allahsız. İşi bırakıyorum... İsabet... Hadi bırak! Bıraksana!

Telefon çalınca burnunu çekerek açtı: "Alooo!"

"Kuntercim, çıkabilirsin. İzin verdi padişahımız."

"Hadi be?" Hıçkırdı. "Ramazan Bey mi? Harbi mi Ayşegül Abla?"

“Hadi hadi. Neri’yi de çok öp benim için. Allah bir avazda kurtarsın. İzin alabilirsem hastaneye, olmazsa çıktığı günün gecesi eve damlarım ben de.”

Kunter fırladı. “Ben kaçtım arkadaşlar!” Ağzı kulaklarına varıyordu.

Yahu, fazla mı beddua etmiştik adama?

Odasında gergin gergin turlayıp duran Cüneyt, Sevâl'den müjdeli haberi alınca, Allah da Kunter'den razı olsundu, ceketinin önünü çözüp saçlarını sıvazladı. Bugünü de atlatmıştık. Şimdi millet beyefendinin dış kapıdan çıkıp gitmesini bekleyecek tam siper, kapı güvenlikten de Abdullah Cevdet Sokağın hudutlarını terk ettiğini öğrenir öğrenmez ilkokul çocukları gibi koşa koşa paydos edecekti. Etsindi kim ediyorsa. Bugün başka bir gündü. Ve bitmişti.

Ramazan Şerif için ise başlamış bile sayılmazdı henüz. Viski enikonu rahatlatmıştı. Daha bir hafif adımlarla, herkes gittiğini görsün diye geniş merdivenlerden göstere göstere inmeye başladı. Basamaklar yükselmiş gibi geldiğinden tırabzana yakın duruyordu. Niye bu kadar kırıcıydık biz? Sinirlenebilirdik, o başka bir şeydi. Basarlardı damarımıza, bağırırdık da yeri gelir. Anlardık.

Ama kırmak?

Gözünün önüne o tuhaf evi, orada düştüğü hâlleri getirip sesli sesli güldü. Ne cins insanlardı Ya Rabbi! Bak şimdi komiğine bile gidiyordu. "Büyük İskender" demişlerdi buna. "Hacı Bayram" demiş, "Hayırlı Ramazanlar" demiş, "Bayramın Mübarek" demiş, "Ömer Şerif" demişlerdi. Her şeyi demişlerdi, her şeyi. "On Bir Ayın Sultanı", hattâ "Başın Sağ Olsun" bile demiş, bir "Ramazan Şerif" dememişlerdi. Sinirlenir gibi oldu, sonra sinirlenir gibi olduğunu fark edip daha yüksek sesli güldü. O kadar önemli değildin sen Ramazan Şerif. Aman aman bir adam değildin. Gördün mü bak; nasıl düdük ediveriyorlardı iki dakikada?

Zila geldi gözünün önüne. Bunu yanına oturtması, dizine vura vura "Maden suyu iç." deyip durması, yaptığı tekliflere kah kah gülmesi, bir tutup Ramo, bir dönüp Ramoş demesi geldi. "Nasıl bizim tombalak?" deyip deyip Cüneyt'i sorması.

Ayakları sağa sola çekiyordu; tırabzana tutunarak devam etti inmeye. Geniş girişe varmaya beş altı basamak kala güvenlik müdürü bitti yanında. Neydi bunun adı? Cemil miydi?

"Nasıl oldunuz Ramazan Bey?"

Daha kızacak hâli yoktu Ramazan Bey'in. "İyiyim Cemil," dedi peltek peltek, "Siz?"

"Yedi seneden beri ilk defa adımla hitap ediyon, onda da yanlış ediyon amına koduğum." diye geçirdi içinden Celil, ama düzeltmedi. Devrilecek gibi görünen patronu yakalamaya hazır, tetik adımlarla son basamağa kadar eşlik etti. Giriş katı alarmdaydı topyekûn. "Şoförünüz geliyo."

Zınk diye durdu Ramazan Şerif. Zorla sinirlendiriyorlardı insanı. Ne demekti şimdi şoförünüz geliyor? Biz odamızdan çıkar çıkmaz sekreterimiz arayıp haber vermiyor muydu Turna'ya?

Celil durumu izah etti. "O değil Ramazan Bey. Turna çıkmış da..."

"Kime sormuş da çıkmış? Şaka mı yapıyorsunuz Cemil?" Leş gibi yağıyordu hava. İçerisi dışarıdan daha aydınlıktı.

"Yok Ramazan Bey. Arabayı yıkatmaya götürmüş. Gelmemiş daha."

"Yıkatmaya mı? Bu yağmurda mı?"

Celil hin hin kafa salladı. "İç dış." Kusmuşun ya pezevenk denmiyordu.

Ramazan Şerif, güvenlik müdürünün içinden geçirdiğini duymuş gibi "İyi." dedi. "Arayın garajı, jipimi getirsinler."

"Aradım. Şoförünüzü de ayarladım. Geliyo."

Ramazan Şerif gene durdu. Turna varsa Turna'ydı şoförümüz, yoksa biz kendimiz kullanırdık. "Gerek yok şöförö." dedi harfleri birbirine karıştırarak. "Kendim kullanırım." Celil, "Bizim devrelerden birini arayıp seni çevirttirmezsem..." diye düşünüyordu ki Ramazan Şerif'in gömlek cebindeki telefonu titreşmeye başladı. "Söyle Mükerrem." dedi kim aramış bakmadan.

"Ne söyleyeyim?" dedi Mükerrem karşıdan. "Sen söyle. Pes mi?"

Celil'e arkasını döndü Ramazan Şerif. Adam, "Mükerrem ne diyor?" der gibi bakıp duruyordu yüzümüze. Sarhoşsak da artık... "Sen kazandın." diye fısıldadı telefona.

Aman hiç de şaşırmamıştı yani Mükerrem. Gün boyu kaçıp durmuştun fellik fellik, belliydi onun kazandığı zaten. "Akşam geliyor musun?"

Çok içmişti çok. Çivi çiviyi söksündü bari. "Geliyorum. Hattâ yola çıktım bile. Sen de çık gel hemen."

"İnsan geldiği yere gelemez." dedi Mükerrem. "Hadi, bekliyorum."

Telefonu kapatıp gömlek cebine yerleştirdi. Gülmesi de geçmişti şimdi. Belki viskinin, belki dibi delinmiş gibi yağan havanın tesiriyle biraz da hüzün basmıştı hattâ. Hattâ bok çuvalı gibiydi. Zemini kapı tarafından boyamaya başlamış, son fırçayı vurduğu yerde kısılıp kalmış acemi boyacı gibi. "Öyle bir adama dönmüşsün ki, gitsen gidemezsiin, dönsen dönemez. Ayak basacak yerin yok Ramazan." Kunter'e de nasıl ayıp etmişti. Bir maşallah alıp gönlünü edecekti artık. Hastaneye de uğrardı belki.

Yok canım.

Ne yağıyordu ama.

Jipi beklerken Kunter'i gördü ileride. Montunun yakalarını kulaklarına kadar kaldırmış, yağmuru yiye yiye taksi durağına koşuyordu çocuk. Jipi gelince Celil'le beraber yürüdü, "Sen evine git."

dedi şoföre, geçip oturdu direksiyona. Kasıla kasıla dolaşmaktan insan gibi düşünmeyi unutuyorduk işte böyle. Al şu oğlanı arabana, götür, hastaneye bırak elceğizinle meselâ, değil mi?

Yediremedi. Camı açtı.

"Dikkat edin Ramazan Bey." dedi Celil. "Alkollü alkollü böyle..."

Güldü Ramazan Bey. "Boşverin beni şimdi. Kunter'e şoförlü bir araba verin. Hangi hastaneye gidiyorsa götürüp bıraksınlar."

"Olur."

Az ilerledi, durdu. "Söyleyin şoföre de, beklesin hastanenin kapısında. Bir şey lâzım olursa o koştursun, çocuğa iş bırakmasın."

"Söylerim." Sekreterin miydik lan biz senin?

Yarım metre daha ilerleyip tekrar durdu. Celil söve söve koştu yetişti.

"Bu gece Kunter'in emrinde olsun hattâ. Nereye derse oraya gitsin."

"Söylerim Ramazan Bey." Allah belânı versin Ramazan Bey!

Yarım metre daha gidip bir daha durdu. Celil gene seğirtti; gene söve döke. "Şeyi de söyleyin şoföre... Kunter yarın izinli. İletsin, unutmasın."

"Hıı."

Bu sefer iki metre kadar gidip durdu. Koşmayacaktı Celil. Yavaş yavaş yürüdü.

"Şoför de izinli olacak tabii. Ona ver öbürüne verme, olmaz değil mi?"

"Doğrudur."

İlerledi. Aklına bir iki şey daha geldi ama güvenlik müdürüne acıyıp vazgeçti. Dikiz aynasından baktığında, geri dönmekle bunun keyfini beklemek arasında bocaladığını gördü adamcağızın.

“Ananın amı artık!” diye homurdandığını bilmiyordu tabii. İçi rahat etsin de kuru yerine dönsün diye gazı kökledi.

Yağmurda araba kullanmayı çok severdi. İyice hızlandı.

Ne gündü ama!

Cüneyt’i de rezil etmişti Turna yavşağının yanında. Ayıp olmuştu çocuğa.

Öff!

Neyse... Bitmiş gitmişti işte.

Tekerler asfaltta faşırdadıkça içi ferahlıyordu. Yağmur suyu camda azıcık biriksin, silgi kalın kalın süpürüp atsın diye silecekleri bir faz düşürdü. Hoşuna gidiyordu. Göbekten Simon Bolivar’a, oradan Ahmet Mithat Efendi’ye döndü, gidip Balıkevinin önünde durdu. Hoşluk buraya kadardı. Yağmur da durdu zaten.

Türkü yine o türkü, sazlarda tel değişti
Yumruk yine o yumruk, bir varsa el değişti.

Neyzen Tevfik

Hayri hâlâ öğrenememişti ama Zorlu ve adamları bir çırpıda öğrendiler televizyon dinlemesini. Kör Tuğrul, Sıddık, Piç Vahit, Oflaz, Pala, Ergun, Necati ve Kartal balon gibi çıktılar Deccal'ın odasından. Kafalarını, yere düşmesin diye elleriyle destekliyorlardı. Zorlu, adamlarının önünde erkekliğe bok sürmek istemiyordu; o desteklemedi. Babası yaşında adamlara madara olmuştu, bir de kendi adamlarına olmayacaktı, hayır.

Ama olacaktı.

"Gelin." dedi Kıvırcık. "Kıyafet bakacaz." Semiramis rahmete yürüdüğünden beri rüküşlük akıyordu Gülbahçe İş Takip'ten. "Ne giyindireceksek bakalım." Önde Zorlu, tin tin takıldılar Kıvırcık'ın ardına. Giriş kata varınca; "Amca, biz gidince değişirdik üstümüzü." diye fısıldadı Zorlu. Kanlı giysilerinin yerine yenilerini verecekleri zannediyordu. Kafası iki yana yayılıp giderken gözleri de neredeyse şakaklarına kadar ayrılıp gittiği için hem it gibi karşısını hem de at gibi iki yanını görebiliyordu. Hiç mi bir kimse de dönüp bakmazdı kimdir bunlar, neyin nesidir?

"Ağanın verdiği işe bak!" diye içlendi Kıvırcık. Kırk yılın sırtı bi iş çıksın, gideme, bi de bunların bokuylan püsürüylen uğraş.

"Gel sen gel."

De niyeydiyse üst baş işinden sonra gel bana haber et dediydi Ağa. Model mi beğenecekti, naapacaktı?

Dikkat et, lokma seni yemesin!

Hacı Bektâş-ı Velî

Kolaylık İnşaatın anlı şanlı patronu kestirmeden gidip "Sen kazandın Mükerrem. O evi o kadından satın alabilecek bir meblağ henüz icat edilmedi." deyiverince sataşma faslı bayağı kısa sürdü Balıkevinde.

Ama hikâye faslı iyi gitti.

Hoplayıp zıplayan kısa boylu kadından başladı anlatmaya patron. Yüz yaşında vardı rahat. Susuz rakıya dayana dayana kadın kılıklı erkekleri, erkek kılıklı kadınları anlattı. Dili de dolanıyor muydu ne? Hayır kardeşim, ışığa boğmuşlardı evi, üstüne üstüne basıyordu insanın; sırtını dik tutamıyordun. Bunalıyordun Mükerrem. Gördüğün, karşılaştığın, kadına benzeyen her Allah'ın kuluna "Zila Hanım siz miydiniz?" deyip her birinden "Değildim canım." cevabını almak da insanın izzet-i nefsine dokunuyordu. Hele "Kendisine söyleseniz de bir görüşsek." demeyegör, cevap hazırdı: "Bak bul işte. Buralarda bir yerdedir." Üstlerine saçma sapan kilimler atılmış koca koca mobilyalar, duvardan duvara perdeler, toplantı masası kadar, ben diyeyim on beş, sen de yirmi kişilik bir yemek masası, insan boyunda mumlar, heykel sanırdın, hepsi de cayır cayır yanıyordu iyi mi, çok, çok çok, çok aşırı lamba, ampul, floresan, avize, abajur, aplik velhâsıl ışık ışık ışık.

Ve bu daha evin giriş katıydı. Yoktu Zila Hanım. Herkes vardı, o yoktu. Kardeşim, diyordun, âlâ, bakalım da nasıl bakalım, nereye bakalım? İzin almadan nasıl dalalım çıkalım elâlemin mahremine? "Gözünün önüne getir Mükerrem, fırfırlılarını giymiş eciş bücüş insanlar kıyafet balosundaymış gibi dolaşıyordu yahu." Ev

desen değil, randevuevi desen, yaş ortalaması altmış, altmış beş. Hele o hacıana gibi dolaşıp habire çay getiren, kaşı ayrı gözü ayrı oynayan minnacık kadını bir gör, üç yüz yaşında var derdin.

"Yüz değil miydi demin?"

"Ha ha ha. Çok komik."

"Anlat anlat. Pek güzelmiş."

Anlattı Ramazan Şerif.

Oturup beklemeye karar vermiş, üstündeki kilimi katlayıp ilişmişti koca koltuklardan birine nihayet. Kimse kusura bakmasındı; dolaşıp adres soramayacaktık. Bekliyordu sözde bakalım. "Aslında beklediğimden değil..." Cüneyt kapının önünde olduğu için vakit geçiriyordu yalnızca. "Siz beceremediniz, ben beceririm." deyip gelmişti şuraya; rezil olmayacaktı. Az oyalanıp; Zila Hanım hastaymış veya uyuyormuş falan deyip çıkacaktı girdiği gibi. "Gül Mükerrem gül." Otur otur, o ufak tefek kadın gelmişti. Elinde gene çay tepsisi vardı tabii. Bardağı gözüne sokup "Al anam." demişti, "İç sıcak sıcak." Ki biz bir önceki çayımızı bitirememiştik henüz. "Oturma oturma. Bi gittiği yerden gelmez bizimki. Kalk, hem iç çayını, hem ara. Kalk kalk." Sen istediğin kadar kibarlık et ayıp olur diye, zorla kaldırmıştı bunu. "Dolan. Şu yana git, merdivenlerden baka baka çık. Bulursun."

O yana gitmişti mecburen. Elinde de çay bardağı, dört yanı ışık. İnsan gölgesini özlüyordu yahu. Sola dönüyordun, bir koca salon, ortasında bizim şirketin girişi gibi geniş bir merdiven, merdivenin ötesinde gene bir salon, salonun devamında bir başka salon, odalar, odalar. Bilemiyordun kapıları açsan mı çalsan mı. Çalmıştı çekinerek. İlkinde birbirine makyaj yapan iki kaknem görmüştü. Bayağı bir kadın gibilerdi bunlar, ama emin olamıyordun. "Sen kimsin?" demişti ötekini boyayan. "Efendim, ben Ramazan Şerif. Kolaylık İnş..." Gülmüşlerdi bayağı bayağı. "O ne biçim isim kocacım?" falan demişlerdi, kocacım demişlerdi, düşünebiliyor musun;

kocacım. "Acaba Zila Hanım siz miydiniz?" Ve malûm cevap: "Biz değildik canım. Bakacaksın." Kahkahalar atarak isim takmaya devam etmişlerdi; yok Kurban Bayramı, yok Bayramın Mübarek, yok Hazreti Şerif.

Dön dolaş, alt katı bitirip merdivenlere yönelmiş, bardağını bir sehpanın üstüne bırakıp çıkmaya başlamıştı. "Daha yarıya gelmeden paçalarımda bir temas. Korkarsın Mükerrem!" Seksen renk, sarılı beyazlı kahverengili, topak topak, pis, kırçıllı, urlu, irinli, kızarık, pençe pençe kel bir kedi.

"Ee, ne var bunda?"

"Dur da anlatayım ne var."

Kedi dediğin mırlar değil mi, bu hırlıyordu. İttirmişti şöyle ayakkabısının burnuyla ama pençelerini öyle bir geçirmişti ki, yapışmış gibiydi musibet, ayak nereye o oraya. Bir an için kurtulup yukarı kaçmıştı hızlı hızlı. Kedi bir tuhaf hışırtıyla gelmişti peşinden. "İnan Mükerrem, değdiği yerde bir parçası kalıyordu, böyle sarımtırak, yapış yapış. Bir ısırsa kuduz olursun." Şöyle iyi bir itekleyip merdiven aşağı yuvarlamak üzereydi ki "Sakın ha!" diyen, ellilerinde, afedersin karışık bir başka yaratık dikilmişti tepesine. "Eşek gibi tep de gör ebeninkini. Paramparça eder vallaaa." diyordu tuhaf şey. A'yı uzata uzata diyordu. Sırtında istifra sarısı bir gömlek, bileğinde şıkır şıkır bilezikler, altında da çiğ yeşil bir pantolon, ama erkek. Korkuluğa yaslanmış buna bakıyordu üstten. "Efendim, ben Zila Hanım'a..." Adam kırıta kırıta inmiş gelmiş, "Görmeezden geelmen lââzım." demişti bu sefer hem e'leri hem a'yı uzatarak. "Bir tek Zilaaa'yı sever o. Bak benim gibi yap tamaaam mı?" deyip pis hayvanı görmezden gelerek "Seen kiimsiin?" demişti buna gene uzata uzata. "Ben Ramazan Şerif. Kolaylık..." Bir gülmüştü, bir gülmüştü seninki. Neydi o öyle ay, Büyük İskender gibi? Ciddileşmişti sonra. "Bi daha sakın aklında ooolsun, Serpil'i kaktırma güzelim." demişti. "Timuuur'daan da uzaak dur sakın." Belki evin beyi, belki Zila Hanımın oğlu, torunu falan

olarak düşünmüştü Timur'u. "Zavallı bir tahmin yani." Özür dilemiş, Zila Hanımı nerede bulabileceğini bir de ona sormuştu. "Baaakçan Hacı Baaayram." demişti pis herif. Devam etmişti yoluna Ramazan Şerif. "Merdivene Bünyan halısı çakılıydı, düşün. İnsanın gözü kararıyordu."

Ve ikinci katta Timur'la karşılaşmıştı. Timur dediyse... Köpek... "Ama bildiğin köpeklerden değil Mükerrem; bildiğin kare prizma. Küp. Çekik gözleri at gözü gibi kafasının iki yanında, tüyleri keçe, rengi çamur. Ve ağzı berbat kokuyordu, büyük aptesini yemiş gibi." Yere yatırıp ağzının içine içine hırlamıştı da oradan biliyordu. O lahanalı muhallebi kokulu, ağır kıvamlı salyaları ağzının, burnunun, gözünün içine akmıştı da oradan. "Gül gül." Ceketinin sağ yaka ve sağ yırtmaçtan arta kalan göğüs cebi kısmını Timur'a teslim etmişti neticede. Kediden beter yapışmıştı hayvan; ama yüz kedi ağırlığında ve ebadındaydı ve çok daha tehlikeli. Tutmuştu ceketin yakasından, bırakmıyor, hırlaya hırlaya çekiştiriyordu. Allah'tan ağzında kalmıştı yaka, aşağıya giden yolu o kesiyordu, "Biri şunu alabilir mi lütfen?" diye bağıra bağıra kaçmaya başlamıştı, mecburen yukarıya doğru. Bu önde Timur arkada ulaşmışlardı üçüncü kata. Aşırı topallıyordu hayvan, o yüzden yakalayamıyordu; sağ arka bacağının olmadığını sonradan görmüştü. Alt katın aynıdır diyerek sağa sapmış, alttaki salonun üstüne denk gelen kısma dalmıştı. "Orada kimi görsek iyi? Bizim psikiyatrist. Edip Karahan." Timur'un adının Timur olduğunu da ondan öğrenmişti zaten. "Aa, Ramazan Bey? Ne bildiniz benim burada oturduğumu?" diyordu geri zekâlı. Sanki terapiye gelmişiz. Altında da çingene pembesi bir pantolon vardı, hiç yakıştıramamıştı. Timur onu görünce hırlaya hırlaya çekilip gitmişti Allahtan. Bu içi kalkarak zar zor "Allah aşkına Zila Hanım'ın yerini söyleyin bana Edip." diyebilmiş, "İki kat üstte. Şimdi yanından geliyorum." cevabını alınca fırlamıştı merdivenlere. Üçüncü katta, kulağına taktığı kulaklığı sevişir gibi okşayıp kendisiyle dans eden yarı çıplak bir adamla karşılaşıp enikonu sarsılmış, dördüncü katın merdiveninde

bıyıklı bir kadınla çarpışmış –"Zila Hanım?" "Hadi canım!"– ve tamamen sersemlemiş bir vaziyette salona dalıp nihayet Zila Hanım'ı bulmuştu.

"Zila Hanım?"

"Evet?"

Nihayet Mükerrem, nihayet. "Bir daha o adı batasıca eve ne yolum düşer ne aklım. Uzak dursun, uzak durayım, başka bir şey istemem. Öleceğimi bilsem su içmem oradan. Tövbe! Tövbeler tövbesi Mükerrem, tövbeler tövbesi!"

Mükerrem Zemherir Namal, tam burada iki elini kaldırıp "T" harfi gibi yaparak mola istedi. Gül gül ölüyordu adam.

Noktalar sürekli değişse de bütün aynıdır. Bu dünyadan giden her hırsız için bir hırsız daha doğar, ölen her dürüst insanın yerini yeni bir dürüst insan alır. Hem her şey her zaman aynı kalır, hem de hiçbir şey bir günden bir güne aynı olmaz.

Tebrizli Şems

Kıvırcık zor durumdaydı. Odasından Nazlı'nın yanına gelinceye kadar tırnaklarını yiyip bitirmiş, kıyı etlerine geçmişti. Hâlbuki gündüzün Danyal o Zorlu dümbüğüyle adamlarını paketleyip getirdiğinde ne kadar rahattı. Koç gibi girmişti Ağa'nın odasına, misafirler geldi deyip iti kopuğu teker teker içeri almış, televizyon dinleyeni de götürüp güzelcene giyindirmişti. Ağa "Gel de bana haber ver işin bittikten sonra." dedi diye gene gururla girmişti yanına ondan sonra da. "Giyindirdim Ağam." demişti. "Aşağıda bekliyolar." Sağ gözün içine o değilden de olsa inip kalkan bir sağ kaş beklemişti ama kafadan yapıştırmıştı Ağa:

"Danyal Ramazan Şerif'i takip etsinler diye birilerini geride bırakmıştır inşallah? Tembihledin tabii, değil mi?"

Tabii ki tembihlememişti Kıvırcık. Niye tembihlesin; gündüzün o adamdan için "zararsız" demedi miydi Ağa? Dolayısıyla da Danyal, Celayir, Eşref, Alaaddin, Keçi, Mirza, Battal, alayı aşağıda dürüm yiyodular afiyetlen... de, nasıl diyecektin şimdi? Diyememişti. Üstüne bi de yalan: "Tembihlemez olur muyum Ağam, tabii tembihledim."

"Güzel." demişti Ağa. "Sakın gözden kaybetmesinler."

"Kimi Ağam?"

Ağanın ölü gözleri masanın üstündeki cep telefonu deryasında belli belirsiz gezinmiş, artık kumandayı bulamadığından mıdır, acıdığından mıdır, yeniden Kıvırcık'ın gözlerinin içine çakılmıştı. "Efendim?"

Bu yetmişti Kıvırcık'a. "Bağışla Ağam. Tamam. Ramazan Şey Bey'i diyon." Neydi adamın soyismi yav?

"Gölgesi olsunlar. Gece gündüz."

Haydaa... Hani bu adam zararsızdıydı?

"Sen nasıl dersen Ağam." Aklı saçlarından daha karışıktı Kıvırcık'ın.

"Çık."

Topuklarının üstünde dönmüş, kapının kulpuna elini uzatırken kendisi ağaymış da Kıvırcık kapıdan çıkarken aklına bi şey gelip ses edip durduruyormuş gibi geri dönmüştü.

"Ağam... Müsaaden olursa..."

"Sor."

Sormuştu Kıvırcık. Yanlış anlamazsan eğer ağam, Danyalgil Ramazan mütahiti niye takip edecekmişti? Madem adam zararsız? Sen daha iyi bilirdin ama?..

Ağa buz gibi bir sabırla izah etmişti. Yarım akıllı olan Beşir'di; ortakları değil. Arkasından iş çevirmesin diye her adımını takip ettiriyorlardı muhtemelen. Bu da, Danyal 133'ün oraya varmadan önce başka birilerinin sotaya yatmış olabileceği anlamına gelirdi. Ve sen o müteahhidi kontrol ederek; onu kontrol edenleri kontrol etmiş olurdun. Ayrıca...

"Tamam tamam. Anl..."

Ölü gözler lâfını ağzına çivilemişti. "Ayrıca dedim Kıvırcık... Sözümü bitirebilir miyim?"

"Aman Ağam!"

Ağa sözünü bitirmişti. O mütahit sadecene mütahit değildi, ayrıcana bizim Celil'in de patronuydu. "Anladın mı Kıvırcık?"

Kıvırcık zırnık anlamamıştı. "Anladım Ağam." dedi. O oraya varmadan öbürkü varmış, o onu kontrol etmiş, sen bunu kontrol etmişin, meğer bu da bizim Celil komserin patronuymuş... Ee?

"Anladığına göre..." demişti Ağa. "... dua et, Ramazan Şerif'in başına bir iş gelmesin." Gözü kumandayı aramıştı.

"İnşallah Ağam." Ah inşallah, ahh! "Müsaade edersen ben çık..."

"Çık."

Çıkmış, cebinde cep telefonu olduğunu da unutup "Ara ara..." demişti Nazlı'ya bin telaş. "Danyal'ı bağla bana. Aşağıda dürüm yiyeceğine işinin başına koşsun. Çabuk."

Nazlı kılını kıpırdatmamıştı.

"Senin telefonunun şarjı mı bitti?"

Ulan arkadaş... İnsan telaştan... "Bi dur bacım, bi dur..." Telefonunu çıkarıp hararetle aramıştı Danyal'ı.

"Söyle Kıvırcık?"

"Danyaal, bırak yemeyi içmeyi de bi gel benim odaya." Danyal, ağzı dolu dolu homurdanmıştı karşıdan. "Senin ayağın yok mu? Sen gel." Telaş paçalarından akıyordu Kıvırcık'ın; Nazlı bile acımıştı. "Yav gelebilsem gelirim. Özel bi şey." Milletin yanında nasıl diyecektin şimdi ben seni tembihlemeyi akıl edememişim diye? "Hadi çabuk. Allah'ını dinini seversen." Yere bastığı ayağı yoruluyordu kasmaktan. "Lokmamızı bitirelim, geliriz." demişti Danyal kesin bir sesle. "Zaten belim ağrıyo." Kapatmıştı telefonu sonra. Bu da bari beklerken neydir, kimdir, yeri yurdu neresidir, şimdi Celil komseri arasak hiç olmaz, en iyisi kendimiz öğrenelim de Danyalgili direk üstüne salalım diye akıl edip Nazlı'ya dönmüştü tekrardan. "Arasana şunu şurdan." Şurdan, internet oluyordu.

"Kimi?"

Adamın adını unutmuştu iyi mi? Hayırlı bi şeydi ama? Hah! Ramazan Ramazan.

"Bi mütahit varmış ya, kusmuş. Ramazan." Ayakta duramıyordu korkudan. Oturmuştu Nazlı'nın karşısındaki koltuğa. "Sana zahmet hızlı hızlı bakıver bi."

Nazlı usuldan monitöre dönmüş, parmaklarını klavyenin üstüne yerleştirmişti.

"Soyadı?"

Buyur. "Yav Ramazan işte... Mütahit... Soyadını naapacan?" Ağa söylediydi ya ben unuttum diyecek hâlimiz yoktu.

Bakma. İyi kızdı Nazlı. "İyi." demişti. "Ben burdan bakıp adı Ramazan olan müteahhitleri sayarım, sen de hatırlamaya çalışırsın."

Unutmadıydım ki dememişti artık Kıvırcık; kimden neyi saklıyon sen? Kaderine razı; "Hadi sana zahmet..." diye inlemişti. Ağa bunun Danyal'ı tembihlemediğini bi duyarsa var ya... "Hızlı hızlı." Ulan arkadaş, seksen bin tane mütahit Ramazan çıksın mı şimdi bahtımıza? "Ezberlediydim, dilimin de ucunda amma..."

Nazlı, adı Ramazan olan müteahhitleri bir bir okumaya başlamıştı: Ramazan Sütlüce, Ramazan Buruk, Ramazan Ladikli, Ramazan şu, Ramazan bu, Ramazan bilmem ne, Ramazan Şerif...

"Hah!"

"Bu mu?"

"Bu bu. Ne diyo."

Nazlı işaret parmağıyla üst köşesinden ittirip monitörü Kıvırcık'a döndürmüştü. "Al kendin oku."

Kıvırcık okumuştu. Kolaylık A-ŞE. Şirketimiz bilmem kaç yılında kurulmuş olup... Yönetim Kuruluuu... Redis... Resis... danklarımız... Site mite...

Ee? Adres adres?

"Ev adresine de bakıversene şunun. Ben bulamıyom."

"Şaşırma." demişti Nazlı. "Ev adresi olur mu internette?"

Dünya başına yıkılmıştı Kıvırcık'ın. "Olmaz mı?"

O ara telefonu çalmaya başlamıştı. Sıkıntıyla bakmış, "Danyal arıyor" yazısını görünce bir tamam sıkılmıştı. "Kurban olurum bacım..." demişti telefonu açmadan önce. "Belki vardır bi köşede. Sen bakadur, ben Danyal'ı işe gönderip geliyom hemen." Sonra telefonu açmış, "Geldim Danyal." deyip odasına koşmuş, belini tuta tuta orta yerde dikilir bulmuştu pehlivanı. "Oturaydın kardeş."

"Söyle Kıvırcık. Uzatma. Gidip yatacam tahtaya."

Kıvırcık söylemişti. Ben dediydim ama demek ki sen unutmuşsun falan diye kurnazlığa kaçmadan, yekten yeke, "Bi çare bul kurban olayım." diye diye, neredeyse ağlaya ağlaya. "Ülen yaktın hepimizi." demişti Danyal. "Sabaha kadar televizyon dinlettirir artık Ağa." Onu biz de biliyoduk; önce şu Ramazan Şeker denen adamın tek parça olduğunu bi öğreneydik hayırlısıylan, suçu üstümüze almasını da bilirdik, sen merak etmeydi. Danyal "Öf ülen Kıvırcık, öf ülen." derken telefonu çalmıştı. Bu merak etmişti acaba kim arıyo? "Kim arıyo da?" Danyal sus demişti buna. "Aloo..." demişti sonra telefona. "Komserim... Buyur..." Sonra susmuş, kırık kulağının kıkırdağıyla oynaya oynaya dinlemişti biraz. "Yok valla..." demişti. "Biz elimizi bile sürmedik. Geçmiş olsun. Hangi hastanede dediydin?" Telefonu Kıvırcık'ın gözüne gözüne sokmuş, "Buyur, suratıma kapattı senin Celil komser." demişti. "Ben Numune'ye gidiyom."

"Noolmuş noolmuş?"

"Eliyin körü olmuş. İndirmişler herifi. O da siz mi yaptınız diye beni arıyo. Yaktın len hepimizi." Çıkıp gitmişti Danyal. Efkârından belini tanımayı bile unutmuştu. Kıvırcık bir müddet dikilmişti odanın ortasında, sonra bir müddet oturmuş, sonra olacakla öleceğe çare yok deyip Ağa'nın yolunu tutmuştu. Yoldayken

odasındaki telefonun çaldığını duymuştu ama dönemeyecekti şimdi. Arayan bi daha arasındı sana zahmet. Nazlı'nın odasına yıkık dökük girmiş, kızı elinde telefonla "Ben de seni arıyordum." derken bulmuştu. "Ağam çağırıyor."

Sallana bulana girmişti huzura Kıvırcık. Aklı televizyon kumandasındaydı. Ağa'nın gözü ise bunun üzerinde. "Celil aradı." demişti. "Ramazan Şerif'i yıkmışlar."

Kıvırcık rap rap yürümüş, masanın üzerindeki cep telefonu denizinden televizyon kumandasını bir buluşta bulup Ağa'ya uzatmıştı. "Özürüm kabahatimden büyüktür Ağam. Ben sana yalan söyledim." Ağa bir an kumandaya uzanacak gibi dalgalanmış, bir sonraki an ayakta, bir sonraki an kapının ağzında belirmiş, Nazlı'ya "Dünya'yla Kafa'ya söyle, misafirleri alıp Arjantin Caddesindeki Lokumhane'ye gitsinler. Beşir Üstüntaş'ı ziyaret edeceğiz. Ben de arkadan geliyorum." buyurmuş, aynı anda Kıvırcık'ın önünden yel gibi geçmiş, "Kumandan, senin televizyon dinleme vaktin yaklaşmış." demişti.

Kıvırcık zaten elini indirmemişti.

"Buyur Ağam."

"Yaklaşmış dedim, gelmiş değil."

Zalim avcı düşmüş, gelir izine...

Fazıl Muhsinoğlu

Beşir Üstüntaş, Arjantin Caddesindeki Lokumhane'de lokumunu tıkanırcasına yemiş, dana nuarını bekliyor, serpme tabaklarına şaşlıktı küşnemeydi demeden çatal saplıyordu. "Durduk yerde?.." diye düşünüyordu. Kaygılıydı. Zaman zaman da dillendiriyordu: "Durduk yerde iş mi aldık başımıza Sabit? Ne diyon?"

Sabit Tuncel, deşelenen küşnemeye doğru ekşi ekşi; "Ben de araştırdım akşamüstü biraz." dedi, Vedat'la bakıştı, diziyle de yanında oturan Hayati'nin dizine dokundu. Bizim lokmamızı da piç ediyordu öküz. Al tabağına, adam gibi ye yiyeceksen! "Geçmişte çok namlıymış, dokunmayın yanarsınız diyor eskilerden kime sorsam ve enteresandır, alt üst etti arkadaşlar arşivleri, emniyette tek dosyası yok. Bir şey olmuş, ne olduğunu öğrenemedim, belki yirmi sene var çekilmiş köşesine, bir daha da elini beline atmamış. Hayalet gibi gelmiş adam, gölge gibi geçip gitmiş. Hikâye güzel, türkü bile yaktırır adama ama bu kadar seneden sonra zararsız göründü benim gözüme. O vakitler kırkında kırk beşinde olsun desek, şimdi gelmiştir altmışına altmış beşine. Endişe etmiyorum. Romatizmalı bir ihtiyardan şehir efsanesi yaratmanın anlamı yok." Beşir'i kesti. Şimdi de ekşili rozbifin anasını ağlatıyordu pis herif.

"Diyon?.." Beşir, öbürküler de öyle desin diye dua ediyordu. "Sen ne diyon Hayati?"

Hayati Çınarlı; "Olabilir de,.." dedi, "... eskinin kabadayıları biraz başka olur diyorlar hep. Ben de sordum soruşturdum, ne yaparsanız yapın, çıkarttığı ceketi geri giydirmeyin diyorlar. Bizimkilerin dili kolay; veriyorsun parasını, senden daha çok senin adamın

oluyor. Ama eskileri bilemiyorum. Siz hiç duydunuz mu geçmişte holdinglere, konsorsiyumlara çalışanını? Ben duymadım. Sorduklarım da yüzüme güldüler. Biraz endişeliyim açıkçası; Sabit kadar rahat olamıyorum. Keşke Japon'u daha iyi bilgilendirseydin."

Beşir bozuldu. "Sen Vedat?" dedi Vedat Alkan'a bakarak; "Sen ne diyon?"

Vedat Alkan güldü. "Âsaf yahu Âsaf!" dedi. "Olmadı Kudret, olmadı Keşşaf, olmadı şu, olmadı bu. Bir tek adam nasıl başa çıkacak o kadar belâlıyla? Hem ben size bir şey söyleyeyim mi; paradan iyi motivasyon yoktur. Öyle biz eski toprağızmış, şanmış şerefmiş, bir zamana kadar motive eder insanı. Ama para? Daima. Emin olun Âsaf çoktan alıp çıkmıştır tapuyu da kokain partisine başlamıştır bile." Şarabı beğenmediğini işaret etti şefe, şef konuşulanları duymuyormuş gibi yapıyordu, yeni şişe yola düzülürken devam etti: "İsme bakın bir kere. Deccal! Teksas Tommiks gibi özenti gelmiyor mu size de?" Lepistes akvaryumu büyüklüğünde bir kadehte sunulan yeni şarabı ağzında dolaştırdı.

Beşir morallenmişti biraz. "Niye aramıyo ya Âsaf hâlâ?" dedi. "Kokayın mı çekiyodur diyon?"

"Canım, ben nerden bileyim Âsaf niye aramıyor, ne yapıyor da aramıyor. Okul talebesi değil ki bu, zil çaldı mı dizimizin dibinde olsun. Arar birazdan. Yaslan arkana, rahatına bak sen." Harç karar gibi karıp durma da serpme tabakları rahatına baksın denmiyordu. Dönüp "Hı hı." dedi şefe.

Beşir az da füme peynir tabağını deldi deşti. İçinde bir sıkıntı vardı. "Ne bileyim beyler." dedi. "Arardı Âsaf. Hayatta sektirmezdi." Saatini gösterdi. "Bak... Kaç olmuş..." Sonra da suplanın yanında duran telefonunu gösterdi. "Hani?" O sırada ekran aydınlandı, "Zorlu arıyor." yazısı belirdi. "Aha! Şükür!" Sekreterine arattırıyodu Âsaf Bey demek!.. Zorlu kim lan? Göt! Bizi ne muattabettiriyon ayakçılarınlan? Açtı. "Aloo... Zorluu... Yav nerde bu senin Âsaf Abin kardeşim? Meraktan öldük." Keyfi yerine gelmişti;

geri yaslanıp işaret parmağıyla telefonu gösterdi ortaklarına, sırıtıyordu, biraz daha sırıttı, sonra ekşidi, sonra "Nasıl yani?" dedi, sonra da "Tamam. Bekliyoz burda." deyip çarpılmış gibi attı elinden, en sonra "Geliyomuş." deyip Steak House'un sarmaşıklı rampaya bakan yan cephesine döndü, aşağı bakmaya başladı. Bekleyip durduğu dana nuarlar servis ediliyordu ama haberi bile olmadı.

Sabit kemerini gevşetti. "Niye geliyormuş ki Zorlu?" dedi. "O kim oluyor da geliyor? O bizim muhatabımız mı?" Ağız tadıyla yiyebilecektik nihayet. Şu öküz bizim tabakları da deşelemezdi herhâlde. "Nerden icap etmiş?" Zorlu'nun Âsaf'ın adamı olduğunu biliyordu.

Tabağının değiştiğini de fark etmedi Beşir. "Zorlu değil kardeşim." dedi rampaya doğru. "Deccal geliyomuş."

"Kim kim kim kim kim?"

Öğrendim ki...
Kahraman dediğimiz insanlar
Bir şey yapılması gerektiğinde
Yapılması gerekeni
Şartlar ne olursa olsun yapanlar.

Ataol Behramoğlu

İriyarı korumanın gece mavisi kravatı Kafa'nın sağ elindeydi; koruma ise kravatın düğmük kısmında. Nefes almak ayıpmış gibi kıpkırmızı bir suratla dikiliyordu adamcağız. Çok feci çarptığından beri hazırolda bekleyen şefin kafasını basket topu gibi avuçladı tepeden Dünya. "Koş lan." dedi.

Şef her yere koşmaya hazırdı, da nereye koşacaktı?

"Nereye... abicim?"

"Ağam işaret ediyo, baksana."

Baktı ama işaret mişaret göremedi şef. Ağanın kime ne zaman işaret ettiğini çok az insan görebilirdi; ne bilsin. "Ağa kim abi? Şu deminki bey mi?"

"Yok, ben. Koş."

Şef koştu. "Buyrun beyefendi." dedi Deccal'a. Çorabını çekecekmiş gibi iki büklümdü.

"Başa bir iskemle konulsun."

"Başüstüne efendim." Hadi buyur! Bir sürü masa vardı, bir sürü de baş. Gözlerden bir ipucu yakalayabilirim ümidiyle kafasını kaldırdı, pişman oldu. Bunlar nasıl gözlerdi? Vakit kazanmak için ekibine işaretle sandalye getirin demeye getirdi, zaten ekip de her biri elinde birer sandalye ile hazır bekliyordu; Lokumhane'de bir

koşturmaca başladı. İyi ki de başladı, çünkü şef çaresizlik içinde sağa sola bakınırken Deccal çoktan akmış gitmiş, Beşir'le üç konsorsiyum ortağının tepesine dikilmişti. Şef yeni baştan işaret çaktı, ekip uçtu geldi, masanın kısa kenarındaki şarap sergisi kaldırıldı, baş tarafa milimi milimine bir sandalye yerleştirildi.

Şef, "Buyrun beyefendi." deyip arkalığını çekti sandalyenin, şu ters adamın ağa dediği bu ölü gözlü adam otururken ittirecekti iltifâten, baktı ki oturmuş, ödü koptu.

"Ne emrederdiniz?"

"Uzaklaş."

Şef Allah'a şükrederek uzaklaşırken Beşir ve ortakları bakmaya çalıştılar eskinin namlı kabadayısına. Kısacık bir an.

Ama yetti.

Başka bir adamdı bu; hattâ başka bir şey.

Bir de...

Hava soğumuş muydu ne?

Niye hiçbir yeri kıpırdamıyordu bunun? Hiç kıpırdamadığı hâlde nasıl oluyordu da elleri bir masanın üstünde kavuşuk, bir iki yanında salık oluveriyordu? Neyi ne zaman yaptığı, masaya ne zaman yaklaşıp ne zaman geri yaslandığı, ne zaman bana, ne zaman şuna bakmaya başladığı niye bir türlü anlaşılamıyordu? Hangimize bakıyordu şimdi meselâ?

Niye üşümeye başlamıştık bu gelir gelmez?

Baksana; öteki masalar birer beşer şal istemeye başlamışlardı.

Kime çatmıştık biz?

Hani en az altmışındaydı bu? Niye bizden bile genç duruyordu? Niye boş boş baktığı, ağzını bile açmadığı hâlde çoktan hepimizi gırtlaklamış, derimizi soymuş, etimizi de ayırmış iliğimizi kemiğimizi

sıyırıyor gibi hissediyorduk? Niye bakamıyorduk buna, niye çişimiz geliyor, niye tansiyonumuz düşüyor, niye içimiz üşüyordu?

"Beşir hanginiz?"

Sabit Tuncel, burnunun ucuyla Beşir'i işaret ederken derin bir nefes aldı. "İyi de, niye bir tek benim gözümün içine bakıyor?" diye düşünüyordu bir taraftan. "Gösterdik ya işte. Niye hâlâ?" Ki o esnâda hepsi aynı şeyi düşünüyordu: "Niye bir tek benim gözümün içine bakıyor? Niye hâlâ?" Çoktan Dünya'nın yanında mevzilenmiş yeni emirler bekleyen şef, şefin ardına saklanmış diğer garsonlar, şu koca kafalı amca düğümü azıcık gevşetse de nefes alsam diye bekleyen mavi kravatlı koruma, Kafa, hattâ Dünya bile.

Masadaki üç çift göz, birininki hariç üç tek çatal kimi işaret ediyorsa Beşir oydu; ötekileri işaret etmeyen tek çift göz ve tek çatalın sahibi, bal gibi ortadaydı ama maksat üzüm yemek değildi. Sorusunu tekrarladı Deccal:

"Beşir hanginiz dedim." Konuştuğu zaman sesinin kıpırdadığı görülebiliyor, dudaklarının kıpırdadığı görülemiyordu; dalgalanıyor muydu neydi.

"Beşir benim de..." diye gakladı Beşir. "... Abicim... Bilmeden bi ayıp ettikse..."

"Bunlar kim?" Konsorsiyumun ortaklarını kastediyordu.

"Ortaklarım... Tanıştıra..."

Deccal; "Bir,.." dedi, "... 133 numaraya yakın geldin. İki: O hâlde bana yakın geldin. Üç: Seni parçalarım. Dört: Ama parçalamayacağım. Beş: Çünkü kefaret ödeyeceksin. Altı: Aydan aya onda beş... Solak Uğur'a. Yedi: Bu ondalık bu masada oturan herkes için caridir. Sekiz: Toplantı bitmiştir." Kalktı. Belki de hiç oturmamıştı.

Şef, durup dururken bütün masalar şal isteyince arkasında bekleşen garsonları harekete geçirmiş, bir şal da kendi omuzlarına atası vardı, az da olsa toparlamıştı kendini. Üşümek iyi geldi belki de

diye düşünüyordu. Beşir Beylerin masasında bir dalgalanma görüp yeniden hazırola geçti, "Acaba kimdi sizin beyefendi?" diye sordu Dünya'ya.

"Deccal." dedi Dünya. "Bilin mi?"

Şef salladı: "İlk defa görüyorum ama duymuşluğum çok yani. Koskoca Teccal tabii. Kim bilmez?"

Adamın bir metre yukarısından "Teccal değil, Deccal." diye hırıldadı Dünya. "Bi daha da yalan söylediğini duyarsam..."

Şefe bir üşüme daha geldi. Ölü gözler burnunun dibindeydi şimdi; tam da gözlerinin içine bakıyorlardı üstelik. Bu adam ne zaman ordan kalkmış da buraya... Allah'ım!

Belli belirsiz, "Kalktığım yere uzun bir masa daha eklensin." diye buyurdu bir çift ölü göz; sonra ne fısıltı kaldı ne göz.

Şef dönüp arkasına baktı. Deminki o uzun adamla sırf kafadan ibaret olan öbür adamın usul usul uzaklaştıklarını gördü. Koruma da az geri gidip duvara yaslanmış öğürüyor, mosmor bir suratla kravatını gevşetmeye çalışıyordu. Beşir Beylerin masasında sırf Beşir Beyler vardı artık. Baştaki sandalye boştu ve daha birkaç saniye öncesine kadar orayı dolduruyormuş gibi olan da olmayan bu korkunç gözlü adamın ismini unutmayacaktı katiyen: Teccal! "İnşallah sahiden gitmiştir." diye düşünüp ekibini harekete geçirdi.

"Uff!" diyordu masada Sabit. "Ne biçim adamdı be." Dana nuarının yağı donmuştu ama çok beklettiğinden değil. Tabağını itti. "Sen bizi kime çattın Beşir?"

Vedat Alkan sırtına kartopu atmışlar gibiydi. "Ben sizi ikaz etmiştim." dedi. Üşüyordu. "Onda beş,.." diye mırıldandı. Çişi de gelmişti ama tehlike geçse de korku geçmiyordu kolayına; biraz daha tutabilirdi. "... yani yüzde elli... Ben doğru mu duydum beyler?" O da tabağını itti.

"Ben de size soracaktım..." dedi Hayati Çınarlı zar zor. "Sırtımıza birer şal mı alsak?"

Beşir, balkondan bak bak, Deccal'ın gittiğini bir türlü göremeyince, geldiğini göremediğime göre gittiğini de göremiyomdur diye düşünüp beri döndü. "Altıma yatın dedi resmen... Naapacaz biz arkadaş? Bu nası bi adam çıktı başımıza? Ben ne diyecem Japon'a şimdi? Vallaha da yakar beni billaha da yakar." Daha devam edecek, epey ağlaşacaktı ama şef yanında üç garsonla gelip Deccal'ın sandalyesini kaldırtınca şarap tablasını geri koyacaklar zannetti, bekledi, sonra baktı ki faaliyet devam ediyor; ilave masa koymalar falan, "Nooluyoz Halilim?" dedi şefe. Zaten de fena sıkışmıştı, içi sakinlese tuvalete gidecekti.

"Misafirlerinizin yerini hazırlıyoruz Beşir Bey." Gülmemeye çalışır gibiydi Halilim. Veya ağlamamaya.

"Ne misafiri?"

Örtü serildi, suplalar yerleştirildi, servisler açıldı.

Konsorsiyum çişini tutup kapı ağzına baktı. Allah Allah?

Zorlu ve kiminin elinde altın rengi yelpaze, kiminin suratında pembe pulludan peçe, kiminin elinde tef, kiminin parmaklarında zil, birinin altında yavruağzı, birinin altında kavuniçi, birinin altında açık galibardi ışıl ışıl etekler, kalanları vedet oryantal kostümlü, gerdanlıklı, başları fesli, taçlı, bandanalı, beşi bir yerdeli, kelebek tokalı sekiz iriyarı, kıllı kaslı adam, –Rahmetli Semiramis olaydı o kıllar olmazdı misâl– kurna kadar olmuş suratlarında badana gibi makyajlarıyla utangaç utangaç çıkıp geldiler peş peşe.

"Lan?" dedi Beşir. İnsan bakamıyordu. Kıyafetler kafalardan beterdi kafalar kıyafetlerden. "Zorluu? Nooldu lan kafanıza?"

Şefin altına sürdüğü sandalyeye zarafetle yerleşti Zorlu. Beşir'e kin dolu gözlerle bakıp "Konuşma lan!" dedi. "Neye bulaştırdın oğlum sen bizi?"

Steak house'un midesi kaldırmadı; hızla boşalmaya başladı.

Nâdânı terk etmedin, yârânı arzularsın,
Hayvanı sen geçmedin, insanı arzularsın...
Niyâzî-i Mısrî

Balıkevinin orta yerinde iki koca adamın sarılıp sarılıp öpüşmesi hoşluktan ve sarhoşluktan olduğu kadar gerginliktendi de. GMK 133'teki akıllara sezâ macerasını anlattıktan sonra biraz daha demlenmiş, "Bir zamandır Japon diye biri musallat oldu başıma Mükerrem..." diyerek aklını kurcalayan esas mevzuya giriş yapmıştı. "Ne Japon'u?" demişti Mükerrem. "Bilmiyorum." demişti Ramazan Şerif. "Nereden öğrenmişse öğrenmiş, telefon ediyor, tek başına yedirmezler deyip deyip Ankara'daki bütün gayrimenkullerimi istiyor." Mükerrem Zemherir Namal, her kimse o Japon denen, Ramazan'ın gayrimenkullerini satın almak için telefon etmediğini anlamış, "Tehdit?" diye sormuştu. "Şimdilik tehdit yok." demişti Ramazan Şerif. Ama isteyişinde, ses tonunda öyle bir şey vardı ki adamın, tehdide de gerek yoktu sanki. "Yuvaköy'deki yangını okudun mu gazeteden?" demişti meselâ son aradığında. Mükerrem okumuştu geçen, televizyondan da bilançoyu öğrenmiş, çok üzülmüştü: Altmış bir ölü. "Geçen haftaki yangın mı?" demişti. "Evet." demişti Ramazan Şerif dertli dertli. "Geçen haftaki yangın. Ama Japon beni evvelsi hafta aramıştı. Daha nasıl tehdit etsin?"

Zar gibi gerilmişti Mükerrem. "Yahu Ramazan, suyuna gitsen?"

"Nasıl?" demişti Ramazan Şerif.

"İşte anla... Gel oturalım, pazarlık yapalım falan deyip..."

"Pazarlığa kapalı." demişti Ramazan Şerif. "Ankara'da gayrimenkul nâmına üzerime kayıtlı ne varsa istiyor."

Mükerrem bardağını vurmuştu arkadaşının bardağına. Çekmişlerdi. "Polise, savcıya falan..."

Ramazan Şerif sözünü kesmişti Mükerrem'in. "Aklıma bile getirmem." demişti. Adam her aradığında, yirmi dört saat boyunca bu ne yapmış, nerelere gitmiş, kimlerle konuşmuş, ne konuşmuş, kaç telefon görüşmesi yapmış, hangi numaralarla yapmış sayıp dökü-yordu. "İster telefon edeyim polise, ister gideyim, ister birini göndereyim, ânında haberi olacak. Bunun altını çiziyor, anlıyor musun?"

"Anlıyorum." demişti Mükerrem Zemherir Namal. Yarın onun da başına gelebilirdi, ama onu yarın düşünürdük. "Şu hâlde,.." demişti Balıkevinin âşina yüzlerine hınzır hınzır bakarak; "... şu anda burada benimle oturduğunu da biliyor. Öyle mi?"

"Aynen." demişti Ramazan Şerif.

"Eh, ben kalkayım o zaman."

Gülüşmüşlerdi. Gerginlikleri azalmıştı biraz. Şakalaşmış, sarılıp sarılıp öpüşmüş, birbirlerinin omzunu sıvazlamışlardı. "Sen ne düşünüyorsun?" diye sormuştu sonra Ramazan Şerif. "Ne yapmalıyım? Ya da şöyle sorayım; diyelim ki senin başına geldi aynı şey. Ne yapardın? Benmişsin gibi konuş."

Mükerrem Zemherir Namal iki rakı bardağını iki eline alıp birbirine vurmuş, Ramazan Şerif'inkini Ramazan Şerif'e uzatmıştı. "Dik." Dikmişlerdi. "İşe güvenlik tedbirleriyle başlardım." demişti.

"Var ya şirkette bir dolu güvenlikçimiz. Torba torba para ödüyoruz her ay. Başlarında da emekli bir emniyet amiri var."

"Onu kastetmedim." demişti Mükerrem. "Yakın korumayı kastettim. Diyorlar ya hani, goril."

"Hiç yakıştıramam kendime."

"Sadece seni de kastetmedim. Cemile, Gönül ve sen. Hepinizin yakın korumaları olsa..."

"Ve bu daha başlangıç mönüsü, öyle mi?"

"Öyle. Bana sordun sen ne yapardın diye, ben de sana onu anlatıyorum."

"Anlat anlat." demişti Ramazan Şerif. "Rus mafyası gibi dolaşalım Ankara'da."

Mükerrem öne eğilmiş, "Şaka yapmıyorum Ramazan." diye paylamıştı arkadaşını. "Yirmi dört saat takip ediliyorsun. Karşı tarafın bir şeylere hazırlandığını söylemiyor mu bunlar sana? O kadar zahmete gözünü korkutmak için girdiklerini düşündüğünü söyleme."

Tam da onu söylemek üzereydi Ramazan Şerif. "Yok canım." demişti bunun üzerine. "Aldık gorillerimizi, çıktık meydana. Sonra?"

"Darılmaca yok." demişti Mükerrem. "Sonrası yok dostum. Gel al tapularını de o Japon'a, kendi mi gelir, adamlarını mı gönderir, ne olursa olur, ver, kurtul. Gözüm fena korktu benim. Sana bir şey olursa seni hiç affetmem. Gelir mezarına işerim, haberin olsun."

"Saçmalamadığından emin misin? Sen olsan cidden o kadar tapuyu verir miydin gözünü kırpmadan?"

"Gözümü kırpa kırpa da verirdim, ağlaya ağlaya da verirdim, saçımı başımı yola yola da verirdim, ama ille de verirdim."

Ramazan Şerif, boşalan bardaklara birer duble daha koymuştu. "Japon'un gizli ortağı gibi konuşuyorsun." Üstlerine su eklemişti. "Ama şimdi düşününce, keşke daha önce söyleseydim sana diyorum. Şimdi yatmıyor ama belki o zaman aklıma yatardı bu tavsiyen. Ama artık verip kurtulamam Mükerrem. Geçti."

"Niye o? Sattın mı yoksa?"

"Sayılır. Hepsini Gönül'ün üstüne yaptım."

"Eşek herif." demişti Mükerrem.

"Üstüme gelme. Ya bana bir şey olursa diyerek yaptım. Anlamıyor musun?"

Mükerrem Zemherir Namal, tokuşturmadan dikmişti kafasına rakısını. "Ben de ya Gönül'e bir şey olursa diyerek sana eşek herif dedim." demişti. "Anlamıyor musun?"

Ramazan Şerif'in kaşları çatılmış, keyfi kaçmış, "Ben tamamım." demişti. "Müsaade var mı?"

"Bir kere daha senin yerinde olabilir miyim?"

"Ol."

"Ben senin yerinde olsam hemen gider konuşurdum Gönül'le. Üzerinde kayıtlı bir çöp bile bırakmazdım."

"Olma. Vazgeçtim. Çık benim yerimden."

"Aynı tehdidi ona yaptıklarını düşünebiliyor musun?"

"Müsaade var mı demiştim."

"Uğurlar olsun."

Ayrılmışlardı.

Jipi kapının önünde bekliyordu. Valeye bahşişini verip savdı, yerler kurumuştu, atladı, yürüdü. Şu akıldânelikleri olmasa iyiydi Mükerrem de, olduğu zaman çok aşıyordu haddini hududunu.

Mesnevi'den Çetin Emeç'e yeni geçmiş, kafasının içinde sıkı sıkı tuttuğu Mükerrem'in yakasını bırakıp Cüneyt'in yakasına yapışmıştı. Dereden tepeden düşünüyorum diye diye devam etti düşünmeye. Bir hesabımız vardı o beceriksiz çocukla. Sen yeme içme, beş dakika içinde bütün şirkete müzevirle arabaya kustuğumuzu. Saygısız. Ah Turna üniversite mezunu olacaktı ki... Kunter'in bebeğine de maşallah alacağız, unutmayalım diye düşündü. Sonra Allah bir avazda kurtarsın diye. Bazen çok kırıcı olabiliyorduk, evet. Ortadan ortadan ilerlemeye başlamıştı. Ama haklıydık efendim! Şu Mükerrem'in dediği lâfa bak. Gönül'ün üzerine kayıtlı çöp bile bırakmayacakmışım; o benim yerinde olsaymış öyle yaparmış. Biz o kadarını akıl edemiyorduk çünkü. Mal bize kayıtlıyken bizi ne yapsındı adamlar, asıl o zaman çoluğa çocuğa sararlardı.

Âlemsin'di Mükerrem. Rahvan rahvan gidiyordu. Dikiz aynasından vuran yüksek far gözlerini acıttı. "Aman alın, yol sizin olsun." Sağa kaçıp solundan harlayan kara jipin sürücüsüne âdettendir diyerek ters ters bakmak için kafasını çevirdi. Şoför mahallinde oturan kıskaç bıyıklı adam da camı açmış buna bakıyor, çek sağa gibisinden el kol ediyordu. Şaşırdı, yavaşladı biraz, ama durmadı. Kara jip de yavaşlayınca bir tamam şaşırdı, düğmeye basıp kendi camını açtı. Biri orta şeritte kapkara, öbürü sağ şeritte bembeyaz iki jip yan yanaydı şimdi.

"Çek sağa. Çek." diye seslendi öbürü.

"Anlamadım? Niye çekiyorum?"

"Çek lan."

Mükerrem haklıydı belki de. Şimdi korumalarımız olsa... Korkmuştu. Gaza basıp kaçacaktı ama sağ şeritteydi ve yirmi metre ileride park etmiş bir otomobilin tamponuna doğru yaklaşıyordu; alın, on beş metre, on metre, solunda da kara jip, "Acaba sarhoş sarhoş gözüne far falan mı tuttum?" diye düşünüp istemeye istemeye durdu. Öbür ihtimâli aklından uzak tutmaya çalışıyordu. Japon ihtimâlini. Camını yarı kapatıp kapısını da kilitleyip cep telefonunu bulmaya çalışarak sıkıntı içinde bekledi.

"İn." dedi öteki.

Aralıktan, "Gidin işinize kardeşim." diye seslenip tamamen kapatmak için düğmeye uzandı, camın dış yüzüne çıkartma gibi yapıştırılmış tabancayı görünce elini çekti, önce kilidini, sonra kapıyı açtı. Ayılmış sayılırdı. İnsan hayatı ne kadar ucuzdu görüyor musunuz? Birinin gözüne far tutun, caddenin ortasında vursun indirsin sizi. Ya da malınızın üstüne titreyin, Japon vursun indirsin. Daha Gönül'ün mürüvvetini görememiştik. Ah şimdi Turna burada olacaktı ki... Cansiparâne atılıp çocukcağız, kendini tehlikeye atarak... Mükerrem de sefasını sürsün'dü Balıkevinde; biz burada

ölelim'di. Oh. Bin ayrı şey düşünüyordu bir anda. "Bin ayrı şey düşünüyorum." diye düşündü. "Ölmeden hep böyle mi olur acaba?"

İndi. Elinden geldiği kadar kibar, başının sadece bir yol eşkıyasıyla belâya girdiğini umarak; "Ne vardı?" dedi. "Yolda bir kusurumuz mu oldu?" Ötekinin afalladığını görünce rakı-viski karışımının dolduruşuyla havaya girdi. "Öldürecek misiniz gözünüze far tuttuk diye?"

Kıskaç bıyık biraz daha afalladı, silahının namlusuyla kafasını kaşıdı. "Yok baba..." dedi, "Ne öldürmesi?"

Sevinçten eli ayağı boşaldı Ramazan Şerif'in. Efelik buraya kadardı. "Afbuyrun." Midesi de ağzına gelmişti; hafiften sallanarak çömeldi, "Çok özür dilerim." diyerek iki ağız dolusu kustu. Gece iyi başlamıştı, kötü gidiyordu. Mendilini çıkarıp silindi, doğruldu, "Çok, ama çok özür dilerim." dedi tekrar. "Konu neydi?" Şimdi tamamen ayılmıştı.

"Hiç." dedi öbürü. "Selâm getirdiydik." Sonra tabancalı elini havaya kaldırdı.

"Aleyküm selâm da... Kimden pardon?"

Kıskaç bıyık "Japon'dan." dedi, "Seni bekliyo. Hadi buyur, bin de gidelim." Silahının namlusunu caddenin ortasında gürül gürül çalışan kara dört çekere doğru sallıyordu. Ramazan Şerif, epeyce bir ayılmanın da etkisiyle "Mükerrem'in dediği şey oluyor." diye düşünüp kaçmaya yeltendi. Kaçarken de bağırarak imdat isterse... Gözü karardı. Kütürtü mü önce geldi, gözü mü önce karardı, bilemedi. Dizlerinin üstüne çökerken "Beyleer... Ne oluyor yaa?" diye bir ses duydu, sonra o tabancalı serserinin "Bas İbrahim bas. Cin çıktı." dediğini.

Cin mi?

izini sür yolun, acının ormanı büyütür insanı
vakit geniştir, ufuk sandığından daha yakın
acıyla geçtiğim yoldan geçiyorsun
ustası olacaksın içine gerdiğin tellerin
hangi sızıyla titrer içinde, hangi sesle
büyük bir aşk hangi sesle ölür, bileceksin

Birhan Keskin

Durup dururken, "Sana bundan sonra 'Barçın' desem olur mu?" demişti İrfan.

Yakışıklı çocuktu ama istediği zaman orospu çocuğu gibi bakmayı başarabiliyordu Orkun; dönüp orospu çocuğu gibi bakmıştı. Zaten de tam bir orospu çocuğuydu. Yirmi bir sene önce Deccal'ın Ral Hastanesindeki hasta yatağında Ankara'nın en kaşar travestilerinden Deyzi ile yaptığı istişâreyi takiben "Hiçbirinin izi tozu kalmasın." diyerek Kıvırcık'ın müşfik ellerine havale ettiği musallat pezevenklerin elinden kurtulup fuhuş hayatına hür bir orospu olarak devam eden, Ankara'nın en kaşar orospularından Sevil'in çocuğu. Yat yuvarlan beraber büyümüşlerdi İrfan'la; daha ziyâde o Zilagil'de, nadiren bu Sevilgil'de, çünkü Sevil sık sık eve iş getiriyordu o yıllarda. İrfan'ın kıt kanaat ve geç bulup çabuk kaybettiği bütün arkadaşların aksine, arkadaşlığı sağlam çıkmıştı Orkun'un. Beraber büyümüş, beraber yürümüş, Edi'yle Büdü gibi olmuşlardı. Gene de o bunsuz yapabiliyordu ama bu onsuz yapamıyordu.

"Ne alâka?" diye sormuştu Orkun.

Orkun'un fıstık gibi arkadaşları, kamyon kamyon çevresi vardı. Hepsinin, herkesin malı gibi oluyordu Orkun deyince. Ama Barçın

dese, bir tek bununmuş gibi olacaktı. Bunu itiraf etmemişti tabii. "Ne bileyim?" demişti. "İçimden geliverdi öyle."

Orkun gülmüş, "De bakalım." demişti. "Yalnız bir tek sen de ha."

İrfan nasıl sevinmişti. Barçın aşağı - Barçın yukarı, alışıp gitmişlerdi.

Dostluksa dostluk, bu konuda Orkun neyse İrfan da oydu, güzellikse güzellik, çirkinlikse çirkinlik, bu konularda Orkun prensesse İrfan da kurbağaydı. Emsâlsiz, menendsiz bir arkadaşlıkları vardı. Aşk gibi bir şeydi neredeyse. Hattâ Veysel emindi; "Kesin gizli homoseksüalistsiniz ikiniz de." diyor, itiraz kabul etmiyordu. Gülhan biraz daha temkinli konuşuyordu. "Olur mu olur birader. Gönül bu. Ota da konar boka da." Zila hazin hazin gülüyor, İrfan ne zaman Orkungile gitse, Sevil, "Eve iş mi getirdin gene?" diyerek Orkun'a bulaşıyor, Orkun ne zaman İrfangile gelse, Kübra orasını burasını çıtlatıp göz atıp dudak büküp "Ne biçim adamlarsınız anam siz!" diyordu. "Tuvağlete girince çıkartsanıza donunuzu. Aa!" Zila'dan öyle görmüşlerdi; girmeden önce çıkartıyorlardı.

Aamaan, eğleniyorlardı işte.

Ama sadece bir aradayken eğleniyorlardı. Orkun bir arada değilken de eğleniyordu; İrfan ise elden ayaktan kesiliyordu o yanında olmadığında. Üzülüyor, kıskanıyor, kahroluyor, kara delik gibi döne döne kendi içine doğru kapanmaya başlıyordu.

O zaman Zila hiç eğlenmiyordu.

"Barçın da haklı." diyerek kendini avutmaya çalışıyordu İrfan. "Ne yapacak benimle?" Zila'da gördüğü her şey vardı çocukta; güzellik, cazibe, samimiyet, dostluk, pervasızlık, patavatsızlık, densizlik, ahlâksızlık; her şey. "Tamam... Benimleyken o da iyi vakit geçiriyor gibi ama..." Sonuçta daha iyi vakit geçirebileceği arkadaşları vardı Barçın'ın. Kız arkadaşları, erkek arkadaşları, kankaları, biraderleri, yüzüne baka baka konuşan okey arkadaşları, üç beş sekiz arkadaşları vardı. "Benimle beraberken onlarla beraber

olamıyor. Ben böyle olmasaydım hâlbuki...” Yanındayken mutluydu, düşünmüyordu bunları amennâ da, evli evine köylü köyüne dağılışıp ışıklar içindeki yatağında teffekküre daldı mıydı, Amerikalı gazeteciyi dağa kaldırmış King Kong gibi hissediyordu kendini; Barçın'a kötülük ediyormuş, ona engel oluyormuş, onun ayağına bağmış gibi hissediyordu. “Keşke beni bıraksa da...” Ama çok fena korkuyordu onu kaybetmekten. Ağlıyordu kimseye belli etmeden. Ölmek istiyordu.

Gün gün kapanmaya başladı sonra. Kapandıkça kararmaya, karardıkça daha çok kapanmaya başladı. Barçın da aramıyordu zaten. Bak, iki gündür ses seda yoktu heriften. Yattı. Kalkası yoktu hiç. Bir gözünü açtı ki yarın olmuş; hem de yarın öğlen. Acıkmıştı ama yiyesi de yoktu. Bir daha yattı. Üç gün sonra kalkıp indi aşağı. Zila “Aşşkımm!” deyip ışıldadı bunu görünce ilkin, çökmüş avurtlarını görünce söndü kaldı ışıltısı. O kadar yok gibiydi ki çocuk, ne Timur hırladı yanına yaklaştığında ne de Serpil tıslad ı. Sarıldı öptü Zila, İrfan da onu öptü ama vazifeten. Çok belliydi. “İçim sıkılıyor Zila.” dedi. “Çok bunalıyorum.” Zila kaç zamandır farkındaydı bunun, ama ne kimseciklere söyleyebiliyordu ne de kendine. “Geçer bebeğim, geçer.” dedi İrfan'ın dudağını tutup mıncıklayarak. “Nasıl? İyi eğlendiniz mi Orkun'la?” İrfan başını ellerinin arasına aldı. “Orkun'la beraber değildik ki.” dedi. “Odamdaydım ben. Dinleniyordum biraz.”

“Üç gündür mü?” Üç günlük uykudan daha ciddi bir sorun vardı. Orkun'a Orkun diyordu İrfan; Barçın demesi lâzımdı. “Orkun mu dedin sen?”

“Hıı.”Ağlamaya başladı.

Siz yine de susanlara bir şey sormayınız...

Aslı Sarıoğlu

Her şey tam gaz ilerledi o günden sonra. İçi çoktan gaz kesmişti İrfan'ın, dışı da kesiverdi. Tadı tuzu kaçtı çocuğun. Zila güldüremez, Veysel eğlendiremez, Orkun kolundan tutup dışarı çıkaramaz, Edip teşhis koyamaz oldu. Dese dese "Yaa iyiyim ben yaa." diyordu insan içine çıktığı zaman. "Bir şeyim yok. Neşenize bakın siz." Ama kederliydi. Elle tutulacak kadar. Suçüstü yakalanmış bir gizli sapık kadar suçlu görünüyordu. Topallığının, çolaklığının, çirkinliğinin, körlüğünün, patates kafalığının yeni farkına varmış gibiydi. "Hadi ben odama çıkayım, sizi de meşgûl etmeyeyim. Beni düşünmeyin, iyiyim iyiyim. Hadi."

Çıkıyordu odasına. "Annemi de ben öldürdüm." diye düşünüyordu. Bok varmış gibi her şeyi anlatmışlardı ona. "Bana hamile olmasaydı mırın kırın etmeyecekti; o adam da onu öldürmeyecekti o zaman." Barçın geliyordu odasına birkaç gün sonra. "Gel Orkun." diyordu hâlsiz keyifsiz. "Hani Barçın'dım lan?" Edip geliyordu. "Gel Edip." Gezmeye gelmiyordu Edip, konuşmaya, konuşturmaya, dinlemeye geliyordu. Bu da biliyordu, ama hiç içinden gelmiyordu konuşmak. Bu susuyor, o susuyor, sonunda kalkıp gidiyordu Edip çaresiz. İniyordu aşağıya, kaşlarını kaldıra kaldıra "Nasıl?" diye soran Zila'ya müjdeyi veriyordu: "Zannedersem suçluluk duyuyor. Ama bana açılmadı." Zila gidiyordu odasına sonra. "Aşşkımmm!" Yerinden kıpırdamadan, tavana diktiği tek gözünü dahi kıpırdatamadan "Sonra konuşsak Zila?" diyordu. "Uykum var da çok." Zila dudaklarını ısırarak çıkıyor, biraz sonra Kübra geliyordu. "Al anam, çay getirdim sıcak." Getirdiği gibi geri götürüyordu; kıçı

başı iyiden iyiye oynayarak. Anam nası bi çocuktu bu? A aa! Veysel geliyordu: "Naaber çirkin?" Naim Orhun geliyordu: "Nasılsın ulan çüklü!" Gülhan geliyordu: "Birader, az konuşalım bakalım." Celil'le Hayri beraber geliyordu, Celil tek geliyordu – Hayri tek geliyordu, Timur'la Serpil bile geliyordu... Nafile. En son Kenan geldi, oturdu yanında biraz, o sustu bu sustu, indi sonra aşağıya, "Aynı ben." dedi. "Melankolik olmuş bu çocuk."

"Aa?" dedi Edip. "Bravo sana! Ne kadar doğru teşhis ettin bir taneciğim. Ben nasıl düşünemedim yaa?"

"Zor olmadı." dedi Kenan. "Aynaya bakmak gibi bir şeydi. Ama başka bir şeyi daha düşünsek iyi olur bence."

"Neyi?"

"Yakında intihar serisi başlayabilir."

Aynen de öyle oldu. Edip'in gözünün önünde psikotik depresyon, derken stuoporlu melankoli, derken anksiyeteli melankoli, derken bir o bir bu, derken kronik melankoli geldi çöreklendi 133'ün orta yerine. Ölümcül kabızlığıyla, saçma sapan kuruntularıyla, duvar gibi durgunluğuyla, kâh aşırı hassaslığı kâh aşırı duygusuzluğuyla, acı dolu yüz ifadesiyle, titreme nöbetleriyle, tâkâtsizliğiyle, koma uykularıyla, aşağılık kompleksleriyle, hâlini inkâr etmelerle, giderek artan ölme arzusuyla.

Derken intihar serisi başladı.

Bir: Bir yerde okumuştu, bir şişe oksijenli su içti. Ama gerisini okumamıştı, ölebilmek için yedi litre içmesi gerekiyordu. Yattı kalktı kustu, Kübra gitti geldi yer sildi, Zila "Üşütmüş mü benim Aşkım?" dedi, konu kimse farkına varmadan kapandı.

İki: Gene bir yerde okumuştu. Küvete sıcak suyu doldurup attı kendini içine, jileti kenara koymuştu zaten, sağlam elinin bileğini de kesti, çolak elinin de. Ama bu sefer de 133'te ar namus olmadığını hesaba katmamıştı. Zila altını çıkarıp çişini yapmaya geliverdi.

O bağırdı, öbürleri yetişti, Ral'e telefon edilip ambulans çağırıldı, Veysel'e haber verildi, Veysel gene ambulanstan önce geldi, gene "Bi kere de benden önce gelin amına koduklarım." dedi, ilk müdahalesini salonda, devamını ambulansta, sonuncusunu Ral'de yaptı, çekti aldı İrfan'ı Azrail'in elinden, o konu da kapandı. "Ben demiştim, dinlemedin." dedi Kenan. "Bir taneciğim, şimdi sırası değil." Gitti Veysel'le konuştu Edip. "Durum kötü." dedi. "Uyuduk, farkına varamadık. İlerledi gitti melankoli. Kenan gibi intihar etmeye de başladı. Biraz gevşetsek mi çocuğu? Sen karşısın, biliyorum ama, antipsikotik ilaçlara başlaması lâzım bence. Yanında da kuvvetli bir antidepresan veririm? Ne dersin? Ne vereyim?" Veysel baktı baktı, "Verebiliyosan aşk ver." dedi. "Veremiyosan fark etmez, ne verirsen ver." Edip dayadı antipsikotiği, dayadı antidepresanı. Aşk verecek hâli yoktu.

Üç: Evden jiletler kaldırıldı, Edipgil tıraş makinesine, Zila ağdaya geçiş yaptı, bıçaklar çelik dolaba toplanıp kilitlendi, Kübra asma kilide geçiş yaptı, banyo, tuvalet, yatak odası kapısı kaldırıldı, 133 topyekûn edepsizliğe, hayâsızlığa geçiş yaptı. Ama bunlar durduramadı İrfan'ı. Doğalgazı da kaldıracak değillerdi. Gizliden girdi mutfağa bir gece, evde mutfaktan bol ne vardı, doğalgaz hortumunun kelepçesini açıp kafasına siyah bir çöp poşeti geçirip poşeti vücuduna dolayıp sarıp ağız kısmını delip hortumun ucunu buradan içeri soktu, solumaya başladı. İntihar etmediği zamanları uyuyarak geçirdiği için, Zila'nın, bu intihar serisi başladı başlayalı geceleri hortlak gibi dolaştığından haberi yoktu. Veysel gene ambulanstan önce gelmişti ama bundan da haberi olmadı. Gözünü Ral'de açtı.

Dört, beş, altı... Seri devam etti. Neyse ki doğarken becerememediği gibi, yaşarken de beceremiyordu ölmeyi. Ya biri yetişiyordu ya öbürü, ya Veysel'in yetişeceği tutuyordu ya Naim'in uğrayacağı. "Eninde sonunda başaracak." diyordu Zila. "Eninde sonunda becerecek bu işi. Ben buna dayanamam Edip. Bi şeyler yap." Kenan

lâfa karışıyordu: “Bizim gibi olsaydı kolaydı. Psikiyatristine âşık olurdu ve...” Edip öksürüp tıksırarak kesiyordu Kenan’ın sözünü. “Bir taneciğim...” diyordu, “Ne ilgisi var şimdi? Lütfen.” Lâkin, bir ilgisi varmış gibiydi sanki. Sanki Veysel haklıymış gibi. Bir düşününce, gezip dolaşabileceği sıkı bir erkek arkadaşı var mıydı, vardı. Orkun’dan iyisini fabrikada yaptıramazdın. Demek ki başka bir noksanlık hissediyordu çocuk. Başka bir şeyin noksanlığını, yoksunluğunu. Kalkıyordu dizlerine bastırıp. “Merak etme Zila.” diyordu. “Ben ilgileneceğim. Gidip bakayım, ilacını falan içireyim zorla. Konuşacak durumdaysa bir de terapi yaparım hafiften.”

Benim bugün harâbat-ı melâmet,
Benim o yürüyen, seyrân içinde
Yûnus Emre

Hep böyle gitmiyordu bu illet. Bazen tam tersine bir seyir tutturuyordu. O zaman bir neşe bir neşe İrfan'da, bir samimiyet bir samimiyet, bir farkındalık bir farkındalık. Tadından yenmiyordu.

"Vallahi bir daha yapmayacağım Zila. Ben seni üzmek ister miyim hiç?"

"Yapma Aşkım. Sen ölürsen ben de ölürüm. Bir daha sakın yapma. Beni öldürmek istiyorsan kolayı var. Tut kolumdan, çıkart terasa, güneşe yatır, vampir gibi kaynat fokur fokur. Ama bunu yapma. Senin arkandan ağlatma beni, sen benim arkamdan ağla."

Edip bu manzarayı pipo sakalını sıvazlayarak duygu dolu gözlerle izliyor, "Ne dersin bir taneciğim?" diyordu Kenan'a. "İlaçlar işe yaramaya başladı gibi sanki ha?"

Kenan Edip'in gıdısını kokluyordu. "Hep aynı şeyler." diyordu. "Kendini ne yapıp edip kandırıyorsun Edip. Yarın gene yüz seksen derece dönecek. Sen de biliyorsun."

Ertesi gün gene yüz seksen derece dönüyordu İrfan: "Rahatsız etmeyin. Uyumak istiyorum birkaç gün."

Orkun gelip gidiyordu; pes etmiyordu çocuk. "Hadi kalk, çıkıyoruz"ların hangisi İrfan'ın dışa dönük demine denk gelirse o zaman çıkıyorlardı beraber. Denk gelmeyenlerde yapılacak bir şey olmuyordu.

İşte o gece de denk gelen gecelerden biriydi. Kararlıydı Orkun, "Güldük eğlendik, hadi şimdi anlat bakalım. Neyin var senin? Derdin ne?" diyecekti.

Dedi.

"İrfaan..."

"Hı?"

"Güldük eğlendik, hadi şimdi anlat bakalım. Neyin var senin? Derdin ne?"

İrfan o an hiç de dertli hissetmiyordu kendini. "Ne derdim olacak Barçın?" dedi. "Herkes sıkılır. Ben de sıkılıyorum bazen. Sana olmaz mı?"

"Yaa olur da, sabah akşam intihar etmeler falan... Bu nedir arkadaş böyle?"

İrfan omuz silkti. "Demek ki ben daha çok sıkılıyormuşum."

Orkun üstüne gitmedi daha fazla. Şimdi gene kapanırdı falan da. "Yerler kurudu." dedi. "Çıkıp yürüyelim mi biraz?"

"Olur. Hadi."

İndiler, yürümeye başladılar. İrfan sakat bacağını Orkun'dan tarafa verdi, sağlam koluyla koluna girdi. Bazen, tabii hemen hemen her gece çıktıkları, gezip tozdukları o eski zamanlarda, yani eskidenki bazen, Keçi'ye, Kıvırcık'a falan tesadüf ettikleri olurdu. Keçi hemen çocukmuş gibi dondurma almaya kalkardı bunlara, olmadı sıkıştırmaç oynamayı teklif ederdi, Kıvırcık ağasını över, "Tabii ben olmasam işi zor"u mutlaka sıkıştırırdı araya bir yere. Biraz onlardan konuştular, "Şimdi şurda olsalardı ne gülerdik ama." falan dediler.

Çok iyi hissediyordu İrfan. Bata çıka yürüdü Orkun'un kolunda. Giderek arttı neşesi, hattâ lastik öttüren bir arabaya sövdü bile. Gülüştüler.

Ana!

Siyah dört çeker boncuk gibi parlıyordu caddenin ortasında. “Görüyor musun bizdeki şansı!” dedi Orkun. “Seninkiler.”

“Yürü yürü.” dedi İrfan. “İnşallah Keçi’dir. Dondurma yeriz.” ... De, niye caddenin ortasındaydı ki bu?

“Dur dur.” dedi Orkun. “Seninkiler değil bunlar. Başkaları. Orda bir şeyler oluyor. Hadi dönelim.”

“Yaa bir bakalım. Allah Allah. Ya bizimkilerse?”

Ama değillerdi. Orkun İrfan’ın kolundan çıkıp geri dururken İrfan hızlanabildiği kadar hızlandı. Baktı ki... Ooo hooo.

“Beyleer... Ne oluyor yaa?”

“Bas İbrahim bas... Cin çıktı!”

Cin mi?

Dağınıklıkta yaşanmışlık vardır...

Oscar Wilde

Gençten bir adam, alt dudağını sıkıştırıp sündürürken kafasını da hafifçe sarsıyordu. Bir doktor. İnce, uzun, yakışıklı.

"Ramazan Bey?"

Arka plandaki beyaz ışıklar siluetini belirsizleştirince bir an melek gibi göründü gözüne genç adam. Hastanedeydi, anlamıştı, ama nasıl? Dövüp dövüp buraya mı getirip atmışlardı bizi dersin?

"Doktor?"

"Evet." dedi doktor. "Bu kaç?" Serçe parmağıyla yüzük parmağını birbirinin üstüne kapatmış, parmakları da ince uzundu maşallah, piyanist parmağı gibi, havada kalan üç parmağını gösteriyordu. "Üç." cevabını alınca gülümseyip geri çekilerek tepedeki hastane lambasının önünü açtı. "Fazla uzatma Ali Vasfi." Ramazan Şerif gözlerini yorgan iğnesi gibi saplanan beyaz ışıktan korumak için kısarken "Ali Vasfi de kim?" diye düşündü. Sızlanmak istiyordu. Elini başına götürdü. Alnında kalınca bir sargı vardı. Şakaklarını zonklata zonklata gelmeye başladı hatıralar. Dikiz aynasından gözüne vuran yüksek farı hatırladı, aşağı sarkmış el kol eden serseriyi... cama yapışan tabancayı, istifra edişini, havaya kalkan eli... ve kütürtüyü. Bir şey daha vardı. "Beyleeer..." gibi bir şeyler. Sonra daha acıklı bir şey hatırlar gibi oldu. Bir selâm mı getiren vardı? Cin? Aklı karıştı, hatırladıklarını da unuttu.

Göğsündeki metal kokartı cayır cayır yanan bir polis memuru girdi görüş açısına. Gözü gene acıdı.

Polis, mağdurumuzun sızlandığını görünce bir adım geri çekildi. " Eveet..." dedi, "... Sizi getiren şahısları tanıyo musunuz?"

Kafasının içinde bir eşek arısı vızıldamaya başlamıştı Ramazan Şerif'in. Demek kimin getirdiğini polisler de bilmiyordu. "Ne şahısları?" Arı kudurdu. "Nasıl hastane burası?" diye düşünüyordu. Yattığı yer o kadar dardı ki, başucuna birinin gelebilmesi için öbürünün gitmesi gerekiyordu. Morg çekmecesi gibi hasta yatağı mı olurdu? Tutamadı kendini, sızlandı: "Başım ağrıyor benim!"

Doktor, polis memurunun yanından sıyrılarak yeniden sahneye girdi. "Endişe yok." dedi. "Buz torbası getirtiyorum, o biraz idare eder."

"Çok ağrıyor. İlaç verseniz?"

"Sabır. Onun da zamanı gelecek."

Ne iyi bir çocuktu bu. "Adınız? Doktor?" Ne işi vardı devlet hastanesinde? Gir bir özele, çalış.

"Bayram." dedi Bayram. "Uyumayın olur mu? Biraz da fazlaca alkol almışsınız galiba, o da baş ağrıtır. Bakacağız. Rahat olun."

"Uyumam." dedi Ramazan Şerif. Şu baş ağrısıyla öldürsen uyuyamazdı. "Merak etmeyin Bayram." Şimdi midesi de ağzındaydı. Kokart bir kere daha çaktı flaş gibi. Gene o polis.

Nöbeti devredinceye kadar bir iki şey öğrenirse hem iyi bir havası olurdu Ali Vasfi'nin, hem de bu adamı kaldırıp getiren garibanlara bir hayrı. Tabii anlattıkları doğruyduysa. Değilse alırdı ikisini de içeri, o da iyi bir şeydi. De, bakalım şuuru açık mıydı bunun? Baş ve serçe parmaklarını birleştirip üç parmağını kaldırdı. "Bu kaç?"

Bayram omzuna dokundu gerisinden, "Yaa Ali Vasfi yaa..." dedi. "Ne soracaksan sor diye izin verdik, doktorculuk oynuyorsun."

"Tamam tamam." dedi Ali Vasfi. Kaçın kaç olduğunu sormak mühim bir işti de sanki. Yanlayıp sol elinin dışıyla Bayram'ı duş

perdesi gibi araladı, mağdurumuza göz hizasından kapı ağzına kadar bir görüş alanı yarattı. "Şu kapının ordakiler..." Kapının ağzındaki filinta gibi delikanlıyla onun arkasına saklanmaya çalışırmış gibi duran enli, biçimsiz, tepegöze benzeyen tek gözlü tuhaf çocuğu işaret ediyordu. "Tanıyo musunuz?"

Ramazan Şerif baktı, tepegöz bunun baktığını görünce hemen diğerinin arkasına saklandı. Neydi o Allah'ım? "Kimmiş onlar?" dedi kapıdan gözlerini kaçırarak. "Bas İbrahim bas... Cin çıktı..." gibi bir şeyler çaktı döndü zihninde, sonra kayboldu.

Tekrar kapının ağzını işaret etti Ali Vasfi. "Şu yassı olan, Allah günah yazmasın, yetişip kurtarmış sizi. Sonra ikisi bir olup öbürünün arabasına taşımışlar, buraya getirmişler. Onlar öyle diyo yani. Doğru mudur?"

"Doğrudur." O da eşkıya olsa şu zavallıyı görünce imâna gelirdi. "Belki de değildir. Olabilir. Hatırlamıyorum."

Ali Vasfi açık yakalamış gibi eğildi üstüne. "Yani yalan mı söylüyolar?"

"Öyle bir şey demedim." Arı, kafatasının duvarlarına çarpa çarpa böğürüyor, beyninin içine kusuyordu. "Kimmiş onlar diye sordum." Dudaklarını sıkarak kapattı. "Hatırlamadığım için..." Ağrı dayanılacak gibi değildi. Mide bulantısı da. "Niye sorup duruyorsunuz?" Neydi bu işgüzarlık? Düz bir polistiniz altı üstü; neydi bu Komiser Colombo edâları?

"Ya tutacağız, ya salıvereceğiz. İfadenize bağlı." Üzülüyordu da bir taraftan Ali Vasfi. İkisi de iyi çocuklara benziyordu. "Ee? Ne diyosunuz? Salayım mı gitsinler?" Salmak istiyordu.

Ramazan Şerif gözlerini bayılttı. Kimin umurundaydı? Şu ağrının geçeceğini bilse kendi kendini dövdüğünü bile söylerdi. "Emin olamıyorum." dedi. Kafası şişip şişip iniyormuş gibi geliyordu. Kasıldı, dertop oldu. "Doktor nerede? Midem bulanıyor benim." Kesin beyin kanaması geçiriyordu.

“Burdayım.” Bayram, Ali Vasfi’yi kemerinden tuttuğu gibi geri çekti, elindeki buz torbasını hastasının kafasına doladı. “Olacak biraz bulantı. Korkmayın. Çıkarmak istiyorsanız küvet getirteyim.”

Ramazan Şerif kafasını “Hayır” anlamında salladı, bugün bir kere daha kusmayacaktı. Şimdi uyku da bastırmıştı. Hayret! “Biraz uyusaydım iyi gelirdi aslında...” Midesi küçük dilini gıdıklıyordu.

“Söyledim ya, uyumak yok. Gözler açık duracak, ben göreceğim. Hadi bakalım.”

“Off!”

Hep mi bu kadar oynaktı ışık? Bu çocuk beyaz giyinmek zorunda mıydı? Kapının ağzında duran yaratığı bir kere daha görmek istedi, aynı anda da tanıdık sesler işitti. “Geldi bizimkiler.” dedi, dudaklarını kapatmaya fırsat bulamadan Bayram’ın üstüne kusmaya başladı. “Hay Allah!” diye düşünüyordu beyni ağzından çıkarken. “Gönül’ün önünde de şimdi...” Ötesini düşündüğü yoktu.

Gül bülbüle âşık mı nedir, zârını bekler,
Pervâne dahî yanmak için nârını bekler,
Sevdâlı gönül göz yorarak yarını bekler,
Sevdim seveli terk edemem hayr ile şerde,
Bir misl-i melek, zât-ı peri hüsn-ü beşerde.

Elazığ Türküsü

Bayram "Ay ay!" diyerek hoplaya zıplaya çıkarttığı önlüğünü ellerine kusmuk bulaştırmamak için dolma sarar gibi yuvarladı, aralıklardan şıpırdayanlar üstüne sıçramasın diye kol mesafesinde tutarak kalabalıklaşan kapıya doğru koşturdu. Genç bir kızla şık bir kadın da vardı kapının ağzında şimdi. Ramazan Bey "Geldi bizimkiler." dediğine göre, biri kızı, biri de karısıydı kesin. Bohçasını ötede tutarak damlata damlata ilerledi, kadının biraz berisinde durdu. "Ramazan Bey'in eşisiniz değil mi?" Gene de bu zengin milletinin sağı solu belli olmazdı. Bakarsın şu genç kız karısı çıkardı adamın, bu da ablası, yengesi vesaire.

"Hı hı." dedi Cemile Şerif. Ama yakışıklı çocuk Allah için, diye düşünüyordu. Bir de şu ellerini genç kız gibi kırıp bükmeseydi. Ne kadar narin elleri vardı. Kusmuklu önlükten sakınmaya çalıştı. Nasıl da keskin kokuyordu Ya Rabbi! İçin mi çürümüştü senin Ramazan? Gözü kocasından ziyade Bayram'ın elindeki bohçadaydı hâlâ; sonra Gönül'le kendisine yol veren, ama kapının ağzında dikilmeye de devam eden ağzı yüzü düzgün delikanlıya gitti, o da çok yakışıklıydı doğrusunu istersen, sonra da cin çarpmış gibi durana. Ya Rabbi, ne olmuştu ona öyle? Koluna? Bacağına? Zar zor dönüp önlüğü görmezden gelmeye çalışarak Bayram'a baktı tekrar. "Nasıl durumu?"

"İyi iyi." dedi Bayram, sonra "Pardon..." diyerek koridora bir adım attı, kusmuklu önlüğü dürdüğü hâliyle duvarın kenarına koyup ortaya "Biri gelsin alsın şunu şurdan." diye bağırdı, geri çekildi, İrfan'la Orkun'a bozuk attı: "Kapının ağzını kapatmasanız da hasta sahipleri doğru düzgün girse çıksa!"

İrfan Orkun'un arkasına saklanırken Orkun Cemile Şerif'in burnunun dibinde bitip "Biz kurtardık eşinizi." dedi. "İkimiz. Daha çok da İrfan. Ben sadece arabayı kullandım." Sırtının gerisindeki İrfan'ı işaret ediyordu. Gönül Orkun'a uzun uzun, İrfan'ın görebildiği kadar yerine kısacık baktı ve "Nereden kurtardınız?" dedi. Orkun cevap vermeye kalmadan Cemile Şerif de atıldı: "Evet? Nereden?" Gözü bir an saklambaç oynarmış gibi kafasını çıkarıp çıkarıp kaçan İrfan'a gitti. Tek gözü de mi yoktu onun? Ya Rabbi! "Nasıl yani? Nasıl kurtardınız pardon?" Orkun tane tane anlatmaya başladı. Var gücüyle anlatılanlara kulak kabartmaya çalışıyordu Cemile Şerif, ama şu arkadaki çocuk! Hay Allah! En iyisi hiç bakmamaktı. Gözlerini kaçırmayı bir kere daha denedi. Allah vurdu mu tam vuruyordu işte. Anlatıyordu da anlatıyordu öbürü; dur durak yok. Çetin Emeç'in orada geziniyorlarmış da, az ileride, caddenin ortasında iki arabanın kaza yapmış gibi yan yana durduğunu görmüşler de, birini tanıdıkların arabası sanmışlar da, sonra bu bir terslik olduğunu anlayıp geri durmak istemiş de İrfan –Omzunun gerisini işaret ediyordu– cesaretle o tarafa gitmiş de, birinin elindeki tabancayla eşimizin kafasına vurduğunu görmüş de, hemen bağırmış da, adamlar kaçmış da bunun üzerine ikisi bir olup eşimizi bizim –kendisini işaret ediyordu– arabaya atmışlar da son sürat buraya gelmişler de... "Çok iyi yapmışsınız." dedi. Dikkatini bu çocuğa vermeye çalışıyordun, olmuyordu, öbür çocuk giriveriyordu sahneye. Baksan bir türlü, bakmasan bir türlü. Hayır, o da utanıyordu belli. Yazık. Niye utanıyordun çocuğum sen? Bir ara sırtındaki jumbo beden montunun taytmış gibi can çekiştiğini gördü. Ne kadar da gürbüz çocuktu. Ama çarpılmış gitmişti işte. Hay Allah! Yok yok. O istediği kadar saklanmak

istesin, biz bakmak istemiyormuş gibi yapamazdık. Günah! "Sizin adınız neydi?" diye sordu Orkun'a. "Orkun." dedi Orkun. Cemile Şerif elini uzattı kasten. "Memnun oldum. Ben de Cemile Şerif. Minnettarım." Kafasını yana yatırıp Orkun'un gerisine baktı. "Ya siz?" İrfan ezile büzüle döndü yarım yamalak. Adamlar cin zannetmişlerdi bunu görünce, korkup kaçmışlardı; kimselere görünmek istemiyordu artık. "İrfan ben." dedi. "Çıksanız ortaya şöyle de tanışsak, el sıkışsak." İrfan çıktı ortaya. Çıkmasa mıydı ki diye düşünüyordu Cemile Şerif. Elini uzattı, "Çok teşekkür ederim yaptıklarınız için." İrfan da uzattı elini. Goril pençesi kadardı. Sağ eli. Sol eli varla yok arasıydı. Yüzüne hiçbir şey yokmuş gibi bakmaya çalışarak toka etti, belki de fuzuli bir dikkatle bakıyorumdur, daha ayıp oluyordur belki diye düşünüyordu. Telaştan "Zahmet olmuş,.." diye saçmaladı. "... İrfan Bey..." Sağ gözünün olması gereken yerdeki çukura bakmamaya çalıştı, olmadı, çarpık kafasına bakmamaya çalıştı, o da olmadı. Bakmak istemedikçe bakıyordun. Gözlerini yere eğdi çaresiz. Gönül'ü belinden yakalayıp önüne çekti. "Bu da kurtardığınız adamın kızı Gönül. Kızımız."

İrfan Gönül'e baktı.

Baktı.

Baktı.

Daha da bakacak gibiydi, elinde değil, kızın birden sallandığını, yüzünün nefes alamıyormuş gibi kasıldığını, gözlerinin kapandığını görünce uzanıp yakaladı. Orkun da el atmıştı Cemile Şerif de. "İyiyim iyiyim." dedi Gönül. "Geçti. Tamam." Dikilmeye çalışıyordu. "Başın mı döndü kızım?" Kokudan bunalmıştı tabii çocuk. Ramazan'ın kusmuğu, hastanenin ilacı şusu busu, gencecik kız, koştur koştur hastaneye gel gecenin bir vakti, babanı sarılıp sarmalanmış bul. Normaldi. "Geçti geçti." dedi Gönül tekrar. "Nefesim daraldı sanki. Ama geçti. İyiyim şimdi." Cemile Şerif kolundan çıktı Gönül'ün, saçlarını okşadı. "Ramazan'ı caddenin ortasında kim döver ki öldüresiye?" diye düşünüyordu. Biraz kafa

yordu. Personeli seve seve döverdi meselâ, bunu biliyorduk da kim cüret ederdi? Kötü kötü şeyler geliyordu insanın aklına. Her gün neler duyuyorduk haberlerde, yok iş adamına kırmızı ışıkta infaz, yok otel lobisinde kanlı pusu... Ya Rabbi! Niye biz? "Kimmiş peki onlar?" diye sordu. İrfan saklanmıyordu şimdi, ama başı önündeydi.

Ali Vasfi, kimsenin ilgilenmediğini görünce Bayram'ın batık önlüğünü götürüp kirliye atmış, hiç kıyamazdı bu çocuğa, kız gibi oğlandı Allah karısına çoluğuna çocuğuna bağışlasın, gelip arkalarına dikilmişti. "Bunlar ne bilsin..." dedi.

Cemile Şerif Ali Vasfi'ye döndü. "Biliyorsanız siz söyleyin."

"Bilmiyoruz ama öğreneceğiz bakalım." İrfan'ı Orkun'a doğru iteledi Ali Vasfi, İrfan hemen sipere girerken o da paspasla gelen müstahdeme yol açtı. Kova buram buram rivanol kokuyordu. "Bilse bilse beyiniz..." Neydi bunun kocasının adı? "... Kurban Bey..."

Gönül cılız cılız kıkırdadı. "Ramazan Bey olmasın?"

"Doğrudur." dedi Ali Vasfi. Hem Ramazan hem de Şerif olunca mahya gibi oluyodu; karıştırıyodu insan. "Gerçi kendi de bilmiyorum dedi. Sordum."

"Hay Allah!" Cemile Şerif, Zac Posen çantasına dalıp dokuz yüz dolarlık parfüm şişesini çekti aldı, üstüne başına sıkmaya başladı. Shalini rivanol kokusunu ezip geçerken, Gönül, "Ee..." dedi gözlerini Orkun'a dikerek. "Bu kadar basit mi yani? Tabancalı adam tabancasız adamı görünce korkup kaçtı. Bu mu?" İrfan'la da göz göze gelebilmek için Orkun'un omuz başına bakıyordu bir taraftan.

"Kaymaklı dondurma gibi koktu." dedi Orkun. Cemile Şerif'i olduğu gibi içine çekesi vardı. "Bu." dedi sonra. Gönül dudak büktü. Gene mi nefesi daralıyordu yaa? Başı mı dönüyordu gene? Sallandı. "Sıkı tut, başım dönüyor." diye fısıldadı. Hâlâ Orkun'a bakıyordu. Orkun uzanırken İrfan da çıktı siperinden, o da uzandı. Cemile Şerif kaymaklı dondurmasını çantasına attı. "Gönül, ne oluyor sana bu gece?"

"Ne bileyim?" dedi Gönül. "Gelip gelip geçiyor işte. Yorgunum galiba."

"Hadi. Temizlediler içeriyi. Girelim."

"Biz bekleriz burda." dedi Orkun.

Ağzının içinden "Aman bekle!" diyen annesinin peşine takılıp babasının yanına doğru yürümeye başladı Gönül. Boğazı gıcıklanıyordu şimdi de. Ağır Shalini kokusuna verdi bunu. Bir öksürebilse sanki... Ve hakikâten ya, aynı kaymaklı dondurma gibi kokuyordu. Hih hih... Orkun'a dönüp "Görüşürüz." dedi hafiften öksürerek. İrfan da orta yerdeydi ama ona bakmadı.

İrfan alışkındı bu muamelâta. "Menekşe rengi miydi gözleri?" diye sordu hülyâlı hülyâlı.

Orkun buna bir omuz attı. "Ne oluyor sana be?"

Gülüştüler.

"Benim adım neydi?"

"Barçın."

"Hah! Hâlâ iyisin demek ki. Aferin."

Gene gülüştüler.

"Yayıldınız iyice kapının ağzına." diyordu Ali Vasfi arkadan. "Az çekilin." Mağdurla ailesinin konuşmalarına kulak kabartmak lâzımdı. Bi şey biliyodular da söylemiyodular bakarsın.

Hakk'ın toprağına mülküm var deme
Dam ile harmanda hakkım var deme
Güçlü kuvvetliyim, arkam var deme
Sırtüstü insanı yere vuran var
Karslı Noksânî

"Ramazan, iyi misin canım?"

"Nasıl görünüyorsam öyleyim Cemile." Berbat görünüyordu.

Üç parmağı havadaydı Cemile Şerif'in: "Bu kaç canım?"

Gönül gerisinden uzanıp annesinin elini indirdi. "İndir şunu." diye fısıldadı. "Delirtecek misin adamı?"

"Siz nasıl geldiniz?" diye sordu Ramazan Şerif. Kustu kusacak gibiydi gene.

"Turna getirdi hayatım."

"Turna nereden biliyormuş benim burada olduğumu?"

"Ben aradım."

"Off!" diye düşünüyordu Ramazan Şerif. "Allah aşkına uzatma Cemile, anla işte." diye düşünüyordu. "İyi de Cemile..." dedi hafiften sinirlenerek; "... senin nereden haberin oldu? Onu soruyorum, anlasana."

"Öyle sorsana Ramazan. Hastaneden aradılar, nereden haberim olacak. Kimliğine telefonuna bakıp akıl etmiştir birileri."

Bayram bakıyordu da, en ağır vakamız şu Ramazan Bey'di yani, o da taş gibiydi ve karın ağrısı, yüksek tansiyon, ıvır zıvır haricinde ne bir yaralanma, ne bir zehirlenme vakası vardı. Doğrusu, doğru dürüst acil hasta bile yoktu ama gene de giderek

kalabalıklaşıyordu koridor. Güldü. Az önce pos bıyıklı, şoför kılıklı, felfecir gözlü, yerden bitme, tutmasan ağlayacakmış pozlarında bir adam yakalamıştı bunu kolundan, devlet sırrı verecekmiş gibi bir kenara çekmiş, "Senin de işin çok zor biliyon mu? Akşama kadar çalıştığın yetmiyo, bi de sabaha kadar milletin kahrını çekiyon. Maaşın da yetmiyodur Allah bilir. Hemşireler bile senden havalı." demiş, bu bir anda iç çekip "Hiç sormayın yaa..." diyerek elin adamına dertlenirken bulmuştu kendini. Tuhaf bir geceydi.

"Neyse kardeşim. Sizin ne vardı?"

"Nası Ramazan Bey'in durumu?"

"İyi iyi." deyip uzaklaşmıştı adamın yanından. Deli miydi neydi yaa!

Ali Vasfi, spastik çocuk ve diğer oğlan zaten hep oradalardı. Ramazan Bey'in eşi olduğunu öğrendiğimiz şu dondurma kokulu kadın, kızı olduğunu öğrendiğimiz şu kız, bizim ekip, doktoru, intörnü, hemşiresi, hakikâten de hemşireler bizden havalıydı, bol bol da takım elbiseli tip.

"Hadi arkadaşlar. Kapı ağzını açalım lütfen."

"Nerde Ramazan?"

Bayram yeni gelene baktı. Kerli ferli, kır saçlı, sırım gibi bir adamdı ve çok gergin görünüyordu. Deminki yerden bitme, "İçerde Mükerrem Bey," deyince "Açılın bakalım beyler," deyip öbür ikisini aralamış, Bayram'ı da çiğnediği gibi dalmıştı odaya. Tabii bir adım attıktan sonra durmuş, dönüp sormuştu: "Nasıl Ramazan'ın durumu?" Sormasan şaşardık.

Mükerrem Cemile Şerif'le kucaklaşıp Gönül'ü de öpüp arkadaşına kavuşurken, Danyal, müdahale odasının önünden belini tuta tuta geçti, sonra geri geri gelip kulağını ovalayarak geçti, sonra ön ön gelip bir daha geçti. Ramazan Şerif'i çoktan unutmuş, İrfan'a bakıyor, "Ağa bize bir hafta televizyon dinletecek." diye düşünüyordu.

Bunun ne işi vardı burda? Yanaşacak oldu, polisin yanaştığını görünce uzadı.

Ali Vasfi, Zeki Amir'den gördüğü sorgu tekniklerini konuşturup öbür çocuk neyseydi de, İrfan'ın aklını başından almak için yanıp tutuşuyordu. "İki kişi vardı diyosun da İrfanım, adamı ellerinden nasıl aldığını demiyosun doğru dürüs. Öyle ben seslendim, onlar kaçtı olmaz. Şu işin doğrusunu anlat bi." Sorgunun ilmi buydu. Azıcık gevşetip rahatlatacak, azıcık gerdirip korkutacaktın. "Ekipleri çağırdım geliyolar bak. Az sonra burda olurlar. Ona göre." Ekipleri falan aradığı yoktu. "Onlar gelmeye anlattın anlattın, anlatmadın, direk alırlar içeri. Ben söyliyim de."

Danyal, Acil koridorunun köşesinde Keçi'yle buluştu. Keçi, yirmi kişinin içinde isterse sadece bir kişi bok yemiş de geri kalanı aslanlar gibi iş görmüş olsun, çuvalladıkları zaman Ağa'nın istisnâsının olmadığını, faturayı bütün ekibe kestiğini biliyordu. Morali fena bozuktu. Yol boyu mıkırdanmıştı Danyal'a. Şu yaşta sabaha kadar televizyon dinleyeceklerdi şimdi. Cık cık cık. Niye takip ettirmiyondu şu adamı arkadaş sen? Niye yarım iş yaptırıyondu bize? Danyal desen, belini melini unutmuştu zaten. Yanaştı Keçi'ye, "İrfan da burda." dedi "Şimdi yandık!" der gibi. Keçi'nin süngüsü düşüverdi; "O zaman bir hafta televizyon dinleriz artık." Boynunu büktü. "Biliyoz." dedi Danyal. İşimize bakalımdı bari. Ulen İrfan... "Bakındınız mı iyice? Var mı sakat bi tip?" Keçi'nin aklı İrfan'daydı. "Yok yok..." dedi aceleyle. Acil koridorunun zincirleme kaza olmuş da bütün yaralılar buraya taşınmış gibi adam kaynadığını görüyoduk ama onu herkes görüyodu zaten. Acildi neticede, kaynardı. Başı ağrıyan da geliyodu dişi ağrıyan da. Belki de hepsi şu bizim adama gelmişlerdi bakarsın. Orda burda tertibat alırmış gibi dizildiklerine bakmamak lâzımdı. "İrfan'ın ne işi varmış burda?" Danyal, müdahale odasının kapısını görecek şekilde geri açıldı, belini duvara verdi. "Yanında polis vardı, soramadım." dedi. "Bi de sen geç önlerinden. Ben çok geçtim, dikkat

çekmeyelim." Yaldır yaldır beyazıyla fil kulağı gömlekli, siyah takım elbiseli, rugan ayakkabılı yedi zıranta hiç dikkat çekmiyordu hakikaten. Herkes onlara bakıyordu. Kapının ağzında olsalar Cemile Şerif'le Gönül Şerif de onlara bakardı. İlaveten de Turna. Ki o zaten bakıyordu. Şu polis kapının ağzından üç sefer geçen o koca herifi fark edememişti ama bizden kaçmazdı. Kesin bunlar patlattıydı Ramazan Bey'in kafasını. Kürek kemiğinin orası da nası yanıyodu var ya. Dur sen! Usul usul yanaştı Ali Vasfi'ye.

"Devrem, az gelsene şöyle."

"Devrem mi? Sivil misin sen?"

"Yok da..." dedi Turna, gözü deminden beri İrfan'a oynuyordu aslında. Evlerden ırak. Onu da deşeleyecekti bi ara, senin de işin çok zor biliyon mu dedik miydi tamamdı, akraba evliliği miymiş neymiş bakalım öğrenecekti. "Yabancı sayılmayız yani. Bizim koruma müdürü emekli emniyet amiri ya, o bakımdan dedim. Kaynım da trafik polisi olur."

Ali Vasfi, sorguyu bölen kısa marlboroya ters ters baktı.

"Ee?"

Turna, bıyıklarıyla gözleriyle kaşlarıyla Danyal'ın durduğu köşeyi işaret ediyordu. "Şunu görüyon mu? Şu köşede dikileni. Faraş gibi yakası olan."

"Kör değiliz." dedi Ali Vasfi. "Gemi kadar adam." Bin sefer geçtiydi burdan; aklınca belli etmeyecek. "Noolmuş ona?"

Turna anlatmaya başladı. Gözleri ayrı oynuyordu bıyıkları ayrı.

Mükerrem, üçü bir sığmadıkları için Cemile'yle Gönül'ü geri çekmiş, arkadaşının başında dikiliyordu. Suratı allak bullaktı. Ziyaretten ziyade katafalk önünde saygı duruşuna gelmişe benziyordu. Ramazan Şerif ise acı acı hatırlamakla meşgûldü. Mükerrem domino etkisi yaratmıştı. "Japon'un selâmı varmış bana." Sustu, dudaklarını dişlerinin arasına bir şey kaçmış gibi gerdi.

“Haklıymışsın diyeceğim de utanıyorum.” dedi. Mükerrem Zemherir Namal omzunun gerisine çevirdi başını, duyan eden olur mu diye baktı. Olurdu. Cemile’yle Gönül yarım metre arkasında dikiliyorlardı. “Konuş Gönül’le, ver gitsin be Ramazan.” diye fısıldadı. “Canından kıymetli mi? Altı üstü üç beş tapu.” Ramazan Şerif göz kırptı. “Evet.” dedi. “Üç beş tapu. On beş bin, eşittir üç beş çünkü. Vereyim gitsin, değil mi?” Mükerrem hafif bir ıslık çalıp kafasını kaşıdı. “On beş bin mi?” Ramazan Şerif kafa salladı yattığı yerden. “Ne kirli çıkıymışım değil mi meğer? Evet. On beş bin. Satırı satırına istiyor adam. On dört bin dokuz yüz doksan dokuz olursa bozuşuruz diyor. Şimdi koy bakalım kendini benim yerime. Sen olsan verir miydin?” Mükerrem hâlâ kafasını kaşıyordu. “Senin yerinde olmama gerek yok.” dedi. “Benim yerimde olsam hemen verirdim.” Ramazan Şerif şaka yapıyor sandı Mükerrem’i. “Çok komik.” dedi. “Asıl komik olanını söyleyeyim sana...” dedi Mükerrem. “Aklınca kurnazlık edip tapuları kızın üstüne geçirttin ya. İşlerini kolaylaştırdın be adamın. Şimdi çok daha rahat alacak istediğini. Bak, bu gece kafanı kırdı, yarın da kolunu bacağını kıracak, olmadı dağa kaldıracak seni, arayacak ondan sonra Gönül’ü, ‘Babanın sana selâmı var, getir bakalım şu tapuları.’ diyecek, bitti gitti. Değer mi üç parça tuğla için?” Ramazan Şerif, “On beş bin parça.” diye düzeltti. “İyi halt.” dedi Mükerrem. “Bak tekrar söylüyorum; konuş Gönül’le, al geri ne verdinse, götür o çekik gözlü hayduta takdim et, erkeklik sende kalsın. Nasıl olsa alacak.” Ramazan Şerif bilemiyordu. “Bilemiyorum Mükerrem.” dedi. “Haydutlar yesin diye mi kazanıyoruz biz?” Yutkundu. “Kafamı kırmak için kırmadılar kafamı. Zaten kaldıracaklardı bu gece dağa beni. Ama cin min gibi bir şeyler deyip gittiler,” demek istiyordu, demedi. “Ağırıma gidiyor yahu.” dedi.

Mükerrem uzanıp işaret parmağının boğumuyla sargısına tık tık vurdu Ramazan Şerif’in.

"Benim de bu sargı ağırıma gidiyor." dedi. "Sen akıllı adamsın. İyi düşün. Yaptığın kurnazlık geri tepmeden hâllet bu işi. Ayrıca kurnazlık çok tehlikeli bir aptallık biçimiymiş. Öyle diyor adamın biri."

Ramazan Şerif gözlerini bayılttı.

"Kimmiş o geri zekâlı?"

"Emin değilim tam." dedi Mükerrem. "Cengiz Kaymaz mıdır, Sezgin Kaçmaz mıdır nedir, bir kitabını okumuştum. Oradan aklımda kalmış."

"Tam bir ahmakmış." dedi Ramazan Şerif.

Cemile Şerif pirelenmeye başlamıştı geride. Ne konuşuyordu bunlar bıdır bıdır? Tam yaklaşıp soracaktı, "Hadi anne," dedi Gönül. "Nasılsa burdayız daha. Çıkalım da konuşsunlar biraz. Babam için de iyi olur." Cemile Şerif, gıdıklayacakmış gibi böğrüne uzandı Mükerrem'in, koltuğunun altından soktuğu eliyle kocasının elini okşayıp "Buralardayız canım." dedi. Ana kızın arkasından, "Gelmeden dondurma mı yemiş bunlar?" diye mırıldandı Mükerrem. Ramazan Şerif açıklık getirdi: "Bizim Cemile'nin parfümü. Ne zaman sıksa benim de canım dondurma çeker. Ee, senin nasıl haberin oldu?"

"Senin canlı yayın aracı aradı."

"Cüneyt mi?"

"Ne münasebet! Turna Turna. Personelini bile tanımıyorsun sen daha."

Asıl canlı yayın aracı Cüneyt'tir diye düşünüyordu Ramazan Şerif. "Aferin Turna'ya." dedi. "Bak, nasıl becerikli adam."

"Ne demezsin! En az Avarel Dalton kadar da uzun."

Ramazan Şerif güldü. "Alay etme adamcağızın boyuyla. Günah."

Ali Vasfi Turna'yı dinledikten sonra paravanlardan birinin arkasına geçip Zeki Amir'i arayım mı aramayım mı düşünmüş, bir arayım, bir aramayım demiş, eli telefona gitmiş gitmiş gelmiş, ama

hem sonunda gündüzün Ramazan Bayram'ın yolunu kesip şöförünü evceleyen şüphelileri bir başına toplayıvermek çok itibarlı göründüğünden, hem de evden aradığın zaman Zeki Amir karısı kızıyo diye çok pis kızdığından vazgeçmiş, o da Zeynur Yengeden amma korkuyodu arkadaş, telefonu cebine atmıştı. Mesûl bizdik, komple bize emanetti hastane. Ben tutamadım adamların kolunu, gel sen tut olmazdı. Yakışmazdı. Zaten hadi olmadı Kadir'i de çağırırdık yardıma.

Hattâ çağırdık.

"Alo, Kadiir, bikaç şüpheli var da. Acil'den çıktıklarını görürsen tutuver e mi? Salma ben gelesiye."

Kadir esnedi. "İki kişi giriyo iki kişi çıkıyo her dakka. Kimi diyon şüpheli, ben ne bilecem?"

Siyah takım elbiselerden, fil kulağı yakalardan, beyaz gömleklerden, ayna gibi kunduralardan bahsetti Ali Vasfi. "En ufağı baban yaşında zaten." dedi. "Beş kilometreden tanırsın." Kapattı telefonu, kemerini düzeltti. Kaç kişiydiler ki bunlar? Bi keşif yapsak?

Kalktı, şu deminki kadına kıza İrfan'a bi de onun yanındaki oğlana gözünüz emniyet görsün der gibi göğsünü kabartarak baktı, koridora çıktı. Duyan gelmişti. İyiydi bi bakıma tıkış tıkış. Siyah takım elbiseli, fil kulağı yakalı –bu deminki ayı değildi– bir başka herifle çarpıştı. Kıl keçisine benziyodu bu.

"Tos vuraydın!"

Keçi, "Göremedik." diye homurdandı. "Sen birden çıkınca."

"Aa, Keçi!" dedi İrfan.

Keçi, nasıl olsa yakalandık polise deyip koyverdi gitsin: "İrfan, ne arıyon oğlum sen burda? Bak çekerim kulağını ha."

Ali Vasfi çok zorlanarak duymazdan, görmezden geldi; Acil'in çıkışına doğru ıradı. Fil kulaklarını saymayı da ihmâl etmiyordu uzaklaşırken.

Tesbihin imâmesi, gider kendinden önce
Adı kabadayı ya, siyah yakışır gence...
Mehmet Fikret Ünalan

Son ayın öşürü yirmi gündür gelmeyince reâyânın üstüne iki adam salmıştı Azer. Onlar da gelmemişti. Ara sor et, telefonları kapalı. İki gün beklemiş, sabretmiş sabretmiş, hem mükelleflere bir görünsünler, hem de önceki ikisini gören olmuş mu, bir soruştursunlar diyerek dört adam salmıştı bu sefer. Onlar da gelmemişti. Melih Bey'le oturup ne yapsak ne etsek, kimin üstüne gitsek diye kara kara düşünürlerken cep telefonu çalmıştı. "Kardeeş..." diyordu Mazhar Bey'in koruması Oktay. "... İşler niye kesat diye öşürcülerin üstüne iki adam gönderip sordurayım dediydim... Giden gelmedi iyi mi? Onları sordurayım diye dört adam daha gönderdim, ne olsa beğenirsin?" Bir şey beğenecek durumda değildi Azer. "Dur tahmin edeyim..." demişti. "Onlar da gelmedi." Kapatmış telefonu, "İş büyüyor Melih Bey." demişti. "Mazhar Bey'in de yolunu vurmuş birileri. Altı adam da onlardan kayıp." Melih derin derin düşünüyormuş gibi yapıp "Allah Allah?" demişti. Düşünme işlerini Azer'e bırakırdı genellikle. "Aklıma bir şey geliyor ama..." Gelmiyordu; bekliyordu ki Azer tamamlasın. "Evet evet..." diyerek tamamlamaya başlamıştı Azer. "Birisi veya birileri, hem sizin hem de Mazhar Bey'in mıntıkasına göz dikmiş. Basit." Melih kafa sallamış, "Evet," demişti. "Gayet basit. Tam da bu işte. Bir de bakmışsın..." Bakmaya kalmadan tekrar çalmıştı Azer'in telefonu. Arayan Refet'ti bu sefer; Ekmel Bey'in koruması. Onun da aynı sebepten, önce üç adamı gitmiş dönmemiş, sonra dört adamı gitmiş dönmemişti. Ceset meset de yoktu ortalıkta, haber maber de. Azer telefonu kapatıp "Ekmel Bey'in de yolunu vurmuşlar."

demiş, Melih hemen, "İşte ben de onu diyecektim." demişti. "Hani, bir de bakmışsın diye başlamıştım ya?" Çoluk çocukla uğraşacak hâli yoktu Azer'in. Halim Bey'in koruması Ejder'i aramıştı hemen. Bakalım göründüğünden de büyük müydü mesele? "Alo, Ejder," demiş, "Ben de tam seni arayacaktım." demişti Ejder karşıdan. "Birileri üstümüze geliyor. İki adamımız kayıptı, iki daha gönderdik, onlar da kayıp."

Mesele göründüğünden de büyüktü. Evet!

"Durum karışıyor Melih Bey."

Melih de bir şeyler yapmak istiyordu. "Ben de Süha'yı arayayım mı?"

"İyi olur."

Melih Süha'yı aramıştı. "Çok canım sıkkın Melih Kardeş." diyordu Süha. "Beş adamımız yer yarıldı içine girdi." Azer, Oğuzhan Bey'in koruması Sadri'yi aramış, "Bizim patron iki gündür tespihini yiyor." demişti Sadri. "Bir gönderdik üç adam, bir daha gönderdik üç, o üçü de gelmedi öbür üçü de gelmedi." Telefonları düşürmemişlerdi artık ellerinden. Melih Tunç'u arayıp yekten sormuştu hattâ: "Senin kaç kaybın var Kardeş?" Onun altı kaybı olduğunu öğrenmişti.

"Altı dedi. Yazıyor musun Azer?"

"Niye yazayım Melih Bey?"

"Haa, tamam. Sonra yazarız."

Azer Gani Bey'in koruması Burhan'ı arayıp dört, Batur Bey'in koruması Emet'i arayp beş kayıpları olduğunu öğrenmişti. Melih telefonda Canip'le boğuşuyordu: "Ne diyorsun Canip? Nada zala mı? Ne demek o? Türkçe konuş. Anlamıyorum." Az daha boğuştuktan sonra anlayacağını anlayıp telefonu kapatmış, "En büyük kayıp Canip'te." demişti. "Sekiz." Şûrâ yapalım demekmiş nada zala, yani diyorum ki diyerek kendini tercüme etmişti Canip. Melih'in da

aklına yatmıştı ama Canip'in fikriymiş gibi görünsün istemiyordu. "Aklıma bir şey geliyor ama..." demişti gene Azer'in tamamlamasını umarak; ama aklında başka bir şey varmış gibi ikircikli ikircikli bakmıştı Azer, bir de ok gibi fırlayıp "Birazdan gelirim. Bir şeye bakmam lâzım." diyerek müsaade bile istemeden çıkıp gitmişti odadan. "Neyse..." diye düşünmüştü Melih, "Azarlamayayım şimdi. Morali bozuktur." Ardından "Zaten ne zaman müsaade istedi ki?" diye düşünmüş, ardından da "Neye bakacaksa baksın gelsin de, ben tekrar başlarım, geldiğinde tamamlar." diye düşünmüştü. İşin ucunda bozulmak olmasa dünden söylerdi aslında aklına geleni. Önce Canip'in akıl etmiş olması önemli değildi. Azer bunun Bulgar Canip'in fikri olduğunu nerden bilecekti ayrıca, ama dert bir değildi ki, bir de Solak Uğur derdimiz vardı. Kuşboklu Uğur. Deccal denilen o baba katili 89'da "Başınız Solak Uğur'dur." deyip kenara çekildiğinden beri şûrâları o çocuk topluyordu, biz değil. Hem ayrıca... Azer kapının önündeki adamlarla nefes tutma yarışması yapmış gibi kıpkırmızı bir suratla geri dönünce, gerisini sonra düşünürüm deyip ona dönmüştü: "Nereye gittin sen Azer?"

Azer'in bir elinde bir tomar gazete vardı, bir elinde de hesap makinesiyle bloknot. Kırmızı kırmızı geldi, gazeteleri masaya attı, bloknotu açıp önüne koydu, kalemini çıkardı, Melih'in karşısındaki yerine oturup "Şunları bir daha sayalım Melih bey." dedi, "Çok haklıydınız."

Melih de biliyordu haklı olduğunu, muhakkak haklıydı... fakat...

"Hangi konuda Azer?"

"Yaz demiştiniz ya?"

"Evet." dedi Melih. Demiş miydim diye düşünüyordu. "Demiştim di mi?"

Azer malını biliyordu, üstüne gitmedi. "Bir saniye." deyip bloknotun ilk sayfasına yukarıdan aşağıya bir çizgi çekti. "İkiye böldüm." dedi. "Bir tarafa patronları yazıyorum, diğer tarafa kaybolan

adamları." İlk satıra "Melih Bey" diye yazıp karşısına "6" rakamını koydu ki çocuğun jetonu düşsün.

Jetonu düşmüştü çocuğun. "Aa, evet." dedi. "Yaz..." Canip'i iyi hatırlıyordu; en büyük kayıp ondaydı. "Canip... Sekiz."

Azer Canip'i yazdıktan sonra kendi hatırladıklarını sıralamaya başladı:

Melih Bey	6
Canip Bey	8
Gani Bey	4
Batur Bey	5

"Tunç'unki altı." dedi Melih. "Yaz." İşte biz diyorduk yaz diye ama dinletemiyorduk. "Yazdın mı Azer?" Acaba niye yazıyordu bu bunları?

"Yazdım Melih Bey."

O aklına geleni söyledi öbürü yazdı, bu aklına geleni öbürüne söylemeden yazdı, bazı sayılarda anlaşamadılar, o onun korumasını aradı, bu bunun patronunu aradı, o söyledi bu yazdı, bu dinledi bu yazdı, sonunda liste çıktı:

Melih Bey	6
Canip Bey	8
Gani Bey	4
Batur Bey	5
Tunç Bey	6
Mazhar Bey	6
Ekmel Bey	7
Halim Bey	4
Süha Bey	5
Oğuzhan Bey	6
Uğur Bey	?
YEKÜN:	57 + ?

"Kaç çıktı Azer?"

"Elli yedi, Melih Bey."

"Evet. Düşünüyorum da..."

Azer bu sefer, "Bir saniye Melih Bey," diyerek kurtardı Melih'i. Kalkmış, az önce masanın üzerine attığı gazete tomarıyla uğraşıyordu şimdi. Aradığını bulunca soğan kırıp yiyeceklermiş gibi açtı, serdi. "Geçen hafta..." dedi manşete elinin tersiyle vurarak. Büyük puntolarla "Yuvaköy'de Facia!!!" yazıyordu manşette.

"Off, feciydi." dedi Melih. "Hiç gösterme bana. Hâlâ televizyon seyredemiyorum."

Azer göstermek zorundaydı, ama haberi değil. "Haberi göstermiyorum Melih Bey." dedi. "Sayıya bakın. Yangında ölenlerin sayısına."

"Bakmama gerek yok ki. Ezberledik artık. Altmış bir kişi."

"Evet." dedi Melih. "Bu size neyi çağrıştırıyor?"

Melih bu konuya çok kafa yormuştu. "Muhtemelen kaçak göçmenler." dedi. "İnsan kaçakçılarının işi bence. Aldılar gariplerin paralarını, üstlerinden kilitliyorlar ya bunları... Yangın da çıkıverince... Bazı yorumcular evsizlerdir falan dedi ama ben ona ihtimâl verm..."

Azer, ben bu saçmalıkları niye dinliyorum diye düşünüyordu. "Onu demiyorum Melih Bey." diyerek kesti sözünü. "Sayıyı diyorum. Sayı size neyi çağrıştırıyor?"

Melih bloknota eğilip sayıya baktı. "Elli yedi mi?" Hiçbir şey çağrıştırmıyordu. "Şeyi canım... Sen söyle..."

Söyledi Azer: "Kaybolan adamların toplam sayısını."

Hadi canım diye düşündü Melih. Sayı tutmuyordu bir kere; o altmış bir, bu elli yedi. Bu Azer nasıl hesap yapıyordu? "Evet." dedi. "Çok yakın hakikâten." Hiç zekâ ışıltısı yoktu bu adamda.

“Belki de ta kendisidir.” dedi Azer. “Daha Uğur Bey’in kaybı var mı, varsa kaç, bilmiyoruz.”

Of, diye düşündü Melih. Bu Azer zehir gibi adamdı. “Ben hemen Uğur’u arıyorum. Acele şûrâ toplamamız lâzım diyeceğim.”

“En doğrusu.”

Beni takdir etti, diye düşündü Melih. Başı okşanmış gibi hissetmişti. Uğur’a da biz akıl vermiş olurduk hem... de, taş koymazdı inşallah şimdi Kuşboklu. Telefonu aldı eline, Allah büyüktü, aramaya kalmadan çalmaya başladı. “Kuşboklu Uğur Arıyor” yazıyordu.

“Alo! Uğur Kardeş?”

“Şûrâyı topluyoruz.” diyordu Uğur. Sesi çok gergin geliyordu. “Çıksın gelsin hemen herkes. Acil bu. Duyduğuma göre bazı kayıplar varmış. Benim de dört adamım kayıp.” Kapattı.

Melih, “Sana şûrâyı topla diyecektim. Onun için aradım.” dedi kapalı hatta. Tek kaşını kaldırmış Azer’e bakıyordu. “Evet...” diye devam etti. “Bu gece topluyorsun. Bu benim fikrim. Hemen.” Kapatıp masaya bıraktı telefonu. “Tamam.” dedi. “Ben şûrâya gidiyorum. Söyle çocuklara, hazırlansınlar.”

“Tamam Melih Bey.” dedi Azer. “Yalnız, telefonunuzun sesi hoparlördeydi. Onu kapatın da başka yerde şey olmasın isterseniz.”

Zaman birbirine hiddetle söz söylemeyi, kırıp geçirmeyi, şu gürültüyü patırtıyı kısa keser. Ölüm kurdu, bu sürüyü birbirine katar, parçalar gider. Herkesin başında birgurur, bir ululuk vardır. Fakat ecelin sillesi her başa iner.

Mevlânâ

Ali Vasfi, Acil koridorundaki üçüncü voltası esnâsında Zeki Amir'i arasam mı aramasam mı derken elinde tespih gibi çevirip durduğu cep telefonunu yere düşürmüş, alıp kontrol etmiş, Allah'tan kırılmamıştı, cebine geri atıp güya kimseciklere de belli etmeden geri dönüp Ramazan Hayırlı'nın odasına doğru yürümeye başlamıştı. Hayır, şimdi arayacaksın, adamcağız Zeynur Yengeye iki saat lâf anlatıp gelecek bakacak ki bi şey yok, senin işgüzarlığın yüzünden Zeynur bana küstü diyecek, bi dolu bi şey diyecek, mahcup edecek. Yok aramayacaktı, yok. Koridor sıra yürürken kime yürüdüğü belli olmasın diye birinci ve ikinci acil müdahale odalarına bakıyormuş gibi yapmış, ikisinde de hasta musta yoktu, boş boş oturuyordu doktorlar, o ara aklına bir şey gelir, gözüne bir şey batar gibi olmuştu. Dilinin de ucundaydı ama...

O keçi herif hâlâ dikiliyordu kapıda. İrfan da keçi dediydi zaten. Âlem çocuk yaa! "Bundan başlayalım." deyip Keçi'ye yürüdü:

"Hemşerim, az baksana sen."

Keçi, bir an süsecekmiş gibi eğdi başını, sonra İrfan'ı Ramazan Şerif'in yattığı odaya itip İrfan da Orkun'u asılıp çekerken elini beline attı, siyah ceketinin eteği bir kabardı, bir sakinledi, – daha Ali Vasfi elini beline indirememişti– avucunda beliriveren kara arpacığı alnının çatına doğru nişanlayıp "Yat aşağı!" dedi.

Sonra ilk silah patladı.

Ali Vasfi, "Vurdun mu lan pezevenk?" diye düşündü, "Yatardık, ne vuruyon?", sonra usul usul büktü dizlerini veya onlar kendiliğinden büküldü, on dörtlülerin patırtısı beretta'ların kütürtüsüne, browning'lerin şakırtısı sig sauer'lerin takırtısına karışırken merasim topu gibi art arda patlayan bir kırk beşliğin gümbürtüsünü ayırt etti, "İyi tabancadır." diye düşündü, bi bağırış bi çığırış, deminki kadının çantasının nar gibi çatladığını, o yere serilirken ortalığı misler gibi bir kaymaklı dondurma kokusunun kapladığını, İrfan'ın geri çıkıp kadını kucakladığını, içeri taşıdığını, tam da donakalmış kızı almak için dönmüşken kızcağızın düşüp kaldığını, İrfan'ın heyelan gibi kızın üzerine kapandığını, –Hay maşallah sana hay!– o arada götlü göbekli bi adamın yoktan var olup İrfan'ı kilim çeker gibi odaya çektiğini, İrfan'ın da kızı çektiğini, o keçinin kapı ağzında ateş kusmaya devam ettiğini, aynı anda yandan mermi yemeye başladığını, gene de harbi keçiydi helâl olsun, bi inat bi inat, diz üstü, karın üstü, yüz üstü ateş etmeye devam ettiğini, sonra yere yapışıp kaldığını gördü, "Öldü galiba." diye geçirdi içinden, "İyi de, beni bu vurduysa bunu kim vurdu?" diye geçirdi, çok fazla vurulan vardı, "Bunları?" diye ekledi, birileri habire sırtını yumrukluyor gibi geliyordu, kendi görmüyordu ama üniforması kasap önlüğüne dönmüştü, yerde yatan Keçi'ye bakıp "Yok yok, bu vurmamıştır. Vuraydı kafam çalışmazdı; kafamı nişanladıydı çünkü." diye, "Allah rahmet eylesin." diye geçirdi, barut kokusu kaymaklı dondurma kokusunu bastırıp yeniden öne çıkmıştı, genzi yanıyordu, öksürdü, ağzından burnundan et parçaları geldi, derken demin öbürkü müdahale odalarında gözüne batar gibi, aklına gelir gibi olan şeyi biliverdi, "Bi tek yaralıya bu kalabalık fazlaydı zaten." dedi, "Hiç akıl yok sende Ali Vasfi." dedi, "Zaten arkadan vuruldun lan." dedi, "Arayaydın ya Zeki Amir'i, bok mu vardı?" dedi, "Bu gececik de küsüvereydi Zeynur Yenge." dedi, "Hep bu Ramazan Şerefe'nin yüzünden." dedi, "Gittik." dedi, gitti.

Savaş gitmedi. Yeni geliyordu. Mirza'nın kim lan bunlar diye düşünecek vakti yoktu; asık suratlı bir ölüm meleği gibi kaşlarını çata çata o bu yandan, aklına komik bir şey gelmiş gibi gülücükler saça saça Eşref öbür yandan, sıka sıka, vura vura, vurula vurula, vuruldukça tokmak yemiş halı gibi çalkana çalkana Ramazan Şerif'in odasına yetip rahmetli Keçi'yi kenara itip kapıyı da sıkıca örtüp sırtlarını da kapıya verip tabancalarını da birkaç el daha saydıracaklarmış gibi kaldırıp artık pek de seçemeyen gözlerle sislenmiş, puslanmış, adamakıllı gölgelenmiş gölgelere doğrultup karınlarına göğüslerine birkaç şarjör daha yiyip oracığa omuz omuza yığıldılar.

Danyal topluyu aralıksız kükretiyordu. Sırtını duvara verip çökmüştü koridorun sonunda. İrfan'ın burada olduğunu gördükten beri televizyon korkusuyla durulur gibi olan bel ağrısı tastamam geçmişti artık. "Dizimden de isabet almayaydım iyiydi." diye düşünüyor, veriyordu mermiyi gitsin; bir ona bir buna. Tepmeler beline masaj gibi geliyordu şerefsizim, şurda röntgen vardı, oraya siperlenip öyle sıkmak lâzımdı ya milim kıpırdayamıyordun, habire sıkacaktın. Sıktı sıktı sıktı, ayakta gördüğünü döktü düşürdü serdi, birkaç isabet daha aldı, baktı olacak gibi değil, emekleyerek röntgene ulaşmaya çalıştı, bir isabet de sağ omzuna alıp vazgeçti. Solak solak da atamazdı hiç, devrilip baktı ki Celayir sırf bıyık olmuş iki yanını yıka yıka geliyor, "Neyse..." diye düşündü, "Celayir çeker alır beni şimdi." Sonra nefesi kesildi, sonra öğürdü, sonra sol eli sinek ısırmış gibi kaşınan ensesine gitti gayri ihtiyârî, sonra baktı ki ensesi yok, son bir gayret, "Ulen Kıvırcık!" diye mırıldandı, sonra kanının içine kapaklandı.

Celayir sinirli adamdı; Âsaf'ın tetikçileri vuruşmanın başında anlamışlardı herifin tıynetini. Sinip siperlenmiyor, mermilerin üstüne üstüne koşuyordu manyak, vuruyor koşuyor, vuruluyor koşuyor, orak gibi çalışıyor, başak gibi biçiyordu. "Aferin bak..." diye düşünüyordu Battal gururla. "Ne güzel öğrenmişin bizden." Ki

1989'dan beri şişeye bile ateş etmemişlerdi. "Aferin aferin." diyor, ara sıra ray ban'ını düzeltip "O kadar dedik Keçi'ye, bi gözlük almadı anut." diye, "Danyal'ın toplusu niye sustu ki?" diye düşünüyor, bir taraftan tanımadığı kim varsa yere sermeye çalışırken bir taraftan da "Sayalım bakalım." diyor, Celayirime de maşallah, ne güzel geliyodu, geride kaç düşman kaldığını kestirmeye çalışıyordu.

Sağa sola sıkarayak "Yat!" diye bağırdı Celayir Battal'a. Gözünün önünü görmüyo muydu bu adam? Ne dikiliyodu çük gibi? "Yaat!" Sen o gözlüğü süs diye mi takıyodun abi? Artık koşamıyor, sendeleye sendeleye, başı döne döne, göynü bulana bulana ayakta kalmaya çalışıyordu ama tam gaz koşuyorum zannediyordu. Daha da hızlı koşmak istedi; Battal'ın gözlük camlarından kan fışkırmaya başladığını görünce "Bari ben yatayım." dedi, "Ah abi ah!" şöyle bir baktı yatacağı yere, arkadan gelen beş on mermiyle bayağı bir koşar gibi oldu, bir iki daha bastı tetiğe, yattı kaldı.

Bütün sesler kesildikten sonra "Kes!" diye bağırdı Âsaf. Çok mutluydu. Ayakta kalan adamlarını saydı: Dört. Kaç kişi geldilerdi buraya? Hıı... On ölümüz vardı demek. Canları sağ olsundu. Sol elinin işaret parmağıyla Ramazan Şerif'in içinde, Keçi, Mirza ve Eşref'in dışında yattıkları odanın kapısını işaret etti, kendi işaret parmağını görünce niye işaret ettiğini unutup havada uçuşan sol anahtarlarının arasına zahirî bir dört dörtlük çizdi, "Ses veriyorum..." dedi, "Koorkmaaa..." Sonra kafasını toparlayıp çın çın güldü, "İçeri." dedi. "Çekin leşleri kapı ağzından. Ramazan'ı alıp gidiyoruz." Adamları, yerdeki üç korumayla Keçi'yi sürüyüp öteye attılar, omuz omuza oturup duran Mirza'yla Eşref'i sağa ve sola devirdiler, kapıyı açtılar.

Aksilik; götlü göbekli Alaaddin de eşiğin iç tarafında onları bekliyordu; bira göbekli bir lamba cini gibi pıtladı, ikisini yatırıverdi aşağı.

Kadir, ilk silah sesini duyduğunda, polis noktasında televizyon seyrediyordu. "Anam!" deyip elini beline atarak fırlamış, çarpan kapıların önüne geldiğinde çıtçıtı hâlâ açamadığı için bir anlığına

duraklamıştı. Asıl patırtı o anda başlamıştı şansına. İçinden, "Çıtçıt açılsaydı gittiydik gümbürtüye." diye geçirirken kendini yere atmış, sonra emekleye emekleye kapı hizasından kaçıp duvarın arkasına sinmiş, birkaç saniyeliğine birbirini çiğneye çiğneye koşuşan güvenlikçilere "Götlekler!" diyerek; sonraki birkaç saniyeliğine "En doğrusunu yapıyolar." diyerek bakmış, son güvenlikçi de kendini dışarı atana kadar mal gibi bakmaya devam etmiş, önde diş macunu beyazı önlükleriyle nöbetçi doktorların, arkada bebek poposu pembesi önlükleriyle hemşirelerin, daha arkada dersane hocası mavisi önlükleriyle hastabakıcıların, daha da arkada muhtelif kıyafetleriyle refakatçilerin, en arkada pijamalısı, eşofmanlısı, kolu serumlusu, eli ördeklisiyle hastaların merdiven aşağı oluk oluk uğradıklarını görünce "Âlemin salağı ben miyim?" deyip sağ salim açık havaya çıkmış, içerideki kıyametin dozu artarken dışarıdaki kalabalığın arasına karışmıştı. Ana baba günüydü Acil'in önü. O yana bu yana seğirterek hastasını, refakatçisini arayanlar, fenalık geçirmeyi şimdi şimdi akıl edenler, elleri titreyenler, dizleri çözülenler, nerelerinden ameliyat olduklarını anca hatırlayıp anam şuram - anam buram diye inleyenler, ağlaşanlar, hıçkıranlar, polis yok mu diyenler, arasanıza biriniz diyenler. Akordiyon gibi açılıp kapanıyordu kalabalık; ne dağılabiliyor, ne toplanabiliyordu. İçeride silahlar patlıyor, dışarıda millet yüzünü ekşitip kulaklarını kapatıyor, gözlerini kısıyor, korku dolu bir merakla atış menzilinde kımıldaşmaya devam ediyordu.

"Aa işte polis! Polis bey, polis bey..."

Tabii ya, polis bey. Götünüz sıkıştı mıydı polis bey! Siktirin lan!

Hızla sıvıştı Kadir. Büfenin arkasına geçip Zeki Amir'e telefon edecekti. Elini cebine attı, olmadı öbür cebine attı, o da olmadı, telefonu içeride, masanın üstünde unuttuğunu hatırladı. Suçlu suçlu yutkunup hastanenin acil giriş kapısına bakarken salağın birinin koştura koştura içeri girdiğini, hız kesmeden devam edip soluğu çarpan kapıların önünde aldığını, kapıların camları seken veya

doğrudan denk gelen mermilerle parçalanırken kendini son anda yana attığını gördü. Ne manyaklar vardı. Geri çekildi, o ara durulur gibi olmuştu içerisi, ses soluk kesilmişti, koşup telefonu alabilirdi şimdi, az daha bekleyim deyip sırtını büfeye yasladı; saniyesinde bi daha başladı kıyamet. Sikerdim lan telefonunu, ne girecemdi, durur dururduk biraz, sonra nefesimizi toparlayıp çıkardık, bu salaklar onu da aklı edemezlerdi şimdi, güvenlikçilerden birinin telefonundan 155'i arardık. Zeki Amir'in numarası kaçtı ki? Boş ver boş ver. 155. En iyisi. Anaa! Ali Vasfi de içerdeydi de mi?

Alaaddin, kapı açılır açılmaz Âsaf'ın iki adamını anasının dinine kadar göndermiş, o onları uğurlarken öbür ikisi şaşkınlıklarını atıp onu taramış, onlar onu tararken Alaaddin de onları taramış, birbirlerini kaynar su gibi fokurdatıp yolcu etmişlerdi karşılıklı. Âsaf uygun adım marşla gelip bir kere daha "Kes!" deyinceye kadar çıt çıkmamıştı sonra. Kaybımız on dörttü, sağlık olsundu. İki elinde iki glock 18, bayılıyordu bu makineye, pek de kendini kollamadan daldı odaya. Alaaddin'in bağırsaklarının üstünden aşarken "Iyy! İğrenç!" dedi, "Dürüm yemiş de mi gelmiş bu?" Hafiften de bir dondurma kokusu geliyordu burnuna. Ayağını kuru yese basamayınca karnından tutarak sızlanan kadının yattığı yere kadar kaya kaya gitti, ayakkabısının burnuyla çarpıp frenleyince öne doğru yıkıldı, kana batmamak için glock'ları yere paralel tutup leken gibi kullanarak bastı kadının omuzlarına. "Pardon." dedi, "Sizi de rahatsız ettik. Acıyor mu?" Kadın buna hiç bakmadı; yerde yatan kıza bakıyordu boş boş. Dengesini sağladı Âsaf, az ilerideki kana bulanmış kızın başında oturan yamru yumru, tek gözlü, yarım yamalak et yığınına rüya görür gibi baktı. Belki de tozu çok kaçırmıştı. Yanına kadar gidip dikildi tepesine, "Hastanız mı vardı?" deyip çın çın güldü, ayıp ettik diye düşünüp "Şaka yaa şaka." dedi, "Sana da çok geçmiş olsun. Allah mı çarptı?" dedi, "Ne oldu böyle?" dedi, "Git be!" cevabını alıp "Seni gidi seni!" dedi, ilerledi, sağlı sollu paravanların ortasına gelip durdu. Bir şey unutmuş gibi hissediyordu. Hasta ziyaretine gelmemiştik. Hah! Ramazan Ramazan.

Nerdeydi bu? Hangi paravanın arkasındaydı? "Ramazaan! Nerdesin canım?" Kollarını iki yana açıp glock'lardan birini sağ yandaki, birini sol yandaki paravana doğrulttu. Yüzünü tavana kaldırdı, aziz heykeli gibi poz verdi biraz, sonra sağdaki paravanı baş hizasının yarım metre kadar yukarısından düz bir çizgi hâlinde tarayıp biçti. "Orda mısın güzelim?" Soldakini taradı. "Hadi çık ama." Kıkır kıkır gülesi vardı. "İkinci tur yarım metre aşağıdan geçecek. Ölürsen darılma." Akşamki salaklar tam getiriyorduk önümüze cin çıktı deyip kaçınca Japon işi buna vermiş, "Git kendin getir. Ama sağ getir." demişti; sağ getirecektik tabii de Ramazan'ın bunu bilmesine gerek yoktu. "Başlıyoruuum." Glock'u gene baş hizasının yukarısına doğrulttu, parmağı tetiğe dokunduğu anda bileğinde loş bir sıcaklık, hemen ardından hoş bir sızı hissetti. Saatinin kayışı sıkmaya başlamış gibiydi. İki debelendi tetiğe asılmak için, debelendikçe sızı ağrıya, ağrı acıya dönüştü. Nihayet akıl edip baktı ne oluyor diye. Bir şey olduğu yoktu; o deminki et yığını elini tutuyordu. Tek elini de değil, elinden dirseğine kadar olan ön kolunun hepsini. Öyle bir elle kaplanmıştı ki oraları, Corneliani 150'S ceketinin kol düğmeleri bile görünmüyordu. "Öcüüü!" dedi acı içinde kıvranırken, "Akşamki cin sen miydin kerata?" hafif bir kahkaha attı, gözlerini Kübra gibi yumdu yumdu açtı, parmaklarını, elini, bileğini, bileğinin devamını görmeye çalıştı, göremedi. "Babaanne, senin ellerin niye bu kadar kocaman?" diye espri yapıp bir kahkaha daha attı, "Bıraksana yaa!" dedi ekşi bir sesle. İrfan, tek bacağı kopmuş yengeç gibi dikildi sol ayağının üstünde. Demin, sağ ayağının üstündeyken çok kısa görünen boyu şimdi hemen hemen Âsaf'ınkine denkti. İlaveten, eni de onun iki misli. "O perdenin arkasında Barçın var." dedi. "Eğer onu da vurdunsa, bu elini götüne sokarım senin!" Normalde toza asılınca canının acısını umursamazdı Âsaf, gene umursamıyordu ama hissediyordu. Şimdi bileğinin koptuğunu hissediyordu meselâ. Bileğinden veya parmaklarından veya elinden veya hepsinden birden, neresi olduğunu göremiyordu, el çok büyüktü, bakalit sesi geliyordu sanki

kulağına, ta içinden geliyordu. “Gene neyi unuttum ben?” diye düşündü. “Hah! Evet evet! Öbür glock. Sol elde sol elde.” Hay Allah! Kaldırdı sol elini, glock’un tek gözünü İrfan’ın tek gözüne dayadı. “Sen benim kolumu sıkarsan ben de senin gözüne sıkarım.” dedi.

Celil, “Bok sıkarsın.” deyip asıldı Kırıkkale’nin tetiğine.

Iska! Annannı!

Âsaf İrfan’la dans edermiş gibi dönmeye, sol elini sağ tarafına çevirmeye çalışırken bir daha asıldı Celil; bir daha ıska, bir daha “Annannı!”

Bir daha asıldı: “Hay ananı avradını!”

Herif döndü müydü şansımız yoktu, battı balık deyip can havliyle fırladı, düşe kalka koştu, atladı adamın üstüne. Boğuşma olmadı hiç. Salak herif kafasını eğince kabza ense köküne aslanlar gibi oturdu: Tam isabet!

İkinciyi gömmek için de elini kaldırmıştı ki Âsaf mandaldan kurtulmuş eşarp gibi düştü yere. Sağ kolu hâlâ İrfan’ın elindeydi. “Bırak lan artık.” dedi Celil.

Aldığımız her nefes, bizi sürekli etkisi altında olduğumuz ölüme doğru çeker. Nihai olarak zafer ölümün olacaktır, çünkü doğumla birlikte ölüm zaten bizim kaderimiz olmuştur ve avını yutmadan önce onunla yalnızca kısa bir süre için oynar.

Arthur Schopenhauer

Kafa direksiyondaydı; seri şofördü Allah'ı var, ama Ağa kadar değil.

"Gene mi kaybettin Abi?" dedi Dünya. Bu, Lokumhane'den bu tarafa üçüncü kaybedişleriydi Ağa'yı. "Koca dört çeker yav. Nasıl kaybediyon?"

"Ne yapaydık?" dedi Kafa. "Uça mıydık? Dibine kadar basıyoz işte."

"Na na na... Stoplarını gördüm. Bas."

"Basıyoz." Şu gençler çok saygısız oluyodu.

Deccal da basıyordu önde. Lokumhane'den çıktıktan sonra Celil aramış, patronunu ziyarete gittiğini, neyin ne olduğunu öğrenmeye çalışacağını söylemişti. Telefonu kapatır kapatmaz Danyal'ı aramıştı Deccal; Celil'in hastaneye geldiğini haber edecekti.

Çaldır çaldır açan yok.

Battal'ı aramıştı ardından.

Ses yok seda yok.

Mirza?

"Aradığınız numara şu an..."

Keçi'yi aradı açan yok, Celayir'i aradı açan yok, Eşref'i aradı açan yok, Alaaddin'i aradı açan yok. Celil'i arayacaktı, "O da öldü." diye düşündü.

Arayamadı.

Telefonu yan koltuğa attı, bundan telefonun bile haberi olmadı, kökledi gazı.

Kaşları saç diplerine kadar kalkmıştı. "Kim?" diye düşündü, bundan da beyninin haberi olmadı. Dikiz aynasından Kafa'nın kafasını gördü o sıra, arabadan evvel kafası görünüyordu çocuğun, Talatpaşa Bulvarına saptı.

Numune'nin göğü bir tuhaf göründü gözüne. Acil kapısının dışındaki kalabalığın açığında durdu, bir an sonra Kadir'in, bir an sonra çarpan kapıların önünde belirdi; sanki deldi geçti her şeyi, hiç gelmemiş gibi oldu.

Gözlerini kısmış, "Biri daha mı geçti demin?" diye düşünüyordu Kadir. "Ver bakayım şu cebini..." Güvenlikçinin titreyen elinden cep telefonunu kapıp 155'i çevirdi, doğrudan sicilini okudu, takviye istedi, o arada deminki girer gibi olan adamın peşi sıra koşturan biri sırf kafaya, biri de Romen basketbolcuya benzeyen iki siyah takımlıyı fark edemedi; vazifesiyle meşgûldü. "Şu tarafa ayırın milleti." dedi güvenlikçilere. "Uzaklaştırın. O kara cipler ne ara geldi oraya? Söyleyin, kaldırsınlar." Gözünün önünde gene bir dalgalanma oldu; az evvel giriyormuş gibi olan adam şimdi de çıkıyormuş gibi oluyordu; tam mânâsıyla göremiyordun, ama sırtında baygın biri vardı, yok, yaralı biri, onu görebiliyordun; arkası sıra iki sedye dolusu adamcağızı ittiren; biri sırf kafaymış, biri de Romen basketbolcuymuş gibi iki siyah takımlıyı da. Hasta sahibiydiler kesin yazık, "Çabuk uzaklaşın hemşerim." dedi, sonra bir de baktı hemşerimgil yok, cipler o arada yürüdü gitti zaten, o da vazifesine geri döndü. "Hastanenin ağzını açıyoruz. Şu tarafaaa, şu tarafaa..." Güvenlikçilere iş ver, arkasından kendin git.

Ben sana bok diyemem,
Boklar duyar âr eder
Bir zerren düşse boka
Onu da mundar eder...

Neyzen Tevfik

Adama görür görmez gıcık kapmıştı Zeki. Gözleri başka, suratı başka, ağzı başka konuşuyordu; üçkâğıtçı işte, kaçmazdı bizden.

"Müdürüm, şikâyetçiyim."

"Müdür müsün, şikâyetçi misin?"

Şirin şirin gülmüştü aklınca yavşak. He he he'ymiş! Başka birinden şikâyetçiymiş de müdürüm diye bize demişmişmiş. Anlamadıydık biz çünkü. "Müdür değil, amir." Ki bu kılkuyruğun odaya girmeden önce kapıdaki emniyet amiri yazısını yüz bin defa okuduğuna yemin ederdi. Önündeki ajandaya demin uydurduğu şekilleri çizmeye devam etmiş, "Geç otur da anlat." demişti gönülsüz gönülsüz. Şu mesleğin en kötü tarafı; çok az düzgün insan görüyordun. "Yılbaşında eşantiyon işine girdiydim..." diye başlamıştı yavşak; sesi gevrekti, anasına sövsen dönüp giden tiplerden. Her tarafı ayrı oynuyordu. "Tek katalogla olmuyordu tabii, müşteri ürünün kendini de görmek istiyordu, bir miktar da numune almıştım firmadan..." Hıı... Alırdın sen! Her şeyi yapardın! Alırdın numunelerini milletin, götürür ölmüş eşek fiyatına satardın, ondan sonra da kaybettim der üstüne yatardın paranın; ciğerinizi bilirdik biz sizin. Dur dalgamızı geçelimdi madem biraz. "Numuneleri kaybettin kesin tabii. Seni de sıkıştırıyorlar şimdi, di mi? Anlat anlat." Anlatmıştı herif. Banka memuruymuşmuş arkadaş; ticari krediler

servisinde. Arada ekmek parası için böyle eşantiyon meşantiyon işleri yapıyormuşmuş da o işler de öyle demin de dediği gibi katalogla kotarılmıyormuşmuş, müşteri malın aslını görmek istiyormuşmuş, çünkü tek ajanda majanda yaptırmıyorlarmış artık, her şeyi istiyorlarmışmış...

"Size ajanda lâzım mıydı Müdürüm?"

"Değil. Anlat."

Ondan sonra işte, numuneleri almıştı ya, işin gereği olarak deri cüzdanıydı, kol saatiydi, mecburen veriyordu ki evine götürsün, hanımına göstersin, iş yerinde ortaklarına danışsın, ee koskoca da iş adamıymış, biz gibi düz memur değilmiş ki hadi saati geri ver baktınsa diyesin, hediyeymiş gibi oluyormuş ister istemez, işin şeyi oymuş...

"Size kol saati lâzımsa hediyemiz olarak..."

"Yaa değil dedik kardeşim. Sadede gel!"

Ondan sonra işte, bir ton da sipariş almışmış yani, biz bir kazandıksa firma beş kazanmışmış, ama kim kıymet biliyormuş? "Sen tut firma sahibi, bize zorla senet imzalat üç parça numune için. Olur mu Müdürüm?"

"Olmuş ya işte. Devam et."

"Neticede Müd... Amirim, ilk senedi Nisan'ın yirmisine imzaladığımız için, bugün de Nisan'ın on sekizi mâlûm, yarın yoktan yere maaşımıza haciz gelecek şimdi."

"Bir dakika..." demişti Zeki. "İlk senet mi dedin sen? Adamlar sana zorla senet imzalattılar da bir de takside mi bağladılar? Nasıl zormuş bu, anlamadım. Kaç taksit yaptılar?"

"Yirmi dört."

Başka zaman olsa eğlenirdi şununla Zeki de bu zaman o zaman değildi. Nöbeti bitsin, basıp gidecekti eve. Zeynur "Hep geç geliyorsun." diye bozuk atıyordu kaç zamandır. "Yaa güleceğim,

gülemiyorum,..” demişti, ama gülüyordu, daha adamın adını bile sormadığını fark etmiş, soracaktın da ne olacaktı, siktir etmişti, “... sen diyorsun ki şimdi, senet mafyası geçen senenin Aralık ayında iç ettiğin numunelere karşılık olarak ilk vadesi bu senenin Nisan’ında gelen yirmi dört taksitli senet imzalattı öyle mi? Seni bir tenhada çökertip falan?”

“Öyle de...” demişti yavşak, bozulduğu belli oluyordu, “Yukarda Allah var. Tenhada çökertti dersem yalan olur şimdi. Biz o gece hanımla çocuklarla onlara oturmaya gittiydik. Ondan sonra işte çay falan içiyorduk, bu getirdi dayadı senetleri burnumuza.”

“Bu burnuna senetleri dayayan ‘bu’ kim?”

“Bizim kayınbirader.”

Zeki dayanamadı, pıskırdı, öksürük tutmuş gibi yaptı. Merak da ediyordu ne çalmış bu salak bu kadarcık aklıyla. “Şu numunelerin bir dökümü var mı yanında?”

Çantasına sarılmıştı yavşak. “Var Müdürüm.”

Hay Müdürüne senin! Düzeltmemişti. “Ver bakalım.” Bakmıştı. Üç sütun vardı dosya kâğıdının üzerinde. İlkinde “Adet”, ikincisinde “Ürün”, üçüncüsünde “Fiyat” yazılıydı. Ondan sonra beğen beğendiğini; citizen kol saati mi ararsın, danjua marka deri cüzdan mı, boyner kemer mi, seiko masa saati mi, tabac sümen mi, scrikss kalem setleri mi, ne ararsan, hem de en düşük sayı elli diye başlıyordu. O kadar sipariş bile alamazsın, o kadar numuneyi ne yapacaksın, hırsız! “Bayağı toplamışsın dükkânı.” demişti hafiften bunun kayınbiraderine de sinirlenerek. “Al şu listeni koy çantana. Senin kayınbirader sana zorla senet imzalattı, sen de şikâyetçi olmaya geldin öyle mi? Şahidin var mı bari?”

“Dedim ya işte. Bizim hanım şahit. Çocuklar da sayılıyor mu?”

“Tabii.” demişti Zeki. “Senin kayınbiraderin hanımıyla çocukları da karşı tarafın şahidi bu durumda. Kolay.”

Yavşağın yüzü parlamıştı sevinçten... veya yağdan. "Ne yapacağız Müdürüm?"

"Şöyle yapacağız," deyip doğrulmuştu Zeki, "Sen şimdi defolup gideceksin, artık hanımı mı araya sokarsın baldızı mı kayınpederi mi bilmem, paran yoksa mühlet isteyeceksin kayınbiraderinden, kredicisin ya, adam gibi de bir kredi çekeceksin, rakip takıma paşaaa paşa ödeyeceksin transfer bedelini. Tamam mı koçum? Hadi bakalım, meşgûl etme devleti. Yürü."

Yüzünde donup kalan parıltısıyla alt dudağını ısıra ısıra, kafasını bir aşağı bir yukarı sallaya sallaya tek kelime etmeden kalkmıştı yavşak, çantasını da alıp çıkıp gitmişti. Yerine oturup uzun uzun gülmüştü Zeki, uzun uzun da sövmüştü. Nelerle uğraşıyorduk Allah'ım! Polislik bu muydu yaa! İt herif yaa! Ticari kredi servisinde çalışıyormuş bir de utanmaz! Bizim kredi çıktı mı diye meleşen esnafa "Şu ajandadan bin tane basalım mı sana? Kredi kolay." diye diye ne zulüm etmişindir sen, ne uyduruk gemici takvimleri ittirmişindir millete; numuneleri de ne güzel okutmuşundur ucuzdan ucuzdan; citizen'di bu be, almaya kalksan Allah bilir kaç lira! Yavşak!

Biraz daha çiziktirmiş, ajanda da bitmek üzereydi, keşke şu adiden beş on ajanda çarpsaydık diye düşünüp kendi kendine biraz daha gülmüş, sonra sıkılmış kalkmış, yok nezarethaneye bir göz atayım kim var kim yok, yok sidiklikte müşteri var mıymış bir de oraya bakayım, yok şu bakaya yazışmalarını imzalayayım da yarının işleri azalsın derken paydos saatini geçirmişti salak gibi. Bir de Zeynur'a lâf anlatacaktı şimdi. Toparlanıp çıkmak için odaya dönmüştü ki Ayberk daha yok, bizi hiç ilgilendirmezdi kardeşim, nöbetimiz bitti mi bitti, hadi eyvallah. Pılısını pırtısını toplarken pat telefon... Karşımızda Sayın Savcı.

"Buyrun Sayın Savcım?"

"Zekicim, kardeşim..." diyordu savcı, "Anlıyorum, her gün bin çeşit adam geliyor karşınıza, kim doğru söyler kim yalan konuşur,

akla karayı seçiyorsunuz, tamam. Meslekte git git insanlara güveninizi kaybediyorsunuz, tamam. Herkese yalancıymış, hırsızmış, katilmiş gibi bakmaya başlıyorsunuz bir yerden sonra, hadi bu da tamam. Fakat hâl böyle olunca da siz farkında değilsiniz ama muamelâtınız da böyle oluyor Zekicim, di mi? Haksız mıyım?"

Zeki "Ne diyor bu yaa?" diye düşünüyor, adam bir soluk alsa da sorsam diye düşünüyor, işgüzarlık eder de mesai sonunu kaçırır mısın, oh olsun sana diye düşünüyor, ama savcının bu saatte niye, nasıl, ne demeye, bir de ismiyle üstelik aradığını düşünemiyordu. Kimin tavuğuna kışt demiştik ki biz? Ne oluyorduk?

Şu oluyorduk:

"İnsan kapısına geleni bir dinler Zekicim. Sana göre mühim bir derdi olmayabilir şahsın ama ona göre mühim ki geliyor, yoksa niye gelsin? Bak bize. Kolay mı bizim işimiz? Akşama kadar neleri geliyor neleri... Ne yapıyoruz biz? Oturup dinliyoruz güzel güzel di mi? Bir de sana bak. Doğru dürüst dinlemiyorsun bile, bak, Orhan Sarıtaş adlı vatandaşımız senden şikâyetçi oldu, hadi bakalım, ne yapalım şimdi? Bakanlığa müzekkere yazıp müfettiş mi göndertelim üstüne? Yazık değil mi sana?"

Ter basmıştı Zeki'yi. Hem "Bir sus be adam, bir sus!" diye düşünüyor, hem de "Kim yaa bu Orhan Sarıtaş denen?" diye düşünüyordu.

"Konu neydi Sayın Savcım? Söylerseniz ben de ona göre..."

"Söyleyeceğiz ama dinlemiyorsun ki Zeki, benim de lâfımı kesiyorsun. Demin de dedim; mesleki deformasyonunuz her hâlinize işliyor. Bak, gördün mü, beni dinlemiyorsun ki vatandaşı nasıl dinleyesin? Gördün di mi ne demek istediğimi?"

"Gördüm Sayın Savcım da..."

"Olmaaaz... Olmaz Zekicim, olmaz. Dinleyeceksiiin. Vatandaş çalmış kapını, gelmiş yardım istiyor senden, elini uzatacaksıın.

Senin işin akıl vermek, defol git borcunu öde demek değil ki Zekicim, di mi?"

Jeton düşmüştü Zeki'de. Deminki yavşak! Ondan öyle aşağı yukarı salladıydı kafasını demek. "Aa, o muu? Ama Sayın..."

"Bak gene dinlemiyorsun beni. Adam sana geliyor, zorla senet imzalattılar diyor, kurtar beni diyor, iki tane numune yüzünden hayatım tehlikede diyor, sen ne yapıyorsun? Defol git borcunu öde. Olur mu? Olmaz Zeki olmaz. Bak bu seferlik hakkındaki şikâyeti nazar-ı dikkate almıyorum. Orhan Sarıtaş'ı geri gönderdim yanına. Birazdan orada olur. Çıkmıyorsun, bekliyorsun, güzelllikle karşılayıp bir gönlünü alıyorsun şöyle, özür mözür işte, sonra da o senet mafyasını tutup kulağından getiriyorsun karakola. Bak bizzat diyorum, karışmam Zekicim bak. İfadelerini alıyorsun, imzalatıyorsun, yarın sabah da mesai saatinde bana sevk ediyorsun. Bizzat! Tamam mı kardeşim?"

"Tamam Sayın Savcım." Zeki ana avrat sövüyordu Orhan Sarıtaş'a. Kendine de sövüyordu. Şurdan bir dakika önce çıkmış olsan, hadi Allah işini rast getirsin Orhan yavşağı, uğraş dur Ayberk'le, beni ilgilendirmez.

"Mevcutlu getirme talimatını yazdım imzaladım fakslattım; gereğini yap kardeşim, ama bak Zeki, insanları dinle, dinlemezsen olmaz, yapma böyle, dinle kardeşim dinle. Bak mesaim biteli kaç dakika oldu, vatandaşın derdi için sıcak yuvama gitmemişim, niye? Dinliyorum çünkü, senin gibi yapmıyorum. Hadi iyi akşamlar."

Kapısı tıklatılıp memur faks kâğıdıyla girdiğinde "Bok dinliyorsun!" diyordu Zeki. Lan bir dinle! Taksitli senet mafyası olur mu? Akşam akşam elin garibanını evinden aldırmak revâ mıdır? Bir de bizim paydosumuza kan doğruyorsun! Bir dinle yaa, dinle bir.

Sinirli sinirli çekmişti kâğıdı memurun elinden. Müşteki: Orhan Sarıtaş zart zurt. Adrese göz atarken Ayberk gelmişti. "Ne o Zeki? Kaşlar çatık?"

"Sayende." demişti o hızla.

"Ne yaptık ki?"

"Geç geldin."

"Tabii. Sen çünkü dakkası dakkasına gelirsin hep."

O da doğruydu. O kadar baş komiseri vardı, komiseri vardı, bırakırlardı birine vekâleti, mesaisi biten pırrr! "Bakma, canım sıkıldı da, sana denk geldi. Eşeklik bende." deyip anlatmıştı dolu dolu. Ayberk gene sağ olsun, "Git sen yaa." demişti. "Ben idare ederim. Ne olacak?"

"Yok yok." demişti. O yavşak gelirdi birazdan, baktı ki kaçmışız, onu da yetiştirirdi savcıya. On dakika bu vaziyette homur homur, sonunda gelmişti yavşak.

"Girebilir miyim Müdürüm?"

"Gir Orhan Bey gir." demişti sesini ve suratını olabildiğince yumuşatarak. "Ayıp etmişiz sana ha? Sen derdini anlatmışsın da biz dinlememişiz falan."

"Müdürüm siz beni yanlış..."

"Niye dinlemeyelim kardeşim? Dinlemedik mi o kadar saat?"

"Ama Müd..."

"Neyse artık... Sen geç şu karşıki bekleme odasına, ben senin kayınbiraderi alıp getireceğim. Ya da hiç bekleme, ne lüzûm var, git evine, mahkemede görüşürsünüz nasılsa."

"Yook." demişti yavşak. "Hüseyin Abi buraya gelecek, ben de yüzüne bakıp güleceğim. Senetleri imzaladığımda pek gülüyordu. Bakalım gene öyl..."

"Çık lan çık şu odadan. Git karşıda bekle hadi."

Herif palas pandıras çıktıktan sonra dönmüştü Ayberk'e, "Bak şuraya yazıyorum..." demişti sehpanın üstünde işaret parmağını gezdirerek; "... ben de bu işi birazcık biliyorsam, yarın aynı savcı

takipsizlik verecek dosyaya; biz gecemizden olduğumuzla kalacağız, o gariban da nezarette sabahladığıyla."

"Mevzuyu bilmiyorum ama o kadar emin olma bence." demişti Ayberk. "Bakarsın dava açılır..."

"Açılsın, var ya... İbneyim diye kırıta kırıta dolaşırım şu Kumrular'da. Al sana büyük yemin. Kıçıma tanga giyip dolaşırım hem de lan!"

"Dolaşmazsan?"

"Dolaşmayan ibnedir! Büyük yemin ettik. Ama o Orhan Sarıtaş'ı tenha bir yerde bir kıstırayım... Eh!"

Neticede minibüsü hazırlat, Zeynur'a telefon et, taş çatlasın bir saatçik gecikeceğini söyle, iyi bir azar işit, üstüne de "Biz biliriz senin bir saatçiklerini." diye güzel bir aşağılan, Ayberk'e, "Bu Erdem Sokak, Hukuk Fakültesinin yanından girip Siyasal'ın arkasına dolanan uzun sokak değil mi?" diye sor, o "Aynen." desin, sonra da "Allah rızası için şu yavşağı odana alma, beklesin karşıda." diye tembihle, o "Ayıpsın." desin, çık git bu yavşağın zavallı kayınbiraderinin evine.

Kalbini yakma kardeşim,
Her gecenin gündüzü vardır...
Sâdi-i Şirâzî

Şurasıydı hemen; İç Cebeci, ne bir saati, yarım saate kalmaz evdeydik inşallah. "Hani bilirdin sen bizim bir saatçiklerimizi?" diyecektik Zeynur'a. Amma şaşıracaktı kız. "Ne oldu canım?" diyecektik? "Şiştin mi?"

Akşam trafiği ayaklarına dolandı biraz ama on dakikada vardılar Erdem Sokağa. Yanına Seydali'yi alıp on dört numara'ya girdi. Daire numarasına bakarsan bodrum kat. Allah belânı versin'di Orhan Sarıtaş! Bodrum katta oturan adamcağızı mı çarptıydın lan!

Önde bu, arkada Seydali indiler rutubet kokulu merdivenlerden, iki no'lu dairenin önünde durdular. "Bas Seydali. Zile bas. Ne bekliyorsun?" Seydali öne geçip zile bastı. On altı - on yedi yaşlarında bir oğlan açtı kapıyı. "Hüseyin Kamer'in evi burası mı?" Çocuk korkmuştu haklı olarak. "Burası da... Bir şey mi oldu babamgile?" Haa, al bakalım, evde yoktu babasıgil. "Yok yok. Korkma. Biz babana bakmaya gelmiştik. Nerde kendisi?" Teyzesigile gitmişlermiş annesiyle. "Ne zaman gelir?" Bilmezmiş oğlumuz; bu akşam gelirmiş ama. "İyi! Biz birazdan gene geliriz." Allah kahretsin! Dön şimdi minibüse, Zeynur'u bir daha ara –"Vallaha sürpriz yapıp yarım saatte evde olacaktım ama azıcık uzadı işim. Bir saate..." – "Tamam Zeki tamam." diye aşağılan, ısrarla özür diledin diye bir de ısrarla azar işit, otur bekle Erkan'la Seydali'nin yanında, bekle bekle bekle, çık minibüsten, in bodrum kata bir daha sor oğlana, – "Geç mi gelir oğlum babangil?" – "Bilmem ki..." desin oğlan. "Çankırı'dan geliyorlar da." Teyzengilin Çankırı'da

oturduğunu niye söylemezsin geri zekâlı! Sık dişini, oğlana renk verme, "Bir ara bakalım, ne zaman geleceklermiş." de, o "Aradım zaten siz gidince. Az yolları kalmış." desin, iyi bok, dön arabaya, bir daha otur, bir daha bekle, Seydali'yle Erkan aç, gönder Seydali'yi Siyasal'ın oraya, poğaça aldır, kös kös kemirin, bir saat daha bekle –ne gelen var ne giden– korkudan Zeynur'u da arayama, bir daha in git bodruma, bir daha sor, oğlan "Arayayım da siz kendiniz sorun." desin, arasın, sen al telefonu elinden kendin sor.

"Alo! Hüseyin Bey... Ben Emniyet Amiri Zeki Pehlivan..."

"Hayırdır Müdürüm?"

Amir dedik yaa, şimdi dedik yaa, Allah Allaaah! Gene sık dişini, durumu anlat; hakkınızda şikâyet var, sizi Çankaya Karakoluna götürmemiz lâzım, ne kadar yolunuz kaldı falan, sunturlu bir küfür işit, sana değil tabii, Orhan yavşağına, kusura bakma müdürüm desin Hüseyin Kemer, ben devlet memuruyum, Bayındırlık Bakanlığında çalışıyorum, sen bekleme, kaçacak değilim desin, varır varmaz gelirim karakola desin, olsun de sen, beklemem lâzım de, emir öyle de, ne kadar yolunuz kaldı de, "Kalecik'e giriyoruz müdürüm." desin, "Bir saate kalmaz ordayız." Dön minibüse, hesap vermek zorundaymışsın gibi Seydali'yle Erkan'a "Daha bir saatlik yolları varmış." de, Seydali "Oo hoo, çattık." desin, "Zaten iki saatlik yol. Gele gele o kadar mı gelmişler?" Bir de hırsını ondan al, sonra in aşağı, kaldırımdaki ağacın altından Zeynur'u arayıp müjdeyi ver, –Vallaha iki saate kadar... Bu sefer kesin."– bir daha azar işit, serseri gibi aşağı yukarı volta at biraz, gelmesin Hüseyin Kemer, bin minibüse otur otur otur, gene gelmesinler, saatine bak, bir buçuk saat olmuş, o sinirle tekrar in bodruma, oğlana çat, kırgın kırgın "Yaa ben naapiyim yaa?" desin, "Toros arıza yapmış. Kalecik'te kalmışlar." desin, –ulan çık sokağa da haber versene eşeğin oğlu, biz de evimize dönelim– arattır babasını, al telefonu elinden, "Kaçta gelirsen gel, ama Ankara'ya gelir gelmez Çankaya Karakoluna gel." de, kös kös çık, bin minibüse,

“Dönüyoruz beyler.” de Seydaligile, elin telefona gitsin gitsin gelsin yolda, korkudan Zeynur’u arayama, kavuş karakolcuğuna, tam bekleme odasında uyuklayan o yavşağın önünden geç, Ayberk’in yanına dal, “Yok arkadaş!” diye söylen, “İş değil bizimki. Polislik bu değil. Resmen konsomasyon yapıyoruz kapı kapı. Böyle polislik olmaz... bıdı bıdı bıdı...” telsizler coşuversin:

“Numune Hastanesinde müsâdere...”

Al sana polislik! Çok istiyordun, al!

“Alo Zeynurcum, canım bak...”

Çat!

Bitmiyordu Allahım! Bu gün bitmiyordu.

Aynı gökte uçarlar ama, kuzgunun dünyası başka,
şahinin dünyası başkadır.
Muhammed İkbâl

Bir saattir bekliyordu Uğur; titredi titreyecek.

Sıkı sıkı tembihlemişti Taşkın'ı; her şeyin Deccal Bey'in mekânında olduğu gibi olmasını istiyordu, tamam mı? "Tamam da Uğur Bey..." demişti Taşkın, "Ben bilmiyorum ki Deccal'ın odasını." O bakımdan demiyordu Uğur; nizam intizam bakımından diyordu. "Şimdi ben masamda oturuyorum ya, sen onları koridorun başında karşılayıp buraya kadar refakat ediyorsun, herkesin yeri belli, oturtuyor, sonra kapıyı içeriden örtüp öylece hazırolda duruyorsun. Sonra ben şûrâ masasına geçiyorum. Klimayı da en soğuğa ayarlamışsın; içerisi buz kesmiş falan. Ben bir bakıyorum şöyle, ortada tespih görürsem 'Tespihler fayrap.' diyorum, sonra da başlıyorum: Bir, iki... Tamam mı?" Taşkın kelini kaşımıştı. Uğur 1989'da "Senin saçların da dalgalı. Kestirmesen, uzatsan, öyle kıvır kıvır olmaz mı acaba? Kıvırcık gibi?" diye tutturduğundan beri dipten kazıtıyordu. "Anladım Uğur Bey." demişti gayet gönülsüz. Koruma arkadaşları da sokakta mı bırakacaktık bu durumda yani? "Tabii bırakacaksın Taşkın, kime diyorum ben? Mekânıma fedaileriyle geleni parçalamaz mıyım? Sen söyle." Fil kulağı yakasının ucuyla oynaya oynaya "Parçalarsınız Uğur Bey." demişti Taşkın. "Parçalarsınız. Ben aşağı ineyim de karşılayayım o zaman." Hayır Taşkın hayır. Kıvırcık iniyor muydu aşağıya? Sen de inmeyecektin. Bu katın adamıydın sen; bu koridorun başında karşılayacaktın. "Tabii Uğur bey." Süklüm püklüm çıkmıştı Taşkın. Bu çocuğun Deccal hayranlığından var ya... İllallah!

"Soğut şu odayı Şahika. Su koysak donsun. O derece."

O zamandan beri çalışıyordu klima; Uğur fena üşümüştü. Allah'tan son zamanlarda sık çişi geliyordu da tuvalete girip çıktıkça ısınabiliyordu biraz. Önündeki resim defterine döktürdüğü grafik sanat harikası "Deccal Bey" yazısına baktı. Şu el nakli yapıldığından beri kaligrafi virtüözü olup çıkmıştı. Akla ziyan yazı karakterleri yaratıyordu. Ve o gün bugündür solaktı. Gıyas denen o manyağın eli vücudunu ele geçirmişti. Kan grubunu da. "D"-nin kenarlarını titretmiş miydi biraz? Ee, üşüyordu tabii. Bulanık da mı görüyordu?

Kapı çalınmadan açılınca "Aferin Taşkın!" diye düşünüp –Kıvırcık da Deccal Bey'in kapısını çalmadan açıyordu çünkü– bakışlarını donuklaştırmaya çalıştı. İşte geliyorlardı kuzu kuzu. Taşkafa Tevfik'in Batur, Kara Mustafa'nın Süha, Tabakçı Ferdi'nin Halim, Kocaman Emin'in Ekmel, Elverdi Babür'ün Mazhar, Kama Necati'nin Oğuzhan, Kör Seydi'nin Tunç, Solak Ümmet'in Canip, Resto Selim'in Gani ve Taraka Fazıl'ın Melih. Hey gidi Melih. Reisliğe oynuyordun değil mi bir zaman? Bak, en sonda geliyordun artık. Gene de sağ yanımızı ayırmıştık sana, kıymetimizi bil.

Selâm sabah etmeden Taşkın'ın buyur ettiği yerlere geçip ürpertiler içinde oturdu çocuklar. Bak gene aferin Taşkın, demek refakat ederken tembihlemiştin sessiz olun diye. Tek eksiğin saçtı saç. Kıvır kıvır olacaktın ki şimdi.

Canip, Melih'in tam karşısındaydı. "Mnogo studeno." diye fısıldadı. "Efendim?" dedi Melih. "Yani diyorum ki çok soğuk." Melih de Canip'e bu Uğur denen çocuğun bir türlü büyüyemediğini, Deccal da Deccal diye ölüp gittiğini söyleyecekti ama Uğur sözde su gibi akıp gelip –Al buyur, her şeyi özentiydi, her şeyi– şûrâ masasının başındaki yerini alınca vazgeçti.

"Nedir?"

Masadakiler önce yanlarında oturanlara, sonra rastgele birbirlerine, en sonra Uğur'a baktılar. Melih bıyık altından güldü.

"Sen çağırdın ya Kardeş!"

Buz gibi odada otur otur donayazmıştı Uğur. Ceketinin içine büzülmek, ellerini hızlı hızlı ovuşturmak istiyordu. Karnı da açtı, çok aç. Soğuktan yaşaran gözlerini Melih'e çevirdi. Deccal Bey ne derdi burda? Hah!

"Konuş!"

Melih kollarıyla kendini sardı, ensesini ceketinin yakasına gömmeye çalışarak olanı biteni özetledi kısaca. Onun sağında Süha, onun sağında Halim vardı. Sırayla anlattılar. Şunun dört adamı, bunun beş, bunun altı, şunun yedi, onun sekiz adamı uçmuş, bir daha da ne izleri görünmüştü ne tozları. Tur, şûrâ masasını kıyı kenar dolaştı geldi, Uğur'un sol yanında oturan Canip'te sona erdi. O da aynı şeyleri anlattı bire bir, sonra "Ne razbiram şef." dedi. "Yani diyorum ki, ben bu işten hiçbi şey anlamadım patron."

Uğur da anlamıyordu. "Bizim de dört adamımız kayıp." dedikten sonra "Bir..." diye başladı, dişleri de hafiften takırdamaya başlamıştı, utanmasa "Kapat şu klimayı Taşkın." diye bağıracaktı "... Kaçta kaldıydım Taşkın?" Taşkın avuçlarına hohluyordu, boş bulundu. "Efendim Uğur Bey?... Bir bir... Yeni başlamıştınız." Gözünün buğusu yüzünden müstehzi tebessümleri göremiyordu Uğur. "Evet..." dedi, "Bir..."

Melih, "Yalnız, gözünden kaçan bir şey var galiba Uğur Kardeş." diyerek sözünü kesti. Şu Azer ne kadar zekî adamdı. Şimdi nasıl mors edecekti Uğur'u var ya.

"Neymiş?" dedi Uğur?

"Bilmiyorum sen saydın mı, ama ben saydım. Şu masanın yekün kaybı kaç?"

Yirmi otuz vardırdı herhâlde. Uğur da ona sordu: "Kaç?" Ne yapmaya çalışıyordu bu adam?

"Ben şöyle bir üstünkörü sayıverdim de dinlerken, altmış bir. Tamı tamına."

Burada "Ee?" demek gerekiyordu ama Melih'in istediği de oydu; biliyordu Uğur. "Kesin ee dememi bekliyor." diye düşünüyordu, "Azer'in aklına bir şey gelmiştir, bize onu satacak kendi aklına gelmiş gibi." Sessiz kaldı.

Melih Uğur'un "Ee?" demesini bekliyordu. "Altmış bir..." diye tekrarladı hafiften gülümseyip oturanları göz ucuyla tarayarak.

Uğur dayanamadı.

"Ee?"

Melih tribünlere oynayabilirdi artık. "Bir düşündüm de..." dedi, "Kimsenin dört ondan beş bundan altı şundan, yekün altmış bir adamı dağa kaldırıp oynatacak hâli yok. Demek ki infaz edildiler..." Uğur'un tuzağa düşmesi için bekledi.

Uğur düştü: "Canım, onun orası belli zaten. Hepimiz o kadarını akıl edebiliyoruz allâsen. Şimdi müsaade et de..."

"Etmeden önce,.." dedi Melih, "... altmış bir demiştim. Demin aklıma geldi de, geçen hafta gazeteleri, televizyonları epey oyalayan bir haber vardı, hatırlayacaksınız; Ovaköy'de Facia."

"Ovaköy değil, Yuvaköy." diye düzeltti Uğur. "ASKİ su hattının orda eski bir fabrika yanmıştı. İçinden altmışşş... Aa?"

"Yaa." dedi Melih.

Şûrâ masası, Melih'in zekâsını takdir, arkadaşlarımızı yakan orospu çocuğunun vicdansızlığını tel'in ve küfür sesleriyle zıngırdadı. Uğur Taşkın'la bakıştı. "İnşallah önce infaz edip sonra yakmışlardır." diye düşünüyordu.

Daha hızını alamamıştı Melih. Şurdakiler esaslı reisin kim olduğunu görsünlerdi artık. "Demek ki..." diye devam etti, "Biri bize savaş açtı." Sözlerinin tesirini artırmak için elleriyle karşıyı, sağını ve solunu taradı. "Hepimize." Takdir sesleri ve küfürler fısıltılara

döndü, sonra kesildi. "Bunu hatırlatmak istemiştim." dedi Uğur'a dönerek. "Sen şimdi devam et. Kes raconunu, kes."

Uğur'un gururu kırılmıştı ama kalbi daha çok kırılmıştı. Kim bize savaş açabilirdi? Arkamızda Deccal Bey vardı bizim; buna kim cüret edebilirdi?

"Tamam o zaman..." dedi genzini temizleyerek. "Kaçta kalmıştım Taşkın? Ha, tamam, hatırladım, birdeydim. Evet... Bir: Öyle böyle, anlaşılıyor ki arkadaşlarımız infaz edilmiştir. İki: Kulaklar ve gözler dört açılsın. Üç: Bu hainliği yapanın kim olabileceğine dair en küçük bir belirti bulan, saçmadır değildir, doğruca bana bildirsin. Dört..." Çeneleri birbirine vuruyordu, kulak memeleri donuyordu, burnunun ucu acıyordu, sümüğü geliyordu, gözü yaşarıyordu, içi üşüyordu; kısa kesmesi lâzımdı. Deccal Bey gibi bir final şöyle. "... Bir daha benim yanıma yöreme fedailerinizle gelirseniz sizi parçalarım. Beş ..."

"Yalnız geldiler Uğur Bey."

Uğur Taşkın'a baktı. Hayâl meyâl görebiliyordu.

"Efendim?"

"Korumasız geldiler diyordum."

Zaten bozuktu, daha çok bozuldu, "Beş..." dedi Uğur. "Gidebilirsiniz."

Taşkın zevkle açtı kapıyı, geldikleri kadar sus pus sayılmazlardı pek, şimdi de sırtına vura vura takdir ediyorlardı Melih'i, ama geldiklerinden çok daha hızlı çıkıyorlardı, çünkü çok üşümüşlerdi. Neredeyse koştura koştura çıkan misafirlerin önüne düşüp kendini Uğur Bey'in ısrarla "Nazlı" deyip durduğu Şahika'nın odasına, oradan da sıcacık koridora attı. Arkasındaki homurtuların arasından Melih'in sesini seçebiliyordu. "Kadıncağıza da o zevksiz takımı giydirmiş. Görgüsüz." Sırıttı. Uğur Bey yana döne Nazlı'sını arıyordu kesin.

Doğruya doğru, arıyordu Uğur. Şahika, masa telefonunu açtı.

"Buyrun Uğur Bey."

"Nazlı... Hemen ısıt şu odayı."

Kesenin değeri içindeki altına bağlıdır. Kendisi beş para etmez.

Mevlânâ

Elli siyah arabanın kapıları aynı anda açıldı Güzelevler kavşağında. Azer Melih'i, Akın Süha'yı, Ejder Halim'i, Refet Ekmel'i, Orhan Mazhar'ı, Sadri Oğuzhan'ı, Tamer Tunç'u, Kandemir Canip'i, Burhan Gani'yi, Emet Batur'u karşıladı. Konvoyun ikisi artçı ikisi öncü makam ortada kırk beş arabalık kısmı Akın Caddesinden aşağı vururken Azer, "Kopun kuyruktan." diye telefon etti kendi öncülerine. "Suadiye'den dolanıp İvedik'teki alt geçitten Macunköy'e geçeceğiz."

"Ne Macunköy'ü Azer?" dedi Melih. Azer dikiz aynasından hınzır hınzır sırıtıp göz kırpınca da hızla uyandı. Elimiz kolumuz bu kadar bağlı Çankırı Caddesine gidecektik de ne olacaktı? Pijamalarımızı giyip yatsaydık da aynı şey. Tabii be! Git Deccal'a, abi böyle böyle, ne olursa senden olur deyip at herifi ateşe, şu haltı yiyenleri gelsin o tepelesin, sen oturduğun yerde düşmanından kurtul kendin, hem de baksın baksın desin ki "Vay be!.." desin, "Bu Melih ne kadar saygılı çocuk." desin, "Bak koştu bana geldi, akıl danıştı" falan desin, sen de aslanlar gibi gözüne gir. Bu Azer var ya... Vay be.

"Ben de onu diyecektim." dedi, baktı Azer hâlâ sırıtıyor, "Ama dikkat çekmemek için az daha ilerleyip öyle söyleyecektim." diye ekledi, baktı Azer gene de sırıtıyor, "Dua et de bizden başka akıl eden çıkmasın öndekilerden." dedi, baktı Azer sırıtıyor da sırıtıyor, "Gülme Azer." dedi.

Azer gülmeyi kesip şoföre keskin bir bakış attı: "Bas!" dedi. "Sallanma. Gezmeye çıkmadık."

Ne var ki diğer dokuz makamda da mevzu müşterekti. Süha, tam Devlet Arşivleri binasının oraya gelmişken en öndeki arabaya telefon edip "Burdan sapın. Macunköy'e gidiyoruz." diyen Akın'a, Mazhar, tam İvedik metrosunun oraya gelmişken en öndeki arabaya telefon edip "U çek. Macunköy'e gidiyoruz." diyen Oktay'a, Tunç, tam Etlik kavşağına gelmişken en öndeki arabaya telefon edip "Dön dön dön. İstanbul yoluna dön. Macunköy'e gidiyoruz." diyen Tamer'e, Canip, tam Akın Caddesinin sonuna gelmişken en öndeki arabaya telefon edip "Sağa sap. Macunköy'e gidiyoruz." diyen Kandemir'e hemen hemen aynı anda "Ne Macunköy'ü?" ve "Kıde kıde?" dediler. "Kıde" diyen Canip'ti. Yani diyordu ki ne Macunköy'ü? Ostim'i mekân etmiş rahmetli Tabakçı Ferdi'nin yetim oğlu Halim has adamı Ejder'e, Hurdacılar'ı mekân etmiş rahmetli Kocaman Emin'in yetim oğlu Ekmel has adamı Oktay'a, Yahyalar'ı mekân etmiş rahmetli Kama Necati'nin yetim oğlu Oğuzhan has adamı Sadri'ye on beş dakikaya kadar, o da anca Demet on ikinci caddeye varınca soracaklardı aynı soruyu: "Ne Macunköy'ü?"

Azer nihayet rahatlayıp yaslandı arkasına. Şu Melih Bey de ne kadar boş düşünüyordu. Kim akıl edecekti Deccal'ın kapısına dayanmayı? İşimize bakalımdı biz. Deccal, bu bebelerin babalarını düdüklediği gibi bizim çocukları düdükleyenleri de düdükleyecekti; sen sağ biz selâmet. Ama ama önce zennube gibi giydirecekti o şerefsizleri, âdetiydi adamın. En çok ona seviniyorduk.

Melih de seviniyordu için için ama aklında Uğur vardı daha ziyade. "Hayvana tuvalet eğitimi mi verdi, bez mi bağladı ne yaptı..." diye düşünüyordu. "O kadar kokladım, bir gıram kuş boku kokusu yok." Bir de, çok üşümüştük kardeşim. Neydi o yaa! Ama ne biçim baskın çıkmıştık? Kıpkırmızı etmiştik vallaha.

Azer usul usul döndü patronuna. Morali hem fena bozuktu, adamları, arkadaşları, kardeşleri silinmişti haritadan, hem de fena iyiydi, Deccal anasını sikecekti o işi kim yaptıysa. Hazır vakit de var, esas meseleye bir daha dikkat çekmek istedi: "Aman Melih

Bey, bizsiz çıkmayın sağa sola, bu işin arkası sert gelecek, etrafınız kalın olsun."

"Sorma." dedi Melih. "Donduk donduk. Bir daha kalın giymeden gelmem zaten Uğur'un mekânına."

Ne diyordu bu çocuk? Aklı nerdeydi?

"O haberleri ezberleyinceye kadar okudum tekrar tekrar. Yanan fabrikanın eski nizamiyesinde tertemiz, tozlanmamış bir geyşa kıyafeti bulunmuş. Düşününce, diyorum ki sanki bize mektup bırakmış biri Melih Bey."

"Ooo..." dedi Melih. Zehirdi bu Azer zehir. Neler de düşünüyordu. "Karşımızda Çin mafyası var demek."

"Geyşalar Japon olur."

Melih bozuldu.

"Biliyorum canım, ağzımdan öyle çıktı. Şu meşhur şeyler, dövmeleri falan oluyor; Kavasakiler."

Başka zaman olsa gülerdi Azer.

"O da motosiklet markası Melih Bey." dedi ters ters. Büyümüyordu şu çocuk, büyümüyordu. Bir hışımla önüne döndü, döndüğüyle de kaldı. Altı konvoyun stop lambaları görünüyordu İvedik Caddesinin ötelerinde; tam gaz. Konsola bir tokat attı, şoföre hırladı: "Bassana sen de adam gibi."

Daha öbür dört konvoy vardı; İstanbul yolundan basıp geliyorlardı. Tabii bir de Demetpark'ın arkasından Karşıyaka'ya sarkan Uğur.

"Bak..." dedi Melih hafiften zevklenerek. "Senden akıllıları da varmış. Suadiye'den dolandırıp yolumuzu uzatmasaydın en önde biz olacaktık şimdi."

Bir çıkmaza girdi bugün yolumuz
Geçit vermez sağımızla solumuz...
Dadaloğlu

Celil fenaydı. Sen ömrünce polisçilik oyna, bi kuş vurma, bi ölümlü trafik kazası görme, bi ceset torbası açma, emekli olduktan sonra ilk vukuatta mezbahaya düş. Ne çok adam vurulmuştu lan! Kaçı ölmüştü kaçı sağdı bilmiyodun, bilemezdin, dur bi nabızlarını kontrol edeyim diyecek hâlin yoktu, Allah kahretsindi. Keçi ölmüştü Keçi. Alaaddin yatıyodu şurda iki seksen. Nasıl bi dünyaydı lan bu? Hep bizi mi bulurdu lan!

O deminki orospu çocuğunu yatırır yatırmaz "Âsâyiş berkemâl." diye bağırmıştı paravanlara doğru. "Çıkabilirsiniz." Bakınırken Cemile Şerif'i görmüştü yerde, "Aa, Cemile Hanım!", paravanın arkasından Ramazan Şerif'in çıktığını da görmemişti, Cemile Şerif'in şok içinde Gönül'e baktığını da. Gönül'ü zaten hiç görmemişti. "İrfan, senin ne işin var oğlum burda?" Yere devirdiği herife bir göz atmış, inşallah gebermemiştir diye düşünmüştü. Glock hâlâ el mesafesindeydi alçağın, uzanıp almış, emniyetini kapatıp burnu aşağıya gelecek şekilde duvarın dibine dikmişti. Ne güzel silahtı lan! İrfan bir şeyler söylemeye çalışıyordu. "Sus şimdi!" demişti elini kaldırıp; yerde yatan adamlara bakmıştı. Birini tanıyorduk; Alaaddin. Öbür dördü? Şu piçin adamlarıydı kesin. Aa, Ramazan Bey! Aa, Gönül! Lan kızı da mı vurdunuzdu lan!

İçi sızlıyordu insanın. Kan gölünün içinde yanaşmıştı patronunun yanına. Cemile Hanım bir eliyle Gönül'ü gösteriyor, bir eliyle de omzunu tutup "Sen iyi misin Cemile?" diyen kocasını azarlıyordu: "Dokunma Ramazan! Sen canını kurtarmaya bak!" Ee,

karıyı kızı bırakıp kaçar mısın sen? Lan tüh lan! Bak yav! Üstü başı kan, ölü gibi yatıyordu Gönül. Ramazan Şerif de donakalmıştı karısı gibi. Orada dikilip duruyor, o dokunma Ramazan dedikçe bu dokun Ramazan demiş gibi dokunup duruyordu kadına. Çok üzüldü Celil. Kızları kana bulanmış; ne denirdi ki bu insanlara şimdi? Durun, ben bir bakayım, belki ölmemiştir mi? Kafası tilt makinesi gibi sesler çıkararak çalışıyordu bir taraftan. Ambulans çağırsak? Hastanedeydik yav! Peki nerden çıkmıştı bu orospu çocukları? Bizim patronun kafasını patlatanlar da bunlar mıydı ki? Daldan dala atlıyordu. Ah be Keçi... Lan nasıl anlatacaktık şimdi Deccal'a? Be orospu evlâtları, şu kadıncağızla şu kızcağızdan ne istedinizdi lan! Kadın yaralıydı lan, kız leş gibi yatıyodu lan, doktor yok muydu lan bu hastanede? Gidip Gönül'e bir bakmak istiyordu ama?

Gitmişti usul usul.

Kan dolu leğene banılıp çıkarılmış gibi yatan Gönül'e yanaşmış, çömelip boynuna dokunmuş, hafiften bir tıkırtı hisseder gibi olunca, yaşıyorsa doğru dürüst nefes alsın bari deyip yan çevirmişti kızı. "Yaşıyor mu Celil Bey?" Bu Cemile Şerif'ti. "Ne olur yaşıyor deyin." İki parmağını bir daha yerleştirmişti kızın boyun damarına. Vallaha da yaşıyodu billaha da yaşıyodu. "Yaşıyo yaşıyo."

"Yaşıyor mu dediniz Celil?" Bu duyduklarına inanamayan ses de Ramazan Şerif'e aitti.

"Yaşıyo Ramazan Bey."

"Bırak beni diyorum Ramazan!" Bu gene Cemile Şerif'ti. "İnsan ailesini bırakır da paravanın arkasına saklanır mı?"

Vayy, diye düşünmüştü Celil. İşin zor Ramazan diye düşünmüştü! Sonra tekrardan canı sıkılıp vay hayvan herif vay diye düşünmüştü. Ne kaçıyon lan!

Al buyur, tıkır tıkır atıyordu kızın nabzı işte, elini geri çekip doğruldu, "Allah'ım!" diye diye yaklaşan karı kocaya yer vermiş,

"Doktor var mı içerde?" diye seslenmişti paravanların arkasına doğru. "Aloo! Kim varsa çıksın ordan. Yatıştı ortalık." Turna kollaya kollaya çıkmıştı paravanın ardından. "Gelsene doktor." diyordu gerisine doğru. "Yaralılarımız var. Ne korkuyon?" Celil'e bakıp ağzıyla "Ölmüş mü?" demeye getirmişti Gönül'ü göstererek. Ağzıyla "Siktir lan!" demeye getirmişti Celil de. Bayram belirmişti o sıra paravanın ucundan, bakmış, yerde yatan kadınla kızı görünce koşup "İzin verin Ramazan Bey." demişti. Gene o arada Mükerrem Zemherir Namal önce girdiği şoktan, sonra da paravanın arkasından çıkıp Cemile Şerif'ten gözlerini kaçırarak ağır ağır gelip arkadaşının öbür yanına çömelmişti. Ramazan Şerif ağlamıyordu ama Gönül'ü bir götürürse bir daha getirmeyecekmiş gibi bir korkuyla Bayram'ın eline koluna sarılıyor, rahat hareket etmesine mâni oluyordu. "Gel Ramazan, doktora bırak." demişti koltuklayarak. Aynı arada İrfan Bayram'ın Gönül'ü kucaklamaya çalıştığını görüp hamle etmiş, tek koluyla desteklemişti. Yarım saat öncesine kadar Ramazan Şerif'in naz niyaz yattığı müdahale masasına yatırmışlardı Gönül'ü. Kız ona ne güzel bakmıştı demin, menekşe rengi miydi gözleri, yoksa kokusu mu öyleydi, ama şimdi bu ona bakamıyordu. Gözlerini kaçırmıştı. Aynı arada Celil Ramazan Şerif'in kalktığını görmüş, bir gözü Gönül'ü yatırıldığı yerde, bir gözü karısında, "Karım da yaralı Bayram." diye seslendiğini işitmiş, –"Bana dokunma dedim Ramazan. Sen kaçıp saklanmana bak, belki başka gelenler de olur."– off, çok fena geçiriyordu kadın, dönüp İrfan'a tekrardan "Cevap versene lan! Senin ne işin var burda?" demiş, aynı arada Bayram elinde steril bezlerle Cemile Şerif'in yanına dönmüş, karnını açıp yarasını kontrol etmiş, bezi bastırmış, "Tutadurun. Sıyrık gibi görünüyor. Korkmayın." deyip tekrar Gönül'ün başına koşmuştu. Annesinden daha kötü görünüyordu kız. Çok daha kötü. Makası alıp giysilerini kesmeye başlamıştı. Niye böyle daracık kotlar giyerdiniz ki?

Celil, şimdi karısının saçlarını sevmeye çalışan patronundan gözlerini kaçırıp öbür yatanlara bir daha bakmıştı. Mirza'yla Eşref'i

de duman etmişlerdi be! Vay be! "İrfaan! Kaç baştı bu hayvanlar? Görebildin mi sen?" İrfan "Göremedim." demişti. Celil de Âsaf'a çökmeye karar vermişti bunun üzerine. Başları buydu kesin. Hayâl meyâl ilerlemiş, ayağıyla dürtüp "Uyan lan." demiş, eğilip tokadı yapıştıracağı anda buz gibi bir el kesivermişti elinin yolunu. Hayal meyâl, tam burnunun dibinde bir çift ölü göz.

Anam! Deccal!

"Bunu bana bırak." diyordu hiçbir şey demiyormuş gibi Deccal.

Sonra gözünün önü karışmıştı Celil'in. Deccal, omzu kanlı herifi omzuna atıp götürürken bu da ardından koridora çıkmış, Dünya'yla Kafa'nın bitiştirdikleri iki sedyeye Keçi'yi, Danyal'ı, Alaaddin'i, Mirza'yı, Celayir'i, Eşref'i, Battal'ı yanlamasına balık istifi yığıp hızla uzaklaştıklarını görmüştü. Gene hayal meyâl. Boş boş dönmüştü geri.

Ramazan Şerif karısına dokunmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Karı koca dönmüş paravana bakıyorlardı şimdi. İrfan da.

"Gönül?.. Ramazan... Gönül? Git bak."

Ramazan Şerif gitmemiş, gidememişti; korkuyordu, "Kızım nasıl doktor?" diye seslenmişti. Aynı arada İrfan Orkun'u paravanın arkasında unuttuğunu hatırlayıp "Barçıın. Gel bitti, gel." demiş, ses gelmediğini görünce çocuğa kurşun murşun isabet etmiş olabileceğinden korkup ine çıka odayı geçmiş, arkadaşını katküt kavanozunun yanında kilitlenmiş vaziyette bulup "Kalk, vallahi bitti." demiş, kalkamadığını görünce yanına gidip tuttuğu gibi kaldırmış, kucaklamış, öpmüş, o rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpıştırmaya başlayınca bu bir daha sarılıp öpmüş, o da bunu öpmüş, öpüşüp koklaşmaya başlamışlar, aynı arada paravanın arkasında Gönül'ü evir çevir inceleyen Bayram başını kaldırıp sesini üstten aşırtarak "Durumu iyi. Üstündeki onun kanı değil, bulaşan kan. Sadece bayılmış sanki. Henüz emin değilim ama merak etmiyoruz yani." diye seslenmiş, aynı arada Ramazan Şerif karısıyla Mükerrem'in

yanından bir metre uzaklaşıp bir sinirle "Hem emin olamıyorum diyorsunuz hem de merak etmeyin diyorsunuz! Siz ne diyorsunuz?" diye bağırmıştı paravanın üstüne üstüne. Aynı arada Gönül'ün üstündeki son kanlı kumaş parçasını da keserek çıkaran ve kızın vücudunda çizik bile olmadığını görüp rahatlayan Bayram, Ramazan Şerif'e gene paravanın berisinden tavana doğru "Ben ne dediğimi biliyor muyum Ramazan Bey? Savaş vardı demin burda." diye lâf yetiştirmiş, sonra devam edip "Kızınız yaralı falan değil. Şimdi eminim. Sadece baygın." diye eklemiş, aynı arada dışarıdan siren sesleri gelmeye başlamış, aynı arada Celil karşı köşede öbür oğlanla öpüşüp koklaşan İrfan'ın üstüne hömerip hâlâ elinde tuttuğu tabancasını sallaya sallaya "Lan sana diyorum oğlum. Ne işin var lan burda?" diye bağırmış, aynı arada Ramazan Şerif diz bağları çözülüp sonsuz bir sevinçle "Allah'ım!" deyip kapaklanmış, kapaklandığı anda da Cemile "Allah'ım, sana şükürler olsun!" diyerek yaralı yaralı ayağa fırlamıştı. İrfan Celil'e dert anlatmaya çalışıyordu aynı arada: "Yaa şimdi var ya, biz Barçın'la Çetin Emeç'teydik, bir de baktım birini dövüyorlar..." Aynı arada Celil "Tamam tamam sonra anlatırsın." diyerek çoktandır emekli olduğunu unutup polisleri karşılamak için kapıya doğru koşmuş, ömr ü hayatında gördüğü en kanlı natürmortun içinden ve üstünden seke seke, kanından ve etinden sakına sakına odaya dalan Zeki'yle çarpışıp "Höst!" demiş, çarptığı adamın emniyet amiri olduğunu görünce "Pardon," deyip yanından geçmeye çalışmış, Zeki, biraz da olay mahalline Türk filmindeki polisler gibi anca her şey olup bittikten sonra yetişmenin utancıyla önce "Estağfurullah," demiş, sonra çarpışmanın da etkisiyle bir nebze kendine gelip "Sen kimsin?" demiş, sonra da elindeki tabancayı görüp elini beline atarak –Hep bizim nöbetimize mi denk gelirdi arkadaş?– "Hop hop hop." demiş, "Bırak onu elinden." demiş, aynı arada arkası sıra içeri dalan bir grup polis Celil'in üstüne atlayıp derdest edip kana bulayıp eze eze arkadan kelepçeleyip yüzükoyun yatırıp bel okuna dizleriyle basıp avaz avaz bağırtmış, aynı arada Ramazan Şerif'le Cemile

Şerif'in arabuluculuğundan sıyrılmak isteyen Mükerrem Zemherir Namal duruma vaziyet edip Celil'in emekli emniyet amiri olduğunu, Ramazan Şerif'e ait Kolaylık A.Ş.'de güvenlik müdürü olarak çalıştığını, patronu darp edildiği için buraya geldiğini ve siz bir türlü gelemeyince koridorda başlayıp bu odada devam etmekte olan katliama mânî olanın ta kendisi olduğunu söyleyip lütfen arkadaşımızı bırakmalarını rica etmiş, Zeki tabancasını anca çıkarabilmişti, şöyle namlusunu yere doğru ileri geri sallayıp polislere "Bırakın." demiş, polisler bırakmayınca "Kime diyorum. Bırakın dedik. Çözün." diye bağırıp –lâfın altında kalacak değildik– bir Mükerrem'e, bir Celil'e alaylı alaylı bakıp –Mânî olduğu buydu'yduysa olmadığı neydi'ydi Allah bilir– "Bayağı mâni olmuş hakikâten." deyip odadan çıkıp kapının ağzında yüzüstü yatar bulduğu Ali Vasfi'nin –Vah garibim!– başına gidip çömelmiş, –Bu nasıl bir geceydi kardeşim?– pek de görmeyen gözlerle sağına soluna şöyle bir bakmış, çarpan kapıların oradan buraya kadar ceset, yaralı, tabanca, kovan ve kan, burun kemerini sıkıp gözyaşlarını durdurmaya çalışmış, eh işte muvaffak olmuş, kalkıp odaya geri dönmüştü. Buğulu buğulu.

"Neyse..." demişti. "Ne oldu şimdi? Kim anlatacak?"

Celil, patronunun darp edildiğini duyunca hemen çıkıp geldiğini, silahlı bir adamın içeridekileri tehdit ettiğini görünce de gereğini yaptığını anlatmıştı. Zeki, "Kolaylık A.Ş. hanginiz?" demişti bunun üzerine. Ramazan Şerif "Ben." demişti donuk donuk. "Gönül iyiymiş..." diye düşünüyordu. Ama Cemile çok bozuktu haklı olarak. İnsan reflekslerine mânî olamıyordu. Patırtı başlayınca kaçıvermiştik işte. Düşünememiştik karımızı kızımızı orta yerde bıraktığımızı. Nasıl bir imtihandı bu Allah'ım! "Tamam..." demişti Zeki. Odanın manzarası koridorunkiyle kıyaslanınca mesire yeri sayılırdı; altı üstü dört ölü, şu kadıncağızı da sayarsan bir de yaralı. "Şu işin aslını bir anlatın bakalım. Niye darp ettiler sizi?" Ramazan Şerif çoktan arkasını dönmüştü Zeki'ye. Cemile biraz daha

rahatlamış gibi görünüyordu şimdi; aklı Gönül'deydi. Yürüyüp gitmiş, paravanı dolanıp Bayram'ın başına dikilmiş, sormuştu: "Nasıl Gönül'ün durumu?" Zeki sinirlenip "Amcaa, kime diyorum ben?" diye bağırmıştı paravanın arkasına doğru. Daha da bağıracaktı ama beyaz önlükleri, kepleri ve eldivenleriyle Olay Yeri İnceleme gelince onun da dikkati dağılmıştı. Bayram Gönül'ün kalbini dinliyor, hoşuna gitmeyen sesler duyduğunu düşünüyordu, ama önce şu Ramazan Bey'i tepemizden uzaklaştırmamız lâzımdı. "Lütfen Ramazan Bey..." dedi adamı da anlamaya çalışarak. "Çıkıyoruz, dışarıda bekliyoruz. Lütfen." Ramazan Şerif istemeye istemeye çıkarken Olay Yeri İncelemenin amiri "İçerde kimse kalmasın. Herkes dışarı." diye bağırınca, ki gene o kötü sesleri duyduğunu düşünüyordu Bayram, sinirlenivermiş, "Burda kalp dinlemeye çalışıyoruz beyler. Bir susun yaa." diye bağırmıştı öteye. Olay Yeri İncelemenin amiri Ramazan Şerif'in yanından geçmiş, Bayram'ın yanına kadar gidip bir ona ters ters, bir kanlar içinde ve anadan üryan yatan Gönül'e hazin hazin bakıp "Kalp krizi mi?" diye sormuştu. Bu cüret de Ramazan Şerif'i sinirlendirmişti. "Çekilir misiniz siz şurdan. Ayıp değil mi?" Zeki'nin tepesi atmıştı artık. "Yaralıyla doktor hariç, herkes dışarı." diye avaz avaz bağırıp Olay Yeri topyekûn çıkmaya kalkınca "Olay Yeri de hariç." diye ekleyip kalanları koridora çıkartmıştı. Koridor besbeter Olay Yeri İnceleme kaynıyordu. "Düşün önüme." demişti; Ramazan Şerif, Mükerrem Zemherir Namal, Turna, İrfan, Orkun ve Celil'e. Götürüp tekel büfesi kadarcık polis noktasına tıkmış hepsini, zor belâ kendine yol açıp masanın başına geçmiş, "Anlatıyorsunuz." demişti. "En baştan."

Anlatacaklardı da, kimse en başın ne olduğunu bilmiyordu, Turna hariç. O da bıyıklarını yiye yiye "Şimdi devrem..." diye başlamış, Zeki sertçe "Sen sivil misin?" deyip Celil de "Ne sivili? Hava yapıyo sana." deyince bozulup susmuştu. Sonra al takke ver külah falan, iş içinden çıkılacak gibi görünmeyince "Merkeze gidiyoruz." demişti Zeki. "Karakola yani." Ramazan Şerif hemen itiraz etmişti: "Mümkün değil." Kızımız içeride yatıyordu, karımız

içerde yatıyordu, biz de içeride yatıyorduk daha yeni kalkmıştık ve siz bizi şu hâlimizle kapı kapı dolaştırmak, polisçilik oynamak istiyordunuz. "Size okulda hiç psikoloji dersi vermiyorlar mı beyefendi. Çok rica ederim."

Celil, şu kadar seneden beri ilk defa bu kadar yakın ve bu kadar uzak hissediyordu kendini Ramazan Şerif'e. Yakın hissediyordu, çünkü yerden göğe haklıydı adam ve uzak hissediyordu, çünkü şu çaka çak lâflarıyla hık demiş Naim Orhun'un burnundan düşmüştü.

Köşedeki formika masanın arkasına sıkışmış vaziyetteydi Zeki. İçin için hak veriyordu Ramazan Bilmemne'ye, iyi hoş da biz neciydik burda kardeşim, zaten de Ali Vasfi'ye acayip canı sıkkındı, Zeynur'a da sıkkındı, o ayrı, kemerini düzeltip "Gidiyoruz dedim, o kadar." demiş, hemen ardından adama acıyıp "Siz de haklısınız ama, bu gece bu işin hesabını vermem lâzım benim. Bana da hak verin." de demiş, hemen arkasından ne acındırıyorsun kendine diye düşünüp "Daha da önemlisi, bu işi hemen deşelememiz, neymiş ne değilmiş anlayıp vakit kaybetmeden bunları yollayanların peşine düşmemiz lâzım." da demiş, der demez de Turna'nın bıyıklarını hoplata hoplata öne geldiğini görüp "Bana bak, önemli bir şey söyleyeceksen söyle, yoksa çok fena yaparım." demiş, o arada Ramazan Şerif'e bakarak bu hâldeki bir adamı merkeze götürmenin hem bir boka yaramayacağını hem de insafsızlık olacağını teslim edip "Tamam tamam." demişti, "Siz hariç." Bakarsın beyin kanamasından falan gideceği tutardı adamcağızın; al başına belâyı.

O esnâda Celil de Zeki'nin bir gidişli bir dönüşlü tavırlarına, bir alttan bir üstten sözlerine bakıp bakıp "Hık demiş burnumdan düşmüş." diye düşünüyordu. "Ben de bu kadar salak mıydım lan?"

Ben nefret ederim sizin gerçekten,
Yalanı severim, yalanı gayri...
Abdurrahim Karakoç

Celil Zeki'ye Çankaya'nın eski amiri olduğunu söyleyince aralarında bir sıcaklık oluvermişti. Zeki hastaneyi şimdilik Olay Yeri İncelemeye bırakmış, "Topla milleti abi..." demişti Celil'e, "Senin eski mekâna getir." Sonra çakarlı minibüsüne binip önden gitmişti kendi. Bunun üzerine Celil de Mükerrem Zemherir Namal, İrfan, Orkun ve Turna'yı şirketin arabasına atmış, o arada Turna bıyıklarını karafatma bacağı gibi oynata oynata "Ramazan Bey şirketin arabasını aldığını biliyo mu müdürüm?" diye sorunca "Var ya, şurda kenara çeker, senin ağzına sıçarım." demişti. Ne pis adamdı lan bu! Allah Allaaah! Gaz kesmişti biraz. Çankaya Karakoluna gidiyorduk, acelemiz yoktu. Yan gözle İrfan'ı kesti. İyi görünüyordu bu gece. İnşallah yarın, dün gece çok feci şeyler gördüm deyip intihar etmeye kalkmazdı gene. İyileşti miydi ki şimdi bu? Yoksa eşref saatinde miydi? Bak tosuna bak! Şoför mahalline zor sığıyordu yarma; boylamasına değil enlemesine büyümüştü. Sonra içi bir tuhaf oldu, zaten hep kaynardı, kanı iyice kaynadı. Vay be! Kadere bak'tı be! Yirmi bir sene önce bu hastanede doğduydu de mi bu ayı yavrusu? Yetişmesek gene burda ölüyodu ha! Sahi lan! A aa! Nası bi çocuktu anam bu? Bak şimdi de Kübra gibi konuşuyoduk. "Beyler..." dedi sıkkın sıkkın. Arka koltuğa sıkışmış Mükerrem Zemherir Namal'a, Orkun ve Turna'ya göz attı dikiz aynasından. "Polisin şakası olmaz. Müşterek ifade vereceğiz." Turna'nın gözlerinin oynadığını görünce "Bilhassa sen!" diye hırladı. "Zaten canım burnumda... Bak orda bi bilgiçlik taslamaya kalk... Bi müzevirlik yap... Var ya..." Sustu. Üstü başı kan, dehşet derecede ikna

edici görünüyordu. Deccal'ın iki adamıyla gelip ön temizlik yaptığını kimseciklerin bilmemesi gerekiyordu. En başta da bu arabadakilerin. Görmemişlerdi büyük ihtimâl. "Anlaşıldı mı beyler?"

"Anlaşıldı Müdürüm." dedi Turna.

Biraz rahatladı Celil. Tek tek cevap almaya gerek yoktu. Kim farkedecekti Deccal'ı o hengâmede? Hem herkes paravanın arkasındaydı tam siper, hem de herkesin dikkati kendi canındaydı, başka başka şeylerdeydi, öyle ya. Bizim Ramazan Bey bile karıyı kızı bıraktığı gibi kaçmıştı ya lan! Yuh be! Dur bakalım.

"Ben de anladım..." dedi o anda İrfan. "Deccal'ın geldiğinden bahsetmeyeceğiz."

Lan piç!

"Deccal kim?" dedi Turna arkadan. "O adamı sırtlayıp götüren abimiz mi? Hani bayat balık gibi bakan?"

Gözünü de mi fark ettin orospu çocuğu!

Mükerrem Zemherir Namal, "Bence kafası bidon gibi olan adamdır." dedi dalgın dalgın. "O daha çok andırıyor mitolojideki Deccal'ı."

Allah belânızı versindi sizin.

Celil arabayı kenara çekti.

Dün gece seyrimde, aşk pazarında,
Gördüm cânân ile canı değiş var...
Dertli

Be mübarek gece!..

Çek şu kolunu boğazımızdan da soluyalımdı biraz!

Olmuyordu.

İçi sıkılıyordu Hayri'nin; gönlü daralıyor, derin nefesler almak istiyor, alıyordu da ama ya yetmiyor ya da içine sığmıyor gibiydi hava. Bu gece böyle bitmeyecek gibiydi.

Tuhaftı. Vallahi. Bak şimdi de ciğerlerini boşaltamıyordu. Ne içine sığıyordu ne siktir olup gidiyordu koduğumun havası.

Öff'tü.

Eli gömlek cebinde duran telefona beşinci defa falan gitti, zihni de ciğerleri kadar kararsızdı, ya da hava kadar. Kimi arayacağını bilemiyordu, hele bu saatte niye arayacağını hiç. Aramayı isteyip istemediğini de bilemiyordu. "Kimi arasam? – Arasam mı ki birini? – Niye arayayım ki? – Ben niye nefes alamıyorum? – Ne yapıyorum? – Niye hiçbir şey yapmıyorum? – Nefes niye veremiyorum?" diye yüz bininci defa düşünürken çalıverdi telefonu ziv ziv. Bir korktu.

Ağır ağır çıkarttı aleti, faturalarını ilk günden beri Celil ödüyordu sağ olsun, ekrana baktı. "Celâl Arıyor." yazıyordu. Açtı.

"Celâl?"

"Dükkândayım. Gel."

Hadi buyur! Vardı bir bokluk; belliydi, içimiz boşa sıkılmazdı bizim.

"Ne oldu?" dememek için zor tuttu kendini, "Geliyorum." dedi. Bu erkekliği bir homoseksüalistten öğrenmişti; Veysel'den. Çağırıldığın zaman "Hayrola? – Niye ki?" falan demeyecektin, "Nerdesin?" diyecektin. Ki bunu da demene gerek yoktu; peşin peşin söylemişti: "Dükkândayım."

Acele edesi de vardı, yoktu da hiç. Hareketleri de bokunu çıkarmıştı işin. Giyimliydi mâlûm. Doğruldu, boş boş dikildi. "Allah Allah?" diye düşünüyor, başka da hiçbir şey düşünemiyordu. Böyle bir çağrı? Bu da tuhaftı. Özledim gel derdi Celâl, çay içelim gel derdi, yemeğe gidelim gel derdi, ama "dükkândayım gel"... İlk..

"Allah Allah!"

Çıktı caddeye, az bekledi, bir taksi çevirdi, bindi. Celil sağ olsun.

Ve gene Allah Allah!

Yol boyu düşündü durdu; Şengül Abla'ya mı bir şey olmuştu? Pek iyi değildi artrit martrit son zamanlarda. Veysel de öyle demişti zaten: "I ıh. Çok yaşamaz. Ölür bu." Kıvırcık gelip Şengül Abla'yı götürdükten sonra arkasından demişti neyse ki. Ama marifet onda değildi, bunlardaydı. Herifin ağzını kahramanca büzmüşlerdi kadın gidene kadar.

Fakat bu çağrı?

"Dükkândayım, gel!" Buz gibi.

Hayır, adamın sesinden de bir şey anlayamıyordun.

İyiye yormaya çalıştı.

Bir dedi belki Şengül Abla gelmiştir de ondan çağırıyordur, bir dedi belki çiftliğe gidelim diyecektir de ondan çağırıyordur, bir dedi ondan çağırıyor olsaydı onu derdi, bir dedi zaten içim sıkılıyordu, demek kötü bir şeyler oldu, bir dedi düşünme, siktir et. Orada oyalandı biraz. En iyisi oydu hakikâten. Düşünmek mânâsızdı,

gidince anlayacaktık nedir. Ama elde değildi işte, düşünüyordun. Bir dedi ben zaten bildiydim bir haltlar olduğunu da ondan darlanıyordum, bak nasıl çağırdı, bir dedi saçmalama Hayri, bir halt olacak olsaydı yirmi senedir olurdu, canı sıkılmıştır da ondan çağırıyordur, bir dedi şöyledir, bir dedi böyledir; içinden çıkamadı.

Belki serin hava sayesinde dibine kadar doldururdu bu sefer; arka camı açtı, ciğerlerimi boşaltayım da öyle içime çekeyim dedi, içindeki hava dışına çıkamadı. Darlanıyordu.

"Abim, kapatsan?"

"Efendim?"

"Camı diyom. Benimki de açık ya, ceyran yapıyo."

"Kapatamam. Sen seninkini kapat."

Dikiz aynasından kötü kötü bakan şoföre çok daha kötü baktı, "Ne bakıyorsun pezevenk!" dedi içinden. Adam duymuş gibi kaçırdı gözlerini.

Gülbahçe İş Takip'in önünde taksiden inerken bir terslik sezer gibi olup gerildi, sonra sezmediğini, gördüğünü fark etti. Gördüğü şuydu: Kapının önünde iki siyah dört çeker.

Bu manzarayı pek de hayırlı olmayan bir yerlerden hatırlıyormuş gibi ürperdi, ardından hatırlayıp bir daha ürperdi. Seksen dokuz'da Bahâgili Mühye'den almaya giderlerken de bir dört çeker bekliyordu kapının önünde değil mi?

Ve hoş şeyler olmamıştı ondan sonra.

Uğur'un kanında debelendiği geldi gözünün önüne, o pis odada Bahâgili yarı baygın bulduğu, öbür pis odada Deccal'ı deşilmiş, Gıyas'ı eli kesilmiş. Eli kendiliğinden sedef kakmalı hediye tabancanın olması gereken yere, beline gitti, gittiğiyle kaldı. Celil melil hepsi bir olup Bahâgili Avustralya'ya, Veysel'in babasının yanına postalayınca bu da Edip'in tiradından esinlenip "Madem şeylere

duygu yüklemenin anlamı yok, alın bakalım." dediği gibi okutmuştu cânım tabancayı.

Suratını ekşite ekşite kapıya uzandı, tokmağa bir dokundu şöyle. Kıvırcık karşısında beliriverince bir daha ürperdi. Deja vu'larımıza ne olmuştu bizim? Bunun kapı açmayla ne işi vardı? Ve saçları niye bu kadar dağınıktı?

"Gel amirim. Ağam bekliyo."

Kıvırcık öyle gergin görünüyordu ki, Hayri "Amir değil komser!" demeyi unuttu. "Hayırdır Kıvırcık? Sen hiç..."

"Gel amirim gel."

"Biraz resmîyiz galiba bu gece." Bu ne biçim geceydi hakikâten? "Ne bu böyle soğuk soğuk gel mel?"

Kıvırcık, "Yok da..." dedi. "Gel işte."

Geliyorduk zaten.

Arkasından hızlanıp yetişti, arabaları niye kapının önünde bıraktınız, hiç yapmazdınız diye sordu cevap alamadı, burası her zaman arı kovanı gibi olurdu, şimdi niye in cin top oynuyor diye sordu cevap alamadı, peki kapıyı niye sen açtın, her zaman Battal açardı diye sordu cevap alamadı, sen burda olduğuna göre koridoru kim tutuyor diye sordu cevap alamadı, merdivenin daima örtük duran sahanlık kapısı ardına kadar açıktı, bu kapı niye açık ya diye sordu cevap alamadı, koridorda niye kimseler yok diye sordu cevap alamadı, Nazlı'nın odasına girdiler, baktı ki o da zar gibi, "Neyiniz var sizin be?" dedi cevap alamadı.

Sadece "Buyrun Abi." dedi Nazlı her zamanki gibi. "Ağam bekliyo."

"Buyuralım bari."

Nasılsa şimdi içeriden açılıverecek deyip elini kapının kulpuna uzattı, kapı yerinden kımıldamayınca, ee niye açılmadı şimdi diye sordu cevap alamadı, kulpu aşağı bastırıp açtı kapıyı, içeri girdi,

Deccal'ı masasında oturmuş ölü ölü bakar buldu. Odayı da it yıkışmış fiğ tarlası gibi. Kırılmış dökülmüştü sehpalar, koltuklar. Bu tarafta ayakta kalmış üç misafir koltuğunu saymazsan bir makam masası sağlam duruyordu, bir de şûrâ masası.

"Hoşgeldin." dedi kıpırtısız dudaklar.

"Ne oldu burda?"

Cevap alamadı.

Yol uzun, güzergâh zorlu, ne demeliyim?
Zarif kardeşim benim,
Seni aldım yanıma, ikizimi almış yürüyor gibiyim.

Birhan Keskin

Donuyla ayakkabıları hariç, üstündeki her şeyi değiştirmişti Celil. Zeki vermişti "Abi değiş üstünü. Böyle olmaz." Gardrobu bile vardı arkadaşın. Bir zamanlar patronluk ettiği Çankaya Karakolunun bir zamanlar amiri olduğu amir odasında, bakıyordu da mobilyalar falan da değişmişti maşallah, oh oh oh'tu, vay babam vay'dı. Lan biz bi tane çelik dolap bulsak yerde nimet bulmuş gibi üç kere öpüp başımıza koyuyoduk'tu be. Vay'dı be! İyi bir lâf sokardıktı da, neyse'ydi şimdi'ydi.

Olan biteni ilkinde özetle, önündeki ajandaya keskin çizgiler atıp duran Zeki "Abi, şunu özetleme de adam gibi anlat." deyince hafiften bozularak ikincisinde uzun uzun anlattı. Lâfını sözünü bilmiyodu çocuk. Adam gibi anlat'mış. Götümün kenarı! "Bi insan bana bu kadar mı benzer lan?" diye düşünüyordu bir taraftan da.

Zeki nihayet kafasını karalamasından kaldırdı, "Bu mudur?" dedi ortaya.

"Doğrudur." dedi Celil.

"Sana sormadım Abi. Sen anlattın bitti. Diğer arkadaşlara sordum." Doğrudan götü ayrı başı ayrı oynayan Turna'ya bakıyor, baskı altına almaya çalışıyordu. Öbür çocukla şu Allah esirgesin çarpık çocuktan, bir de şu kalantor kılıklı adamdan pek lâf çıkacağa benzemiyordu.

Zaten de çıkmadı.

"Aynen dediği gibi oldu Celil Bey'in." dedi Mükerrem Zemherir Namal. Arabayı kenara çektiğinde tane tane anlatmış, hepsine bir bir belletmişti Celil. Deccal'dan, Kafa'yla Dünya'nın toplayıp götürdüğü adamlardan ve Deccal'ın sırtına attığı öbür mikroptan katiyen bahsedilmeyecekti. Tabii Turna'nın ne mal olduğunu bildiği için Kafa'yla Dünya'nın adını bile anmamıştı Celil. O tutup "Peki o koca kafayla öbür zebellah kimdi Müdürüm?" deyince de "Ben senin sekreterin miyim lan?" diye bir güzel azarlamıştı. Celil'in anlattıkları olsun, filmin bazı sahnelerini makaslamaya çalışırkenki sıkıntılı, ya da Turna'yı paylarkenki hiddetli ve kana bulanmış hâlleri olsun, gereken mesajı vermişti Mükerrem'e; çenemizi açmayacaktık. Kenara çekip Ramazan Şerif'in anlattıklarını anlatmış, "Şu Japon belâsından bahsetsek iyi olmaz mı?" demişti ama Celil çok ısrar etmişti sakın diye. Serencâmı bozmamakta hayır vardı, her şey konuşulduğu gibi gitsindi bakalım. Gözlerini Zeki'nin gözlerine dikip "Başka bir söyleyeceğim yok." dedi. "Hepimiz zor bir gece geçirdik, ölümler gördük, ölümlerden döndük, ama Ramazan daha zor durumda. İşim bittiyse hemen arkadaşımın yanına dönmek istiyorum."

Zeki, Mükerrem'e ilgisini çoktan kaybetmişti. "Az daha sabır." dedi soğuk soğuk. Şu göttenbacak... Baş başa romantik bir gece geçirsek bayağı bir dökülecekmiş gibi görünüyordu. Gözleri dört dönüyor, bıyıkları kırkayak gibi kımıldaşıyordu. "Sen..." dedi açığını yakalamış gibi, "... Bir de senden dinleyelim bakalım."

Turna, ah, neler diyecekti amma Celil Müdürüm çok pis bakıyodu. Bıyıklarını yaladı, yutkundu, kıvrandı, "Ben o kadarını da görmedim Müdürüm." dedi.

"Müdür değil, amir..." diye düzeltti Zeki. "Nasıl yani görmedin o kadarını? Sen de odada değil miydin?" Celil kendini tutmasa elini alnına vuracaktı. "Aynı ben lan!" diye düşünüyordu Zeki'ye bakıp bakıp. Orkun'u gösterdi Turna. "Biz şu arkadaşla,..", Mükerrem Zemherir Namal'ı gösterdi, "... bi de Mükerrem Bey'le,..",

Bayram'ı gösteremedi, "... bi de doktorla,.." Ramazan Şerif'i de gösteremedi, "... bi de Ramazan Bey'le köşedeki karavanın arkasına saklanınca mecburen..." Zeki, hiç yeri değildi ama sırıttı. "Paravan olmasın?" O arada da Turna'nın İrfan'ı göstermediğini kaçırdı. Celil de sırıtıyor, "Hiç yeri değil. Ne sırıtıyon?" diyordu kendine. O da kaçırmıştı sessiz ispiyonu. Sırıtmayı kesip ajandaya keskin çizikler atmaya yeniden başladı Zeki. "Sen?" dedi Orkun'a, "Var mı bir ekleyeceğin?" Turna atladı: "O da bizleydi dedim ya Müdürüm?" Sanki atlayıp lâfı ağzından almasaymış Orkun her şeyi açık edecekmiş de bu iyi ki tam zamanında müdahale etmiş gibi caka satarak Celil'in itimâdını kazanmaya çalışıyordu. Zeki'yle Celil bir ağızdan "Sana sorulmadı." diye patladılar.

Turna yanağını yerken Orkun "Yok." dedi. Tek doğruyu söyleyen oydu. "Zaten ben şoktaydım."

İstemeye istemeye İrfan'a döndü Zeki. Kısa bir süre bakıp sordu: "Sen gördün mü başka bir şey?" Başını eğip çiziktirmeye devam etti. Tek gözüyle herkese teker teker bakıp "Görmedim." diye cevapladı İrfan. Celil'le Orkun hariç herkes gözlerini kaçırdı.

"Tamam tamam." dedi Zeki. Uzun bir konuşma yapası, siz istediğiniz kadar bu gece olan şeyleri sırf bu gece olmuş şeylermiş, öncesi, sonrası, anlattığınız kadarından başkası hiç yokmuş gibi anlatın, bize yutturamayacağınızı, eninde sonunda işin aslını anlayacağımızı söyleyesi, sonunda da pişman olup keşke Zeki Amir'e her şeyi anlatsaymışız demezsiniz inşallah diye güzel bir nutuk atası vardı ama ağzını kilitledi şimdilik. "Hadi kalkın gidin." diyecekti, bu sefer de "O zaman ne demeye getirdin bizi buraya." derdi bunlar. Bunlar demese bile abimiz derdi. En iyisi... "Gidebilirsiniz şimdilik." dedi ortaya. Tam Celil bir sinirle "O zaman ne demeye getirdin bizi buraya?" diye düşünüyordu ki aklını okumuş gibi döndü Celil'e, "Abi sen kal biraz." dedi. "Konuşmamız lâzım."

"İyi." dedi Celil. "Konuşalım bakalım."

Diğerleri "Biz arabanın orda bekliyoruz." deyip paldır küldür çıkarken, masanın etrafından dolanıp Celil'in karşısındaki koltuğa güzelce yerleşti Zeki, kapının dışarıdan kapatılmasını bekledi, sonra kollarını kartal gibi açıp iki yanındaki iki koltuğun arkalığına attı, vücudu çok geri gidince abarttım diye düşünüp kolçakların üzerine indirdi. Celil pirelendiğini hissetmişti bunun zaten. O da olsaydı o da pirelenirdi. "Neydi Zekicim?" Zeki boynunu kıtlattı, bitişik koltukların kolçakları da uzak gelmişti, ellerini kendi koltuğunun kolçaklarına aldı, "Bak Abi..." dedi gözlerini kısarak; "Sana ne kadar kötüyse bana da o kadar kötü bu gece. İlaveten canım da acayip sıkkın, Zeynur'u küstürdüm geç kaldım diye, o hiçbir şey değilmiş meğer, şimdi de başıma bu iş çıktı. Allah bilir ne zaman dönerim artık eve. Ha, Zeynur benim karım yani... Bak... Bak abi... Sana abi abi dedik, büyüğümüzsün, hürmet ettik, şu karakolun çok tozunu yutmuşsun, hatır saydık, sen de say. İlk ve son defa soracağım, adam gibi cevap istiyorum: Ne oldu?" Celil kaptırmış dinliyordu ne güzel; adam gibi cevap ver kısmına kadar da gayet güzel gittiydi, orada tepesi atıverdi. "Bak Zekiii..." dedi dişlerinin arasından, "Hem abi mabi diyosun, hem de ikide birde adam gibi konuş falan diyosun... Sen de haa!" Kolejde olsun Akademide olsun büyüklerimizi sayarak büyümüştük biz. "Pardon yaa!" dedi Zeki. "Mesleki deformasyon." Savcıdan kalmıştı aklında. "Senin gibi insanlarla uğraşmıyoruz ki Abicim. Akşama kadar iti uğursuzu... Biliyorsun... da, şu olaylara dönelim diyorum. Rica etsem... Abi... İlk ve son defa soruyorum: İşin aslını anlatır mısın?" Celil gerildi, kollarını kartal gibi açıp iki yanındaki iki koltuğun arkalığına attı önce, vücudunun da gerildiğini görünce indirdi, iki yanındaki koltukların kolçaklarına yerleştirdi. "İşin aslı..." dedi, Deccal müccal, ne biliyorsa anlatası vardı, boynunu kıtlattı, bitişik koltukların kolçakları da uzak gelmişti, ellerini kendi koltuğunun kolçaklarına aldı, yok kardeşim, kime ne anlatıyodun sen, "... İşin aslı... demin anlattıklarımdan ibarettir... Zekicim." Zeki, karşısında kendi oturuyormuş hissine kapılmıştı. Ellerini kucağına

aldı, “Eh...” dedi, “Günah benden gitti... Şu yerden bitmeyi sidikliğe bir çekeyim o zaman.” Turna’yı kastediyordu. “Baklalar ağzına sığmıyormuş gibi geldi bana. Hani bir parmak atsam...” Celil ellerini kucağına aldı, “Bakıyorum da...”, sırıttı, “... gözümüzden bi şey kaçmıyo yani.” Köşeye sıkışmıştı ama hoşuna da gitmişti çocuğun uyanıklığı. Hattâ gurur duyuyordu onunla, kendi yetiştirmiş gibi. “Sayende Abi.” dedi Zeki. “Şimdi ilk ve son defa soracağım: Ne oldu?” Bacak bacak üstüne attı, ellerini dizinin üzerinde kenetledi. Anlatsam mı ki diye düşünüyordu Celil. Sonuçta karşımızdaki de bi kardeşimizdi, hâlden dilden anlayan bi insan evlâdına benziyodu... Bize benziyodu. Ama kardeşim, neyi anlatacaktık şimdi biz buna? Hangi birini anlatacaktık? Bakarsındı göründüğü gibi çıkmazdıydı da yandım Allah deyip ortalığı ayağa kaldırıverirdiydi. “Yok yok,” diye düşünüyordu. “Cık,” diye düşünüyordu. “Tanımazsın bilmezsin, nesine güvenecen de anlatacan,” diye düşünüyordu. Tam kestirip atacak, bu sefer de gözünün önüne sidikliğe çekilmiş Turna’yı getiriyor, “Anam anam anam,” diye düşünüyordu. “Biz anlatsak insan gibi anlatırız hiç olmazsa; öbür boduk büsbütün bokunu çıkarır,” diye düşünüyordu. “Öff,” diye düşünüyordu. “Anlatayım en iyisi,” diye düşünüyordu. Dudaklarını titrete titrete derin bir nefes verdi, “Sor anasını satayım.” dedi. “İlk ve son olarak sekseninci defa sor.” Sırıttı, bacak bacak üstüne attı, ellerini dizinin üzerinde kenetledi. Zeki de sırıttı. “İlk ve son olarak soruyorum...” dedi. “Ne oldu?”

Ağla! ben de ağlarım gözyaşlarım özlemine az kalır
Buralarda nem var! nem varsa sende kalır...

Yılmaz Odabaşı

Celilgil toplanıp gittikten sonra Ramazan Şerif o deminki emniyet amirinin zoruyla terk ettiği acil müdahale odasına tekrardan dönmeye kalkınca, karımız oradaydı, kızımız oradaydı, canımız oradaydı, canlarımız, çarpan kapıların önünde dikilen Kadir, "Hasta mısın abim sen?" dedi.

Ramazan Şerif yanlış anladı. "Hasta değilim, yaralıyım, görmüyor musunuz kafamın hâlini?"

Kadir sinirli sinirli ittirdi bunu. "Hadi hadii..." dedi. "Girecekmiş... Hasta mıdır nedir!"

İtiraz etmeye kalmadan o âna kadar gelenlerin hepsinden daha büyük bir güvenlik dalgası geldi, çarpan kapıların başını bekleyen Kadir'le beraber giriş katta kim var kim yok süpürdü attı dışarı; Ramazan Şerif istediği kadar "Fakat karım, fakat kızım..." desin. "Bak..." diyordu Kadir, "... bize bile yasak. Yürü yürü yürü."

"Hayır ama..."

"Yürü yürüüü."

Ayaklarıyla ilerlemeye direniyor, Kadir'in kürek kemiklerinden ittirmesiyle geriye doğru düşey, elini bir çekse sırtüstü düşerdiniz, istese de ilerliyordu istemese de ilerliyordu Ramazan Şerif. Yürüyüp uzaklaşıyordunuz elinizde olmadan. İnsan kendini ne kadar çaresiz hissediyordu.

"İnsan kendini ne kadar çaresiz hissediyor." diye düşünüyordu içeride Bayram. Olay Yeri İncelemeden bir sürü adam vardı paravanın

dışında. Cemile Şerif'i de yanına almıştı. İyiydi kadın. Bir iki defa "Neden ayılmadı Gönül?" diye sormuş, bu "Kolay değil. Büyük şok yaşadı. Sakin olun." deyince sesini kesmişti. Hiçbir şey görmüyor, duymuyor gibiydi. Öylece kızına bakıyordu. Bayram da bakıyordu onun kızına ve kalbinden adam gibi bir ses duymaya çalışıyordu ama böyle zamanlarda hayatî olan sesleri değil lüzumsuz olanlarını duyuyordu insanın kulakları. Telsizleri meselâ, telefonları. Dışarıda kim kime ne diyorsa hepsini: "Şunun fotoğrafını da çek. – Kameraman nerde kaldı lan? – Şşş, glock'ları görüyon mu Behiç? – Vay anam vay! Otuz üç mü lan bunun şarjörü? Her kovana bi işaret koyacaksak işimiz var! – Git kardeşim, soğanlı dondurmalı dürüm kokuyo lan burası. İçim kalktı. Bi daha da yirsem! – Çekimler tamamsa kaldıralım şunları, hepsi ölmüş zaten, kovanları işaretleyecez daha. – Adli tabip gelecek oğlum. Bekleyecez. – Adli tabibe sokaydım. Gelip ölüleri diriltecek sanki. – Saat kaç arkadaşlar?.." Sinirlendi Bayram. Şu kızcağızın ral'ini nasıl duyacaktık bu gürültüde? Zaten eli ayağı hâlâ titriyordu, direkten dönmüştü, Cemile Şerif'e "Siz bekleyin, hemen geliyorum." deyip paravanı araladığı gibi açığa çıktı, "Beyler, acil hastamız var burda... Sessiz olalım biraz." deyip stetoskopunu göstere göstere iki adım attı beyaz giyinmiş kalabalığa doğru, bir mermi kovanına basıp dengesini kaybedince "Ana! Kim lan bu?" diyen memurun üstüne düştü. O altında kalan polise pardon derken elinde kamerayla dolaşan bir diğeri, "Sıçtınız çekimin içine!" diye bağırdı. "Çıkartın lan şunu dışarı!" Biri paravanı sertçe açtı, "Allah!" dedi. Gönül hâlâ her hücresi kanamış gibi görünüyordu. "Burda bi oturan bi de yatan iki kadın var." Bayram kolu bükülerek itile kakıla dışarı çıkarılırken ekibin az önce Zeki'nin zılgıtını yiyen amiri içeri girdi. "Ne dolaştırıyosunuz bunu?" diye çıkıştı memura. "Gitsin hastalarının başında dursun." Bayram gerisin geri paravanına koşarken demin paravanı açan beyaz önlüklü, "Üşür bu." diyordu Gönül'ü göstererek. "Örtsene üstünü yenge, madem hasta." Bayram adama "Çıkın lütfen!" dedi. Bir kere daha Gönül'ün yüreğine

dayadı stetoskopunu. "Hoop. Bu ölü altına sıçıyo." diye bağırıyordu dışarıdan biri. "Götürelim artık şunları yaa!" Ölü göre göre tek yalama olan acil doktorları değildi demek ki.

Ramazan Şerif içeri gireceğim diye uğraşıyordu bahçede. Çıldırmış gibiydi ya ne fayda! Öfke kâr etmeyince Kadir haricinde polise benzettiği kim varsa yanına gidip yalvarmaya başlamıştı. Resmî polisler polisti de sivil polisler polis değildi. Ya hasta yakını çıkıyordu yakasına yapıştığı adam, ya doktor, ya personel, ya şu ya bu. "Turna burada kalsaydı..." diye düşünüyordu. Giremediği delik yoktu adamın; ne yapar eder içeriye sızmanın bir yolunu bulurdu o. Ah ama işte... Bir kenara oturup hem Cemile hem Gönül hem de kaçıp saklanarak düştüğü rezil durum için doya doya ağlamak istiyordu, tâkâti kalmamıştı, ama mücadeleyi de bırakamıyordu; olmuyordu, yapamıyordunuz. Bir ümit deyip tekrar tekrar deniyordu şansını. Allah'ım! Başı da mı dönüyordu ne? Midesi de mi bulanıyordu gene? Pes etmedi ama yıldı. Güç toplaması lâzımdı belki. Şöyle kapıya yakın bir yere oturup? Öne çıkıp bir adım atmıştı ki üçüncü bir güvenlik dalgasına çarpılıp iyice uzağa savruldu. Şerit çekiyorlardı şimdi de. Acilin önü insan, hasta, polis, polis arabası ve sedye kaynıyordu. Ve ambulans. Hastasını dışarı taşıyabilen bulduğu ambulansa atıp başka hastanelere götürüyordu. Kendilerini şanssız zannediyorlardı muhakkak ama ne şanslılardı, bir bilselerdi. Ah bir tanıdık olsaydı şurda. Cüneyt'e bile razıydı.

"Ramazan Bey?"

"Cüneyt... Siz misiniz? Ne iyi ettiniz, ne güzel geldiniz. Ne güzel insansınız siz!"

"Ne oldu size Ramazan Bey?"

Buraya kadardı. Ramazan Şerif başını Cüneyt'in göğsüne yaslayıp ağlamaya başladı.

"Hadi bakalım!" diye düşünüyordu Cüneyt. Elleri iki yanında kalakalmıştı öylece. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Gün yirmi dört saat nefret ettiği adam göğsünü yumruklaya yumruklaya ağlıyordu şimdi. Saçını sevsen olmaz, başını okşasan olmaz, geçmiş olsun desen olmaz. İyi de, Turna murna nerdeydi ki? İyiliğinden değil, iki arada iyi bir geçirmek maksadıyla telefon edip "Senin dünyadan haberin yok tabii." demişti bir saat kadar önce. "Bi de genel müdür olacan. Son nefesini veriyo adamcaaz, sen fosur fosur uyu." Ramazan Bey'in Numune Acil'de tedavi gördüğünü söyleyinceye kadar bir çuval lâf söylemişti, ama kendi yoktu ortalarda. Hem telefon edip çağır, hem de çek git. Ne pis adamdı, ne iğrenç adamdı.

"Ben ne yapacağım Cüneyt?"

Ne desindi Cüneyt? "Ramazan Bey..." diyebildi.

"Ya Gönül'le Cemile'ye bir şey olsaydı? Ne yapardım ben o zaman Cüneyt? Söyleyin Cüneyt!"

Cemile'yle Gönül mü? Ne alâkası vardı? Yaralı olan siz değil miydiniz? Hayır, soramıyordun da herhangi bir şey.

"Söyleyin Cüneyt, ne yapardım ben o zaman?"

Cüneyt, Turna'nın müzevirliğine minnettar, sarıldı patronuna, kafasını falan öptü, onunla beraber ağladı.

"Ramazan Bey..."

Mahremler az konuştuğu zaman
Ne dert kalır ne deva, ne düşman kalır ne şahit
Namahremlere az şey sor,
Az...
Mevlânâ

Yüz bin senedir tıpkı Deccal gibi kıpırdamadan duran oda, birdenbire cinali gibi kalkmış hoplayıp zıplamaya, yoyo gibi inip inip çıkmaya başlamıştı sanki. Hayri, yerini yadırgamıştı. Eşyaların da deja vu'ları oluyordu demek; nerden bilecektin? İnsânî deja vu'larımız yerli yerindeydi Allah'tan. Buzulda donmuş ölü gözü bakışları, ışınlanır gibi hareketsiz hareketler vesaire. Kıpırtısız dudaklarımız noksandı şimdilik ama o da normaldi. Hoşgeldin haricinde tek kelime etmemişti henüz arkadaş.

Bel oku kırılmış, gene de düşmemeyi başarmış, hacıyatmaz gibi yatar da yatmaz bir misafir koltuğunu kucaklayıp mezara uzatır gibi sağ yanına döndürüp uzattı halının üstüne, başı da kıbleye gelse tam olacaktı, yanından dolanıp geçti, kırık sehpanın üzerinden aştı, duvara dayalı sağlam bir koltuğa oturdu. "Ne olduğunu tekrar sormayacağım." dedi kararlı bir sesle. "Anlatmak istediğin zaman anlatırsın. Bu gece içimde bir sıkıntı vardı inanır mısın? Nefesim daralıyor, göğsüm sıkışıyor, kafam karışıyor, tuhaf tuhaf oturup boş boş bakıyordum. Belki o daralmalardan falandı, hani bir yerin ağrırken vakit geçmek bilmez ya, aynen öyle; hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu gece."

"Belki daralmalardan değildir." dedi Deccal.

Hah diye düşündü Hayri. Konuştu nihayet.

Deccal devam etti; kılı kıpırdamadan: "Bu gece sahiden de bitmez bakarsın."

Hadiii! Ne demeye çalışıyordu bu? Sorsak mıydı acaba? Amaan, sor gitsin.

"Ne oldu? Ne bu odanın hâli? Beni niye çağırdın? Arabalar niye kapının önünde? Dükkân niye bomboş? Bu gece niye bitmeyecekmiş? Battal nerede? Kapıyı niye Kıvırcık açtı? Ne demek istedin sen?"

Sağ kaş hafifçe inip selâmladı sağ gözü. "Sormayacağım dediğin bu muydu?"

Deccal'ın güldüğünü görünce az da olsa rahatladı Hayri. "Bu iyi hâlim." dedi. "Sen beni bir de soracağım dediğim zaman gör." Karşısındaki koltuğu gösterdi. "Hadi, gel şöyle yakınıma da..." Baktı gelmiş. Üf! Hiç bozulmamış, ürpermemiş, ödü patlamamış gibi pozlar yaparak karşı koltuğa çevirdi cephesini. "Anlat. Ne oldu?"

"Odanın hâlinden başlamamı ister misin?"

"Olabilir. Koltukları niye dövdün? Başla."

Deccal, "Çünkü koltuklar zaten ölü." diye başladı, Hayri uzun uzun anlatacak diye rahat bir pozisyon almaya çalışırken de "Aslında Kıvırcık'ı dövmek istemiştim. Bu budur." deyip sustu.

"Çok aydınlatıcı oldu." dedi Hayri. "Kıvırcık'ı dövseydin ölürdü, o yüzden koltukları dövdün. Bu mudur yani? Anlattın bitti mi?"

"Sadece oda kısmı bitti. Gece kısmına yeni geliyorum."

"Hadi gel."

Deccal geldi.

Basit görünen bir iş için Numune'ye göndermişti bu gece çocukları. O da o arada yanına Dünya'yla Kafa'yı alıp çok daha basit başka bir iş için Gazi Osman Paşa'daki bir et lokantasına gitmiş, hâlletmiş, dönüş yoluna düşmüştü. Yolda Celil arayıp da Numune'ye gittiğini söyleyince, karşılasınlar, ilgilensinler diye bu da Danyal'ı

aramıştı. "Cevap yok." Sonra Battal'ı, sonra Mirza'yı, Keçi'yi, Celayir'i, Eşref'i, Alaaddin'i; hepsini aramıştı tek tek.

"Cevap yok." dedi Hayri. Gözleri dolu dolu olmuştu. Şurasına bir şey gelmiş oturmuş, sıkıyordu boğazını. "Ölmüşler mi?"

"Hepsi." dedi Deccal. "Yedisi birden."

Hayri gözlerini kırpıştırarak adamın suratında bir damlacık duygu aradı; yoktu. Gözlerinde zaten aramayacaktın. "Keçi meçi, hepsi mi?" dedi. Sesi o kadar titrek, kırık, o kadar yabancı çıkmıştı ki, yanında biri ağlıyor sandı bir an. Kucağındaki elleri ıslanmaya başlayınca ağlayanın kim olduğunu anladı. Asıl soruyu soracaktı ama soramıyordu; öbürlerine saygısızlık gibi olacaktı. Hani onlar önemli değil, bizimkine ne oldu gibisinden.

Hayır!

Duyacağı şeyden korkuyordu. Celil ölmesindi de kim ölürse ölsündü. Burnunu çekti, baktı faydası yok, kolunu kaldırıp yeniyle silecekti, burnunun ucunda bir mendil sallandığını görünce kaptı, onunla sildi. "Söyle işte..." dedi hıçkırarak. "Soramıyorum işte. Söyle."

Deccal söyledi:

"Celil iyi."

Hayri önce boynuna atladı Deccal'ın, sonra "Affet!" diye bağırıp koltuğuna döndü, yığıldı, içine göçtü, katıla katıla ağlamaya başladı. "Kusura bakma ne olur..." diye bağırıyordu bir taraftan da, "... Özür dilerim..." diye bağırıyordu, "... Keçigile üzülmemiş gibi oldum..."

"Ben bir kişi için bu kadar paralanıyorsam bu adamın içinde ne fırtınalar kopuyordur kim bilir?" diye düşünüyordu. "Ailesi gibi olmuş yedi dostunu, yedi sıkı arkadaşını, yedi kardeşini kaybetti. Kim bilir o nasıl üzülüyordur?" O ara sakinliyor, Celil gözünün önüne geliverince yeniden dağılıyor, toparlanmak için odanın hâlini

düşünmeye çalışıyor, karnı deşilen o değilmiş kadar rahat Gıyas'ın elini bileğinden kesen o yırtıcı adamı, yüzünü bile buruşturmadan yanında oturup sohbet ede ede Mühye'den Ral'e kadar gelen o yarı ölü adamı hatırlayıp "Buna bulaşan yandı. Gitti Ankara'nın yarısı." diye düşünüyor, böyle düşünürken sakinliyor, paldır küldürlüğü, olanca densizliği, sevimli şirretliğiyle Celil aradan çıkıverince darmadağın oluyordu tekrar.

On dakika boyunca çırpındı böyle, kendi ensesine masaj yaptı, kendi burun kemerini sıktı, kendi şakaklarını ovaladı, kendi duygularıyla savaştı, gitti gitti geldi, sonunda toparlandı. "Bağışla ne olur." dedi bir kere daha. "Hepsine çok üzüldüm... de eğer bizim oğlana bir şey olsaydı..." Lâfı Celil'e yaklaştırdığı anda dudakları da titremeye başlamıştı; hemen manevra yaptı: "Ben senin kadar güçlü değilim. Duygularımı bastıramıyorum."

"Ben bastırıyor muyum?" diye sordu Deccal. "Kıvırcık'a kızmıştım; manzarayı görüyorsun."

Yok, onu demiyordu Hayri. "Yok, onu demiyorum." dedi. "Sen şu an şu kadar üzüntülüyken..."

Bir soru daha geldi: "Ben üzüntülü müyüm?"

Değil miydin yani? Hadi canım!

"Değil misin?"

"Neden olayım?"

"Bana, şaka yapıyorum de."

"Şaka yapmıyorum."

Kime soruyorduk biz? "Sen ciddisin." dedi Hayri. Başka ne diyeceğini de bilemiyordu insan. "Vallaha ciddisin."

"Bilirsin Hayri; köpeğin cezasını kurt verir, kurdun cezasını aslan. Dişi diş keser, elması elmas..."

"Bilirim." dedi Hayri. Ezberlemişti. "Hayvanın dilinden hayvan anlar, tehlikeli adamların dilinden de daha tehlikeli adamlar. Demek ki..."

Deccal devam etti: "Demek ki daha tehlikeli adamların dilinden de çok daha tehlikeli adamlar. Bu gece onlara rastlamış bizimkiler."

"Çok daha tehlikelilerine." Hayri bariz bir hayâl kırıklığıyla bakıyordu Deccal'a. "Ben senden tehlikelisi olamaz sanıyordum."

Ölü gözler Hayri'nin kızarmış gözlerini avlayıverdi.

"Belki daha bana rastlamamışlardır."

Ne kadar inandırıcıydı bu sözler. Bu adam ne kadar inandırıcıydı.

Avcı bırakmadı avını.

Hayri'nin gözleri buz kesti. O bile ölü gibi bakmış olabilirdi belki. Acayipti. Üşüyordu. Hep öyle hissetmişti ama şimdi görüyordu. Uzansan dokunulabilecekmiş ya da uzansa tuttuğu gibi seni de yanına çekebilecekmiş gibiydi bu adamdaki vahşet, elle tutulur bir şeydi sanki. Üzülmezdi bu, doğru söylüyordu; üzülemezdi çünkü. Bilmiyordu üzülmek ne. Orada, o bir çift gözbebeğinde donup kalmış da olsa bir damlacık ışık, bir yansıma, gelip geçme aradı hazır gözlerini kurtaramıyorken; bulamadı. Onun adına bu üzülmeye başladı Keçigile. Öylece gönderiyordun ve ölüyor veya öldürüyorlardı ha? Buydu yani, bu kadar basitti. Vah!

Mühye Köyüne giderkenki hâlleri geldi gözünün önüne. Bu, şoför mahallinde oturan Sermiyan'ı yiyeceğim diye uğraşırken, o, adama şoför mahallinde oturan herhangi bir adam muamelesi ediyordu; çocuklara şunu yapmış bunu yapmış, hiç. Karnını deşen Gıyas'ı bile o alıştırma odasında terk etmediği, herhangi biri gibi alıp hastaneye getirdiği geldi geçti. Film seyrediyor gibiydi. Beraber seyrediyorlar gibi. İki seyirci yan yana; biri şaşkın, hayran, kapılmış, öbürü sıkılmış artık; ona basit geliyor bu sinema hileleri; bitse de gitsek diyor.

Gözleri serbest kaldı.

Sordu:

“Peki, Kıvırcık’a niye kızdın?”

“İşini iyi yapmadı. Arkasını kovalamadı. Ve sonuçta da...”

Hayri’nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı; cümleyi tamamladı: “Hepsi öldü.” Ben olsam ağzını burnunu kırardım, sen gene iyi dayanmışsın diye düşünüyordu.

“Evet.

“Celil de ölebilirdi?”

“Kesinlikle.”

Nerde lan bu Kıvırcık diye düşünüyordu Hayri. Getirin lan şu beceriksizi bana!

Telefon çalmaya başlayınca dikkati dağıldı, elini cebine attı.

“Bu bana.” dedi Deccal, der demez de masanın başında bitti. “Söyle Uğur.” Heykel gibi dinledi. “Gelin.” Telefon yok oldu.

“Uğur da mı duymuş?” dedi Hayri masaya bakarak. Telefonun masanın üstündeki eski yerinde durduğundan emindi.

Deccal, “Sanmıyorum.” dedi karşısından.

Ne yapsan emin olamıyor, ne yapsan alışamıyordun. Olmuyordu.

Sonu hatırladım, ilki duyunca...

Abdurrahim Karakoç

Bayram, odadaki cesetlerin kaldırılmasını beklemeden çıktı paravanın arkasından. "Adrenalin." diye düşünüyordu. Ölümden dönmüş ve şu acil odasının gecelik ölüm rekorunu kırıp ölülere karışmıştık ama derdimiz doktorculuktu hâlâ. Bu da iyi bir şeydi değil mi? Çoktan ayılıp bayılırdık yoksa. Adrenalin'di yaa, başka ne olacak?

Gönül'ü enikonu örtmüş, Cemile Şerif'i nispeten daha iyi durumda bırakmıştı ama daha bir sağlama almak istedi işi; beyaz önlüklülere seslendi: "Çıkıyorum ama geri geleceğim. Buradaki hastaların durumu kritik. Paravanın o tarafına geçmiyoruz, tamam mı arkadaşlar?"

"Yürü git be!" dedi bir tanesi. Ceset torbasının ağzını çitileyerek açmaya çalışıyordu. "Fermuarını çek, fermuarını." dedi oradan biri. "Dükkân mı açık kalmış?" Birkaçı gülüştü bu sefer. "Torbanın fermuarını diyoz, akıllı."

Ne kadar banâllerdi.

Birilerini çağırıp şu kadınla kızı daha sessiz bir yere aldırması gerekiyordu. Yürüdü gitti, kendini koridora attı. Orası da beyaz önlük kaynıyordu. Berbat bir geceydi berbat. Hele şu geceyi atlatalımdı da, yarın psikolojimiz bozuldu falan deyip güzel bir rapor alırdık şöyle. Şu hastaneye bir hafta uğramasak yeterdi.

Kimi dik dik bakan, kimi görmeden gelip geçen bir dolu beyaz önlüklü polisin yanından dolanıp acil koridorunun kırık camlı, delik deşik çarpan kapılarından çıktı. Üst katlara çıkan merdivenin

başında durmuş arkası dönük iki çelik yelekli memurdan başka kimse yoktu. Hastaneyi boşalttıklarını o zaman tahmin edebildi. Polis arabalarının çakarları dış kapının camından girip dört duvar geziniyordu. Giriş katta kan gövdeyi götürürken üst kat kesin be gürültüyü deyip kapıya dayanacak değildi. Kaçmışlardı. Ya da kaçırılmış. Dış kapıya doğru yürüyüp camdan baktı. Bina buradaydı ama hastane oradaydı şimdi. Bahçede. Elleri belinde kalakaldı.

Danışma bankosuna dönüp karnını yaslayarak yükseldi, eğilip ötedeki merkezî telefonu aldı. Herhâlde iki acil hastaya el atacak birileri bulunurdu değil mi? Tek bu bloktan ibaret değildi ki. Koskoca Numune'ydi sonuçta.

"Dışarı dışarı! Kaç sefer söyleyecez?"

Döndü. "Bana mı diyorsunuz?"

O iki çelik yelekli polisten biri ona doğru geliyordu. "Yok, babama." dedi ters ters.

"Ben dokt..."

"Yürü yürü yürü."

Ciyaklamaları – İçerde hastamız var yaa – Nooluyo yaa – Amirinizin haberi var yaa – kolayca bastırıldı doğal olarak. Kendini saniyesinde kapının önünde buldu. Camekânın önünde sinek gibi bir iki hoplayıp zıpladı. "Emniyet şeridini boşalt." Oradan da sürüldü. İnsan bozuluyordu da yani. Mahcup mahcup etrafına bakınırken, kalabalığın kapıya en yakın kısmında Ramazan Şerif'i gördü. Şişmanca, gençten bir adama sarılmış ağlıyordu. Yanlarına gitti.

"Ramazan Bey?"

Ramazan Şerif Cüneyt'in tombul memelerinden kaldırdı kafasını, baktı, "Doktor?" dedi, "Bayram? Nasıl kızım? Karım nasıl?"

"Siz iyi misiniz?"

"Beni bırakın rica ederim. Ne oldu? Niye çıktınız siz?"

Bu sözlerin her biri ayrı ve hepsi toptan "Yoksa?" anlamına geliyordu. "Yok yok, korkulacak bir şey yok." dedi Bayram. "İstediğim için çıkmadım. Beni de kapı dışarı ettiler. Sizi görünce de gelip bilgi vermek istedim. İkisi de fena değil gibi şimdilik." Adamı rahatlatmak lâzımdı.

"Şimdilik mi?" Ramazan Şerif, adamı hiç rahatlatamadın Bayram der gibi bakıyordu Bayram'ın yüzüne. "Gibi mi?"

"Şey..." dedi Bayram, acil hekimliğinin de bu derdi vardı işte; herkesin hastası en hasta, herkesin acili en acil, "... ne korkalım, ne de fazla rahatlayalım. Söylemek istediğim bu."

Adam ısrarlıydı. "Açık konuşun lütfen."

Bir de bu derdi vardı acil hekimliğinin. İyi hastaya iyi derdin, işkilli işkilli bakarak bir kenara çeker, "Açık konuşun." derlerdi; kötü hastaya kötü derdin, ağzının ortasına yumruğu yerdin. "Eşiniz çok iyi bir kere. Onu söyleyeyim. Batında yaralanma yok. Sıyırmış geçmiş." dedi ortadan giderek. "Benim 'gibi' derken kastettiğim kızınızdı."

"Kızım? Sadece bayılmış demiştiniz?"

"Orası öyle. Sadece bayılmış. Haricen de sapasağlam..." diye başladı Bayram. "Yani o da iyi aslında. İyi olması lâzım. Sadece, kalbini dinlerken hoşuma gitmeyen sesler duyarmış 'gibi' hissettim..." Gibi'leri özellikle vurgulu söylüyordu. "Tabii içerideki gürültüde tamamen yanlış işitmiş de olabilirim, ama ne 'gibi' hoşuna gitmeyen sesler duyar 'gibi' oldun derseniz, ventriküler gallop veya atrial gallop 'gibi' derim. Ve bunlar iyi sesler değildir."

"Kızım nasıl? O artıkıl... kötü bir şey mi çok? Daha kesin konuşur musunuz Bayram?"

Acil hekimliğinin bir de bu derdi vardı. İyi değil derdin, çok mu kötü derlerdi. Yaa iyi değil işte derdin, kesin mi iyi değil derlerdi.

"Kesin konuşmak gerekirse, kesin bir dille kötü diyemem. Ama iyi bir şey olmadığı da kesin yani."

"Anladım..." dedi Ramazan Şerif, "Kesin olan tek şey, kesin bir şey olmadığı."

Sonra, peki ne yapacağız şimdi faslına geldiler. En çok Ramazan Şerif geldi doğal olarak. "Sizi de attılar dışarı. Ne olacak bizimkiler içeride? Bir an önce oradan alınıp adam gibi bir hastaneye götürülmeleri gerekmiyor mu?"

Acil hekimlerinin bir de bu derdi vardı. Kimse sizin hastanenizin acilini beğenmezdi. "Gelmeseydin o zaman!" da diyemezdin. İçinde kalırdı.

Ramazan Şerif Bayram'ı hırpalamayı bırakıp Cüneyt'e döndü. İlkin yalvararak bakıyordu genel müdürüne. "Siz söyleyin Cüneyt!" dedi. Sonra "Ah Turna olsaydı şimdi burda." diye hayıflanıp aşağılayarak bakmaya başladı. "Ne yapar eder sıyrılıp girerdi içeriye, kızımı da alır getirirdi karımı da. Tereyağından kıl çeker gibi hâlletlederdi o. Ama siz... Hiç. Anca oturun."

Cüneyt, "Bok hâlletlederdi o!" diye düşünüyordu. Gurur meselesi yapmıştı. "Asıl ben hâlletlederim Ramazan Bey." deyip en yakındaki polis arabasına doğru yürümeye başladı. Lacivert takım elbisesinin içinde şişman bir mebus gibi görünüyordu.

Fiilimiz bâis-i azaptır sanma,
İçtiğimiz haram bir âbdır sanma,
Sana haram olan şaraptır sanma,
Cennet ırmağından şarabımız var...
Edip Harâbî

Hayri hiç bu kadar ölü görmemişti Deccal'ı; ve hiç bu kadar soğuk. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sormaya korkuyordu insan. "Senden başlayacağım." deyiverecekmiş gibi geliyordu. Gene de, az kaldı Celil'in gümbürtüye gideceğini hatırladıkça... Ağlamayacaktı, hayır. Şu adam şurda tanrı heykeli gibi otururken, seni de ciddiye almış, duygudaş bilip çağırmış dertleşiyor, ağlayamazdın sen. Burnunu çekip ebleh bir çocuk gibi sündürdü dudaklarını, eğilip kırık sehpanın kıymıklarından birini aldı, var gücüyle karşı duvara fırlattı; bir "Attiii" deyip el çırpması eksikti. Kıymık gönülsüz gönülsüz ilerledi biraz, elli santim gitti gitmedi, yalpalaya yalpalaya bir yörünge tutturup inişe geçti, indi. Deccal'ın kafasına. "Pardon kardeşim." deyip kıymığı almak için doğruldu Hayri, buna ihtiyaç kalmadığını görünce oturdu. Seninki çoktan almış geri uzatıyordu.

"Al. Bir daha dene."

"Yok. Tamam. Sinirim geçti."

Bir Mühye'deki bağ evine gidip geliyordu Hayri'nin zihni, bir Seher'e, Berna'ya, İrfan'a. Ayakları kana batmış gibiydi; kayıp düşecekmiş gibi. Battal, Keçi, Mirza, Eşref geliyordu gözünün önüne. Kafa... Yok, Kafa değildi, Danyal, Alaaddin, Celayir. Öldüklerine inanmak ne kadar zordu. Deccal geliyor Ankara! Hazır ol! Kimse hazır olamazdı bu adama. Biz yirmi bir senedir olamamıştık. Teoman Kemâni'nin tapuları yüzünden öbür babalarla savaşı başlatacağı

gece, ah, neydi o be, yürüyen iskelet gibi çıkıp gelmişti. Antrikot görmüş kıyma makinesi kadar emin kendinden. Öfkesi sezilmiyordu bile. Jilet kadar pürüzsüz, buz kadar soğuk, ölü kadar ölü. Korkunçtu kısacası. Burda bakıyorduk da şimdi... Öf öf öf! O zaman çocukmuş be! Çekici buluyorduk bir de arkadaşı. Pezevenk Orhan bahsinde, sözde karşısına dikilip hak hukuk adalet devlet desek de, içten içe onun hep yaptığı şeyi bir kerecik olsun yapmak istediğimiz, ama dünya yansa yapamayacağımız için çekici. Güneş nereden vururs nerede duracağını, ne kadar uzayıp ne kadar kısalacağını sahibinden daha iyi bilen bir gölge kadar bilge olduğu için çekici. Hadi bir şeyler atıştıralım der kadar rahat, "Savaş başlasın." dediğinde, içimizden "Helâl koçuma!" dediğimiz için çekici. Bizim için kaç kere çakallarla yıkıştığı, kaç arkadaşını kaybettiği, kaç ölümlerden döndüğü için çekici.

Ne?

Çekici ha?

Gülerdi Hayri gülerdi.

Bir de şimdi bak'tı! Bak da çekicilik görsün'dü gözün. Mıknatıslanmış toplu iğneymiş o zamanlar, şimdi on tonluk mıknatıstı.

Çekiyordu gene Hayri'yi Deccal. On tonluk mıknatıs hikâye; uçak gemisinin kıçına bağlanmış kano gibiydi çocuk. Şehvetle gidiyordu peşinden. O nereye, bu oraya. Ve buna mâni olabilecek bir güç tanımıyordu. Gidecekti. Ölümeyse ölüme. Bu gece.

Telefon gene çalmaya başlayınca gene dağıldı. Hiç bu tarafa bakmaya gerek yoktu; doğrudan masanın o tarafa baktııı... ve evet... oradaydı arkadaş. Masa telefonu da elinde, kulağında, dudağının ucunda. "Gelsinler." diyordu. Kapattı telefonu.

Karşısındaki boş koltuğa bakarak "Kim gelsinler?" dedi Hayri.

Boş koltuk dalgalandı, doldu; "Uğur ve diğerleri." dedi ölü gözler. "İlk şûrâna katılmaya hazır mısın?"

Biz düşüncelerimizin düşüncesiyiz...

Isaac Newton

Yekûn elli beş siyah arabadan mürekkep on bir katar, altısı İvedik Caddesinden, dördü İstanbul yolundan, biri de Karşıyaka üzerinden sarkıp yolda karşılaştıkça itişip kakışarak Gülbahçe İş Takip'in önünde sağlı sollu önlü arkalı durmuştu. Rutin şeyler tekrarlandı sonra. Bilek güreştireceğim derken yolda kendi patronlarını ekip önden önden basıp gelen korumalar arasında rutin kargaşalar yaşandı, o onun kapısını açtı rutin olarak bu bunun kapısını açtı, o o yana koşturdu bu bu yana koşturdu, o gitti kendi korumalarını buldu bu gitti kendi patronunu buldu, has adamlar Azer, Akın, Ejder, Refet, Oktay, Sadri, Tamer, Kandemir ve Taşkın eskort yapmayı unutup yol boyu birbirleriyle kapışan eskortları fırçaladılar falan. Bildiğimiz şeyler. Tam kapıya doğru yol alıyorlardı ki Uğur'un aklına geliverdi: "Beyler! Taşkın! Fayrap fayrap!" Di mi? Deccal Bey hepimizi parçalardı yoksa. Demin aradıkları arabaları bir türlü bulamayan korumalar şimdi kaşla göz arasında aradıkları her bir arabayı bulup binip gazı kökleyip uzaklaştılar. "Yaa işte..." dedi Uğur övünçle, "Deccal korkusu böyle bir şey. Bak, nasıl da buluverdiler kendi eskortlarını." Melih hiç de öyle düşünmüyordu. "Hepsi yanlış arabaya doluşmuştur." dedi homur homur. Azer'e de kaçmak ne yakışmıştı yani! Bir ara konuşacaktı bunu kendisiyle. "Arkadaşlar, müsaade edin öne geçeyim." diyordu Uğur; bir taraftan da gezi rehberi gibi açıklama yapıyordu: "Şimdi kapıyı Battal açacak, hatırlıyor musunuz? Dev anası gibi bir arkadaş. Esas ismi Berat'mış ama Deccal Bey ona Battal ismini münasip görmüş. Ne hoş değil mi? İsviçre saati gibi her şey. Milim şaşmıyor. Bakın,

çalıyorum; grantuvalet, çakı gibi ve üst düzey disiplinli ve tabii battal beden Battal açıyor....” Kapıyı çaldı.

Kıvırcık açtı.

“Geçin. Ağam bekliyo.”

Melih kıs kıs güldü.

“Geçseneniz.”

Uğur duruma el koydu. “Geçelim arkadaşlar.” Yolu hatırlıyordu. Deccal Bey’in makûl bir açıklaması vardır’dı muhakkak, ama yine de sükût-u hayâle uğramıştı. Lâf yetiştirmeye devam etti: “Hatırlarsanız şimdi de hangar kadar bir yerden, balarısı gibi işleyen bir dolu adamın arasından geçip...”

Bir dolu adam falan yoktu hangarda. Bir adam bile yoktu.

“Kıde sa te?” dedi Canip arkalardan. “Yani diyorum ki nerde bunlar.”

Kıvırcık küt diye kapattı kapıyı arkalarından. Hızlı hızlı gelip öne düştü.

Melih Uğur’un yanına yanaştı; dem bu demdi. Fısıldadı: “Seninki işleri biraz boşlamış gibi geldi bana.”

“Deccal Bey mi?” Uğur da öyle düşünüyordu doğrusunu istersen, hattâ Kıvırcık’ı bir kenara çekip sormayı bile düşünüyordu. “Katiyen! Herkes boşlar, Deccal Bey boşlamaz.” Bundan şüphesi vardı gerçi. Baksana, koca bina, koruma sıfır.

Merdivenlerden çıktılar. Uğur “Aa!” dedi. Sahanlığı bıçak gibi kesen kapı ardına kadar açıktı. Melih ise “Tabii...” diye düşünüyordu, “Gevşedi tabii... İşleri bize yıktı, kendi rahat, tedbire temkine ne hacet?” Uğur’un kulağına uzattı dudağını, bir kere daha fısıldadı: “İnsan, bari şu katta sıkı durur. Kötü niyetli birileri gelse...”

Uğur’un tadı kaçmıştı. “Yürüyelim bakalım.” dedi. Yarım dakika sonra rehbersiz kalmış turist kafilesi gibi daldılar Nazlı’nın

odasına. Kıvırcık kenara çekildi, parmaklarını saçlarına daldırmaya çalıştı, olmayınca kepeklerini dökermiş gibi yaptı.

"Merhaba Nazlı Hanım... Bizim Deccal Bey'le..."

"Buyrun Abi." dedi Nazlı. Gergin görünüyordu.

Uğur Kıvırcık'a baktı kapıyı açsın da girelim diye. Kıvırcık kepek derdindeymiş gibiydi. "Kıvırcık Bey?"

"Geçin geçin." dedi Kıvırcık. "Serbes. Buyrun."

Uğur çok şaşırdı. "Biz mi yani?"

"Siz." Kıvırcık kapıyı gösterdi. "Girseneniz."

Uğur kapıya uzandı, kolu bastırıp açtı.

Pek rengine aldanma,
Felek eski felektir...
Ziya Paşa

Rahat durmayacağını, ne yapıp edip adamlarına rastlayanlara rastlayacağını biliyordu Hayri, ama hâlâ öğrenenemişti Deccal'dan; planı neymiş. Telefon işleyip duruyordu maşallah. "İlk şûrânâ katılmaya hazır mısın?" sorusundan beri bakıp duruyordu boş boş. Soru gibi de değildi ayrıca o soru, emir gibiydi. "Hayır, hazır değilim." desen, arkasından "Eşşekler gibi katılacaksın." kipi gelecekmiş gibi. Kapı açıldığında hâlâ ona bakıyordu. Daha doğru bir ifadeyle, bir saniye önce durduğu yere, karşısındaki boş koltuğa. Şimdi makam masasındaydı çünkü arkadaş.

"Aa! Hamdi Bey? Siz de mi burdaydınız?"

Hayri, Hamdi Bey de kim diye düşünerek kapıdan tarafa döndü, Uğur'u görünce bezgin bezgin kafa salladı. "Merhaba Uğur Bey." Ne şu Celâl'in yanaşmaları rütbesini doğru düzgün söyleyebilmişti yirmi bir sene boyunca, ne de şu Uğur ismini.

"Aa?" dedi Uğur tekrar. Bu sefer odanın hâlini kastediyordu. Ruhunun ve bedeninin en estetik kısmıyla etrafa saçılmış kırık döküğü işaret etti sol eliyle. "Deccal Bey?" Melih arkadan ittirip "Yürüsene Kardeş." diyene kadar işareti havada kaldı. O elini indirip kenara çekilirken Melih girdi baktı şaşırdı, Süha girdi baktı şaşırdı, Halim girdi baktı şaşırdı. Bakan şaşırıyor, kısa bir müddet kapının ağzında kalıyor, sonra ya ittirildiği ya da kendi akıl ettiği için arkadan gelen de baksın diye kenara çekilip duvarın dibine diziliyordu. Ekmel girdi baktı şaşırdı, Mazhar, Oğuzhan, Tunç girdi baktı şaşırdı, Gani girdi baktı şaşırdı, Batur girdi baktı

şaşırdı, Canip girdi "Şıto be?" dedi, ondan sonra şaşırdı, baktı kaldı. Öyle büyük bir hayret içindeydiler ki odada eşşek kadar bir müstafi polis şûrâ kültürünün şanlı raconuna çifte atıp durmasına rağmen bunu akıllarına getiremiyor, sanki onca döküntünün arasında bir başka döküntü de oymuş gibi, onun anlamsız varlığına bozulmayı hiç akıllarına getiremiyorlardı. Göz ucuyla olsun bakmıyorlardı bile hattâ. Hayri ise onlara bakıyordu bilakis. Şu ezik büzük hâllerine, kapı kenarına sıralanmalarına, pek belli olmuyordu ama muhtemelen titremelerine, kerli ferli adamlardınız, kalıbınıza sizin, geçip giden şunca zaman içinde on beş, bilemedin yirmi sefer karşılaştıkları –ve her seferinde Hamdi diye tutturan– Uğur'un, annesi evde elişi kâğıdından kesip de yapıştırmış gibi duran sol eline, Deccal İdman Yurdu gibi de giyinmişti her zamanki gibi, bakıyor bakıyor, "Âhir ömrümüzde şûrâ katılımcısı olmak da varmış." diye düşünüyordu.

Uğur'u ter basmıştı. Bizi çarpan felâket Deccal Bey'i de çarpmış olabilir miydi? Mümkün müydü böyle bir şey? Bu kudrette bir kudret var mıydı kâinatta? Sanmıyordu. Hayır'dı. Ama? Fakat? Bu hâl neydi o zaman? Neydi bu odanın hâli?

"Geçin!"

Bir an önce masanın üzerine dayalı iki koldan biri bir an sonra şûrâ masasını gösterince emir telâkki edildi. Masaya doğru tıpış tıpış hareketlendi herkes. Uğur gene her zamanki gibi tam geçerken durup dönüp Deccal'ın yanına gitti, havadaki eline elini uzattı, "Nasılsınız Deccal Bey?" deyip toka etti, öyle geçti.

Hayri Deccal'a bakıyordu şimdi. Masa telefonu elinde belirivermişti. "Kıvırcık gelsin." diyordu.

Kıvırcık saniyesinde damladı içeri. "Emret Ağam!" Morali çok bozuk görünüyordu. Grantuvaletti gene, ama o kadar pespâyeymiş hissi veriyordu ki, dikkatle bakmasan, üstüne başına çorba dökülmüş, pantolonunun dizleri yırtılmış sanırdın. Ruganlarının da arkasına basmış. Perişandı adam. Hayri biliyordu artık bunun sebebi

nedir. Önce ona acıdı, sonra da acıdığı için kendine kızdı. Bunun salaklığı yüzünden Celil gidiyordu az kalsın. Ne acıyordun! Biz de çok merhametsiz olmuştuk ha! Aslan gibi yedi arkadaşının sebebi olmuş adamcağız, içinde ne fırtınalar kopuyordu Allah bilir. Yazıklar olsun Hayri'ydi. Gene acıdı.

Şûra masası şûra masasıydı, koltuklarının hafiften sağa sola dönmüş durduğunu saymazsan derli toplu duruyordu. "Masa burada olandan nasibini almamış." diye geçirdi içinden Uğur. Sonra da kara ve kıllı sağ, narin ve nazenin sol elini kaldırarak buyur etti ekibi: "Oturalım arkadaşlar." Hislerine hâkim olacak, neler olduğunu sormayacaktı Deccal Bey'e. Anlatılması gerektiği zaman anlatırdı o. Biz hazırız demeye getirerek makam masasına çevirdi kafasını, Deccal Bey'i çoktan gelmiş de reis koltuğuna yerleşmiş görünce dağıldı. "Burada neler oldu Deccal Bey?"

Deccal sadece baktı Uğur'a, Uğur tıkandı, başını önüne eğdi. "Hay!" diye bir ses geldi o sırada kapı ağzından. Deccal hariç herkes dönüp o tarafa baktı. "Affet Ağam!" diyordu Kıvırcık. "Tutamadım. Ağzımdan kaçtı." Hayri biraz daha acıdı Kıvırcık'a. Yazıktı be! Ama eğer Celil'e bir şey olsaydıiii. Var yaaa...

"Gel Hayri."

"Ben mi?"

Hayri'yi cevaplamadı Deccal. "Kıvırcık!" dedi. "Koltuk." Sağ yanını gösteriyordu. Kıvırcık "Hemen Ağam." deyip masanın öbür başından bir koltuk kapıp bu başına koştururken Deccal şaşırmayı şimdi şimdi akıl etmeye başlayan katılımcılara döndü, zaten hep dönmüş gibiydi, "Bugün şûrâyâ Hayri yön verecek." dedi. Cam açık kalmış da cereyen yapıyormuş gibi şöyle bir esen fısıltı ve iniltilere aldırmadan devam etti: "Tanımayanlar için söylüyorum: Kardeşimdir. Ben neysem o'dur."

Hayri davete icabet etmek için daha yeni doğrulmuş, kemerini falan düzeliyordu; kalakaldı. "Ne?" diye düşünüyordu. "Ben

neysem o mudur?" Yere yatırdığı koltuğun etrafından dolaşıp curufa basmamaya özen göstererek masaya doğru ilerlemeye başladı. Düşünmeye devam ediyordu: "Âlemlerin diğer Deccal'ı ben miymişim?" Yaklaştıkça bir heyecan basıyordu. Şu şûrâyı hele bir atlatalımdı kazasız belâsız, sorup edip adamın karizmasını çizmek olmazdı şimdi, konuşacaktık bunu bu arkadaşla.

Ayakları dolana dolana gitti, Kıvırcık'ın oturması için geride tuttuğu koltuğa, Deccal'ın sağ yanına oturdu. Ee? Şimdi?

Canip sol yanındaki Tunç'a "Udivetelen!" diye fısıldadı. "Yani diyorum ki hayret!" "Dur bakalım..." diye fısıldadı Tunç "Anlarız birazdan." Uğur "Aa?" diye düşünüyordu. Deccal Bey yapıyorsa doğru yapıyordurdu ama... Aa?

Hayri, bakışlarını karşısında sağlı sollu oturmuş gözüne gözüne bakan on bir gaddar ve sol yanında kalan hepsinden gaddar adamdan kaçırmaya çalışıyor, biriyle göz göze geldiği anda oturduğu yerde sendelemiş gibi masanın kenarlarına tutunmak istiyordu. Herkes ona bakıyordu. Öbür Deccal biz olduğumuza göre? Selâm mı verse, ne etse, ne dese, meslek hayatından mı bahsetse? Kollarını koydu masanın üstüne, olmadı, geri çekip yana sarkıttı, o da olmadı, kolçaklara dayadı. Deccal bir ipucu verirdi inşallah.

"Başla Hayri." dedi Deccal. "Şûrâ senindir."

"Neye başlayayım?" dememek için zor tuttu Hayri kendini. Şûrâ bizimmiş! Sağ ol be! Ümitsiz gözlerle Uğur'a baktı. O da yüzünde apaçık bir destek ifadesiyle buna bakıyordu. "İyi çocuk." diye düşündü. Neyse de, nasıl başlanırdı ki şûrâya? Bir açılış konuşması, arkasından çalıştay komisyonları kuruyoruz falan? Ellerini pati gibi masanın kıyısına dayadığını fark edip geri indirdi, kolçakları sıkıca tuttu. Bir şey yapmayacaktı, hayır, bekleyecekti bakalım Deccal Bey ne buyuracak. Bizden buraya kadardı. Medet umarak bekledi bekledi. Tıs yok. Az daha bekledi, tekrar dönüp Uğur'a baktı, o makara sarar gibi bir işaret yaptı zarif sol eliyle, "Buyrun Hamdi Bey." dedi. "Başlayın."

"Efendim?"

"Şûrâyı başlatmanızı bekliyoruz."

"Benim mi?"

Biri pıskırdı masanın ötelerinden veya Hayri'ye öyle geldi.

"Evet, sizin." dedi Uğur. "Buyrun." Uğur anlamıştı sıkıntıyı; eğildi Hayri'ye doğru, "Konuş diyeceksiniz." diye fısıldadı. "O kadar mı?" diye fısıldadı Hayri de ona. "Evet. Deccal Bey hep öyle yapar." diye fısıldadı Uğur da ona.

Hayri döndü Uğur'a, "Konuş!" dedi.

Uğur bozuldu. Ona da Melih pıskırmış gibi geliyordu şimdi. "Ben mi Hamdi Bey?" Şu on adamın başı olarak en son bizim konuşmamız lâzım gelmez miydi? Bunu düşünemiyor muydu Hamdi Bey?

Hayri havaya girmeye başlamıştı. "Evet, siz!" dedi kararlı bir sesle. "Konuş!"

Melih şimdi pıskırmayı kesmiş de kahkahalar atıyormuş gibi geliyordu Uğur'a. Yerde debelene debelene, kasıklarını tuta tuta. Allah kahretsin'di. Medet umarak Deccal'a baktı, ama bakmasa da olurdu; o zaten ona bakıyor ve "Kardeşim ne dediyse o!" diyordu gözleriyle. Boynunu büktü. Konuşacaktı çaresiz.

"Bir..." diye başladı eski Deccal gibi, "... Taarruz altındayız... İki..." Dışından anlatıyor, içinden, "Keşke böyle böyle yapacaksınız derken Melih'i işaret etseydim Hamdi Bey'e. O zaman ondan başlardık." diye nedâmet getiriyordu... Ve madde numaralarını karıştırıyordu normal olarak.

"... Dört..."

"Beş'te kaldıydık."

"Pardon... Beş..."

Uzunca konuşmasında –birkaç defa Hayri, bir defa da dayanamayıp Kıvırcık düzeltti madde numarasını– Bu gece, biraz evvel

aralarında bir ön şûrâ yapıp aynı kanaatte birleştiklerini, öşürlerin bıçak gibi kesildiğini, şu masada oturan kardeşlerimizin duruma bakmaya gönderdiği bütün adamların ortadan kaybolduğunu, onca aramalara rağmen izlerine tozlarına rastlayamadıklarını, derken televizyonlarda, gazetelerde Yuvaköy'deki ASKİ su hattına yakın metruk bir binada çıkan yangında feci şekilde ölmüş şu kadar evsizle, kaçak göçmen de olabilirlerdi, kimlikleri tespit edilememişti, ilgili haberleri görüp duyup ölenlerin toplam sayısıyla kendi kaybolan adamlarının toplam sayısının birbirini tuttuğunu hesaplamayı akıl ettiklerini, daha doğrusu bunu sağ olsun Melih Kardeşin akıl ettiğini ve nihayet taarruz altında olduklarını anladıklarını, şûrânın bu şekilde sona erdiğini, sonradan yolda buraya gelirken Taşkın'la bu taarruzu kimin başlatmış olabileceğine kafa yorduklarında ise Taşkın'ın çok akıllıca, o yanan metruk binanın eski nizamiyesinde tertemiz, tozlanmamış bir geyşa kıyafeti bulunmuş olmasının, bu tarafa verilmiş bir mesaj, bizlere yollanmış bir mektup olabileceğini söylediğini, bunun da aklına yattığını, şöyle bir düşününce, geyşa kıyafetine bakarak düşmanın olsa olsa Çin mafyası olabileceği kanaatine..."

"Japon." diyerek araya girdi Hayri. Melih bu sefer harbiden pıskırdı. Beri yandan, Azer'den kaptığı aklı şurda satamayacağı için çok fena içi yanıyordu.

"Nasıl?"

"Geyşa kıyafeti dediniz ya. Japon giysisidir o, Çin değil."

Melih hapşırıyormuş gibi yaparak gene pıskırdı.

"Evet. Çok pardon." deyip bozuk bozuk devam etti Uğur. "Sekiz..."

Hayri bu sefer de "On bir," diyerek düzeltti.

"Pardon Hamdi Bey... Evet... On bir..." Devam etti kafası çorba. "Neticede, ben tek geleyim, fazla rahatsızlık vermeyelim demiştim,

yolda arabalarını görünce dedim arkadaşlar da geliyor, Deccal Bey'den şûrâ talep ettim. Ve on iki: Anlatacaklarım bitmiştir."

Bir suskunluk oldu sonra. Hayri bekle bekle, parmak uçlarını masanın kenarında tımbırdattığını fark edip sağ elini indirdi. Sol elini de saat reklamı yapar gibi çenesine dayamıştı, onu da indirdi. "Evet!" diye düşünüyordu; "Şimdi ne peki?" Meseleyi anlamıştık. Demek ki hepsi aynı şeyi anlatacaktı; sırayla mikrofon uzatmanın âlemi yoktu artık. Hadi kalkın mı deseydik ne deseydik?

"Evet?" dedi Uğur.

Hayri de ona dedi:

"Evet?"

"Sizi dinliyoruz da... Onu demek istedim yani." Sol eliyle sakalı gelmiş çenesini sıvazlıyor, gözleriyle de belli belirsiz sağ yanında oturan Melih'i işaret ediyordu ikinci olarak onu konuştursun diye.

"Evet evet." dedi tekrar Hayri. Masadakilerin gözü üzerindeydi. Zamana oynamaya çalışacaktı ki makam masasının üstündeki cep telefonlarından biri çalmaya başladı. Kıvırcık hemen fırladı yerinden, odayı boydan boya geçti, çalan telefonu bulup ağasına uzattı. Getirirken bakmıştı ekrana: "Celil komserim arıyo Ağam." Hayri heyecanlandı, soluna döndü.

Kıvırcık'ın uzattığı telefon bir an elinde, bir an sonra kulağında belirdi Deccal'ın; "Celil?" dedi sadece, sonra kılı tüyü kıpırdamadan bir heykel gibi dinlemeye başladı. Kıvırcık hazırolda bekliyordu.

Bir baş dürüst gitmez, her yerde yatar
Sana güvenenin ocağı batar...
Feryâdî

Çankaya Karakolunun önündeki kaldırımda, Turna sintir sintir sokulup bıyıklarını yiye yiye lâf dinlemeye başlayınca, Celil konuşmasına ara vermek zorunda kaldı. "Bana bak lan göttenbacak..." dedi, "... bi daha kulağını bu telefona uzatırsan o bıyıklarını tel tel yolarım senin." Uzaklaştığını görüp devam etti: "Yav sorma Deccal... Deccal deyince bozulmuyon de mi? Bizim patronun bi şoförü var, dilli dibek. Kapıdan kovuyon bacadan giriyo pezevenk. Kusura bakma, seni de beklettik..." Hâlâ aralarda gevelenen Turna'yı haşin bir baş işaretiyle ileride bekleşenlerin yanına gönderdi. "Dinliyosun de mi?" Bunla telefonlaşmak da ne zordu arkadaş. Hadi adam karşındayken karşında olduğunu biliyodun da, telefondayken hiç. Ufacık, hışırtı gibi bir soluk duydu. "Dinle dinle..." dedi. "Haberlerim var sana. Demin Mükerrem Bey anlattı." Mükerrem Bey'in kim olduğunu da bilmeyiversindi Deccal şimdilik. "... Japon diye biri selâm gönderir dururmuş bizim patrona. Ama hepsi o değil. Hastanede konuşmuşlar bizimkiyle ben gelmeye... Kafasını patlatan heriflerin Japon'dan selâm getirdiğini de söylemiş. Bilsen bilsen sen bilirsin o orospu çocuğunu, kimse o ibne, bu gece hastaneyi bastırtan da o anasını siktiminin evlâdı işte. Japon... Tanıyo musun?" Kısa bir süre cevap bekledi. "Neyse. Yarım saate ordayız biz. Görüşürüz." Kapattı, ama son anda Deccal bir şey söylermiş gibi gelmişti, yeniden aradı. "Bi şey mi dedindi Kardeş? Kapatıverdim de." Kısa bir hışırtının ardından "Siz kim?" dedi Deccal. "Nasıl biz kim? Haa... Kimle mi geliyosun diyosun? ... şey yaa... yabancı değil. Zeki Zeki. Bizim eski karakolun

amiri. İyi çocuk." Gene kapattı, gözlerini kısıp otuz saniye kadar sövdü kendine. Güya gidinceye kadar belli etmeyecektik kuyruğumuza polis taktığımızı. Şimdi ister misin açtırtmasın kapıyı? Üff! Tekrar aradı mecbur. "Aloo, Kardeeş, mecburcu oldum da getiriyorum Zeki'yi yani. Mahzuru yoktu de mi?" Yeni bir hışırtı beklerken cevap aldı: "Yok." Kapat düğmesine bastı... da... Yav, arkadaş, amma ayıydık biz! O kadar adamı vuruldu bunun şimdi de mi? Kaçı sağ, kaçı ağır, kaçı sizlere ömür, gözümüzün önünde tek tek toplayıp istifledilerdi sedyelere, insan bi sorardı. Tekrar aradı. "Kardeeş... Nasıl senin adamların durumu? Kayıp falan Allah etmeye?" Son nefes gibi geldi cevap: "Hepsi öldü. Yedisi de." Kapattı mı kapatmadı mı bilemedi Celil, telefonu tuttuğu gibi cebine attı. Nasıl fena olmuştu şimdi. Baktı Turna görünürde yok, sağa baktı yok, sola baktı, domalmış ayakkabısını bağlar gibi yapıyor, bunu dinliyordu; bastı tekmeyi ardına.

"Ben sana ne dedim lan!"

"Müdürüm Müdürüm!"

"Seni de sikerim şimdi müdürünü de sikerim. Siktir!" Ramazan Bey nesini seviyodu şu çakalın Allah aşkına?

Tartmış kudret kılıcın, çalmış nefsin boynuna
Nefsini tepelemiş, elleri kan içinde...
Yûnus Emre

İlk aramada ne kafa sallamıştı Deccal, ne onaylamış, ne sormuş ne de cevap vermişti. Sadece duruyordu, dinlediğinden bile şüphe ederdiniz. Hattâ hava bile soğur gibi olmuştu. Masa şöyle bir ürpermiş, Melih ellerini ovuşturarak sağ yanındaki Süha'ya mırıldanmıştı: "Birimizin telefonu çalsa kıyamet kopar, beyefendi çalar saat gibi öttürüyor. Olmaz yani. Bizim de bir şeyimiz var." Süha'yı da soğuk soğuk ter basmıştı birden. "Neyse kardeş." demişti fısır fısır. "Bir an evvel bitsin de gidelim. Soğudu mu burası yaa?" Kıvırcık az kalsın dayanamayıp "Şşş. Susun." diyecekti. Kafasının içi saçlarından beterdi; karman çorman. Hem diyordu ki "Bütün kabahat bende," hem Battal'ı Mirza'yı anıp anıp diyordu ki "Ülen, niye ardınızı önünüzü kollamazsınız arkadaş? Niye bi dikkat etmezsiniz? Ülen, koskoca Battal! Ülen," hem diyordu ki "Ah Ağam bana bi bıraksa aşağıdaki çakalı," hem diyordu ki "Çakalın ne kabahati var Kıvırcık? Çakal çakal işte. Sen kurt olabileydin o çakal olamazdı," hem diyordu ki "Ah Ağam. Bin sene televizyon dinlet, gık dersem namussuzum. Cezasız koma beni kurban olurum." Yumak yumaktı Kıvırcık, düğüm düğümdü. Telefonu burnunun ucunda görünce irkilmişti. Ağa konuştu bittiydi demek. Masaya geri götürmek için almış, geri götürürken bir daha çalmaya başlayınca bir daha geri dönmüş, "Gene Celil komserim Ağam." deyip bir daha uzatmıştı telefonu.

Melih, heyecan ve hevesten yanaklarını çiğniyordu. Şurdan reis olarak çıkma ihtimâlimiz vardı ve ne yapıp yapıp şu Hayri'nin son

sözü bize bırakmasını temin etmemiz lâzımdı. Ortam biraz daha soğumuş gibi geliyordu şimdi. Telefonu kulağında buz kesmiş, ölü gibi dinleyen Deccal'a büzülerek bakmıştı. Of of of of. O neydi o, nasıl bir duruştu öyle? Biz telefonda konuşurken elimizle kolumuzla adres tarif ederdik; bir telin de mi oynamazdı senin? "Siz kim?" demişti o sırada Deccal. Ama dudakları da oynamamıştı; yeminle. O da buna bakıyormuş gibi gelince hemen eğmişti başını. Sonra telefonu Kıvırcık'a uzatmış, sanki hiç konuşmamış, telefonu hiç eline almamış gibi olmuştu. Yani insan... Evet... Babamızın katiliydi, bir intikam alacağımız vardı sözde, nefret etmesine ediyorduk, evet de, yani ne bileyim'di, sayasımız, Uğur gibi –Kuşboklu, pis, çocuk kılıklı, hımbıl bok!– önünde eğilesimiz de geliyordu.

Kıvırcık elinde telefonla dönmüş, bir kere daha masaya giderken bir kere daha çalmıştı telefon. Seri bir topuk dönüşüyle çark etmiş, ekrana bakmış, "Gene Celil Komserim." deyip ağasına uzatmıştı.

Canip çenesinin altından "Güleceğim geldi valla." diye fısıldamıştı Tunç'a. Tersten tercüme etmişti sonra: "Yani diyorum ki simyak se."

Telefona "Yok." deyip Kıvırcık'ın eline tutuşturmuştu Deccal.

Kıvırcık, ne olur ne olmaz, gene çalar diye ekseni etrafında azıcık oyalana oyalana dönmüş, hakikâten de gene çalınca turunu tamamlayıp ağaya geri uzatarak "Gene." demişti kısaca.

Bu defa telefona "Hepsi öldü! Yedisi de!" demişti Deccal.

Ve Kıvırcık durduğu yerde bayrak direği gibi şöyle bir gitmiş gelmiş, oda biraz daha soğumuştu.

Hayri ensesini ovuşturdu. Ne oluyordu? Niye arayıp duruyordu Celil? Gene mi sıkıntıya girmişti başı? Bunların önünde sorsa olur muydu ki?

"Kim öldü?" diye sordu o sırada Uğur, masadakiler kaşla gözle ikaz edince yediği haltı anladı, ölü gözler gözlerine odaklanınca

biraz daha anladı, ufalabildiği kadar ufalıp "Pardon Deccal Bey." dedi. "Ağzımdan kaçtı."

Melih'in içinin yağları eriyordu. Ne biçim geçirecekti şimdi buna Deccal!

Ama geçirmedi.

"Bu gece yedi arkadaşım öldü..." dedi ölümcül bir hışırtıyla. Kıvırcık, elinde telefon, yalpalaya yalpalaya makam masasına doğru uzaklaştı, bıraktı telefonu, iki avucunun içini masaya dayayıp derin derin soludu, iç çekti.

Uğur "Aa!" derken diğerleri "Mekânları cennet olsun." falan gibi taziye sözleri mırıldandılar, başlarını dertli dertli sallayıp tek kaşlarını kaldırdılar falan. Ekmel unutup tespihini çıkarmak için elini cebine attı; Halim alttan tuttu bunun bileğini, "Aman Kardeş!" diye fısıldadı. "Zaten sinirli. Aman ha!" Ekmel bacağını kaşırmış gibi yaparken "Sağ ol Kardeş." diye fısıldadı.

Herkesin sesi kısıldı, kesildi ağır ağır. Taziyeler, kafa sallamalar, kaş kaldırmalar dindi, yoğun, buz gibi bir sessizlik çöktü şûrâ masasına. Bundan daha büyük bir sessizlik olamazdı. Nefes alan bile yoktu. Olsaydı, nefes buğusu da olurdu. Çünkü bundan daha soğuk bir oda da olamazdı.

"Japon!" dedi Deccal usulca. Şimdi dönmüş Hayri'ye bakıyordu; sadece Hayri'ye. "Bize selâm göndermiş."

Hayri zehir gibi çocuktu; havada donup kalan "Japon" kelimesine düşünceli düşünceli baktı beş saniye kadar, "Bağlantı var o zaman." dedi.

Şûrâ katılımcıları bakışmaya başladılar birbirleriyle. "Kim? Ha? Ne? Ne olmuş?" diye soruyordu gözleri.

Arı peteğinde ağulu bal var,
Kaçıp kurtulmaya ne yön ne yol var...
Abdurrahim Karakoç

Ee, insanoğlu kuş misâliydi işte. İki saat önce nerdeydiiin, şimdi nerde.

Nerdeydi sahi?

Neresiydi burası?

O sığırcık yuvası saçlı adam kimdi? Sahiden de yakası ceketinin yakasını deve tabanı gibi örtmüş bembeyaz bir gömlek mi vardı üstünde? Yoksa biz mi uyduruyorduk mal yokluğunda?

İyi hissetmiyordu Âsaf. Yediği dayaktan değil. Sevinmeleri, zevklenmeleri, gülüşleri, zıp zıp zıplamaları, hop hop hoplamaları, dansları, şarkıları, coşkunlukları, tavanlar alçak gelinceye kadar yükselmeleri, neşeden başını alıp alıp gitmeleri, her şeye, her bir kıpırtıya karşı muazzam uyanıklık anları, her bir ayrıntının farkında olmaları, sular seller gibi konuşmaları, hiç dili sürçmeden bu sıra şu sıra o sıra o sıra o sıra gelsin, a be kuru dayı ne kuru sarı darı bu darı deyi deyivermeleri, ağlama-gülme nöbetleri, dünyanın en mikrop adamıyla –Japon'la– bile duygudaşlıkları, duyarlılıkları, büyüklenmeleri, çocuklaşmaları, zehir zemberek zihin akışları, ölümsüz ereksiyonları, hepsi, bütün o güzellikler kuş olup uçmuş da beş sene geride kalmış gibiydi. Kafasını, saçlarını yola yola kaşıdı, sonra üstünü başını tekrar, bu defa daha bir delice, yırtına yırtına, paralana paralana aramaya başladı.

İki damla toz lâzımdı, iki damlacık. Çok şey mi istiyorduk? Şurda bir köşeye zulalamış olamaz mıydık?

Düğmelerinin bir kısmı buraya getirilirken dökülmüş, bir kısmını da kendi üstünü ararken kendi dökmüştü.

Kötüydü be.

Yorgundu. Sanki amına koyayım bin yaşındaymış. Adaleleri çekiliyor, çenesi zangırdıyor, eli ayağı titriyor, dişleri kamaşıyor, canı çekiliyor, kalbi çırpınıyor, eti kemiğinden ayrılıyor, iç organları ip ip sökülüyordu.

Fenaydı.

Uyuyup uyuyup uyanıyordu; bir hoştu. Korktuğundan da değil, hayır. Orasını burasını keseceklerdi şimdi, birkaç kemiğini kıracak, tırnaklarını, dişlerini falan sökecek, lâf almaktan ümidi kesince de çekip vuracaklardı; bitecekti. Rutin şeyler.

Konuşturamayacaktınız lan bizi!

Ha hayt...

Da kimdi bu herifler? Düşün düşün, ı ıh. Kafayı da toparlayamıyordun ki iki fırt çekmeyince, salak gibi oluyordun.

İki damla yaa, iki damla!

Odanın ışığı artmış gibi oldu birden. Şakakları da zonkluyordu görüyor musun? Canı bir şey çekiyordu, yok toz ayrı, onu zaten çekiyordu da, bu sefer başka bir şey...

Hah!

Tatlı tatlı! Sanki şurda bir tepsi baklava olsa şimdi...

Terlemeye başladı, sonra titremeye. Üşüyor muydu dersen, katiyen. Yanıyordu yanıyordu. Midesi ağzına gelince kendini bir köşeye dar atıp öğürdü. Sırf safra.

En son ne zaman iki lokma yediydi ki?

Doğruldu. Gözü mü seğiriyordu, ona mı öyle geliyordu? Sağ yanağı yukarı aşağı atmaya başlayınca "Lan?" dedi, omuz başlarını oynattı, dudağını çektirdi, burun deliklerini açıp açıp kapattı

selektör yapar gibi. Başı da tutuyordu ağır ağır. Gözleri acıdı. Bu ne çok ışıktı, ne lüzûm vardı bu kadar? Hep israf!

Öff!

Şu kuş yuvası kafa gelseydi de ne olacaksa olsaydı. Ölseydi de kurtulsaydı.

Ama yaşamak istiyordu yaa! Konuşsa mıydı acaba? Her şeyi anlatsa?

Pantolonunun önünde anlamsız bir sertlik hissetti, hoş geldin ereksiyon, –"Uslu dur kerata!"– aklına harika bir plan geldi, kıkır kıkır gülmeye başladı.

Sen durur musun sakince yanımda
Bekler misin yeniden başlamamı?
Aslı Sarıoğlu

Celil, ekibi Numune Hastanesine geri postalamış, "Yolu sana tarif edene kadar kendim kullanırım daha iyi. Kaçıl." deyip biraz da abilik forsunu kullanıp karakolun makam arabasının direksiyonuna geçmişti. Bizim bi tane kötü kara reno'muz vardı'ydı zamanında, siz cıncık gibi ford'un sefasını sürün'dü bakalım. Sinirliydi ama ondan değil. Götünü tuta tuta "İlle de direksiyona ben geçecem. Bizim şirketin arabası. İzinsiz aldığını bi duyarsa Ramazan Bey çok kızar." deyip bizimmiş havası yaptığımız arabayı zor şer kapan Turna'ya ayrı sövüyordu içinden, "Hemen eve dönüyosun." dediği hâlde "Dönemem. Benim de hastaneye gitmem lâzım." diye tutturup Zeki'nin yanında itibârını iki paralık eden İrfan'a ayrı. Üstüne de gidemiyodun, hastaydı çocuk. Alkolink miydi manyalink miydi neydi.

Bastı gaza.

"Biraz hızlı kullanmıyor musun Abi?"

Parlayıverdi. "Ne yapaydım? Boş yolda otuz'la mı gideydim?" İnşallah uzatmazdı bu çocuk şimdi.

Çocuk uzattı: "Bak... Nasıl olsa yanımda emniyet amiri var, silahların gölgesinde istediğim gibi basarım diyorsan..."

"Öf yaa!" dedi Celil. Hakkaten öf'tü yani. Çekti ayağını gazdan. "Tamam, yavaşladık." İnsan kendisiyle tartışamıyordu. "Beğendin mi?" Bunun hanımı da bıyıklı çıksın mı'ydı sana?

"Bak ne güzel işte." dedi Zeki. Nedense kendine çok benzetiyordu bu adamı. İnanmıştı ona, ısınmıştı. "Başımızı belâya sokmuyoruzdur inşallah." Korkuyordu da bir taraftan. Neye bulaştığını bilmiyordu. "... Ne de olsa devlet memur..."

"Sokmazsıın. Mafyacıylan elense çekişilir mi diye biz de çok üç buçuk attıydık zamanında. Alışıyo insan. Deccal senin bildiğin mafyacılardan değil zaten. Korkma."

"Yok canım... Hani bir gören olur diye yani. Yoksa korktuğumdan değil."

Dışından "Hı hı, tabii." derken içinden de "Bok değil!" diye geçirdi Celil. Dübürün yedi düvele öpücük atıyodu şimdi. Kendimizden biliyoduk aslanım.

Zeki yan döndü hafiften.

"Anlatsana biraz Abi."

"Valla iyi mi ettim kötü mü ettim bilmiyorum ama ne biliyosam anlattım. Al sana yemin. Patronun sopalandığını duyunca atladığım gibi arabaya..."

Orasını anlamıştık Abicim; Deccal'ı diyorduk anlat diye. Nasıl bir adamdı? Nasıl yani bizim bildiğimiz mafyalardan değildi? Onu soruyorduk. Ne yapıyordu? Hayır işi mi işliyordu Kobe Mafyası gibi? Ne özelliği vardı da senin gibi bir abimizi dost edebilmişti kendine? Yani şöyle bakınca, ki yanlış anlama, gerçekten de öyle düşünüyorduk, o taraklarda bezi olmayan bir abimize benziyordun; nasıl olmuştu da o kadar yakınına...

"Yakını ne aslanım? Herifin içine bile girdim lan."

"Hı?"

"Hem de iki sefer. Dibine kadar."

Her türlü yanlış anlamaya müsait bir girizgâh yaptığının farkındaydı tabii Celil; o da olsa onu yanlış anlardı. Başladı anlatmaya:

"Yirmi bir sene önceydi... Bizim Hayri diye bi saftoroz var..."

Ahlâka boyun eğmek hiç ahlâkî değildir...

Nietzche

Hayri şûrâyı mûrâyı unutmuştu. Sağ yanını masaya dönmüş, oturduğu yerde umreye gidip gidip geliyor gibi dalgalanan Deccal'ı izliyordu birkaç dakikadır. Hakikâten de gidip geliyordu bir bakıma. Sanki perde ha açıldı ha açılacak, hafiften kıpırdanıyor, seyirciler nefeslerini tutmuş primadonnanın görünmesini bekliyorlarmış. Bir senin benim bildiğimiz adam oluyordu, dost, kardeş, sağ kaşıyla kahkahalar atan, ölmüş de tatlı tatlı dirilip gelmiş yüzüne baksan, bir bilse bilse itin çakalın, televizyon dinlettirirken Kıvırcık'ın falan bildiği, ölmüş de hortlayıp çürümüş elini topraktan uzatıp seni de cehenneme çekmeye çalışan adam. Bir gaddar – bir müşfik, bir duygusuz – bir empat. Bir dalgalanıyor, o zaman hah diyorduk, geldi Azrail, aksiyon başlıyor, bir kaya gibi donup kalıyordu, o zaman da yok yok diyorduk, daha düşünüyor. Ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Bir görünüyor, bir kayboluyordu sanki.

Bakıyordu Hayri. Tek o değil, onun aynı anda herkese bakmadığı ender zamanlardan birinde olduğunu fark eden kim varsa bakıyordu. Yani herkes.

Bakalım hangi ikramiyede duracaktı bu çarkıfelek?

Ayakta belirdi birden. "Celil arayıncaya kadar..." dedi mafyacı yavrularını buza keserek; "... sizin kayıplarınızla bizim kayıplarımız arasında bir bağlantı olduğunu bilmiyordum..." Sustu, dondu, dondurdu, devam etti: "Japon!" Şimdi gitmiş masasında oturuyordu. "Sen devam et." dedi Hayri'ye, tekrar dondu.

Hayri boş bulunmuştu. "Ha?" dedi Deccal'a bakarak. "Haa..." dedi sonra, masaya döndü yüzünü. "Evet. Japon... Arkadaşlarınızı yaktıkları binanın nizamiyesindeki şu elbise... Celil'in telefonu ve bize selâm gönderen şu Japon. Gördünüz mü bağlantıyı?"

"Anladım!" dedi Melih. Deccal'ın gözüne girme zamanı gelmişti. "Kawasakiler." Göğsünü gururla kabarttı.

"O ne yaa?" dedi Hayri.

Uğur Melih'in ne yapmaya çalıştığını anlamamıştı ama kawasaki'nin ne olduğunu biliyordu. Açıklama getirdi: "Bir motosiklet markası Hamdi Bey."

Hayri "Ee, yani?" derken Melih üstten bir bakış attı Uğur'a, Hayri'ye döndü. "Motosiklet markası olabilir..." dedi. "Ben Japon mafyasından bahsediyorum meşhur. Var ya hani, her taraflarına dövme yaptırıyorlar falan. Kawasakiler işte."

Hayri, "Allah'ın salağı!" diye geçirdi içinden. "O sizin bahsini ettiğiniz adamlara Yakuza denir ve bunun benim kurduğum bağlantıyla hiçbir alâkası yok." Ne salak adamdı bu yaa? "Neydi sizin isim?" İleride Deccal falan olursak unutup da iş miş vermemek lâzımdı buna.

Melih başını eğip ufaldıkça ufalırken Uğur buna da açıklık getirdi: "Arkadaşın adı Melih. Siz devam edin Hamdi Bey."

Hayri omuz silkti. Hepsi mi salaktı acaba bunların? "Bu kadar." dedi. "Adamlarınızı yaktıran kişi, oraya geyşa kıyafeti bıraktırarak imzasını atmış. Bu gece bizim arkadaşlarımızı vurduran kişi de selâm göndermiş." Deccal'a döndü. "Herhâlde Japon'un selâmı var demiştir Celil..." dedi. "Değil mi?"

Deccal "Aynen!" dedi, Melih kawasaki'den bahsettiğinden beri aşağıda duran sağ kaşını yerine çekip tekrar dondu.

"Kimmiş peki?" diyordu şimdi Uğur. "Japonya'dan mı gelmiş? Tanıyor musunuz siz Hamdi Bey?"

Hayri gülmesini bastırarak döndü masaya, Uğur'a baktı, "Düşmanınızın adı Japon." dedi. Ayıp etmiş gibi bir hisse kapılmıştı, düzeltti: "Düşmanımızın... Kimdir, necidir, ne yer, ne içer, nerde yaşar, onu siz bileceksiniz artık."

Bütün başlar Deccal'a döndü. Buz gibi duruyordu o şimdi. "Birazdan bileceğiz hepimiz." dedi. "Celil, adamlarımın canını alan sürünün başındaki çakalı yakalamıştı; onu buraya getirdim. Sorarız, söyler."

"Ya söylemezse?" dedi Hayri. "Sen söyletemezsen bana bırak, ben söyletmesini bilirim." diye düşünüyordu.

Ölü gözler bir pençe daha attı Hayri'nin gözlerine. "Söyleyecek." dedi.

Hayri, bana böyle baksan ben de söylerim diye düşündü.

Herkes öyle düşünüyordu.

"Kıvırcık!"

"Emret Ağam."

"Misafirimiz gelsin."

"Sen nasıl dersen Ağam!"

Kıvırcık kapıdan çıkarken "Koito gost?" diye fısıldıyordu Canip Tunç'a. "Yani diyorum ki misafir mi gelmiş? Kimmiş?"

Gene dost bağına girdin mi bülbül?..

İrşâdî Baba

Ramazan Şerif, yanı sıra sırma ay yıldızlı bir polisle gelen Cüneyt'e minnetle baktı. "Acilde hastası olan siz misiniz?" dedi Ayberk. Ramazan Şerif iç çekti. "Evet." Bayram da karıştı lâfa: "Ben de doktoruyum hastaların. Birini kardiyolojiye birini cerrahiye sevk edeyim diye çıktım, bir daha içeri almadılar." Ayberk elini şapkasının altına sokup kafasını kaşıyarak "Hani bir hastaydı?" diye payladı Cüneyt'i. Ramazan Şerif paylamaktan çok öte duygularla bakıyordu genel müdürüne. "Hangisini gözden çıkarttınız Cüneyt?" dedi. Az önceki minnetinden eser kalmamıştı. Cüneyt Ayberk'e döndü; "Biri kaza kurşunuyla vurulmuştu, biri de hasta yatıyordu. Çaresizlikten dilim dönmemiş. Afedersiniz." dedi. "Neyse artık..." dedi Ayberk. O kadar da anlardık hâlden. "Alamazlar kimseyi içeri. Yasak." Kimsenin sızlanmasına meydan vermeden devam etti: "Bekleyin, ben dışarı çıkarttırayım. Sonrası size kalmış." O dönüp uzaklaşırken yeniden minnetle çarptı Ramazan Şerif'in kalbi; boynuna atlayıp Cüneyt'i öpmemek için zor tuttu kendini.

"Ne dediniz adama Cüneyt?"

"Durumu izah ettim Ramazan Bey. Ne diyeyim?"

"Eh! İyi o zaman." Da, deminden beri biz de durumu izah etmeye çalışıyorduk, hiç takan yoktu maşallah. Sizin ayrıcalığınız neydi yani? "Tanıyor muydunuz kendisini?"

"Yoo. Baktım omzunda ay yıldız may mıldız var..."

"Allah Allah..." dedi Ramazan Şerif. Hem kıskanmış hem içerlemişti. Baksanıza, diye düşünüyordu, gene yarım iş yapmış zaten

beceriksiz çocuk. Biz müdahale etmesek Cemile'yi çıkarttırıp Gönül'ü içeride bıraktırtacaktı. Belki tam tersi. Bir iş yaptınızdı madem, adam gibi yapın'dı. Ah Turna olacaktı ki şurda...

"Ramazan Bey?"

"Turna?" Allah'ım, bu gece ne dilersek oluyordu. İşte Mükerrem de gelmişti. Kısaca kucaklaştı onunla... ve şu çarpık çocukcağızla öbür çocuk.

"Gönül nasıl?"

Ramazan Şerif "Sana ne oluyor be?" der gibi baktı İrfan'a. "Bekliyoruz." dedi Mükerrem'e dönüp. "Hepimizi dışarı attılar, Cemile'yle kız içeride." Cüneyt'e ikircikli ikircikli baktı. "Getireceklerdi sözde ama?.."

"Getirirler Ramazan Bey. Sabır." Bir şeyimizden de memnun ol be adam! Bir şeyimizi de takdir et be! "Daha yeni gitti o deminki arkadaş."

Mükerrem Bayram'a dönüp Cemile'yle Gönül'ün durumunu sorarken Cüneyt'in telefonu çalmaya başladı. Metin Şentürk, *Sensizlik Kalbe Zararlı, Seni Sevmeye Kararlı* diye çınlatıyordu ortalığı. Cüneyt pür telaş ne oluyor – kim arıyor bakıncaya kadar *Ellerin Yarama Değdi, Rica Etsem Sarar Mı?* kısmını da çınlattı. Turna bu fırsatı kaçıramazdı. Ramazan Şerif'in duyacağı bir şiddette, "Tam da sırasıydı!" diye bıdırdandı. Hemen gaza gelip "Rica ederim açın şunu ya da susturun Cüneyt!" diye parladı Ramazan Şerif. "Efendim, Celil Bey arıyor... Açayım izninizle... Belki..."

"Açın efendim, açın. Ne yapacaksanız yapın."

Sensizliiik...

Cüneyt kızarıp bozararak açtı. "Alo?" İlk fırsatta bu melodiyi değiştirecekti. Aytül kaç sefer söylemişti, ah benim eşek kafam'dı! "Efendim Celil Bey?"

"Senin telefonunu Veysel'e verdim." diyordu Celil karşıdan. "Bilmediğin numara ararsa aç." Acelesi varmış, hemen kapatacakmış gibiydi.

"Veysel kim Celil Bey?" Ramazan Bey'in yanında Celil Abi'ye Celil Bey demek zorundaydın, abi diyemiyordun.

Celil hızlı hızlı "Doktor doktor." dedi. "Gelip alacak şimdi herkesi. Yalnız, bak baştan söylüyorum, bağırsak mağırsak yok bende. Sen de Veysel'e söyle. Kapatıyorum." Kapattı.

"Ne diyomuş?" Turna'ydı. Hem Cüneyt'e kıl kıl bakıp duran Ramazan Şerif'in hislerine tercüman oluyormuş gibi poz kesiyor, hem de kaç saattir bunu itin götüne sokup sokup çıkaran Celil'den hıncını almak için iz sürüyordu.

"Sana ne?" dedi Cüneyt. "Sen ne karışıyorsun her lâfa?"

Mükerrem "Sakin ol..." derken Ramazan Şerif patladı: "Söylesenize Cüneyt. Ne dedi Celil?"

Cüneyt tam söyleyecekti, az önceki komiser veya baş komiser, bilemiyorduk bunların rütbelerini, yanlarında bitti. "Gelin. Hastalarınızı getiriyorlar." dedi. "Hemen İbni Sina'ya geçiverin bence. Şurası. Dolaştırmayın fazla."

Kafile Ayberk'in peşine düştü; en önde Turna, onun arkasında İrfan, Ramazan Şerif'le Mükerrem Zemherir Namal az arkada kol kola, Orkun onların arkasında, en geride de Cüneyt'le Bayram. "Şuna bak!" diyordu Cüneyt, "Önden önden nasıl kaptırdı gidiyor. Pis yılışık."

Bayram da gıcık kapmıştı Turna'ya.

"Şu ağzı yerine bıyığıyla konuşan nanik mi?"

"Nanik?"

"Cüce diyorum."

"Evet. Başka kim olacak."

Şeridin önündelerdi şimdi. Hepsi yan yana sıralandı. "Bekleyin." dedi baş komiser. Beklediler. Az sonra beyaz önlüklü iki polis, iki sedyeyi ite ite çıktı dışarı. Ramazan Şerif hamle etti, Ayberk telsiziyle göğsüne dokunup "Bekleyin." dedi tekrar. Sedyeler rampadan indi, Gönül'ün örtüsü üstündeydi, Cemile'nin de. Cemile Gönül'e bakıyordu başını çevirmiş, Gönül uyuyor gibiydi. Polisler güvenlik şeridinin gerisinde durunca Ayberk telsizin anteniyle şeridi kaldırdı, "Geç." dedi, geçtiler. Ramazan Şerif hıçkırdı, bir eliyle baygın kızına uzandı, elinin tersiyle kelebek sever gibi dokundu yanağına, "Kızım!" dedi, bir eliyle yaralı karısına uzandı, "Çabuk çek elini Ramazan!" Mükerrem, elini arkadaşının omzuna koydu. "Ramazan, bırak da doktor bir baksın." Bayram bakıyordu zaten. Ama sadece bakıyordu; stetoskopunu içeride bırakmıştı. Cemile'nin yanağına dokundu, "İyisiniz." dedi, "Acıyor mu yaranız?" Cemile Şerif, "Çok değil." dedi gözünü Gönül'den ayırmadan. "Benden bu kadar." dedi o sırada Ayberk. "Hadi götürün bir an evvel nereye götüreceksiniz. Şurayı bi açın." Sedyelerin başucu tutamaklarında Turna'yla Cüneyt kısa bir süre itişip kakıştılar, Cüneyt'e Gönül düştü, Turna'ya Cemile Şerif. Ramazan Şerif ağlaya ağlaya, Mükerrem Zemherir Namal gözlerini silip burnunu çeke çeke, Bayram örtünün altından Gönül'ün bileğini araya araya gerilemeye başladılar. Çok dramatik bir sahneydi; Metin Şentürk yeniden çağıldamaya başlayıncaya kadar:

Sensizlik Kalbe Zararlı,

Seni Sevmeye Kararlı,

Ellerin Yarama Değdi,

Rica Etsem Sarar Mı?

Hıçkırıklar arasında "Bu gece ne oluyor size Cüneyt?" diye bağırdı Ramazan Şerif. "Beni deli etmeye mi çalışıyorsunuz?"

Cüneyt Metin Şentürk'ün sesini keseceğim diye uğraşırken tutamağı İrfan'a kaptırmıştı; sedyenin yanında yürümeye başladı, baktı ki bilinmeyen numara, "Veysel Bey arıyor olsa gerek." deyip açtı.

Kimsenin umurunda değildi Veysel Bey kim, oysa Cüneyt'in umurunda olmaya başlamıştı bile.

"Cüneyt? Nerdesin aslanım?"

"Siz Veysel Bey misiniz?"

"Bey ne lan, bey ne?"

"Efendim?"

"Uzatma. Ben ben olmasam adını nerden bilecem. Nerdesin? Ambulansı sokmuyolar amına koduklarım."

"Acil kapısından uzaklaşıyoruz şu an. Siz nerdes..."

"Şu iki sedyenin başındakiler siz misiniz?"

"Evet evet."

Pat diye kapandı telefon. "Kimmiş gene?" dedi Turna. Cüneyt'in ağzı yanmıştı, bir Ramazan Şerif zılgıtı daha çekemezdi şimdi. "Veysel Bey." dedi ortaya. "Celil Bey'in yönlendirdiği doktor. Ambulansla gelmiş de..."

"Cüneyt hanginiz?"

Cüneyt döndü, sarışın, ellilerinde gösteren adama baktı.

"Veysel Bey?"

"Bey ne lan? Bey ne?" Cüneyt'i kısaca süzdü Veysel. "Bayağı balina kasaymışın sen de. Celil diyeydi daha kolay bulurduk." Sedyelerin ortasına geçti. "Bu ikisini mi götürüyoz?" Dünyayı sildi attı o andan itibaren; "Veyseel. Ben de burdayıım." diye seslenen koskoca İrfan'ı bile fark etmedi. "Hasta lan bu kız. Çok hasta. Çabuk çabuk." Sedyenin ayakucuna geçip İrfan'a bindirdi, aldı elinden tutamağı, kuvvetle ittirmeye başladı. Turna Cemile Şerif'i ite ite düştü peşine. "Bi de bu var." diye sesleniyordu bir taraftan. Koşarayak "Onu boşver." dedi Veysel. "İyi o." Ramazan Şerif tökezledi. "Nasıl boşver efendim? Yaralandı yaralandı." Veysel umursamadı, "Kızımı nereye götürüyorsunuz Veysel?" diye

bağırdı, Veysel umursamadı, İrfan hoplaya zıplaya yetişmeye çalışırken "Veysel. Yavaş." diye seslendi, Veysel umursamadı, Bayram yanı sıra koşturmaya başlayıp ben doktorum dedi, Veysel umursamadı, Mükerrem Zemherir Namal müdahale etmek istedi, Veysel umursamadı, Ramazan Şerif bu sefer daha yüksek sesle "Siz benim karımı nasıl boşverirsiniz?" diye bağırdı, Veysel gene umursamadı; ameliyathaneye yaralı yetiştirir gibi tam gaz taktı bunları peşine, yardı attı kalabalığı, Numune'nin önündeki kaldırıma çıktı, sola döndü, yokuş aşağı koşarken sedyenin kontrolünü kaybetti, umursadı:

"Tutun lan tutun, kaçıyo."

Allah'tan Bayram tam yanındaydı, yakaladı tutamağı, topuklarını öne basa basa fren yaptı da öyle zaptetti kızcağızı. Yirmi metre kadar aşağıya yanaşmış ambulansın oraya gelince "Dur, tamam." dedi. Şoför sürgülü kapıyı açmış, ambulans sedyesini kapının ağzına kadar getirmişti, hamle etti, Veysel'le bir olup saniyesinde değiştirdiler Gönül'ün yerini. Kızın üstü açıldı o arada; Bayram örtmeye çalışırken boşalan sedyenin tutamağını bıraktı, sedye paldır küldür gitmeye başladı yokuş aşağı. "Siktir et." dedi Veysel. "Geliyosan atla yanıma. Gidiyoz hemen." Bayram atladı. "Bekleyelim de yaralı da gelsin." Veysel ters ters baktı Bayram'a. "İyi oğlum o kadın." dedi, "Nasıl doktorsun sen? Göt kadar kabine hem bunu hem onu nasıl sığdıracaz?" Bayram "Lütfen ama yaa." derken Turna yetişti soluk soluğa. Veysel "Öf!" deyip atladı aşağı. "Sıkı tut güdük." Sedyenin ayağına bir burun çaktı, sedye katlanırken kaldırdı baş kısmını ambulansın içine attı. Cemile Şerif ayağa kalkmış gibi olmuştu. "Yavaş biraz." dedi. Veysel dönüp Turna'yı azarladı: "Kaldırsana lan yercük!" Turna kaldırdı, Veysel aşağıdan Bayram yukarıdan sıkış tepiş uzattılar sedyeyi kızınkinin yanına. Veysel çıktı kabine, "Bas!" dedi şoföre, döndü Bayram'a da "Çek kapıyı." dedi, Bayram kapıyı çekti, şoför bastı, Turna bir ayağı havada kaldı kaldırımın kenarında.

Kafile kalabalığı yara yara anca yarı yola gelebilmişti. Ramazan Şerif, gözünün önünde karısıyla kızını alıp giden ambulansın arkasından "Allah'ım, deli olmak işten değil!" diye haykırdı, sonra döndü, kiloları yüzünden geride kalmış genel müdürüne haykırdı: "Ailemi nereye gönderdiniz Cüneyt siz?"

"Ramazan Bey..."

"Ben biliyorum." diye bir ses geldi az geriden. Dönüp baktılar; İrfan Orkun'un koluna girmiş, oğlanı koltuk değneği niyetine kullanarak çampalaya çampalaya geliyordu. Ağırlığının sakat bacağı tarafındaki kısmının tamamını Orkun'a vermişti; o bundan daha zor yürüyordu. "Hadi götüreyim sizi."

"Nereye diyorum evlâdım!"

Mükerrem Zemherir Namal arkadaşının karşısına geçti, ellerini omuz başlarına koydu, "Haydi Ramazan." dedi. "Yolda anlarız. Arabam şu yukarıda." İrfan'a döndü sonra. "Delikanlı, sen bizimle gel bakalım."

Turna'ya aradığı fırsat çıkmış gibi geliyordu. "Biz sizi takip ederiz Ramazan Bey." dedi aradan fırlayıp. "Celil Müdürüm şirketin arabasını habersizden almış da. Altından zorla aldım, buraya getirdim."

Ramazan Şerif durakladı, önce dedi ki içinden fırsat bu fırsattır, iyi bir giydireyim Cüneyt'e, siz nasıl genel müdürsünüz, aklına esen alabiliyor mu bizim arabaları diyeyim, bütün hıncımı alayım, sonra dedi ki ne münasebet efendim, Cüneyt olmasaydı Cemile'yle Gönül hâlâ içeride yatıyor olacaktı... Ayrıca... O Celil yetişmemiş olsaydı... Belki de sahiden tanımıyorduk biz personelimizi, Mükerrem haklıydı belki. Döndü Turna'ya, "Niye yaptınız öyle bir eşeklik?" dedi, yürüdü gitti Mükerrem'e tutuna tutuna.

Cüneyt'in içinin yağları eridi.

Feleğin uğradımsa vartasına,
Sıçayım ağzının ta ortasına,
Bunun yazsın cihan da hartasına,
Kıtaat ü bihârını sikeyim...

Neyzen Tevfik

Saçlarından bahsetmeye gerek yok; kafası acayip karışıktı Kıvırcık'ın. Ağa gündüzün rahmetli Celayirgil'in getirdiği heriflere gayet güzel televizyon dinletmiş, bu da becerebildiği kadar hepsini avrat gibi giyindirip süsleyip püsleyip hazırlamıştı. O ara kızmıştı tabii Ağa buna; bişey bişey işte, onda hiç kabahat olmazdı ya. Vay Kıvırcık sen ne demeye arkadaşlarını tembihlememişmişin, ne demeye patadak göndermişmişin, ya bizimkinlerin şey ettiklerini takip eden başkaları da olursaymışmış, ya bizimkinler onlarınkinleri devşirip getirdiklerinde o başkaları da onlarınkinlerin kaldığı yerden devam ederseymişmiş. Bak bak bak. Yazmıştırdı derhâl buna bi televizyon dinleme, durur mu, ama tatbik etmemişti şimdilik. "Dua et Ramazan Hadis'in başına bi iş gelmesin." demişti, bu da koşmuştu o şeylen rahmetli Danyal'ın yanına, beli de nası ağrıyodu yazık, aman zaman, yekten yeke yalvarmış, Danyal yaktın bizi, bitirdin mitirdin derken hadi bakalım Celil komserim arayıp vermişti müjdeyi. Danyal homurdanı homurdanı ekibi toplayıp hastaneye yollanırken de pat, Ağa arayıp çağırmıştı bunu yeniden. Biliyoduk niye çağırdığını. Celil komser Danyal'ı arayacak da Ağa'yı mı aramayacak? "Ramazan Arife'yi yıkmışlar." demişti buz buz. Sonra bu demincek korkusundan yalan söylediğini söylemiş, o da buna "Senin televizyon dinleme vaktin yaklaşmış." demişti. Kendi elimizlen vermiştiydik kumandayı, o da bi buna, bi kumandaya bakıp bakıp sağ kaşını devirmiş, "Gelmiş demedik,

yaklaşmış dedik." deyip odadan çıktırtmıştı. Güya seviniyoduk kurtulduğumuza; sevincimiz kursağımızda kaldıydı.

Sonra...

Akşamın bunların arabaya aşağıdaki o kadar avrat ağızlıyı tıktırıp önden Kafa'ylan Dünya'yı gönderdiydi Ağa, arkadan da kalktı çıktı, bi yeriye gittiydi kendi. Nereye gidiyon? Hiç. Anca baksın. Bize söylemezdi beyefendi, biz adam değildik çünkü. Te kaç saat sonra dönüp geldiydi geri. Geldilerdiydi. Ağa'nın elinin ucunda saçından tutup sürüdüğü şu aşağıdaki pis herif, bi de misafir diyodu götoşa, Kafagilin arabada da bizim rahmetliler balık istifi. Battal, Keçi, Danyal, Eşref, Celayir, Alaaddin, Mirza. Süzgeç gibiydiler. Battal bi de gözünden yemiştiydi. Don gibiydi Ağa, ayaz ayazdı. "Al." dediydi pis herifin parmaklarına yapışan saçlarını üfeleyerek. "Götür bunu!" Arkadaş, dur bi kardeşlerimizin üstüne kapanalım, bi koklayalım son, acelen ne? Yok! Dedim miydi hemen yapılacak. Sürüye sürüye götürdüydü bu da pis herifi. Kimdi, bildiği yoktu ama Dünyagil'den öğrendiydi az sonra. Hastanede arkadaşların canını alan sürünün başıymıştı. Hangi hastane? Hangi hastane olacak, bizim göz göre göre şu kadar kardeşimizi eceline sürdüğümüz hastane. Numune. Bi iyi ağlayası vardı amma...

Herifin üstüne kapıyı kitleyip koşa koşa çıktıydı yukarı. Vay babam, vay pehlivan Danyalım, vay koca Battalım, vay inatçı Keçim, vay delibozuk Mirzam, vay gül yüzlü Eşrefim, vay götlü göbekli Alaaddinim, vay dumanı tepesinde Celayirim, vay ki vay, başladıydı yanıp yakılmaya. Bu bi taraftan, Dünya'ylan Kafa bi taraftan, şurda ne iş yaptığını bilmeden uslu uslu çalışıp duran bi kamyon adam bi taraftan, Nazlı en yukardan, telefondan. "Ağam diyo ki, gitsin Kıvırcık, ablamı alsın gelsin diyo." Hay seni! Çıktı gittiydi sıkkın sıkkın, ablayı alıp getirdiydi. İki büklümdü kadın yazık. Ekrem romatizmasıymıştı, parmakları tomur tomurduydu. Ağzından tek kelime çıkmadan, ne oldu, niye götürüyon beni felan demeden, hiç demezdi, kalktı geldiydi. Silah zoruylan bile konuşmazdı

kendi istemezse, çıt etmediydi yol boyu. Canlı cenaze. El bebek gül bebek çıkarttıydık yukarı da Ağa'nın odasına soktuyduk. Oda hâlâ derli topluydu o saatta. On dakka oturduyduk dışarda Nazlı'yla. O ayrı yere bakar biz ayrı yere bakarız, sonra bi telefon daha, dinleyip döndüydü bize Nazlı, ilk o zaman baktıydı: "Ağam diyo ki ablayı geri götürecekmişsin." Ona da tamam, kapıyı açtıydık, aldıydık ablamızı, götürdüydük gerisin geri. O iki şerefsiz, karı gibi hizmet ediyolardıydı. Kendimiz götürüp oturttuyduk yerine. Döndüydük dükkâna ki boş. Ne Dünyagil vardı, ne bizim rahmetliler, ne çalışanlar. Ülen, bi şey mi oldu yoksa deyip elimiz belimizde koştuyduk yukarı, "Nooldu Nazlı?" dediydik. "Nerde herkesler?" Nazlı, "Ağam paydos etti." dediydi. "Dünyagil de Keçigil'i gömmeye gitti." Bizsiz mi? Bi bozulduyduk! O hızla giriverdiydik Ağanın odasına, ablamızı bıraktık diye tekmil verip televizyon dinlettireceksen dinlettir, on sefer dinlettir, ama sen ne diye arkadaşlarımızı, kardeşlerimizi bizsiz gömdürüyorn diyecektik güya... Bi de baktıydık ki... Ana! Oda darmanduman. "Ağam?" deyip kaldıydık. "Çık kıvırcık!" diye hısladıydı Ağa. Yılan gibiydi şerefsizim. Ağam, nooldu falan, çık Kıvırcık, Ağam etme tutma, çık Kıvırcık. Çıktıydık son. Ağzımız yüzümüz birbirine geçtiydi. Nazlı'ya sorduyduk bi şey mi oldu, nooldu, bilmiyom ki dediydi o, noolmuş ki dediydi. Kaldıydık kızın yanında. Otur oturaman, kalk kalkaman, dolan dolanaman.

Hayri amirim geldiydi ondan sonra, ondan sonra, şu yetimler geldiydi. İyi ki de geldilerdiydi. Düşmanımızı öğrendiydik o sayede. Japonmuştu. Eh! Şu dünyada ne kadar Japon varsa Ağam da hepsini anasının amına kadar kovalayıp bulmazdıysa ben de hiç bi şey bilmiyomdu.

Sağır odanın önüne gelmişti söve saya.

Açtı kapının kilidini, baktı ki Âsaf çömelmiş bir şeyler yapıyor köşede.

"Sen naapıyon lan Japon'un piçi?" Görüyondu da daha ne soruyondu Kıvırcık, otuz bir çekiyodu pis herif işte. "Gel lan buraya!"

Son, olması gerekenin ve olmayanın yakın sınırından ibarettir...

Ali Şeriatî

Celil 2003'te emekli olduğuna göre, nereden baksan 89'da müstafi olan Hayri'ye nispetle on dört sene kere daha kaşar polisti; Gülbahçe İş Takip'in kapısını tıklatırken aldı kanın barutun kokusunu. Derisine sinenden ayırt etmek çocuk oyuncağıydı zaten. "Buraya getirmiş." dedi.

"Kimi? Kim?"

"Deccal diyorum. Cesetleri." Keçigile ceset demek ağırına gitti. "Cenazeleri yani." Yolda anlatmıştı. Aslında daha fazla iş vardı Adli Tıp'lık. Deccal yedisini alıp götürmüştü.

Zeki ayak değiştirdi. Bu olmamıştı işte. Şuramıza kadar ceset görmüştük bu gece, girip bir de bunlarınkilerini mi görecektik?

"Ne bildin ki Abi?"

Celil burnunu gösterdi cevâben.

"Bi şey mi oldu burnuna?"

Öff! Bu oğlan da... Kapı açılmıyordu anasını sattığımının. Bir daha tıklattı; bu sefer daha uzun ve daha sert. "Haa..." dedi Zeki o arada. Anca düşmüştü jeton. "Kokuyu aldım diyorsun." Havayı kokladı. "Evet... Ben de aldım şimdi." Celil, "Hadi lan, sallama!" diye geçirdi içinden, beş on daha vurdu tokmağı. Rahmetli Mirza geldi aklına, o olsa "Çak kapıyı çak," derdi; hüzünlendi, sonra sinirlendi. Az daha bekleyecekti, açıldı açıldı, açılmadı, arayacaktı Deccal'ı, kimse kusura bakmasındı, kimi çizerse çizsindi ağanız, zamanında açaydınız. Zaten canı nasıl sıkkındı şu Keçigile, morali

nasıl bozuktu. Ağır ağır cep telefonunu çıkarttı cebinden, Kıvırcık da bunu bekliyormuş gibi açıverdi kapıyı. Nefes nefeseydi.

"Ana!" dedi Celil.

"Aa!" dedi Zeki.

"Komserim?" dedi Kıvırcık. Sağ eli kan içindeydi; sol elindeyse Âsaf'ın saçları vardı ve devamında kafası, patlamış ağzı burnu, balon yapmış gözleri, kan içindeki üstü başı. Kenara çekildi, "Buyrun." dedi Zeki'yi süzerek. "Komserim kim?"

Zeki atılıp şu adamı şunun elinden alsam mı almasam mı, başım belâya girer mi girmez mi, girdi diyelim, Celil Abi'nin bu katillere hatırı geçer mi geçmez mi, onu düşünüyordu, hazır da atılmaya niyetlenmiş, "Komiser değil." diye atıldı. "Amir."

Hiç güleceği yoktu Celil'in, yoksa pek gülerdi. Amirmiş. Saf çocuk. Bi gel git hele elli sene, bak bakalım öğrenebiliyolar mı, ondan sonra çabala. Silkindi, tepeden bir göz attı Âsaf'ın pestiline. "O mu bu?"

"O." dedi Kıvırcık. "Girseneniz."

"Ben bile tanıyamadım. Makyajı güzel olmuş." diyerek önden girdi Celil. "Gel Zeki gel." diye seslendi arkaya doğru. "Korkma, adam yemezler." Zeki kemerini filan düzeltip "Yok canım, niye korkayım. Zeynur bekliyor da ondan..." falan dedi mır mır ama onu dinleyen kim; doğrudan Kıvırcık'ın suratına bakıyordu şimdi Celil. Ağlamış mıydı ne bu? Soruya bak! Hayri ölse sen ağlamaz mısın? Lan ağzımdan yel alsın! İndirdi gözünü, şıp şıp kan damlayan sağ eline baktı Kıvırcık'ın, sonra döndürdü, sol eliyle saçlarına yapıştığı bok çuvalına baktı. "Konuşturdunuz inşallah?" diye diklendi. "Biz sağlam teslim ediyoruz, siz öldürüyosunuz aslanım. Bak ağzından lâf almadan öldürdüyseniz külahları değişiriz."

Kıvırcık Âsaf'ı sürüye sürüye öne düştü, "Yok komserim, öldürmedik daha." dedi. "Ben kendim dokandım biraz. Öylesine."

Celil dönüp "Gel şöyle." dedi Zeki'ye, "Geride durma. Çekinecek bi şey yok. Valla."

"Ya çekindiğimden değil de Abicim, şimdi resmîyiz ya..."

"Yav yürü işte." Yürüdüler. Zeki'nin içinden ne geçtiğini gayet iyi biliyordu Celil. Şu geçiyordu: "Kafamı sikeyim!" O ara hangarda kimseciklerin olmadığını görüp durakladı bir. Gece gece cenazeye gitmediydi ya bunlar? "Nerde millet Kıvırcık?"

Kıvırcık basamakları çıkmaya başlamıştı. "Cenazeye gittiler." dedi çıkmaya devam ederek. Sekizinci basamağa falan gelmişti; Âsaf'ın kundurası birinci basamaktaydı henüz.

Celil itin tabanına alttan hafif bir tekme atıp yolu açtı.

"Gece gece cenaze olur mu be?"

Kıvırcık iç çekti az yukarıdan. "Bizde olur komserim." dedi, "Bizde olur."

"Abi sana da komser diyor bu?"

"Günaydıın."

Yerim yurdum meçhûl oldu, neredeyim şaşmışım,
Kaf Dağı'nı turnaların kanadında aşmışım...

Ozan Emekçi

Kıvırcık, yanı sıra sürüyüp götürdüğü pis herifi neredeyse tamamen unutmuş, öbür iki komserimin önü sıra, Celil, Hayri'nin de oralarda olduğunu bilmeden Kıvırcık'la Âsaf'ın ardı sıra, Zeki de oralarda ne aradığını bilmeden Celil'in kuyruğu sıra boş merdivenlerden çıkıp boş koridorda ilerlemeye başladılar. Celil de Hayri gibi bir sürü soru soracaktı Kıvırcık'a, ama Hayri'den farklı olarak bir sürü cevap alacaktı; şu farkla ki Kıvırcık Celil'in sorularını mı cevapladı dersen, ne gezer? Sanırsın etek-bluz-dantelli külot kısmı hariç iki tane Foto gelmiş, o ona soruyor o ona.

"Ee..." diyordu Celil. "Nasıl senin patron? Morali bozuk mu çok?"

Kıvırcık yürüyordu rap rap. "Bensiz kaldırdılar komserim..." diyordu. "Haber bile vermediler, düşünebiliyon mu?"

"İrfan da hastanede çıkıvermesin mi karşıma?" diyordu Celil. "Tesadüfen yetişmesek öldü gittiydi bebe şimdiye, iyi mi?" O kadar tesadüfe onun da aklı ermiyordu ya.

Kıvırcık, "Geri bi ben kaldım işte, bi de Dünya'ylan Kafa, bi de Kutlu, bi de Gazanfer..." diye mızmızlanıyordu. Çukura tepilecek taze günahkâr bulmuş zebani gibi kostak kostak yürüyüşüne hiç uymuyordu bu ses tonu. Hele günahkârı saçlarından tutmuş sürürken. "Bi de Bahtiyar'ı say... Kaç ettik? Altı mı ettik?"

Celil şu Japon meselesine kafa yoruyordu. "Japon diye birini duydun mu sen hiç?" diyordu.

"Abla geldi bu gece." diyordu Kıvırcık. "Ben gittim getirdim. Kötülemiş görmeyeli. Gözü toprağa bakıyo gibiydi. Çok yaşamaz diyom ben, sen ne diyon?"

Ramazan Şerif'in araba değerindeki takım elbisesinden giyinmiş şu solucana gidiyordu Celil'in gözü. "Bu ibneye hiçbi şey söyletemediniz mi şu kadar saat? Kimmiş bu Japon? Neciymiş? Nerden çıkmış?"

"Ağam naaptı bu gece, ölsen tahmin edemen."

Zeki şaşkınlıkla izliyordu bu duvar tenisi müsabakasını. Anlaşıyor muydu şimdi bu ikisi yani? Kendisini de şaşkınlıkla izliyordu. Ne işimiz vardı bizim burda? Sen tut, koskoca emniyet amiri, istikbâlim parlak götüm yuvarlak diye diye çık gel yeraltı dünyasının bilmem neresine. Bir de resmîydin kardeşim şıkır şıkır. Resmî olmasan...

"Peki Kıvırcık,.." diyordu o sırada Celil, "... hiç mi tehdit mehdit, posta mosta, bişey mişey olmadı yav? Öyle pat diye vuruştu mu sizinkiler şimdi?"

"Aah komserim ahhh!.." diyordu Kıvırcık, "Şurda en çok kimlen vakit geçirirdim biliyon mu?"

Zeki kafasını bir ona bir buna çevirmekten vazgeçip polisçilik oynamaya karar verdi; sağını solunu incelemeye başladı. Ne inceleyecekse! Uzun, sessiz koridorlar, boş duvarlar, ıssız, dev mekânlardı işte, –gözü Âsaf'a gitti– saçına yapışılmış yerlerde sürüklenen kurbanlar, –gözü Kıvırcık'a gitti– ne kadar da zevksiz giyinmişti Allah'ım, çek bunun fotoğrafını, götür Beatles'ın long play'inin kapağına yapıştır, aynı. Gözü koridorun sonundaki açık kapılı odaya gitti. Demek ki yaklaşıyorduk ejderhanın yuvasına. Gözü Celil'e gitti. Sen bizi nereye getirmiştin Celil Abi?

Kıvırcık, yükünü çeke çeke girdi Nazlı'nın odasına önden. Kız harıl harıl çekmece karıştırıyordu. Kafasını kaldırdı, baktı ki Kıvırcık, baktı ki baygın bir şerefsiz veya ölü bir geberesice, dudak

büktü, baktı ki Celil, "Hoşgeldin Abi." dedi, baktı ki bir de resmî polis, "Sen de hoşgeldin Abi." dedi, "Buyrun. Ağam bekliyo." Çekmecelerine geri döndü.

Zeki baktı ki teyzesi yaşında kadın buna abi diyor, içinden "Hoş bulduk Abla." dedi, baktı ki kadının kıyafeti şu eli kanlı kıvırcıkla aynı, içinden "Sizin zevkinize sıçayım." dedi, baktı ki kadın şu kıvırcığın sürüklediği ağzı yüzü paramparça adamı şeyine bile takmıyor, içinden "Senin de aklına sıçayım Zeki." dedi.

Celil baktı ki kapı orada duruyor, yürüdü gitti açtı, "Gelsene Zeki." dedi. "Korkma koçum, biz varız yanında."

Ben cennete yürümüyorum, cennet bana koşuyor...

Tebrizli Şems

Mükerrem Zemherir Namal, kolunda Ramazan Şerif'le Numune'nin önündeki şaşkın kalabalığı zor belâ yarıp hastane otoparkındaki arabasını güç belâ bulmuştu ama anahtarı bulamıyordu. Bulamazdı da zaten. Düşürmüştü. Az daha arandı, "Yok." dedi. "Çok afedersin Ramazan. Bulamıyorum. Düşmüştür o kargaşada. Seni de buraya kadar yürüttüm be."

Ramazan Şerif'in hiç sabrı kalmamıştı. "Hadi Mükerrem hadi." dedi. "Bu da dert mi? Bir taksi bulalım şurdan."

Turna zıpladı: "Şirketin arabası bende ya Ramazan Bey."

"O da doğru." dedi Ramazan Şerif. Bak nasıl becerikliydi şu Turna. "Biz caddeye çıkalım, siz de arabayı getirin hemen." Turna keklik gibi sekerken döndü Cüneyt'e, "Görüyor musunuz Cüneyt?" diye parladı. "Bir de sizin yüzünüzden gururunu kırdım şu çocuğun. İyi ki getirmiş arabayı."

"Ramazan Bey, ben ne yapt..."

"Neyse ne efendim! Neyse ne rica ederim. Yürüyelim."

Caddeye doğru yürümeye başladılar. Bu sefer, önde biri çok acılı, öbürü çok empat iki patron, az geride sinirinden, kahrından, hırsından geberen tombul genel müdür. İrfan'la Orkun baktılar arkalarından. "Barçın..." diyordu İrfan, "Nereye gidiyor bunlar önden önden yaa? Veysel'in orayı biliyorlar mı da?"

"Sen git de durdur bari." dedi Orkun. "Ben arabayı alıp geleyim." Bak kaç saattir içine kapanmamıştı işte. Bu maceranın İrfan'a çok iyi geldiğini düşünüyordu. Çok.

Çok yanlış düşünüyordu. Çok.

Garip bülbül gönlüm eğler ses ile,
Nicelerin ömrü gitmiş yas ile,
Arayıp bulduğum pür heves ile,
Bir derdim var, bin dermâna değişmem.

Şah İsmail Hatayî

Kaynıyor, kaynatıyor, balkıyor, şakıyor, şavkıyor, çakıyordu. Veysel ambulansta da Veysel'di. Döktürüyordu. Bak aslanım, senle her iddiasına girerdi ki bu kız ağır kalpti tamam mı? Neydi senin isim? "Hah; tamam mı Bayram?" Bak, adın Bayram değildiyse de benimle kafa yapıyoduysan... var ya... Neyse fıst... Bayram. Hiç şüphelenmedin miydi aslanım? Basbayağı ağır kalpti işte.

Bayram da kaptırmış, ağzı açık, gözleri faltaşı dinleyen Cemile Şerif'i unutmuştu.

"Ben de şüphelendim ama acil çok gürültülüydü bizim. Stetoskoptan bir türlü..."

"Ne oluyor baylar Allah aşkına? Ne kalbinden bahsediyorsunuz siz?"

"Stetoskopu ne yapacaksın koçum?" dedi Veysel. Gönül'ü gösterdi çenesiyle. "Baksana şunun rengine. Parmak uçlarına bak parmak uçlarına. Gördün mü? Bi ağır kalpte görürsün bu rengi, bi de ağır ölümde." Gözüne de mi gürültü kaçtı'ydı, kör müydün'dü? Nasıl doktordunuz'du oğlum siz?

Cemile Şerif Veysel'e hazır değildi, çığlık atmak istiyordu. "Baylar, bayım, size soruyorum, Allah için..."

Bayram da Veysel'e hazır değildi, kimse Veysel'e hazır değildi ama o bunu bilmiyordu henüz. "Şimdi öyle diyorsunuz ama Veysel Bey..."

"Bey ne lan? Bey ne? Ben sana Fıstığım diyo muyum?"

"Anlamadım. Ne ilgisi var?"

"Ne varsa var. Anlarsın sonra. Bana bak Bayram, yoksa sen homoseksüalist misin?"

Bayram buna da hazır değildi; tam Cemile Şerif'i duyar gibi olacaktı, tıkandı. "Hom.. Ne?" Öksürüp açtı genzini. "Ben mi? Eşcinsel miyim mi diyorsunuz? Ne münasebet yaa! Katiyen! Nerden çıktı da şimdi?"

"Lütfen burada biri bana cevap versin."

Veysel cevap verdi, ama ona değil, Bayram'a: "Ne bileyim ben nerden çıktı. Elini kolunu sallarken o bileklerini öyle bi narin kıvırıyosun ki meselâ, dedim kesin bizden bu güzellik."

Bir an için "güzellik" lâfına takıldı Bayram. Erkek adama öyle şeyler söylenir miydi yaa? Sonraki an ise "bizden" lâfına. "Siz..." dedi, "... şey mi yani?"

Cemile Şerif yalvarıyordu. "Lütfen diyorum sizlere!" Konu nereden nereye gelmişti Ya Rabbi!

"Hıı. Biz şey yani." dedi Veysel Bayram'a bir omuz atıp. "Bi daha da siz-biz dersen indiririm seni ambulanstan. Ne diyoduk son?"

Sağ elinin bileğini Marilyn Monroe'nun ağızlıkla sigara içerken yaptığı gibi dışa doğru yatırdığını fark etti Bayram. Hemen toparlandı. "Eşcinsellikten bahse..."

"Allah'ım, çıldırmak işten değil!"

Evet, değildi gerçekten. "Ooo, sen de dünden hazırmışın bakıyorum." diyerek köşeye sıkıştırdı Bayram'ı bizimki. "Bi lâf attık diye hastayı mastayı unutuverdin maşallah. Bak ne diyo kadıncağız burda?" Döndü Cemile Şerif'e, "Kalp diyoduk kalp." dedi.

"Bu kız kalp hastası hanım. Öyle böyle değil, ağır kalp. Gitti gider. Şuraya yazıyorum."

"Ya Rabbi!"

Bayram, o kadar da değil diye düşünüyordu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz... sun?"

"Ne bileyim oğlum, sallıyorum. Ama kesin yani. Her iddiasına varım."

Bayram buna da hazır değildi. Cemile Şerif bayıldı, Bayram dağıldı. Daha bir yığın tetkik lâzımdı. Ayıldıktan sonra uzun uzun sorgulayacaktın hastayı ilk. Teşhisin yarısı o cevaplardaydı; biz böyle görmüştük. Gözle muayene edecektin arkasından. Öyle rengine baktım şeffaflaşmış, parmak uçları mora çalmış falan değil, boyun damarlarına bakacaktın şiş mi, dudaklarına bakacaktın kararmış mı, diş etlerine bakacaktın beyazlamış mı, nabzını tansiyonunu ölçecektin defalarca, sonra sessiz bir ortamda takacaktın stetoskopunu kulağına, kalbini ciğerlerini bir temiz dinleyip oskültasyonunu yapacaktın, bu da yetmezdi, bir kalp filmi, bir elektrokardiyogram alacak, bununla da kalmayıp verecektin ilacını, etraflı bir anjiyokardiografi çekecektin, olmadı kara kan damarına sokacaktın sondayı, kalbe kadar, kan basıncını tespit edecektin, hazır oraya girmişken odacıklardan kan alıp gazlarına bakacaktın. Neydi neydi neydi, dur hatırlayacaktık, kaieri,.. yok, arada bir defa daha ie diyorduk, tamam, kaieierizasyon, gerekirdi gerekmezdi hiç düşünmeden idrar, kan, EKG, nükleer kardiyolojik testler, ekokardiyografi, çok kesitli bilgisayarlı tomografi, koroner anjiyografi, oo hoo, bir dolu inceleme. Nasıl girebilirdin hiçbirini yapmadan iddiaya? Neyine güveniyordun sen? Bir de eşcinsel yakıştırması yapıyordun bize. Ellerimizi kollarımızı sallarken bileklerimizi çok narin kıvırıyormuşuz da... Hayır, ne kadar da rahat...

"Bak gene yaptın."

"Ne yaptım?"

Veysel başıyla gözüyle çenesiyle ağzıyla burnuyla sol elini işaret etti Bayram'ın. Bayram baktı. Bir şey yapmamıştı ki. "Ne şimdi?" diye sordu. "Elim şuramda duruyor işte."

"Hadi lan!" dedi Veysel. "Erkek adam çenesini yumruğuna yaslar, senin gibi bileğinin dışına değil." Tecrübeyle sabitti aslanım, kesin var'dı sende bi şeyler. "Bak bi düşün istersen, gizli homoseksüalist olmayasın sakın? Gençsin, güzelsin, elini sallasan ellisi. Bacakların da sütun gibi ha, upuzun."

Bayram hiç hazır değildi bunlara hiç. Hele cilvelenmeye hiç mi hiç.

"Yaa sırası mı şimdi Veysel Bey yaa?"

"Ben sana ne dedim lan? İn lan aşağı! Sensin lan bey."

"Tamam tamam... Veysel." Şurda şu hastanın ve şu baygın kadıncağızın başında şu tuhaf adamla şöyle bir gecenin şurasında şunları konuştuğumuza inanamıyorduk. "Oldu mu?" Ve acaba bacaklarımız sütun gibi miydi gerçekten? Ee, tabii, insanlıktan çıkmıştık oku oku oku, çalış çalış çalış, hasta bak hasta bak hasta bak; aynanın karşısına geçip de kendimize baktığımız mı vardı? Şöyle soyunup önden, yandan, şöyle güzelce bir... Ne diyorduk biz yaa? Neler saçmalıyorduk? "Yani ben de çok kalp hastası gördüm ama... Renk diyorsunu... nn... Tamam da, bilemeyiz ki neden. Karaciğer olabilir, böbrek olabilir, bakarsın Hepatit C olur."

"Olmaz. Hiç uğraşma."

"Niye olmazmış?"

"Çünkü ben dedim bi kere. Ağzımdan çıktı mıydı bitti o iş. Ne attımsa tuttu bugüne kadar. Ki dilim kopaydı yani. O derece."

Cemile Şerif kabinde hiç yokmuş, yaralı maralı değilmiş, düşüp bayılmamış gibi davranıyordu Veysel. Gönül'ün göz kapaklarını ardına kadar açıp gözbebeklerine ışık tutarken –"Neyse, daha ölmez şimdilik."– Bayram da bu adamın nasıl bir adam olduğunu

anlamaya çalışıyordu. Cinsel tercih açısından değil; mal meydandaydı. Zihinsel, ruhsal açıdan. Patavatsızdı, deliydi, ama bir hoştu da yani, enteresan bir adamdı. Baksana, söyleyiverdiydi hemen eşcinselim diye. Çılgınnn! Biz olsak... Ne bizi yaa! Aman yaa! Da, neydi bu adam, kimdi, nerden çıkmıştı, sanki adı da tanıdık geliyor gibiydi kulağa. Dur bakalım... Veysel Veysel Veyseeeelll... Kim vardı Veysel, kalp uzmanımız? Yok. Çıkartamıyorduk. "Siz kalp damar cerrahı mısın Veysel?" Veysel Gönül'le ilgileniyordu. "Hıı..." dediği gibi mırıl mırıl sayıverdi o arada. "Genel cerrahi de var bende. Nöroloji, patoloji, sitoloji, zaten kardiyoloji. Her yola gelirim anlayacağın. Kalp nakli yapmışlığım bile var lan. Her bok var."

"Aa!" dedi Bayram, ki samimiydi. "O zaman mutlaka duymuşumdur ününü."

"Duymamışındır."

"Niye ki?"

"Yirmi bilmem kaç sene önce bir nakil yaptım hepi topu, onda da hasta sizlere ömür; neremi duyacan?"

"Hay Allah."

"Öyle deme. Bugüne kadar elimden sağ kurtulan kalp hastası olmadı."

"Şaka yapıyorsun."

"Valla ciddiyim. Bu kızcağız da gidici, bak haberin olsun."

"Canım, sen baktınız diye değil ya." dedi Bayram. Yerdeki sedyede bir yaralı mı varmış, o yaralı bu hasta kızın, bu adamın ölür dediği kızın annesi miymiş, hiç. Üzülmüştü. Kahraman bir doktor olmasını istiyordu Veysel'in. "Demek ki umudu kalmayanlar gelmiş size. Sana yani. Kendinizi kahretme."

"Ne kahredecem oğlum! Bana bak, Numune'nin önü niye pazar yeri gibiydi? Celil hiçbi şey anlatmadı. De bakalım."

“Sormayın... “ deyip panikle “... ma...” diye rötuşlayıp olanı biteni anlatmaya başladı Bayram. Ellerini kollarını sallarken bileklerini mümkün olduğunca hayvan gibi kullanmaya çalışıyordu. Anlattı anlattı, sıra tam paravanın tarandığı kısma gelmişti ki tıpkı iş görüşmesine gelmiş kadınlar gibi bacak bacak üstüne attığını, hamile kadınlar gibi göğüs geçirdiğini, histerik kadınlar gibi sağ elinin yüzük parmağıyla alt dudağına tıp tıp vurduğunu fark etti. Toparlanacaktı, savruldu. Ambulans sert bir frenle durmuştu.

“Hadi geldik.” dedi Veysel. Demeye kalmadı, sürgülü kapı dışarıdan açıldı, Ral Hastanesinin gececileri, hemşiresiyle doktoruyla hastabakıcısıyla belirdi aşağıdaki hazır sedyenin başında. “Aktarın, önümden çekilin.” deyip aşağı atladı. Bayram da atlayıp takıldı Veysel’in peşine. Sedyeye de hastaya da dokundurtmuyordu kimseyi; sanki kendi kızı hastaymış, öyle bir ihtimam. Peşinden zor yetişebiliyordun. Enteresan adamdı. Gerçekten. Aa! Öbür hanım? Onu unutmuştuk yaa. “Veysel Veysel... Bir de yaralımız vardı ya ambulansta.”

“Geliyosan gel, bizimkiler iki dakkada hâlleder onu, gelmiyosan kal başında da gör.”

“Ama açıp yarasına bile bakmadınız?”

“Bi boku yok dedik ya aslanım.”

Sımsıkı tutarım ellerimle utancımı,
Sarıp sarmalarım, dürüp bükerim...

Tagore

Ramazan Şerif, kapısında nal kadar "Kolaylık A.Ş." yazılı şirket arabasının arka koltuğuna usulca oturdu. Kan mı kokuyordu burası, yoksa burnumuzun içine mi sıvanmıştı? Turna kapattı kapıyı, lüzumsuz bir deparla sola dolandı, Mükerrem Zemherir Namal'ın kapısını açıp –"Buyrun Mükerrem Bey."– onun da yerleşmesini bekledikten sonra özenle kapattı, kendi kapısını açıp yerine oturdu, örttü, Cüneyt telaşlansın diye kontağı çevirdi, –o da kendi açsın binsindi bi zaamet– baktı herif kollarını kavuşturmuş dikiliyor, işitemeyeceğini bile bile "Hadi binsene Cüneyt Bey. Ne bekliyon!" diye homurdandı, nasıl olsa Ramazan Bey işitirdi. Tam isabet! "Ne salınıyor bu?" diye söylendi Ramazan Şerif. Camını indirdi, "Acele etmeyin Cüneyt!" dedi, "Keyfiniz olunca binersiniz. Bekleriz biz." Cüneyt de bekliyordu zaten. "Keyfimin olmasını beklemiyorum Ramazan Bey." dedi dik dik. "Gençleri bekliyorum. Gönül'ü götürdükleri hastaneye kim götürecek bizi?"

"Haa..." dedi Ramazan Şerif. "Doğru ya."

Cüneyt, "Yaa, doğru tabii." dememek için zor tuttu kendini. Ulan, karın yaralıydı, her an bir şey olabilirdi Allah gecinden versin, insanlıkta sana bin basardı Cemile Hanım, kızın kim bilir ne hâldeydi, Gönül de çok tatlı kızdı yazık, sen hâlâ akrep gibi sokacağım diye uğraşıyordun'du be adam! Yeter be'ydi!

Mükerrem, dalgınlaşan dostunun dizine dokundu. Bizim de arkadaşımızdı Cemile, Gönül bizim de kızımız sayılırdı, biz de ölüyorduk kahrımızdan, var sen bir de Ramazan neler düşünüyordur

şu an, onu düşün. Hay Allah! Şaşkınlık ne hâle getiriyordu insanı. Korku bir de. İnşallah çok iyi bulurduk ikisini de. İnşallah.

Mükerrem fark etmemişti ama korku morku diye düşünürken dizine dokunduğu anda ölüm korkusunun bastırdığı bir başka duygu genzine doğru püskürüvermişti Ramazan'ın: Utanç! Dost elinin sıcaklığı pantolonundan dizine, dizinden uyluğuna, uyluğundan en tepedeki saç teline, en tepedeki saç telinden en uçtaki ayak parmak tırnağına kadar işlemiş, "Ben nasıl bir insanım?" terine dönüşüp bütün gözeneklerinden akıvermişti. Az önce, mermiler havada uçuşur, karın bir tarafa kızın bir tarafa yatıp yıkılırken senin de bir başka tarafa yatıp yıkılma ihtimâlin vardı; güya onlara yanarken içten içe riyakâr bir şükrün. Şükretmiştin Ramazan, yalan mı? Neyse bari, ben kurtardım canımı demiştin. Kaçman, saklanman anlaşılabilirdi bir yere kadar. Ya şükretmen? Sevinmen? Hadi itiraf et!

Dizine dokunmamıştı da sanki Mükerrem, utancının açma düğmesine dokunmuştu. Cüneyt'i azarlamak için dışarı çıkarıp orada unuttuğu kafasının duruşuna baksan, İrfan'la Orkun'un yolunu gözlediğini sanırdın, ama Mükerrem'e bakamadığı için dışarı bakıyordu o. Cüneyt'e de bakamadığı için, az geride durup duran Numune Hastanesine. Öylece dalmış gitmişti. Şimdi şimdi yanmaya başlıyordu ciğeri, yüzü şimdi şimdi kızarıyordu. Şurasına bir şey gelmiş oturmuş.

Ya ölselerdi diye düşünüyordu. O zaman da şükreder miydim kaçtım da canmı kurtardım diye? Torbayla mı götürüyorlar tabutla mı acaba diye düşünüyordu ardından, sanki ölmüş gitmişler de otopsi masasına yatırmış ikisini kasap önlüklü iki doktor. Allah'ım sen aklıma mukayyet ol diye düşünüyor, kendini patologlara, yapmayın ne olur, şart mıdır sanki, kurşun yediler ya, niye kesip biçiyorsunuz diye yalvarırken düşünüyordu. Kurşun bana değmedi diye avunduğu, Cemile'nin yerinde ben de yatıyor olabilirdim deyip hâline şükrettiği, kana bulanmış Gönül'e bakıp bakıp

kendi vurulmadığına sevindiği o yüz kızartıcı dakikaları düşünüyordu. Daha demin oradalardı Cemile'yle Gönül; şıkır şıkır, capcanlıydılar. Ve biz... "İyi ki!" diyebiliyorduk. İyi ki...

Çok acıdı mı canın Cemile?

Çok mu korktun kızım sen? Gönül?

Ağlamaya başladı; sarsıla sarsıla, katıla katıla. Mükerrem'in eli hâlâ dizindeydi, belki hâlâ ondan, belki artık değil. "Cemile! Canım! Gönül!"

Cüneyt sırtını arabaya dönmüş otoparkı tarıyordu. Patronunun ağladığını duyunca arabadan tarafa döndü, elini uzattı, geri çekti, sonra tekrar uzattı, sargısına, alnına dokundu. Ramazan Şerif farkına varmadı bunun. Turna önde hasedinden bıyıklarını yedi. Bunun ağladığını da anlatırdı yarın herkese ama şunların ikisinin muhabbetine bak; uyuz oluyodu. Mükerrem, acısından, sevdiklerini kaybetme korkusundan ağladığını sanıyordu Ramazan'ın, "Ağla Ramazan ağla." dedi sesi titreyerek. Ramazan Şerif bunun da farkına varmadı. Cemile o doktorun dediği kadar iyi miydi sahiden dersin? Gerçi öbür genç olan, Bayram da iyi demişti. İnşallah. İnşallah.

Sonra... Neden kolayca peşine takılmıştık ki o polisin? O vaziyette ifade vermek çok mu önemliydi? Neden terk etmiştik kızları? Yatamaz mıydık yerlere, avazımız çıktığı kadar haykıramaz mıydık gitmiyorum diye. Gene de götürürler miydi o zaman? Götürürlerdiyse götürsünlerdi; zorla ayrılmış olurduk, tıpış tıpış değil. Ah! Neden öyle yapmıştık biz? Hem bizim yüzümüzden olmuş olsun her şey, hem de utanmadan, arlanmadan...

Neden vermemiştik ki o tapuları?

Cüneyt'in uzattığı kâğıt mendili aldı, sümkürdü, buruşturup attı, ama bunun da farkına varmadı. "Benim yüzümden!"

İrfan bata çıka geldi o sıra. “Ben de size bakıyordum.” dedi. “Barçın arabayı getirsin, arkamızdan gelin.” Ramazan Şerif’e baktı şöyle bir. “Ağlıyor mu bu?”

Cüneyt hafiften patronunun önüne geçip görüntüsünü kapatarak “Sizi bekliyorduk zaten.” dedi. Bu çocuğa bakası yoktu; içi kaldırmıyordu. Ne de densiz bir şeydi!

Turna sağ camı indirdi, yana yatıp seslendi dışarıya: “Hangi hastane olduğunu söyle, ben bulurum. Boştan yere oyalama bizi burda.” Ramazan Şerif’in takdirini kazanacağını düşünüyordu, ama Ramazan Şerif bunun da farkına varmadı. “Ral.” dedi İrfan. “Biliyor musun?” Biliyordu Turna. “Arjantin’in başındaki de mi o?” Lâf olsun diye sormuştu; İrfan’ın “Hıı.” dediğini duymadı bile, bastı gaza.

Mükerrem eve haber vermeyi unuttuğunu hatırlayıp karısını aradı, açılmayınca uyumuştur diyerek kızı Bade’yi aradı, açılmayınca o da uyumuştur diyerek karısına mesaj attı: *“Biz Ral Hast’deyiz (Arj. Cad. baş). Ramazan’ın durumu iyi değil. Gelmezsem sabah Bade’yle gelin.”* Telefonu cebine soktu, uzanıp Ramazan Şerif’i avuta avuta içeri çekti. “Yaslan şöyle Ramazan.” diyordu. “Yaslan kardeşim. Ağla. Sıkılma.”

Ağlıyordu zaten Ramazan Şerif, ama farkına varmadı.

Turna ise önemli bir şeyin farkına varmıştı. “Ana!” diyordu içinden. “Cüneyt’i unuttuk. İşşallah fark etmez bunlar.”

Dert bî hesâb iken sıfırda kaldı
Bin derdi tarh ettik, bire ulaştı
O bir dert cihanı gümana saldı
Gerçi bir dert amma binleri aştı...
Dertli

Bu kısım karışık biraz. Hem her bir şeyin eğrilip gittiği, hem de her bir eğrinin bir doğruya denk geldiği kısım bu kısım.

Neler oldu neler!

Anam anam anam!

♠

Gönül küçük öksürüklerle ayılmaya başladı sedyede. Bayram, Veysel'le asansördeydi; hasta asansöründe, kızın öksürdüğünü duyduğunda, bacaklarım o kadar da uzun mu ki diyerek aynaya bakıyordu belli etmeden. Aşağıda bıraktıkları kadını tekrar hatırladı o ara. Hemen dönüp yanaştı, "Sakın annesinin yaralandığını falan söylemeyin... söyleme Veysel." diye fısıldadı Veysel'in kulağına. Veysel poposunu tapışladı bunun. "Kızda ağır kalp var dedik, söyler miyiz. O kadar da öküz değiliz." diye homurdandı.

Gönül, "Neyi?" diye sordu yattığı yerden.

"Anneni diyo." dedi Veysel.

"Annem? Karnından kan..." Gönül tıkandı, çırpındı, kaskatı oldu, bayıldı.

Veysel Bayram'a döndü, "Bak valla ben demedim, gördün." dedi. "Kendi bildi."

"İyi ki demedin." diyordu Bayram.

Veysel kızın ağzını kontrol ediyordu; dilini yutmasın aman.

♠

Zeki ne beklediğini bilmediğini biliyordu Gülbahçe İş Takip'te. Bilmediği, burada ne aradığıydı. Daha kapı bismillah, –Ankara Mafyası Bilmem Kaçıncı Geleneksel Mobilya Parçalama Festivaline Hoş Geldiniz– manzara Numune'yi aratmıyordu maşallah. Bakalım neler görecektik daha? Bu adamı sorgulasınlar, adam gibi de sorgulamazdı bunlar, işkenceden geçirsinler ister miydin şimdi kanunun gözleri önünde? Ne yapacaktık? Tutuklayacak mıydık Deccal'ı? Başımızı öbür tarafa mı çevirecektik? Öff! Ter basmıştı vallaha. Şıkır şıkır gelmiştik bir de; resmî kıyafetimiz nasıl karşılanacaktı bakalım. Bakalım nasıl bir şeydi mafyanın en tehlikeli, en korkunç, en efsanevî adamıyla tanışmak –biz hiç duymamıştık adını gerçi, ne efsanesiydiyse bu?– gelmiştik bir kere, bok vardı çünkü, görelimdi bakalım, mafya başının makam odası nasıl olurmuş, Celil Abi de öve öve deve ettiydi adamı, görelimdi şu meşhur Deccal'ı.

Celil ne beklediğini gayet iyi biliyordu Zeki'nin aksine. Deccal'dı işte, baygın baygın bakışlar, kıpırdamıyomuş gibi kıpırdayışlar, hissiz hissiz bi şeyler. "Ne denir ki şimdi buna?" diye düşünüyordu. Bi başın sağ olsun falan desek miydi?

"Selâmın aleyküm!" deyip daldı. Ana! Neydi lan bu odanın hâli böyle? Ana! Bütün Ankara burdaydı lan. Ana! Hayri de burdaydı ha. "Ortak?" dedi şaşkın şaşkın. Bir de masanın başında oturuyordu bizimki, iyi mi? Elli beşlik mafyacı yavrularımızın başında. Öbürkü desen geçmiş makâmına, buz buz. "Gel Celil." Geldik, görmüyon muydu? Ne antika adamdın sen yav Deccal. Diyeydin ya elli bin kişi var diye.

Kıvırcık, leşini sürüyen canavar gibi "Az müsaade." deyip geçti yanından, şûrâ masası hafifçe uğuldarken pençesini gevşetip Âsaf'ı yere silkeledi. Burnunun üstüne küt diye düştü pis herif.

"Yavaş, öldürecen." Aklı hem şu mafyagilde, hem Hayri'deydi Celil'in; ama daha ziyade Deccal'da. Bunları başına topladığına göre ince iş vardı bu gece. "Bi uğradım şöyle, hemen Ral'e geçecem burdan." dedi. "Patronu oraya gönderdim. Ama karısını vurdu bu amcıklar. Onu da gönderdim. Kızı da kötüydü. Veysel'in başına sardım. Geri gideyim de bakarak olayım diyorum. Bakarsın takip makip etmişlerdir gene... Biz olmasak..."

Deccal, "Gidersin." dedi. "Beraber gideriz. Tedbir alırız."

Tam iyi olur valla falan diyecekti, bir eksiklik hissedip geri döndü Celil, Zeki'yi kolundan tutup çekti içeri. "Seni de unuttuk, kusura bakma." dedi, öne itti biraz, takdim etti: "Bu, telefonda bahsettiğim arkadaş bizim... Zeki..." Döndü Hayri'ye, "Zeki bizim karakoldan Ortak." dedi, "Yeni nesil." Sonra masadakilere baktı şöyle, bir de onları selâmladı "Selâmın aleyküm beyler."

"Aleyküm selââm..." dedi Uğur. "Bu mudur?"

Zeki bozuldu. Ne demekti bu mudur? "Benim." dedi dik dik ama sesi kız gibi çıkmıştı. Öksürdü.

"Yok, sizi demiyorum." dedi Uğur. Zarif sol eliyle Âsaf'ı gösterdi. "Şunu diyorum."

"Haa..." dedi Zeki. "Bilelim de..." Sesi dik çıkmıştı.

"Hoş geldiniz. Uğur ben."

Ne desindi Zeki. "Hoş bulduk Uğur Bey." dedi, "... ben de Zeki." Arkadaş, deli mi olmuştuk, kafayı mı yemiştik, ne işimiz vardı bizim bunların arasında? Bir yerde yüzükoyun yatan çöpe bakıyordu, –tırnaklarını falan sökeceklerdi şimdi muhakkak; biz de şahit yazılacaktık– bir koca masada oturmuş kimi şaşkın, kimi kızgın, kimi bön bön bunu inceleyen tuhaf tuhaf adamlara, bir Celil Abi'nin öve öve bitiremediği Deccal'a. Fil kulaklarına da maşallah'tı. Aman ne de karizmatikti ya! Yesinler'di.

Fakat o gözler!

Allah'ım, bitsin'di bu gece artık. Ne olur bitsin'di!

♠

Ramazan Şerif, Hamamönünden sağa dönerken sağa çevirmişti başını; İbni Sina'yı falan görmüyor, dağdelen dürbünü gibi üstten aşıp Numune'yi görüyordu; Cemile'yi, Gönül'ü, ikisini kurşun yağmurunun altında bırakıp fare gibi kaçıp saklanan, ikisini de öldü zannedince iyi ki vurulmadım diyebilen o alçak Ramazan Şerif'i. Turna dosdoğru Kolej yoluna sapıp Ahmetler'e doğru basarken kendine geldi.

"Nereye gidiyoruz?"

Mükerrem cevapladı: "Ral Hastanesine. Bizim evin aşağısında hemen Ramazan. Bilirsin."

"Biliyorum orayı." dedi Ramazan Şerif. "Karum'un yukarısında. Dünya alt üst oldu bu gece, değil mi Mükerrem?"

Mükerrem bir şey diyemedi, hafifçe dokundu Ramazan'ın dizine. "Keşke verseydin ne istedilerse be Ramazan." demek istiyordu. "Bak şimdi Cemile'yle Gönül... Az kaldı biz... Senin yüzünden bir dolu insan..." Dudaklarını ısırdı. Nereden bilsindi adamcağız? Hele kabağın zavallı kızların başında patlayacağını nereden bilsindi? Hem onu da anlamak lâzımdı; niye haraç versindi her kapısına dayanana? Herkes tehdit ediliyordu zaman zaman. Elin kabadayısı gelsin konsun diye mi çatlatmıştı millet alnının derisini? Haklıydı Ramazan bir yerde. Çünkü, hadi gözü yıldı da verdi diyelim, o kadarla kalmazdı ki bu mafya milleti. Nasılsa korkuttuk deyip bir daha, bir daha gelirlerdi üstüne. Haklıydı haklıydı... Haklı mıydı? Yani o haklı olduğu için Cemile vurulmuş düşmüş, o haklı olduğu için Gönül düşmüş kalkamamış, o haklı olduğu için biz de vuruluyormuşuz az kalsın, öyle mi? Hiç de haklı değildi efendim! Çok eşeklik etmişti Ramazan, çok. İnsan verirdi. Mezara mı götürecektin?

Ramazan'ın "Siz niye burdan saptınız Turna?" diye parladığını duyunca dikkati dağıldı. İyiye delâletti bu. Sağa sola çatıyorsa kendini toparlıyor demekti bizimki.

Turna, "Keşke azıcık daha ağlayaydı bu." diye geçirdi içinden. Kendine geldiydi ya, her işimize karışırdı artık.

"Arjantin Caddesine gidecez Ramazan Bey." Bülbülderesi'nden kıvrayacaktık işte. Bi şeyi de bilme!

Bir daha parladı Ramazan Bey. "Biz de biliyoruz. Bulvardan daha çabuk çıkarız. Dönün şu ileriden."

Kurtuluş'un oradaki göbekten U çekip geri döndü Turna. Al madem, çok biliyon! Nası çıkacaktık şimdi bulvara?

Hacettepe yokuşundan gerisin geri Hamamönü'ne tırmanıp sola dönüp Numune'nin önünden bir daha geçip aşağıya salıp Opera'dan yonca çekip... Ölme eşeğim ölme! Amma sen bilirdin Ramazan Bey. Al!

Bu sefer haklıydı Turna.

Ama Ramazan Şerif her sefer haklıydı. "Bir şeyi beceremiyorsunuz." dedi sinirinden sıçrayarak. "Numune'den çıkar çıkmaz dönseydiniz şu göbekten, şimdiye Bakanlıklar'a gelmiş olurduk. Hiç yani hiç; boşu boşuna vakit kaybettirdiniz bize." Ota boka karıştı durdu yol boyunca. Yok ordan girmeyin burdan girin, yok şurdan daha pratik çıkarız, –bok çıkardık– , yok niye burdan saptınız, –sen dedin diye saptık'tı, beğenemedin mi'ydi?– yok Cinnah'ta ne işiniz var Turna falan. Başka zaman olsa Mükerrem iyi bir takılır, "Çorba ettin." derdi ama şimdi ellemiyordu. Ramazan için iyiydi bu kontrol şehveti, sağlık için spor gibi bir şeydi.

"Bu Cüneyt'i daha ben çok deşelerim." diye düşünüyordu önde Turna. Hadi biz şoförüydük, bi binmeden binmeye çekiyoduk bunun kahrını, o naapsındı her dakka her dakka kucakta? Elleri titriyordu direksiyonu sıkmaktan.

"Cüneyt gelmeye lüzûm görmedi mi Mükerrem?"

Ana!

Bastı gaza Turna.

Mükerrem memnuniyetle ispiyonladı Turna'yı: "Geliyordu da, nasıl olduysa biz yürüyüverdik Ramazan. Galiba Turna o aceleyle..."

Hay Mükerrem Bey gibi senin!

"Turna?" dedi Ramazan Şerif.

"Şimdi Ramazan Bey... Sizi bi an evvel yetiştirecem derken..."

"Aferin! Otobüs kadar adamı unuttunuz hastanenin önünde, öyle mi?"

Allah'ım sabır ver!

"Ne yapıyorsunuz Turna? Niye duruyorsunuz?"

"Geldik de ondan Ramazan Bey. Aha! Ral!"

Turna'yı beklemeden kapısını açıp indi Ramazan Şerif; Mükerrem de öbür kapıdan. Kapılar örtülünce "Siktir git." diye homurdandı Turna. "Karına kızına ağlayacağına bize sarıyon." Arkadan arkadan geleyim'di de gör'dü bakalım bensiz bi bok becerebiliyon mu'ydu beceremiyon mu'ydu. Nördö köldünüz Türnö diye melim melim meleteydim seni de gör'dü bi ebeninkini. Aaamına çaktıım!

♠

Ötede, Celil'le Zeki'yi de şûrâ masasına buyur etmişti Deccal. Bir de kibardı ki sorma. "Şuraya geç. Arkadaşını da al." Kopuyordu kopuyordu.

Gözü Kıvırcık'taydı orman kibarının. Ve tabii diğer herkeste. "Misafirimiz niye hırpalandı Kıvırcık?"

Kıvırcık kem küm etti.

Masaya otururken, "Abi..." diye fısıldadı Zeki Celil'in kulağına, "... hiç bana anlattığın o korkunç adama benzemiyor bu. Gözleri biraz şey sadece. Neresi Deccal bunun?"

"Şşt." dedi Celil. "Bak bak."

Zeki baktı. "Aa!" dedi. Etrafındaki hava hem ısınmış da yükselir, hem yoğuşmuş da düşer gibiydi Deccal'ın; dalgalanmaya başlamıştı sanki. Uğur da Melih'e diyordu o anda: "Bak bak." Kıvırcık zaten bakıyordu; bakarken bakarken önce eğilmiş pis herifin boynunu yoklar, sonra da doğrulmuş gözünün te içine bakar buluverdi ağasını. Ödü patladı, –Allah'tı! Gittik'ti!– hazırola geçti çakı gibi. "Ağam, affet! Tutamadım kendimi."

"Niye Kıvırcık?"

Uğur el ve ayak mesafesinde olan herkesi dürtmeye devam ediyordu. Buydu işte! Heyt!

Celil Zeki'ye bir dirsek attı: "İşte burası Deccal." dedi. "İyi çalış, soracam çıkınca."

Kıvırcık kıvranıyordu, ama içinden. "Ağam..." Dışı çakı gibiydi.

"Sana bir soru sordum Kıvırcık. Niye?"

Ayıp olacaktı ya söylemesen de olmazdı şimdi. "Ağam... İnan et otuz bir çekiyodu afedersin. O sinirle bi kodum..."

Sağ kaşı hafiften sağ gözünün içine düşer gibi oldu kurban olduğumun. Kıvırcık bi sevindi.

"Elinin hiç ayarı yok Kıvırcık."

Kıpırtısız dudakların mırıltısı şûrâ masasının sakinlerine aynı desibelle ulaşıyordu; sanırsın Kıvırcık'a değil de onlara mırıldanmış tek tek. "Dua et ölmemiş... Ve dua et, bu yaptığını unutayım."

Şu kadar sene var, ilk defa burnumuzun dibine giriyodu Ağa. Anca adamın bel okunu kıracağı zaman böyle yapardı. Buz terliyordu Kıvırcık.

"Ayılt!"

"Sen nasıl dersen Ağam!"

Zeki'ye bir ürperme gelmişti, belki üşüme. Gözünü Deccal'dan ayırmadan eğilip fısıldadı Celil'in gıdısına doğru: "Abi, adam ne ara uçtu kapının ağzına? Masada oturuyordu yaa! Gözümle gördüm, şu duvarlar yürüdü de o yürümedi. Sonra bir de baktım..."

Celil elinin tersiyle gıdısını sildi. "Hoop." dedi, "Kulağım orda değil."

Öbür uçta Uğur gururundan geberiyor, Hayri deja vu'lardan deja vu beğeniyordu.

♠

Orkun Numune'nin otoparkından çıkarken İrfan'ı almış, İrfan da Cüneyt'i almıştı. Karışan görüşen olmayınca zamanlıca varmışlardı Ral'e. Numune'nin tahliyesinden dolayı bütün Ankara siren takmış da öter gibiydi.

"Nasılsın Fatih?"

Fatih'in canı sıkkındı biraz. "Ne olsun be İrfan." Veysel'in yanında koşturan o uzun bacaklı doktora takılmıştı kafası. Nerden bulurdu bu adam böyle dünya güzellerini ay?

"Veysel geldi mi?"

"Geldi. Ama hastası var ağır. Hışım gibi çıktı gitti, hışım gibi döndü. Gözü dünyayı görmüyor."

"Biliyorum. Yürüyün beyler." Beyler yürürken tekrar Fatih'e döndü İrfan. "Babasıyla yanındaki beyaz saçlı adam geldi mi peki?"

"Hı? Ne?"

"Kızın diyorum. Veysel'in getirdiği kız var ya. Onun babası gelecekti. Yanında da beyaz saçlı bir adam uzunca. Bizden beş dakika önce çıktılardı. Gelmiş olmaları lâzım."

"Sanmıyorum." dedi Fatih. "Uzunca" yakıştırmasını duyunca aklı gene uzun bacaklı doktora gitmişti. "Yok yok." diye toparladı. "Son yarım saat içinde tek gelen Veysel. Bir de yanında kıtıpiyoz bir tip vardı. Başka gelen olmadı."

♠

Ama olacaktı. Dur sen.

♠

Mükerrem Zemherir Namal, Ramazan Şerif'in paldır küldür koşturduğunu görünce gidip yakalamıştı kolundan. "Sakin ol Ramazan." dedi dirseğini hafifçe sıkarak. "Sen de yaralısın. Helâk etme kendini. Soralım nerdeymiş bu Veysel Bey, ona göre arayalım bulalım. Sabır. İki dakikacık sabır."

Arkadaşını burnundan soluyarak eşelene eşelene dolaştığı "Branşlarımız" panosunun önünde bırakıp bankoya yaklaştı. "Biz Veysel Bey'e bakıyorduk." Ağzı öyle dese de gözleri bankonun tepesinde sallanan incik boncuklara, arkadaki seramik duvara yapıştırılmış çiçek böcek heykelciklerine bakıyordu. Yeri değildi ama, hiç de böyle bir hastane görmemiştik yani.

Resepsiyondaki tuhaf gömlekli, boynu fıstık yeşili fularlı, fazlaca da süslü tuhaf adam, yani bizim Fatih, gözlerini kocaman kocaman açarak baktı Mükerrem'e. "Pardon da..." dedi, sol kolunu bankodan çıkarıp lobiye doğru uzattı, bilekten sağa büktü, başparmağıyla otostop yaparak Ramazan Şerif'i işaret etti, "Beyefendinin durumu acilse başka bir doktorumuza yönlendireyim sizi. Şu an çok meşgûl Veysel yani."

"Biliyorum." dedi Mükerrem. Veysel mi demişti bu? Bey'in suyu mu çıkmıştı? Tipin otostop çektiği tarafa doğru kafa atıp o da Ramazan Şerif'i işaret etti. "Bu bey, şu an Veysel BEY'in meşgûl olduğu hanım kızın babasıdır. Biz de Veysel BEY'le gelecektik ama ambulansta yer olmadığı için..."

Ambulansta yer olmadığındanmış! Hıh! "Aa, geçmiş olsuuun." Da biz yemezdik bu ayakları. Veysel alır mıydı sizi ambulansına? Bilmiyor muyduk biz malımızı? "Üçüncü kata çıkıp sağa sola bakın bakalım. Ortalığı yıkıyordur şimdi bizimki. Ağır bir kalp vakasıymış galiba."

Mükerrem, Fatih'i susturmak için işaret parmağını dudağına götürecekti ama bu sefer de "bizimki" lâfına takılmıştı; gecikti. Ramazan Şerif zar gibi yaklaşmıştı bankoya, bunları dinliyordu. Çıkıştı:

"Anlamadım, ağır kalp mi dediniz? Benim kızım sadece bayıldı. Başkasının kızıdır o."

Fatih dudağını çiğnedi, –pot kırmıştık görüyor musun ay– yeşil fularıyla oynadı, –bu Veysel de ne şom ağızlıydı anacım– süzgün süzgün baktı Ramazan Şerif'e. "İnşallah." dedi. Adamcağızı daha fazla dert sahibi etmeyelimdi bari. "Veysel ne dediyse çıkar da yani. O bakımdan." Ayy! Çenen kopsun'du Fatih.

Ramazan Şerif kızarmıştı sinirinden. Cemile bile çıktı aklından. "Sağ olun. Moral verdiniz." diye homurdandı. Gönül ve ağır kalp. Olacak iş değildi. Hem nasıl bir hastaneydi burası? Bu ne ciddiyetsizlikti süsler püsler çıngıraklar şunlar bunlar? Yakışıyor muydu? Bunu şikâyet edecekti şu Veysel'e. "Adınız neydi sizin?" Hattâ hastanenin sahibine şikâyet edecekti.

"Fatih ben. Ya sizin?"

Görürdünüz siz Fatih! "Her neyse..." dedi Mükerrem'i çekiştirerek. "Haydi Mükerrem. Artık ayılmıştır herhâlde Gönül." Ağır kalp! Ne demekti ağır kalp? Her şey mi bizi bulurdu? Hadi canım siz de! Baktınız, hemen bildiniz öyle mi? "Branşlarımız" panosunun önünden geçerlerken durdu, Mükerrem sendeledi zannedip koluna girince "Bir şeyim yok Mükerrem." dedi. "Bak, ne yazıyor... Veysel İnan... Branşına bak."

Mükerrem baktı, "Genel cerrah yazıyor." dedi. "Niye sordun bunu şimdi?"

Asansöre doğru yürümeye başladılar. Şunun için sormuştuk: Sen altı üstü bir genel cerrahtın; ne anlardın kalpten sen? Yok ağır kalpmiş, yok çok ağırmış, di mi?

Mükerrem durakladı. Şimdi "Hayırlısı" falan desek Ramazan iyice yıkılacaktı; "Çok doğru vallahi." dedi. "Aksiyonsever bir adam olduğu belliydi zaten. Hava atmak istemiştir."

Fatih, panonun önünde durduklarından beri bu ikisine bakıyordu bankodan sarkmış. Kafası sargılı olanın sen kim oluyorsun da benim biricik kızıma ağır kalp falan diyorsun şeklinde tercüme edilebilecek konuşmasının "altı üstü bir genel cerrahsın" kısmında tutmuştuk kendimizi, demin bir pot kırmıştık, bir pot daha kırıp daha da yıkmayacaktık adamcağızı, hadi diğer beyaz saçlı, uzun boylu, albenili beyefendinin şimdi bunları düşünmenin sırası değil tesellisi şeklinde tercüme edilebilecek "aksiyoner bir adam olduğu belliydi zaten" kısmında da tutmuştuk, dostuyla veya akrabasıyla, bilmiyorduk kim kimin nesidir, empati kuruyordu bir yerde, ama pardon da, ciddiye alınmayacak biri olduğu için hastanın durumunu kasten abartmıştır şeklinde tercüme edilebilecek "hava atmak istemiştir" kısmında tutamayacaktık. "Veysel mi hava atacakmış?" diye seslendi, önce kafası sargılı olanın, sonra da "Yürü Ramazan." diyen fakat sözünü dinletemeyen ak saçlı beyefendinin durup döndüğünü görünce devam etti: "Sadece genel cerrah değil, kalp mütehassısıdır da kendisi. Ayrıca kalp damar cerrahı, organ nakli mütehassısı, nörolog, patolog ve sitolog... pardon, sitolojist. Hava atmak isteseydi panoya öyle yazdırırdı." Havaymış! Ne ayıptı ay.

Ramazan Şerif dedi bu sefer: "Yürü Mükerrem." Yıkılmıştı.

"Haa..." diye seslendi Fatih tekrar. "Yukarıda sakın sitolog demeyin kendisine. Çok kızar."

Kafası sargılı olanla ak saçlı beyefendi birlikte homurdandılar asansöre yürürken. Kafası sargılı olan "Biz burda canımızla uğraşıyoruz!" derken öbürü "Arabın derdi kırmızı pabuç!" dedi. "Sitolog demeyecekmişiz. Pöh!"

♠

Gülbahçe İş Takip'te makam odası buz kesiyor, sular ısınıyordu. Âsaf ayılmıştı. "Kalk!" dedi Kıvırcık. "Dikel. Düzelt üstünü başını!"

Âsaf kalktı.

Zeki dirseğiyle hafifçe temas etti Celil'e. "Abi..." diye fısıldadı. "Burda ben varken işkence falan etmeyecek di mi bu?" Bu sefer kulağını tutturmayı başarmıştı.

Celil Âsaf'tan gözünü ayırmadan cevapladı: "Senle ne alâkası var Zeki? Bi dur Allah aşkına." Ne de güzel çaktıydık kabzayı piçin ense köküne. Oh canımıza değsindi! Senin de ellerin dert görmesindi lan Kıvırcık. "Yetişmesem bütün Numune'yi yakacaktı bu orospu çocuğu. İrfan'ı bile öldürecekti, düşünebiliyo musun?"

Zeki düşünemiyordu. "Yaa o değil de, resmî kıyafetimizle gelmişiz bir türlü, evde Zeynur bekler bir türlü..." dedi sesini iyice kısarak; "... müdahale etsek bir türlü, etmesek bir türlü..." Sustu.

"Sıkıysa bi et." dedi Celil. O da sesini kısmıştı. "Sen bu masadaki sustalı maymunları kim sanıyon? Çoluk çocuk mu? Uslu durduklarından oturmuyolar öyle, Deccal'dan korkularına oturuyolar. Ankara'yı haraca kesenler bunlar aslanım."

Zeki belli belirsiz göz attı masadakilere. Ağladık güldük, ebemizi bulduk diye düşünüyordu.

"Tamam Kıvırcık." dedi o sırada Deccal. "Geri dur."

Zeki sesin geldiği yere çevirdi kafasını. "Tamam Kıvırcık" derken niye bize bakıyordu ki bu şey adam... korkunç? Evet, korkunçtu artık. Bak hâlâ bakıyordu.

“Buraya kadar!” diye düşünüyordu Âsaf. “Bana bakıyor.” diye düşünüyordu. “Ne korkunç bir adam!” Ölmek istemiyordu ama konuşmayacaktı. Hayır! Sıkardı onun ağzından lâf almak. Etrafa bir göz atmıştı da, masadakilerin hepsini tanıyordu iyi mi? Gülesi geldi. Şu, Numune’de bizi düdükleyen adamdı. Şu... Dur soldan sayalım... Şu Oğuzhan, şu Tunç, şu Canip, şu Gani, şu Batur, Batur’un sağında oturan adamı tanımıyorduk, ama Hayri demişti demin şu Numune’deki salak, memnun oldum Hayri, karşısındaki Solak Uğur’du işte; onun sağındaki Melih, onun sağındaki Süha, onun sağındaki Halim, onun sağındaki de Ekmel. Tam yerine düşmüştük; tavuğuna kışt dediğimiz herkes burdaydı Allah bereket versin. Hadi sorun’du da alın’dı havanızı, öldürün’dü de işimize gücümüze bakalım’dı. Bir de resmî polisimiz vardı ne güzel. Zekicik. Yoksa teslim mi edeceklerdi bizi? Bunun için mi toplanmış oturuyorlardı kuzu kuzu? Vallaha mı şimdi? Ama ne güzel olurdu ha! Şurdan bir çıkabilsek var ya, bırak Japon’un işi batırdık diye bizi tepelemesini, Keşşafgili biz tepelerdik bu kadar mâlûmatla. Haa, şu kıvırcığı tanıyorduk bir de. Amma da ağır eli vardı hayvanın! Şu da patrondu belli; on üç ayak buzdolabı gibi duran, arkası bize dönük, bir hoş korkunçluğu olan! Arkan dönükken nasıl oluyor da gözümüzün içine bakabiliyordun kardeş? Jantiydin ama konuşturamayacaktın bizi maalesef. Karde... Abi?.. Ne zaman dönd... Niye ölü gibi... Ne?.. Abicim...

“Adın?” dedi ölü gözlü adam.

Niye soğuktu bu kadar burası? Niye gözünü hiç çekmiyordu bu abi? Niye hiç kıpırdamıyordu? Biz niye titreyip duruyorduk?

“Asasa sasaf...”

“Bir...” dedi Deccal. “Konuş!”

Uğur “Hah!” dedi Melih’e. “Bak nasıl şimdi!”

Titremesi bile geçmişti Âsaf’ın, koko krizi bile geçmişti, gözünün önünden evvel ömrü bile geçmişti, Kıvırcık gibi hazırola bile

geçmişti. Yandı, dondu, ağzını açtı, kapattı, –niye konuşmayacakmışız?– konuşmaya başladı. Susturabilene aşk olsun.

Hem can kulağıyla dinliyor, hem orospu çocuğuna ana avrat sövüyor, hem her şeye rağmen acıyor, hem de "Ben iki'den korkuyom esas." diye düşünüyordu Celil.

♠

Ramazan Şerif birinci katı geçerken biraz, ikinci katı geçerken biraz daha ağlamaklı olmuştu. Aynada berbat görünüyordu. Ne demekti ağır kalp?

"Ne demek istemiş olabilir sence Mükerrem?"

Mükerrem anlamamıştı soruyu. "Ne diyerek?" demişti. "Kim?"

Asansör üçüncü katta durunca inmişler, sağa sola bakınırken Cüneyt'i kahve makinesinin başında bulmuşlardı. Bravo'ydu. Kokteyle gelmiş gibiydiniz maşallah'tı.

"Nasıl oldu da siz bizden önce gelebildiniz Cüneyt?"

"Bilmem ki Ramazan Bey." demişti Cüneyt. Ulan, evimizden çıkmış gelmişiz, senin peşinde koşuyoruz, bir de bize posta koyuyordun be! "Gelmişiz demek." Erken gelmek de mi kabahatti arkadaş? Hem sen bizi bırak git...

"Nerede Gönül? Cemile nerede?"

Bilmiyordu Cüneyt. Doktorlar ilgileniyordu muhtemelen. Ama birazdan haber gelirdi; çocuklar o doktoru bulmaya gitmişlerdi.

"Hangi çocuklar?" demişti Ramazan Şerif; sonra hatırlamış, "Hastanedeki delikanlılar mı?" diye eklemişti. Biri biraz şeyce olan. Bayağı şeyce. Canımızı da ona borçluyduk belki. Şükür bari, birileri bir şeyler yapmaya çalışıyor, sizin gibi kahve peşinde koşmuyorlardı. Peki burda mı dikilip bekleyecektik böyle? Buranın bir hemşiresi, bir ilgilisi, bir danışması yok muydu? Nasıl hastaneydi burası?

"Şu ileride bekleme salonu var Ramazan Bey." demişti Cüneyt. Kahve de mis gibi kokuyordu ama alsan bin tane lâf söylerdi şimdi bu adam. "Orada bekleyelim arzu ederseniz."

"Gel Ramazan. Sen de bitap düştün." demişti Mükerrem. Cüneyt'in peşine takılıp bekleme salonuna gitmişlerdi.

Salon da salon olsa.

Eflâtun siklamenli koltuklar, kelebek tutturulmuş dallı güllü perdeler, üstüne terracota rengi, alev kırmızısı rengi, altûnî, devedikeni ve eğrelti yeşili rengi vazolar, seramik süs demlikleri yerleştirilmiş japon balığı akvaryumu şeklinde blok sehpalar, "Japon" diye düşününce içi bir tuhaf olmuştu Ramazan Şerif'in, duvarlarda asimetrik raflar, rafların üstüne yerleştirilmiş baykuş, kedi, köpek vesair hayvanat, kesik incir, dilim karpuz, soyuk muz vesair meyve bibloları, ördek sürüsü, nazar boncuğu sürüsü, çelenk sürüsü vesair duvar süsleri, yerde pötikare, içinde havai fişek patlamış gibi rengârenk bir halı, kenarlarda incikli boncuklu kilimler, yolluklar. Hastası olan insan şurada oturabilir miydi allâsen? Nereye düşmüştük biz? Ev desen değil, kreş desen değil, hastane desen hiç değil. Mükerrem elini omzuna atmıştı o sıra. "Her bahsine varım..." demişti, "... o aşağıdaki resepsiyoncu yapmıştır bu odanın tefrişini." Buruk buruk gülmüştü Ramazan Şerif. Güldürme Allah aşkına'ydı Mükerrem! Daha oturamadan, ki insan oturmaktan imtinâ ediyordu şu zevksiz koltuklara, kapı açılmış, o çocuk içeri dalmıştı paldır küldür, ki insan şuncağızın yüzüne bakmaktan da imtinâ ediyordu. "Hah, gelmişsiniz." Hemen sormuştu Ramazan Şerif: "Evlâdım, nerde Gönül? İyi mi? Ya Cemile? O nasıl?" Farkında değildi ama İrfan'a değil Orkun'a bakıyordu. İrfan alışıktı bu göz kaçırmalara. "Merak etme..." diye atılmıştı. "Veysel el attıysa o da iyidir o da iyidir." O sırada kapı tekrar açılmış, Naim Orhun girmişti içeri. Çok ağır bir vakayla didişip durmuş, ama olmamıştı, ölmüştü kadın. Önlüğü, mezbahada sigara molası vermiş kasap önlüğü gibiydi. "Ulan çüklü..." demişti İrfan'ı

görünce. "Senin ne işin var burda?" İrfan, "Öyle işte." demişti. İrfan'a ilgisini derhâl kaybedip biri kafası sargılı, diğeri ak saçlı iki adamı süzmeye başlamıştı Naim Orhun. Veysel hep tembihlerdi bunu; ölü sahiplerine ölünüz öldü diye paldır küldür söyleme falan, ama o kadar öküz değildik biz Veysel. Olsak bile sen kadar olamazdık. Asıl sen söylerdin paldır küldür. Korku dolu bir bekleyişle üstündeki önlüğe, gaga burnuna bakan Mükerrem'e ve Ramazan'a biraz daha bakmıştı. Alıştıra alıştıra söyleyecekti, pat diye söylemek yoktu biliyorduk, da hangisiydi ki kadının kocası? Önce bir öğrenelimdi de sonra alıştırırdık yavaş yavaş.

"Rahmetli hanginizin karısıydı?"

Ramazan Şerif düşüp bayılmıştı.

♠

Âsaf anlattıkça şûrâ masasında hırıltı da artıyordu.

Şimdi şöyleydi Abicim... Japon, bizim patron oluyordu kendisi, Kolaylık A.Ş.'nin patronuna çökmeye karar vermişti. Bu masadaki çocuklara da –"çocuklar" dediğinin en ufağı elli yaşındaydı– çökecekti. Çökmüştü de. Çocuklar bilirdi, kendileri söylesindi, bu tam sayıları hatırlamayabilirdi. Melih'in altı adamını kafa üstü dikmişti meselâ. Mazhar'ın da altı. "Di mi Mazhar?" Ekmel'in, yanlış hatırlamıyorsa yedi olacaktı. Halim'in dört, Süha'nın beş, rekor Canip'teydi... eee...

"Osim." diye bağırmıştı Canip.

"Efendim?"

"Sekiz diyor." diyerek araya girmişti Celil. İspanya'da yapmıştık misyon korumayı ama Bulgar arkadaşlarımız vardı. Gece gündüz tavla atardık. Ona kadar sular seller gibiydik evelallah. Al: Edin, dvama, tri, çetiri, pet, şest, osim, sedim, desıt. "Sen şu Kolaylık A.Ş. meselesine gel hele."

Gelmişti Âsaf.

O da şöyleydi Abicim... Bu Ramazan Şerif denen adam yükünü bayağı tutmuş bir adamdı. Bir yığmıştı, say say bitmez. Şaşmaz'da dört tane deterjan fabrikası vardı, Şaşmaz vardı, komple onun desek az gelir, sayısız arsası, toru toprağı vardı, malı mülkü vardı, Haymana Yolu'nda üç un, bir irmik, bir makarna fabrikası vardı, ford, chevrolet, mercedes bayilikleri vardı, benzin istasyonları vardı, bankada hesabını bilmediği kadar çok parası, banka kasalarında kilo kilo altınları, mücevherleri vardı...

Celil, "Amma da kirli çıkıymış bizimki." diye düşünüyordu. Acaba Teoman Kemâni gibi cömertlik gösterip bu geceki iyiliğimize karşılık elimizden tutar mıydı ki o da? Daha bir arabamız bile yoktu arkadaş. Hayatını kurtarmıştık; az buz değil. "Hepsine mi çökmeye kalktınız lan?"

"Yok Abicim." dedi Âsaf. "Hepsine çöksek o adamcağız ne yiyecek?"

Hepsine çökmeye kalkmamışlardı. Sadece gayrimenkullerinin tapusunu istemişlerdi kendisinden. Gayrimenkul dedikse, arsaları çiftlikleri çubukları yazlıkları değil. Ankara'daki gayrimenkulleri. On beş bin tapu.

"Kaç?" dedi Hayri. Ardından Celil altını çizdi: "Kaç tapu kaç tapu?"

Âsaf, sayıyı büyük buldular tabii, akılları şaştı diye düşünüyor, gururla sırıtıyordu.

Gururla devam etti.

"On beş bin tapu Abicim." Onur Çarşısı, Soysal Pasajı, And Çarşısı, Büyük Çarşı, Modern Çarşı, Kocabeyoğlu Pasajı, Aynalı Çarşı, Moda Çarşısı... Daha otuzu aşkın çarşı, pasaj, iş hanı vesaire. Tapuda kayıtlı on beş bin kalemin içinde bu kalemleri de adamın sahip olduğu apartmanların dairelerini, müstakil evleri ve villaları saydığın gibi birer kalemden sayarsan on beş bin'di bu. Yoksa içlerindeki dükkân, mağaza ve ofislerin tapularını da ekleyince on

altı bin, on yedi bin diyebilirdin. Bunu bize verseydi şu tatsızlıklar çıkmayacaktı Abicim'di.

Yetimlerin jetonları da düşmeye başlamıştı çangır çungur. On beş bin tapuuuu, on beeeeşşş... Nerden hatırlıyorduk biz bu sayıyı?

Beklenmezdi ama ilk Canip uyandı. "Na mayka ti putka ta!" dedi alnına vurarak. "Yani diyorum ki, ta anasını sikeyim."

"A aa!" diyordu Uğur. "Deccal Beeeyy..." diyordu.

Melih "Yok canım..." diyordu Uğur'a sokulmuş. "Sayı tamam da... Tesadüftür yani. Babalarımızın şey yaptığı tapular dönüp dolaşıp karşımıza çıkacak da... Yok artık!"

Bir Kıvırcık anlamamıştı bunlar ne on beş bininden bahsediyor, tapu tapuydu işte. Pardon, bir de Âsaf'la Zeki anlamamıştı.

Hayri Deccal'a bakıyordu. Sağ kaşı aşağı mı eğilmişti biraz? Bak sen!

Âsaf sıkılmıştı. Sol gözündeki balon da bayağı bir acı vermeye başlıyordu yavaş yavaş. Bitse de gitsekti. Uğur'dan başlayarak hepsini süzdü yetimlerin, "Şimdi siz tabii size niye çöktüğümüzü merak ediyorsunuzdur." dedi. Tam lâfa girecekti, "Evet hakikâten." dedi Uğur. "Bize niye çöktünüz?"

"Anlatayım." dedi Âsaf.

Anlattı.

Japon, çoluk çocuğun ayak altında dolanmasını istemiyordu tamam mı. Kibar birer mektup yollamıştı her birinize. Size ilişmemişti dikkat ederseniz. Çekilin diyordu. İşten el çekin, yediğiniz yanınıza kâr kalsın.

Masada hırıltılar artarken Âsaf'ın yüzündeki sırıtma da arttı.

"Japon'u bilmiyorsunuz siz..." dedi. "Çiğ çiğ yer hepinizi." Ölü gözleri gözlerinin içinde buluverince yutkunup "Sen hariç Abi." dedi Deccal'a. Bu Abi haricinde bir Numune'de bizi dübelleyen şu Abi'ye saygımız vardı, biraz da şu deniz börülcesi saçlı, her

lâfa karışan yanaşmaya. "Darılmayın da..." diye ekledi, "... Çoluk çocuksunuz siz." Sırıtıp bir daha ekledi: "Veya darılın. Boş ver."

Hayri'ye Uğur'la Melih'in didişmesinden gına gelmişti. Biri diyordu "Ben bunu parça parça ederim," biri diyordu "Ben de ederim ama Deccal Bey varken bize düşmez." Biri diyordu "Bizden on beş yaş küçük, utanmadan çoluk çocuk diyor," biri diyordu "Diyor ama o bakımdan demiyor. Hor görüyor bizi de ondan diyor." Didişip duruyorlardı çocuk gibi. Bi susun yaa dememek için zor tutuyordu kendini. Dikkati dağılıyordu ikide bir. Hah! Hastane di mi? Hastanede ne işleri vardı, onu soracaktı asıl. Tam ağzını açmıştı, Celil çıktı masanın karşısından:

"Bizim patronun kafasını da sen mi patlattın?"

"Sizin patron kimdi pardon Abicim?"

"Ramazan Şerif. Kolaylık A.Ş."

"Ben patlattırdım." dedi Âsaf. Demek bu abimiz o yüzden Numune'deydi. Şansa bak. "Japon selâm söylemişti. Gözdağı bakımından."

"Ee? Hastaneyi niye bastınız madem? Patlaksa patlak, daha ne?"

Şimdi o da şöyleydi Abicim...

"Bizimkiler kafasını patlattıktan sonra atıp götüreceklerdi Japon'a güya, ama ordan 'Beyleer.' diyen bir yaratık çıkmış, bu salaklar da cin çıktı diye korkup topuklamışlar. Japon'un Ramazan Şerif'i niye istediğine gelince... O da basit. Bu çökeceğimiz on beş bin tapuyu kızının üstüne geçirttirmiş uyanık. Bunu alıp kızına bir telefon edecekti işte. Alsınlar diye gönderdiği salaklar işi kıvırtamayınca evimden aradı beni. Bize yıktı. Ama biz koruması yok zannediyorduk. Bir de gittik hastaneye ki, siyah takım elbise sebil. Olmadı deyip geri dönsen Japon yer, dönmesen nerden başlayacağın nerde biteceğin belli değil. Dolaşıyordu bizimkiler, pundunu kolluyorlardı, bakınıyorlardı, iş üstündelerdi yani, orda bir

polis vardı, onu takip ediyorlardı, ama keçi kılıklı bir adam elini beline atıverince..."

"O Keçi senin ananı yatırıp kaldırıp sikecek mezarında. Merak etme sen!"

"Kıvırcık!"

"Ağam affet. Dayanamıyom."

Deccal burun burunaydı şimdi Âsaf'la. "O keçinin üstünde bu gömlekten mi vardı?" diye sordu. "Üşüyorum." dedi Âsaf. Celil Zeki'yi dürttü. "Sen bakma istersen Kardeş. İcraat başlıyo." Zeki de bundan korkuyordu. Hayır, sen pis herif, bizim Ali Vasfi'nin sebebiydin, geber'di inşallah, sürüm sürün sürün'dü, sana mı acıyacaktık'tı, ama burda, bizim gözümüzün önünde geberme'ydi, biz çıkalım'dı da öyle geber'di. Çıkmak da olmazdı şimdi korkmuş gibi. Bakmayalımdı bari. Ama gene de bakıyorduk. Bir heves vardı sanki içimizde; acaba mafya infazı nasıl oluyormuş gibisine. Ee tabii, genimiz böyleydi bizim. Uçurum kıyılarında dolaşacak, piknik sepetinden akrep çıksa ille de iğnesini görecek, kuduz köpeğin dişlerini sayacak, bakalım bu tırdan da kurtulabilecek miyiz deyip hatalı sollama yapacaktık; insandık. Öylece bakıyor, merakla bekliyordu. O da insandı neticede. Sordu: "Yani şimdi ne yapacak diyorsun senin Deccal buna? Öldürecek mi yani şimdi ciddi ciddi? Gözümüzün önünde?"

"Parçasını korsa ben de giyerim tangayı, Kumrular'da sallaya sallaya dolaşırım." dedi Celil. Bi kere de tuttur lan şu iddiayı diye düşünüyordu. "Bak da gör." Hadi inşallah.

"Aynı ben gibi iddialaşıyor." diye düşünüyordu Zeki. "Bakıyorum zaten." dedi. Baktı. Hiçbir şey olduğu yoktu. Sonra bir fısıltı çalındı kulağına: "İki: Kimlerle çalışır bu Japon?" Az kaldı "Ben nerden bileyim?" diyecekti, anladı ki soru ona değil, dilini tuttu.

Ölmekten korkmuyordu Âsaf, ama bu Abi'den korkuyordu. Tabii yaa! Buydu işte. Deccal! Nâmı kendisinden korkunç, kendisi

nâmından. Bülbül kesildi. Doğma büyüme Japon'un adamıydık biz; dokuz kişi. "Kudret, Keşşaf, Serkan, Feridun, İskender, Mecit, Tatar, Azimet, bir de ben." Bizim de kendi adamlarımız vardı hâliyle. "Ayrıca her zaman sağlama alır işini Japon. Hiç tanımadığımız taşeronlara iş verir sık sık. Bazılarını tanırız ama. Samir çok gerzek oğlandır meselâ, bir tanısan ölürsün gül gül, salağın önde gidenidir ama iyi kundakçıdır." Uğurgile baktı patlamış gözüyle. "Arkadaşlar iyi bilir." Şûrâ masası homurdanırken devam etti. Yangınıydı, vurkaçıydı, başıboş adama ihtiyaç oluyordu zaman zaman. Japon tefecilik de yaptığı için... Anla Abicim.

"Üç..." dedi Deccal.

Celil Zeki'nin kolunu sıktı. "Bakma sen bakma. İndirecek şimdi orospu çocuğunu."

Zeki baktı. İnsan bakmadan duramıyordu.

Deccal devam etti: "Kime çalışır?"

Gülbahçe bülbülü de devam etti: "Sabit Tuncel. Tuncel Holding meşhur. Vedat Alkan var. O da Alkan Holding. Hayati Çınarlı. Bil bakalım hangi holding. Bir de Beşir Üstüntaş var. Üstüntaş Holding."

"Dört... Bitti mi?"

"Bi... Bitti Abi."

"Hah! Bakma sen bakma."

"Abi, deminden beri bakıyorum, bir şey olduğu yok."

"Kardeş, esas şimdi bakma."

Zeki hâlâ bakıyordu ve hâlâ bir şey olduğu yoktu. Bir fısıltı daha çalındı kulağına:

"Beş: Gidebilirsin."

Zeki az kaldı kalkıp gidiyor, Âsaf "Ne?" diye cikliyor, mafyacılar uğulduyor, Kıvırcık inildiyor, Hayri "Bir mektup da bizden

sana Japon." diye düşünüyordu; yeni Deccalımız olacaktı ya kendisi bilâhare ve "Hay amına koyayım senin gibi Deccal'ın!" diye düşünüyordu Celil. "Ulan rezil ettin bizi el kadar oğlanın yanında be!"

"Altı: De ki ona, Deccal'a yakın gelen, yakın gider."

"Se... se.. selâm da söyleyeyim mi Abicim?"

"Hayır. Git."

Odada uğultu arttı. "Kıvırcık!" dedi Deccal.

"Emret Ağam!" Sesi çok kırgın çıkmıştı Kıvırcık'ın.

"Kapıya kadar yolcu et misafirimizi. Nazlı'ya da söyle, taksi çağırsın. Bindir, gönder. Dikkat et, zedelenmesin bir daha."

"Sen nasıl dersen Ağam... Yürü lan!"

Âsaf eline atıldı Deccal'ın, ama el falan yoktu artık orada. Deccal da yoktu. Nerdeydi?

"Yürüsene lan!"

Âsaf yürüdü.

Ölü gözler şûrâ masasını tarıyordu şimdi ve masanın tepesine kırağı yağıyordu. Buzdu ortalık, buz. "Vay be!" diye düşünüyordu Uğur. "Ne biçim bağışladı düşmanımızın canını." Ama niye bağışladığına dair bir fikri yoktu doğrusunu istersen. Deccal Bey yapmışsa doğru yapmıştırdı, hepsi buydu. Belki Hamdi Bey bilirdi sebebini. "Sizce canını niye bağışladı Hamdi Bey?" Hayri, "Hamdi değil, Hayri..." diye düzeltti. Biriniz rütbemizi yanlış söylersinizdi, biriniz adımızı şaşırırsınızdı. Yeterdi artık. "Mektup gönderdi." dedi sonra. "Aa, eveet. Harikaa." dedi Uğur. Melih, yirmi bir sene öncesine gitmişti. "Kendi adamlarını öldüren adamı öldürmeyen adam babamgili niye öldürdü acaba?" diye düşünüyordu. Canip ise "A be kakvo stana be?" diye.

Turna, aşağıda gıcıklığına oyalanmış oyalanmış, biraz da yandan, karşıdan, uzaktan Fatih'i incelemiş, bi ara bu ırzı kırıkla da konuşmak lâzımdı, sen gibilere de çok acıyom, küçükken bakkal mı elledi de böyle oldun, ne yer ne içersiniz yazık falan deyip bi güzel lâf alacaktın ağzından ipnenin, "İyicene bana muhtaç olmuştur artık." deyip ağır ağır çıkmıştı yukarıya. Sanki deminden beri sağını solunu sallayan o değilmiş gibi son sürat daldı Ral Hastanesinin dallı güllü bekleme odasına. Nefes nefese bir pozlar falan. Ramazan Bey'in bi ittiyacı falan vardıysa, o bakımdan. Baktı ki Ramazan Şerif yatmış uyuyor fosur fosur, aklı gene hinliğe gitti. "Yoruldu tabii." dedi. "Uyusun ellemeyin."

Mükerrem Zemherir Namal, baygın arkadaşını eflatun siklamenli koltuklardan birine sermiş, Cüneyt'in getirdiği şişe suyunu avucuna döküp döküp alnını bileklerini ovalıyordu. Turna'ya sırtı dönüktü. "Şşş." dedi.

"Bağırma yaa." dedi İrfan da. "Bayıldı bayıldı."

Turna hemen yanaştı iki patrona. "Çekilin bi Mükerrem Bey. Ben bakayım bi."

Mükerrem Zemherir Namal da az gıcık kapmıyordu Turna'ya. "Uzak dur be!" dedi tepeden. "Şimdi sırası değil poz yapmanın."

Turna kös kös geriledi. "Noolmuş?" diye sordu İrfan'a.

"Karısı öldü sandı." dedi İrfan. "Naim başka hastanın kocasını arıyormuş, yanlışlıkla buna söyledi demin."

"Ölmemiş miymiş aslında? Yaralandıydı da o kadar amma?"

"Ölmemiş ölmemiş."

"Yav, iki dakka geç geliyoz, bi doktorun ağzını büzemiyo bu Cüneyt Bey de. Ah ben olacaktım ki..."

İrfan Orkun'u kapıya doğru ittirdi. "Yürü çıkalım şurdan." dedi. "Ben bunu döverim."

Orkun güldü. "Sen bayağı iyisin bu gece yaa."

Onlar çıkarken Turna da az bekleyip arkalarından çıktı. Kim var kim yok haber vermek lâzımdı Cemile Hanım'ın vurulduğunu.

♠

"Ay bir bitseydi hayırlısıyla." diye sızlandı resepsiyonda Fatih. O kafası sargılı adamın karısının vurulduğu haberi tez duyulmuştu. Hayır, bir tetanos iğnesi, bir de birkaç dikiş; turp gibiydi de kadın yani. Telefonlar otomatiğe bağlanmış gibi çalıyordu. "Kâbus oldu bu gece, kâbus."

Ki kâbus uyanmıştı belki, evet, ama pijamalarını bile çıkarmamıştı henüz

Kulaklarımda çığlık atıyor ölüm
Yorgunum, yardım et...
Yavuz Elçik

"Kim bu? Yeni sevgilin mi?"

Bayram kötü kötü baktı Naim Orhun'a. "Bayram ben." dedi. "Doktorum. Bu hasta da benim. Sigaranız yanıyor, farkında mısınız?"

Naim Orhun da gagalayacakmış gibi baktı genç doktora, sigarasının dumanını içinde tutup Veysel'e döndü. "Bayram diye gey adı olur mu yahu?" dedi. "Nerden de bulursun bunları?" Bayram "Lütfen ama..." diye itiraz ederken de dumanı ağzından burnundan saldı.

"Ne oldu senin hasta?" dedi Veysel.

"Öldü de..." dedi Naim Orhun, "... biz yanlış kocaya vermişiz müjdeyi. Küt diye düştü bayıldı adam."

"Alıştırmadan söyledin tabii. Bi de bana kızarsın."

"Yahu..." dedi Naim Orhun, "... ben yanlış adama söyledim diyorum, sen diyorsun ki alıştıra alıştıra söylemedin. Ne alâkası var? Öldü möldü de çıkmadı ağzımdan zaten. O yanlış anlayan adam kendiliğinden yanlış anladı. Zekî adammış."

"Ne yaptın bayılanı? Kim var şimdi başında?"

"Ne bileyim. Yukarı dönerken hemşire masasına not bıraktım. Bakardır biri zâr. Ha, bir de İrfan'la Orkun vardı. Birileri daha vardı ama tanımıyorum. Ramazan mamazan deyip duran bir adam?"

"Ha... İyi." Dönüp Bayram'a göz kırptı Veysel, Gönül'ü işaret etti. "Kızın babasını az daha götürüyomuş kalpten. Görüyo musun?"

Görüyordu Bayram da, şu karga burunlu adamın sigarasını alıp yere atıp terliğinin burnuyla ezip –Ay ay ay! Terlikle çıkıp gelmiştik görüyor musun yaa?– üstünde tepinmemek için de zor tutuyordu kendini yani. Hastamız vardı burda.

"Ee? Bu kızcağızın nesi var?" Sigaranın dumanı kızcağızın üstüne çöktü.

Bayram uzanıp Gönül'ün ağız burun kısmını eliyle yelledi.

"Demin aşağıda bayılttığın adamın kızı bu." dedi Veysel. "Ağır kalp bence."

"Güzelmiş."

"Kız mı? Neresi güzel lan? Karafatma gibi aynı."

"Yok, o ecik bücük bir şey canım." dedi Naim Orhun. "Yeni sevgilini diyorum ben. Meslekten de bulmuşsun mis gibi." Dumanı Bayram'ın suratına üfleyip sırıttı. "Adı ofsayt ama alıştın sen zaten Bayram da Bayram. Hem sevişirsiniz hem tartışırsınız."

"Olmuyor ama Hocam!" dedi Bayram. Cidden çok kızmıştı, cidden.

Naim Orhun sallamadı çocuğu. Eğilip Gönül'ü inceledi kısa bir süre. Kaşları çatılmıştı. Daha bir doktora benziyordu şimdi. Ve daha nemrut bir adama. "Hadi başlayalım." dedi.

Başladılar.

Bir saat kadar sonra, "Bak, salladıydım ama nasıl tuttu?" diyordu Veysel Bayram'a. "Görüyo musun ne biçim bildim?" Bayram tereddüt etti. Hakikâten de bilmiş miydi acaba? Kardiyolog değildik, okuldan aklımızda ne kaldıysa kalp hakkında, bildiğimiz oydu. Yapılacak incelemeler, şunlar bunlar, gerekli tahlil, analiz adları falan. Ama gene de... evet... Veysel'e hayran olmamak elde değildi. Bütün o sallapati, vurdumduymaz görüntüsüne rağmen

nasıl da ciddiyetle, şevkle, vecdle, ibadet edercesine yapıyordu işini. Aşkla yapıyordu aşkla. Hayır, biz de tahmin etmiştik yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu ama, bunun gibi ilk görüşte edememiştik yani. De, neyi bilmişti şimdi bu? Kızı uykuda tutup bir dolu testi, bütün o ismen bildiğimiz ama okumasını bilmediğimiz testleri yapmış, uyuyan hastaya efor testi yapamazdınız, bir tek o eksik kalmıştı, kendi kendine hımırdanmış durmuştu sonuna kadar. Söylememişti ki! Şimdi biz de anlamışız da sanki aynı sonuca varmışız gibi haklıymışsın desek? "Diyelim ki haklısınız..." dedi.

"Nız mı?"

Yaa ne enteresan adamdı şu yaa. Ne şeker adamdı. Sırası mıydı şimdi yaa? "Tamam, pardon, düzeltiyorum: Diyelim ki haklı... SIN. Oldu mu?"

Veysel "Aferin." dedi.

Bayram utangaç utangaç gülümserken "Ne diyorsun şimdi?" diye sordu Naim Orhun.

"Ben mi ne diyorum?"

Naim Orhun gözlüğünün üstünden baktı Bayram'a. "Sana niye sorayım kızım? Veysel'e soruyorum." dedi.

"İyi tarafından bakarsak..." dedi Veysel, "... hayvan gibi bi kalbi var. Taşı sıksa suyunu çıkarır. Kötü tarafından bakarsak, durum kötü. AIDS meyids olaydı bi on on beş sene ittirirdik, ama bu durumda bi dakka ittirebilir miyiz şüpheli. Kalp kası kalınlaşması var."

Bayram akademik hafızasını yoklarken Naim Orhun "Şom ağızlılık yapma gene." diye başladı. "Kalpçi değiliz dedikse cahiliz demedik. Kalp kası kalınlaşması varsa niye eli kulağında olsun? Elli sene bile gider daha."

Veysel, "Çok biliyon." dedi. Peygamber sünnetinden bahsetmiyoduk burda aslanım, kalp kası kalınlaşmasından bahsediyoduk.

Ama tek ondan da bahsetmiyoduk. Kalp büyümesi de vardı; ondan da bahsediyoduk.

"Ee?" dedi Naim Orhun. Bildikleri buraya kadardı; duvara dayanmıştı.

"Ee'si..." deyip döktürmeye başladı Veysel.

Baktıydık ettiydik de konuşuyoduk. Kalp kası kalınlaşması sol karıncığı kansız bırakıyodu. Balonu mu üflemeyle daha zor şişirirdin, araba lastiğini mi?

Bayram parmak kaldırdı: "Araba lastiğini."

"Bi dur be evlâdım." dedi Naim Orhun.

"Hah işte.." diye devam etti Veysel. "Kalp Arnold gibi kas yapınca eskimiş dış lastik gibi kütleşir, anlıyo musun? Senin sol odacık istediği kadar kaaan kaaan diye yalvarsın; zırnık geçmez aşağı."

Kötü tarafın birinci tarafı buydu.

O zaman da ne olur diyecektin. Şu olurdu: Kalınlaşan kas, esnekliğini de kaybedeceği için yukarıdan aşağıya akması gereken kan akamaz, üst katta birikir ve altı harlanmış düdüklü gibi basınç yapmaya başlardı. Şişti, büyüdü gitti mi sana kalp? "Tuvalet tıkanınca ne olur? Nereye gider mâmelek?"

Anlayacağınız, bu kızın cidarı daralmış sol karıncığından artan fazla kan sol kulakçıkta bekleyip duracak değildi; kalbi kanırtacak kanırtacak, sonra da taşan tuvalet gibi evin içine, ilk başta da akciğere doğru akacaktı. De mi? "Akciğer hava bekliyo, cıvık kan geliyo yukardan. Düşünün bi. Sonuç?"

"Söyle işte. Uzatma. Sözlü mü yapıyorsun bizi?"

Bi nefes darlığı, bi hâlsizlikler, bi sızım sızım sızılar, ağrılar, sancılar filan olurdu sonuç.

"Hıı." dedi Naim Orhun. "Bayağı kötüymüş." Kaşları iyice çatılmıştı. "Anladım."

“Daha yeni başladık.. “ dedi Veysel. “ Dur şimdi...”

Taşıp da boşa giden kan ne kanıydı hemşerim? Kimin kanıydı? Senin kanın mıydı?

“Yok tabii.” dedi Bayram. “Hastanın kanı. Ona lâzım olan kan.”

Veysel Bayram’a “Aferin güzelim.” derken Naim Orhun bir sigara daha yaktı.

Vücuda lâzım olan kan aldı başını gittiydi akciğere de mi? Ne ettiydi? Tıkadıydı. Başka? Şunu ettiydi şunu: Her atımda organlara, kaslara götüreceği oksijeni biraz daha tırtıkladıydı. “Kötü tarafın ikinci tarafı da bu.”

“İçimizi ferahlattın.” dedi Naim Orhun. Bayram’a yan yan baktı. “Sen de yelleyip durma be şu dumanı. Gözümüze kaçıyo.” Bayram da Naim Orhun’a baktı ters ters. Yelleyecektik efendim. Siz de bize kızım demiştiniz az önce, bal gibi de yelleyecektik. Alın, bakın yelliyorduk işte.

Naim Orhun Bayram’ın nispetine “Tövbe Ya Rabbim!” deyip Veysel’e döndü. “Devam et. Üç ve dördüncü kötü tarafları da bekliyoruz o bal damlayan ağzından.” Nerden bulurdu yahu bu adam böyle kız gibi oğlanları?

Veysel devam etti.

Kötü tarafın üçüncü kötü tarafı şuydu: Vücut her dakka daha fazla kansız kalacağı için bunun adaleli kalbi de her dakka daha fazla kasılacaktı. Habire dambıl çalışıyomuşun gibi düşün. “Kalp dediğin de et; çalış çalış, o salaklar kan lâzım – kan lâzım diye kasıldıkça kalınlaşır, kalınlaştıkça daha çok kan lâzım olacağı için bu sefer daha fazla kasılır. Biz buna kısır göngü... pardon, döngü diyoruz.”

Bayram mahzun ve masum bir refleksle Gönül’ün sol memesinin üstüne koydu elini. Sanki kızın kalbi patladı patlayacak, bu da tutmaya çalışıyor.

“Orda olmaz kalp.” dedi Naim Orhun. Baca gibi tütüyordu. “Balkonların ortasında olur. Ne biçim doktorsun sen?”

Elini çekti Bayram. “O kadarını biz de biliyoruz.” dedi bozularak. “Bir tedavisi yok mudur diye düşünürken... Öylesine yani...”

“Sahi be Veysel...” dedi Naim Orhun. “Sen bulursun be bunun bir yolunu. Gencecik kız yahu. Yazıktır!”

“Bulurum bulurum.” dedi Veysel. “Bok bulurum.”

“Öff! Deme yahu! Dördüncü bir kötü tarafımız kaldı mı?”

“Kaldı.” dedi Veysel. “Dört: Ölüyo bu.”

Gönül ayılmaya başladı. Sayıklıyordu.

“Anne...”

Bak gör ki âlem sert eser...
Seyyid Osman Hulûsi

Gülbahçe İş Takip'te zaman makinesi durmuş gibiydi. Zeki Celil'e alttan alttan bakıp "Ee Abi..." diyordu. "Sizde tanga var mıydı, yeni mi alacaksın?" Celil alev alev bir kinle bakıyordu Deccal'a. "Dur aslanım." diyordu. "Sen anlamadın tabii. Kıvırcık'a göz kırpmıştır bu şimdi. Aşağıda boğazlatacak. Hani bindir taksiye gönder dedi ya... Duymadın mı? Gönder yani. Dört kolluya bindir gönder."

Kıvırcık dönüp gelince "Bak." dedi Celil Zeki'ye. "Yatırdı, katır katır doğradı, geldi. Gördün mü?" Zeki saatini gösterdi Celil'e. "Yapma Abi." dedi. "Bu kadarcık zamanda adam çöpü döküp gelemez. Öldürmedi işte. Allah Allah."

Süha, Halim, Ekmel, Batur, Gani, Canip, Tunç, Oğuzhan ve Mazhar, "Ne oldu yani şimdi?" der gibi bakıyordu birbirine. "Ne anladık biz bu işten?"

Melih Uğur'a bakıyor, dalgasını geçiyordu mırıl mırıl: "Pek sert seninki bu gece. Neredeyse sıcak çaya banılmış bisküvi kadar var yani." Uğur tam bir nefs-i müdafaa hâlindeydi. "Can almak kolay..." diyordu. "Önemli olan, Deccal Bey ne düşündü de sağ bıraktı bakalım." Hayri duyuyordu bıdırdanmalarını. "Gözlerinin önündeki zarflı pullu mektubu göremiyorlar." diye düşünüyordu. "Bu ikisini Yenimahalle Posta İşleme Merkezine soksan bir tane mektup zarfı bulamazlar akşama kadar." O hızla döndürdü koltuğunu makâma, madem stepne Deccal bizmiştik, "Arkadaşların, şu adamın salıverilmesi hakkındaki fikrini almak istiyorum tek tek." dedi.

"Sen bensin." dedi Deccal. "Ne istersen yapabilirsin."

Celil'in bunların aşkında gözü yoktu ama iyi valla'ydı ha! Bağırsağı biz verelimdi, sefâsını Hayri sürsün'dü. Sen bensinmiş! Lâflara bak'tı. Zeki'ye açıklama yaptı: "Pek sevişir bu ikisi."

Uğur bu sefer ilk konuşan olmayacaktı, kararlıydı, ama Hayri de havaya girmişti bir kere. Döndü çocuğa, "Konuş." dedi gene.

"Ben mi gene?"

"Evet, gene sen. Konuş."

Melih başını eğip sessizce pıskırdı.

Uğur Deccal'a döndü. "Salıvermekle iyi ettiniz muhakkak Deccal Bey..." diye başladı. "Ne yaptıysanız doğru olduğu için yapmışsınızdır. Ancak, derim ki, keşke salıvermeden önce Japon'un hakiki adını, nerede bulabileceğimizi de sorsaydınız."

Hayri "Saf çocuk!" diye düşünürken Celil müdahale etmek için ağzını açtı, ama Zeki de Celil'di bir yerde; o müdahale etti: "Olur mu canım? Daha nasıl adres verecekti adam? Alkan Holding, Çınarlı Holding, Üstüntaş Holding, bir de Tuncer mi Tunceli mi ne, o holding." On bir haşin baş aynı anda kendisine dönünce dudaklarını yalayıp Celil'e sığındı. "Di mi Abi?"

"Aynen." dedi Celil.

Melih pırıl pırıl bir yüzle üstten odun attı ateşe: "Evet. Gayet açık. Ben o anda farkına varıp yazmıştım aklıma zaten."

"Neyse..." dedi Hayri. "Devam edelim biz."

Uğur devam etti.

O da farkına varmıştı hemen o anda ama daha tafsilatlı, öyle holdingcilere falan ilişmeden dosdoğru Japon'un adresini alsak daha iyi olmaz mıydı diye düşünmüştü de ondan öyle demişti. Ve tabii ki de bir an önce harekete geçip defterini dürmek gerekirdi o çakalın. Hayri'yi tekrar pas geçerek eğildi, Deccal'a baktı. "İzniniz olursa bizzat ilgilenmek isterim Deccal Bey." dedi.

"İznim olmaz." dedi Deccal. Uğur bunu da beklemiyordu. "Devam et Hayri."

Hayri döndü Melih'e, "Konuş!" dedi.

Melih de bunu beklemiyordu. "Ben en son konuş..."

"Şimdi konuş canım." diye atıldı Uğur. "Ne fark eder?" Deccal Bey tersleyince bozulmuştu ama Hamdi Bey Melih'e "Konuş" deyince toparlanmıştı biraz.

Melih konuştu. Şurdaki hiçbir arkadaşımızı zahmete sokmaya gerek yoktu. Biz kendi adamlarımızı alıp tek başımıza gider, isterseniz alır getirir, isterseniz gittiğimiz gibi bitirirdik o Japon deneni. "Siz bir emir buyurursanız Deccal Bey."

"Buyurmam." dedi Deccal Bey. "Devam edelim."

Zeki oh oh oh diye düşünüyordu. Şurda devletin anlı şanlı emniyet amiri otursun, siz şakır şakır cinayet planları falan yapın... Oh oh oh.

Devam etmişti çocuklar; Süha, Halim, Ekmel, sıra Zeki'ye gelince onu es geçmişti Hayri, Celil'i de es geçmişti, Mazhar, Oğuzhan, Tunç, Canip, Gani sırasıyla. Hepsi "Ben!" demişti ve hepsi "İntikam!" Canip hariç. O önce "Az!", yani diyordu ki "ben", arkasından da "Otmiyısh tenie!" demişti zaten. Yani diyordu ki "İntikam".

Zeki Celil'e dirseğiyle dokundu. İlaç için olsun bir kişi de aramızda bir kanun adamı var, sözlerimize dikkat edelim demiyordu arkadaş. İnsanın gücüne gidiyordu. "Ne olacak Abi şimdi?" diye sordu. "Çıkmış gelmişim şıkır şıkır, Japon mudur ne karın ağrısıdır, gidip elimle koymuş gibi bulmak dururken seyirci mi kalacağım Abi? Olmaz Abi."

Celil ister istemez ürperdi; kendisi geçmiş kendi sağına kendini dürtüyor, kendi kulağına sokurdanıyordu sanki. "Yav bi düşün Zeki..." dedi fıs fıs. "Ne yapacaksın Japon'u tutunca? Karakola

götürüp 'Bizim Deccal bunun adamını öttürdüydü, ben şahidim.' mi diyeceksin? 'Arkadaşlarla şûrâ yapıyoduk,' mu diyeceksin?"

Zeki geri çekildi. "Abi, nasıl bir işe bulaştırdın sen beni yaa?"

"Bi şey olmaz bi şey olmaz." dedi Celil. Hey yavrum hey. Zamanında o da Hayri'ye çok melediydi böyle, ama bunu demedi.

Deccal'ın sesi geldi o sırada. "Herkes intikam mı diyor şimdi?" Arsenik kadar renksiz bir sesti bu. Ve en fazla arsenik kadar tehlikesiz. "Şûrânın müştereği bu mudur?"

Şûrâ korosu "Budur!" diye homurdandı saygıyla. Kıvırcık da çaktırmadan karışmış araya, "Budur." deyivermişti. Herkes kıpır kıpırdı. Bakalım Deccal Bey hangimize verecekti bu vazifeyi? Çok heyecanlıydık!

Da... Ne ara gelmiş oturmuştu gene masanın başına? Niye yiyecekmiş gibi bakıyordu bize?

"Şûrâ karar verdiğine göre benim reyime ihtiyaç yok!" diyordu şimdi. Buz tükürür gibi konuşuyordu. Hayri'nin bile ödü koptu. "Bu mudur?"

Masadaki bütün başlar öne eğildi.

"Bir..." dedi Deccal...

Ölen öldü, sen haber ver sağlardan
Bilmem hayâl midir, düş müdür şimdi,
Medrese mescidin çar divarını
Yıkıp virân eden hoş mudur şimdi...

Celâlî Baba

Ramazan Şerif, hoş kokulu bir göğüs çatalına açtı gözlerini. "Cemile..." Bayılmıştı; hatırladı. Gözünü kaçırdı, pembe bir önlük girdi görüş açısına, sonra gümüşî bir bac: Melis KUMCU. Soyadlarını niye büyük yazarlardı ki? Bizim şirkette biz de mi böyle yapmıştık? Saçma! "Cemile..." Zorlasan da olmuyordu; deminki kadar üzülemiyordun. Melis Hemşire geriledi biraz. "Naim Hoca sizi başkasıyla karıştırmış." dedi. "İnanın, eşiniz gayet iyi. Birazdan Veysel Hocanın odasına götürecekler. Biz de gideriz, görürsünüz orada." Anlıyordu Ramazan Şerif. Mukadderat işte'ydi, ne gelirdi elden? Görüş açısı genişlemişti. Sağına baktı kimse yok, soluna baktı kimse yok. "Nerde herkes?" Ne kadar rahattı bu koltuklar. "Ben çıkmalarını istedim." dedi Melis Hemşire. Eve de almak lâzım bunlardan diye düşündü Ramazan Şerif. Hemen ardından da düşündüğümüz şeye bak diye düşündü. Tabii böyle siklamenlisini allısını morlusunu almazdık biz. Daha ağır bir renk seçerdik. "Demek artık Cemile yok ha?" Melis Hemşire, japon balığı akvaryumu görünümlü blok sehpalardan birini altına çekti, diz dize gelecek şekilde oturdu Ramazan Şerif'in karşısına. "Ramazan Bey..." dedi, "Bana bakın. Gözlerime. Bir daha söylüyorum: Cemile Hanım gayet iyi. Az önce bir karışıklık olmuş. Cemile Hanım iyi... Bakın tekrar söylüyorum: İyi... Kalkabilecek durumda olduğunuz zaman söyleyin, sizi Veysel Hocanın odasına götüreyim. Tamam mı?" Ramazan Şerif ağlamaya başladı, ama gözyaşları ondan bağımsız

hareket ediyordu. “Tamam.” dedi. Bu ne kahredici bir yanlışlıktı. “Ben niye bu kadar hâlsiz hissediyorum kendimi?” Melis Kumcu açıklama yaptı: “Çok az bir sakinleştirici yaptım size. Ondandır. İyi hissettiğiniz zaman söyleyin, yardımcı olayım.” Çok iyi hissediyordu Ramazan Şerif. Daha nasıl iyi hissedebilirdi bir insan? Birisi gelip karınız öldü diyordu, bir diğeri gelip ölmedi. Ve siz arada baygın kalıyordunuz. “Ne için yardımcı olacaksınız Melis?” Melis Hemşire gülümsedi. “Veysel Bey’in yanına götüreceğim ya sizi.” Haa diye düşündü Ramazan Şerif. “İyiyim ben. Gidebiliriz.” De ne için götüreceksiniz diye düşündü. Cemile ölmüş gitmişti, ne yapacaktık artık doktoru görüp? Sahi... Ölmemişti! “Cemile?” Doğruldu, Melis Hemşire gelip koluna girdi hemen. “Yere bakmayın birkaç dakika. Başınız dönebilir. Karşıya bakın dosdoğru, e mi?” Böyle denince de insanın inadına yere bakası geliyor diye düşündü Ramazan Şerif. Biraz yere, biraz dosdoğru burnunun dikine bakarak ilerledi. “Kızınız da iyi. Veysel Bey’in yanında sizi bekliyor o da.” Aa diye düşündü Ramazan Şerif. Hay Allah diye düşündü. “Gönül?” Asansöre geldiler birlikte. Kat bayağı bir hareketliydi şimdi. Koşan eden doktorlar, çarpan kapılar. Demin bomboştu diye düşündü. “Gelirken ayağımızı sürümüşüz.” Hâle bak, karımızı kaybettik, kızımız kıl payı kurtuldu, bir de utanmadan espri yapıyoruz diye düşündü. Yok, karımızı kaybetmemiştik diye düşündü. Melis Hemşire gülümsedi yalandan. “Buyrun. Yere bakmadan lütfen.” Ramazan Şerif geçti kabine. Melis KUMCU da geçip beşinci katın düğmesine bastı. Beş’e çıkıyoruz diye düşündü Ramazan Şerif.

Harama bulaşan gözüm, güzelliğinin hırsızı,
Ey hırsızlığa da değen, hırsızlık ediyorsun, etme!

Mevlânâ

Hemşire gelip "Hocam, Numune'den birkaç sevk geldi. Acil." deyince "Bana ne kızım yahu?" demişti Naim Orhun. "Ben Numune'de mi çalışıyorum?" Sonra kalkmış, homurdana homurdana kapıya yürümüştü. Şu Veysel zıpırını bu iki kızla bir başına bırakmak istemiyordu odada. Çıkarayak dönmüş Veysel'e, gözlüğünün üstünden bakmış, "Oynaşma şunla." demişti Bayram'ı işaret ederek. Gönül'ün kendine geldiğinin farkında değildi. "Bu kızcağızla da düzgün konuş. Paldır küldür girme çok hastasın diye." Gönül oturduğu yerden Naim Orhun'a bakmıştı. "Çok mu hastayım?" Naim Orhun kaçmıştı.

O olmuştu; Gönül'ü rahatlatmaya çalışıyorlardı yarım saattir. Veysel elinden geleni yapıyor, "Valla ben görür görmez bildiydim durumunun çok ağır olduğunu. Korkma yani." falan diyor, Bayram bozulup –bunlar nasıl insanlardı?– "Yok yok. O kadar ağır değil durumunuz. Biraz ağır." diyordu. Gönül ne ona bakıyordu ne buna. Gözlerini duvardaki slip mayolu erkek manken posterine dikmişti. Ve tabii uzun bacaklı. Hâlsiz hissediyordu. Bitmiş, tükenmiş. "Bana narkoz mu verdiniz?" diye sordu. "Kıpırdayacak hâlim yok." Genzi yanıyordu. Veysel tam atılıp "Hâlin olmaz tabii, ağır kalp hastasısın." diyecekti ki "Biraz." diyerek araya girdi Bayram. "Daha rahat muayene edelim istedik." Veysel, "Akıllı oğlan." diye düşündü. "Lâfı ağzımdan kapmasa sıçıp batırdıydım gene." Haklıydı Naim; çenemizi tutmasını bilmiyoduk. Bari biz de biraz alttan alalımdı. "Hâlsizlik normal böcük." dedi Gönül'ün saçlarını

karıştırarak. "Ağır hasta olduğunu daha yeni öğrendin tabii. Ama sonradan bi alışırsın, aklın şaşar."

"Yaa Veysel yaa!"

"Naaptık ki lan?"

Kapı açıldı.

Önde Melis Hemşire, hafif çaprazında Ramazan Şerif, ağır aksak girdiler içeri. Ramazan Şerif Gönül'ü görünce ışıl ışıl gülümsedi; sanki oğlu askerden gelmiş. "Kızım! Yavrum!" Gönül kalkabilecek gibi hissetmiyordu. Oturduğu yerden kollarını açtı. "Babacım!" Baba kız kucaklaştılar; biri oturarak biri eğilerek. "Fazla eğilmeyin, başınız döner." dedi Melis Hemşire. "Çık kız!" dedi Veysel. "Sen ne karışıyon!" Ramazan Şerif'in başı döndü, küt diye çöktü dizlerinin üstüne. Bayram elini araya sokmasaydı sargılı kafasını sehpanın kenarına çarpacaktı. Melis, Veysel, Bayram bir olup koltukladılar adamı, kaldırıp kızının yanındaki koltuğa oturttular. Melis Hemşire cık cık cık diye diye çıktı. "Çok gıcık kapıyorum bu karıya." dedi Veysel. "Bi o biliyo." Ramazan Şerif'e döndü. Kibarca, usûlünce anlatacaktı şimdi kızın durumunu. Nasıl başlasam diye düşünürken genzini temizledi biraz, "Şimdi hocam..." dedi, nasıl başlayacağını bulamamıştı. "Neydi senin isim?" Ramazan Şerif gayet rahattı. Kendini tanıttı, dönüp Bayram'a "Pardon Bayram..." dedi, "Sizi selâmlamayı unuttum. Nasılsınız görüşmeyeli?" Kendi yaptığına kendi de inanamıyordu. Ama iğne işte. Ağlasa gözünden yaş da gelmezdi şimdi. "Beni boş verin Ramazan Bey." dedi Bayram. "Siz nasılsınız? Başınızın ağrısı geçti mi?" Ramazan Şerif başını da unutmuştu. Ağrıyor muydu ki diye düşündü, sonra Çetin Emeç macerasını hatırladı. "Geçti geçti." Sonra da Cemile'yi. "Her şey geçti." Ya ölseydi sahiden? İki damla yaş düştü yanağına. Ne yapardık biz? Hastaneden cenaze nasıl alınırdı, ölüm raporları, gazete ilanları, bir dünya iş. Ama Turna hâllederdi; her deliğe girerdi o sağ olsun. Cüneyt'e bıraksan, bir de bakmışsın ağzına yüzüne bulaştırmış. Beceriksiz çocuk. Kunter'in eşi doğum yapmış

mıydı acaba? Onu da kırmıştık lüzûmsuz yere. Yüzünde bir temas hissedip sağına döndü. Gönül uzanmış, yanağını okşuyordu. Yanağını kızının eline yasladı, avucunun içini öptü. "Ağla babacım." Ağlıyor muydu ki Ramazan Şerif?

Bayram Veysel'e habire göz kırpıyor, kendini işaret edip duruyordu. "Ne diyon aslanım? İş mi koyuyon?"

Bayram kızardı. "Bana bırak, ben söyleyeyim diyorum." dedi.

Sırtından yük kalkmıştı Veysel'in. "İyi tamam." dedi. "Ama pat diye söyleme ölür mölür diye."

"Yaa Veysel yaa!"

Baba kız dönüp baktılar iki doktora. Gönül'ün eli babasının yanağındaydı hâlâ. "Kim ölürmüş?" dedi Ramazan Şerif. Cemile iyi değil miydi? Bir öldü bir dirildi, dalga mı geçiyordu bunlar insanlarla? Allah'ım, inşallah hayatta olsun'du Allah'ım. "Cemile'den mi bahsediyorsunuz?" Oturduğu yerde dikilmişti.

Bayram durumu düzeltmek istedi. "Yok Ramazan Bey." dedi. Ah Veysel ah! Boş ümide kapılttırıyordu adamcağızı. "Kızınızdan bahsediyoruz." Kapıltıyordu. Yok, kapıldırı... Neyse.

Gönül'ün eli babasının yanağından düştü.

"Ben mi ölürmüşüm? Hani sadece ağır hastaydım?"

Ramazan Şerif sıçradı.

"Ağır hasta mı? Sen mi?" Döndü bu ikisine: "Benim kızım mı ağır hasta? Gönül mü?"

Bayram dudaklarını ısırdı. "O kadar ağır değil de... Şimdi tabii biraz..."

"Ne münasebet!" diye bağırdı Ramazan Şerif. Bir sakinleştirici daha istiyordu. "Ne diyorsunuz Bayram siz?"

Veysel Bayram'a ters ters baktı. "Aferin!" Bize kalsa adam gibi söylerdik ama bu oğlan batırmıştı; ne var ne yok söyleyecektik

artık. Ok yaydan çıkmıştı. "Bak Ramazan..." dedi, "Kız böcük, asıl sen bak..."

Anlattı durumu.

Ağırdın canım. Bayağı ağır. Kalp krizi geçirebilirdin, ki geçirdin mi biterdin, –Burada bir elini yumruk yapıp evvelce merhum Teoman Kemâni ve merhum oğlu Kayhan Kemâni'ye ve de müstakbel merhum Kenan Kemâni'ye anlattığını anlatmak üzere "Bak bu senin kalbin meselâ." deyip normal krizlerde bir kalbin yaklaşık ne kadarının beyazladığını gösterdi– çünkü senin durumunda orasının burasının beyazlamasıyla kalmaz, beş dakkada kutup ayısı gibi bembeyaz sıyrılır çıkardı nar gibi kalp. Bu bir'di. Değişik olarak yüksek tansiyondan giderdin. Basınç artıp duruyodu ya hani, ne olacaktı art art? "Ocakta unuttuğun düdüklüden pay biç." Bunda da ya kalbinin tersi düzüne gelirdi, küt der giderdin, ya da daha kötüsü, inme inerdi; keşke hemen öleymişim diye diye tavana bakar dururdun ölene kadar. Bu da iki'ydi. "Bi de Yedi Uyurlar gibi gidersin, ki benim tercihim odur." Uyur, bi daha da uyanmazdın. Mis.

Gönül daha metânetli duruyordu, sadece gözleri büyümüştü ama Ramazan Şerif'in ağzı yüz felci geçirirmiş gibiydi; seğiriyordu.

"Hepsi bu mu?"

"Bi bu olsa öp de başına koy. Kardiyomegali başlamış ilaveten... Kalp büyümesi. Hava olsun diye Latince söyledim."

"Bunda?.. nasıl şey oluyor?"

Bunda kalp boşluklarımız büyüyodu maalesef. Bu da kas kalınlaşması yüzünden kaybettiğimizden daha fazla kan kaybedeceğimiz anlamına geliyodu. "Dur sen sorma, ben söyleyim. Kan akımındaki yetersizlik, kanın damarlarında birikmesine sebep olur. Zaten oksijen, gıda, enerji hak getire, bu sefer de o herkül gibi kalp başlar mı sana şişmeye?" Komikti de bi bakıma. Kalbin feleği şaşmış, ama kalpten ölmüyodun iyi mi? Vücudun su ve tuz

biriktirmeye başlıyodu; büyük ihtimâl böbrek krizinden veya aşırı albüminden gidiyodun. "Bence yani."

Bayram, yaa Veysel yaa der gibi bakıyordu Veysel'e. İlaveten Ramazan Şerif ve Gönül Şerif de.

"Te..." dedi Ramazan Şerif. "... Tede..."

Gönül tamamladı: "Tedavi?"

"Allah Allaaah!" dedi Veysel. Bayram yalvararak bakıyordu ama aldırmadı. "Olur mu bunun tedavisi kız? Kafanı çalıştır. Kalbin şişmiş diyoruz. Perhiz mi yaptıracaz? Yok tedavi medavi." Peşrev çeker gibi yukarı aşağı çırptı ellerini. "Veleddâlin âmin."

Ramazan Şerif bayılmak istiyor ama bayılamıyordu. Lânet olsundu şu sakinleştiriciye. "Bu ne uzun bir gecedir Ya Rabbi!" diye düşünüyordu. "Bitmeyecek mi?"

Kapı paldır küldür açıldı, Cemile Şerif, yanı sıra yürüyen bir hemşireyle girdi içeri. "Gönül!" dedi. "Annecim!" dedi Gönül. "Cemile!" dedi Ramazan Şerif. "Benimle katiyen konuşma Ramazan." dedi Cemile Şerif. "Teşebbüs dahi etme."

Anne kız kucaklaştılar, babanın elleri böğründe kaldı.

"Ah Cemile, bilsen ne oldu dem..."

"Katiyen dedim Ramazan!"

"Bunlar niye kavga ediyo ki?" diye soruyordu Veysel Bayram'a. "Bu adam mı vurdu yoksa karıyı?" Bayram bileğini zarafetle bükmüş alt dudağına vuruyordu tıp tıp. Kıkırdadı.

Kapı bir daha açıldı. Turna bir gösterişle daldı içeri. "Ramazan Bey, ben burdayım yani. Kapının önünde. Bi şey lâzım olursa..." O Cemile Hanım öldü diyen doktoru bi bulursaydı var ya...

Ramazan Şerif rahatlamıştı Turna'yı görünce. Karımız bile düşmandı bize de, bak, elin adamı nasıl çırpınıyordu. Bir de kızımızın hastalığını duysa nasıl üzülürdü kim bilir. "Sağ olun Turna."

dedi. Az gerisinde Cüneyt dikiliyordu ve hiç de destek olur bir havası yoktu yani. İnsan bir girer, iki kelime ederdi.

O sırada ağzının kenarında sigarasıyla o Cemile Hanım öldü diyen doktor geldi arkadan: Naim Orhun "Aç şu kapının ağzını aç." dedi Turna'yı ite kaka. "Sikli Baba tekkesine çevirdiniz burayı. Ölüyü tutup getirmişler Numune'den. Hazreti İsa mıyım ben!" Gagasıyla Ramazan Şerif'i selâmladı. "Pardon yahu! Seni de korkuttuk." Sonra Cemile Şerif'e bir gaga attı uzaktan. "Sen de kusura bakma hanım..." dedi, "... sikli baba mikli baba olmadı senin yanında yani. Ama görmedik."

"Benim yanımda oldu mu?" dedi Gönül.

Biliyordu, yeri değildi, kınıyordu da kendini ama çok eğleniyordu Bayram. Ne güzel insanlardı bunlar yaa! "Ay! Ne oluyor bana?"

"Öf Taşkın..." diyordu Uğur, "... görecektin raconu. Rezil rüsvâ etti bizi Deccal Bey. Ama öyle güzel etti ki."

Taşkın tek gözünü yumup düşündü bir süre. Ne diyordu bu çocuk? Başparmağını ön konsola banıp bit eziyormuş gibi yaptı. "Rezil mi etti dediniz?"

"Rezil az kalır. Perişan etti. Mahvetti. Kaçırmamanı isterdim, harika bir manzaraydı."

Taşkın yan döndü hafiften. "Anlayamadım pek Uğur Bey."

Uğur anlatmaya başladı.

"Bir..." demişti Deccal Bey. "Siz çocuksunuz." Gık diyememişlerdi; o an oda öyle bir soğumuştu aklın durur. "İki..." demişti sonra. "Ben çocuklarla iş yapmam." Resmen eziyordu bizi, düşünebiliyor muydun Taşkın? Çocuk diyordu bize. "Üç..." En güzeli üç'tü. Bizi neye benzetmişti biliyor muydun?.. Evet?.. Sana soruyorduk Taşkın, biliyor muydun?

"Ben nerden bileyim Uğur Bey. Neye benzetti?"

"Hadi bir tahminde bulun."

"Uğur Bey!.." Şoförün yanında çakala çukala benzetti demezdi inşallah şimdi bu çocuk. Hakikâten yani, adam da ne güzel bilmişti çocuk diye. "... Çocuğa benzetmiş ya işte."

"O değil o değil. Başka bu. Daha güzeli. Hadi sana üç hak. Ölsen bilemezsin."

"İllallah." diye düşünüyordu Taşkın. İbneye mi benzetti neye benzetti, ne bileyim'di ben? "Eee? Kadına mı?"

"Hayır hayır. Daha kötüsü. İki hakkın kaldı."

Taşkın, bıyık altından sırıtan şoföre, "Bana bak, doğru dur!" diyerek sessizce hırladı. Ne diyecektik biz şimdi? Kadının kötüsü ne? Orospu. Seni orospuya mı benzetti mi diyecektik? "Yok." dedi. "Düşünüyorum düşünüyorum aklıma bir şey gelmiyor Uğur Bey. Siz söyleyin en iyisi." Şu şoförün yanında söylesin miydi bu sana ibneye benzetti falan diye? İster miydin?

Bak söylüyordu; sıkı dur'du Taşkın. Deccal Bey bizi sporcuya benzetti'ydi. Ama nasıl sporcuya biliyor muydun? Şortunun kıçında "Şans Topu", önünde de "Size De Çıkabilir" yazan, sahada damalı eşek gibi dolaşıp bir de utanmadan erkek adam pozu yapan tüysüz sporcuya. Hah hah hah'tı değil mi'ydi Taşkın. Âlem adamdı şu Deccal Bey.

Taşkın pıskırmamak için burun kemerini sıkıp duruyordu. Çok fena gülesi gelmişti. Allah'tan yetişti gene Uğur imdadına.

"Biz tabii kalakaldık öyle. Ne diyeceksin; koskoca Deccal! İtiraz etmek ne kelime; evet, haklısın bile diyemiyorsun orda. Tabutunun kapağını kaldırmış sana bakıyor sanki. Ama bir göz var! Müthiş! Sonra "Dört..." dedi bu. Bundan böyle bana öşür vermeyeceksiniz dedi. Kimseye vermeyeceksiniz dedi. Şaşırdık kaldık tabii. Beş: İşler paydos dedi. Altı dedi, evinize barkınıza dönecek, uslu uslu oturacaksınız. Yedi: Semtime bile uğramayacaksınız bir daha. Unutacaksınız beni. Ağlayacaktım Taşkın. Nasıl fena oldum anlatamam. Sekiz dedi ondan sonra; Japon'u da unutacaksınız. Burda aymaya başladım biraz biraz. Sakinleştim. Tabii dokuz mâlûm, Japon'a yaklaşanı parçalarım... on dedi, bu son şûrâdır ve on bir, gidebilirsiniz dedi. Süklüm püklüm çıktık ne yapalım? Nasıl? Harika bir adam değil mi? Sana söylediğim kadar yok muymuş?"

Taşkın da ağlayacaktı şimdi. Ne diyordu bu? "İşten el çekin demiş Uğur Bey." dedi sinirlenerek. "Neresi harika şimdi bunun? Babanızı öldürmüş yetmemiş, yirmi şu kadar sene haraca bağlayıp kanınızı emmiş yetmemiş, kıçında top resmi olan tüysüz topçular gibi kırıta kırıta dolaşacağınıza gidin evinizde karı gibi oturun demiş yetmemiş, üstüne bir de arkadaşlarınızın kanını yerde koyun demiş, bir ana avrat sövmediği kalmış. Nesi harika?" Şoförün dehşetle baktığını görünce kendine geldi azıcık. "Afedersiniz, aşırı gittim." Ama hâlâ burnundan soluyordu.

"Ah Taşkın ah..." dedi Uğur. Gevrek gevrek gülüyordu. "Hiç ayamadın di mi? Senden beklemezdim."

Taşkın gene sinirlendi. Niye ayamayacaktı? Sen ayıyordun da o mu ayamayacaktı? Bal gibi de aymıştı işte. "Neye ayamamışım, söyleyin."

"Deccal Bey'in muhabbetine, babalığına." dedi Uğur. Göğüs geçirdi. "Bizi korumaya çalışıyor, anlamadın mı? Kıyamıyor bize. Çok seviyor."

Taşkın az kaldı bileğini sıyırıp nah seviyor diyecekti. "Yapmayın Uğur Bey." dedi.

"Aaah Deccal Bey ahhh..." Uğur'un gözleri dolmuştu. Minyatür sol eline baktı. "Bu kardeşin seni yalnız bırakır mı hiç?"

Taşkın pes etti. Döndü önüne.

Melih'in makam arabasında da Azer pes etmek üzereydi. "Ben biliyorum..." diyordu Melih. "Aklınca beni uzaklaştırıp o kuşboklu Uğur'a verecek ihaleyi. Ama havasını alır. Yer miyim? Söyle Azer, yer miyim ben?"

Azer kıvrım kıvrım kıvranıyordu. Yer misiniz'di siz hiç Melih Bey?

“Neviyızmojna!” diyordu Canip arka koltukta. “Yani diyorum ki mümkün değil. Bu iş bizde Kandemir. Razbiraş li?”

Patronunun, yani diyorum ki demesine meydan vermedi Kandemir. “Anlıyorum Canip Bey.” dedi.

Ekmel Refet’i, Halim Ejder’i, Süha Akın’ı sıkıştırıyordu diğer arabalarda. Ve elbette kalan diğer arabalarda da Mazhar Oktay’ı, Oğuzhan Sadri’yi, Tunç Tamer’i, Gani Burhan’ı, Batur Emet’i. Yarından tezi yok o holdinglere gidilecek, holdingci olacak o şerefsizler kulaklarından tutulup döveee döve getirilecekti. Biz bilirdik onları konuşturmasını... Dur sen... De... Holdinglerin adı neydi yaa? Öbür arkadaşlara sorsak çakarlar mıydı ki polüm yaptığımızı?

Kâinâtın matematiğidir... Bir koyar bir alır insan...

Tebrizli Şems

Deccal hiç konuşmuyormuş gibi konuşup raconunu kesip; "On: Gidebilirsiniz." deyince Zeki üstüne alınıp bir sevinçle kalkmış, masanın üzerine koyduğu şapkasını da kafasına geçirmişti güzelce, "Hadi Abi." demişti Celil'e. "Gidebilirsiniz." dedi. "Otur koçum otur." demişti Celil. "Bize demedi, şunlara dedi." Bozulup oturmuştu Zeki. "Abi var ya, Zeynur beni mahvedecek!" Ne zaman bitecekti bu gece? Ankara'nın haracını yiyen kara kuru adamların hepsi usul usul, selâmsız sabahsız çıkmış, bir tek o Uğur geride kalıp veda etmişti tek tek. Ta o baştan bu başa gelip önce bunun elini sıkmış, sonra Celil'le tokalaşmış, sonra kalkıp geldiği başa geri dönmüş, Hayri Abi'nin yanına gidip "Bunu burada bırakmayalım Hamdi Bey." demiş, "Şu pusulaya cebimi yazdım. Daima görüşmek isterim." Hayri Abi, "Hamdi değil, Hayri." diye düzeltirken de yürüyüp Deccal'ın önünde hazırola geçip "Elveda Deccal Bey. Size hizmet etmek şerefti." deyip yürümüş, çıkarken de önce Hayri Abi'ye, sonra bu ikisine göz kırpmıştı. "Kıvırcık, sen de çık." demişti Deccal. Kıvırcık da çıkmıştı peşinden.

Ve...

Ve ne?

Madem işler paydos, daha ne oturuyorduk biz burda?

Baş başaydılar şimdi. Celil Abisi, Hayri Abisi, Deccal, bir de Zeki. Ümitlenmekten korkuyordu ya nihayet dibi görünmüş gibiydi gecenin. Ama sadece gibi'ydi; bitmiyordu anasını sattığımının. Misafirlikte huysuzlanan çocuklar gibi debeleniyordu oturduğu yerde.

Zeynur bir hafta poz yapacaktı buna var ya. Anlatamayacaktı da bir şey değil. Şu adamın nesini anlatacaktın meselâ, şunun; Deccal'ın. Bir orada görüyordun bir burada, bir bakıyordun karşında oturmuş gözünün içine bakıyor, bir bakıyordun masasına geçmiş çay söylüyor, sen daha hoppalaa demeye kalmadan bir de bakıyordun gene karşında. Akıyor muydu duruyor muydu belli değildi. Anlat hadi. Ne diyecektin? Ha, şey diyebilirdin bak meselâ... Numune'de böyle böyle şeyler oldu, inanmazsan aç gazetelere bak falan.

Hayri kafasını hafif sola yatırmış, sağ yanağını kaşıyor, Deccal'ı pek durgun ve pek dongun gördüğü için bir şey düşünüyor herhâlde diye düşünüp Celil'in yönelttiği soruları Deccal'ın nâm-ı hesabına o cevaplıyordu. "Odanın hâli ne hâli?" diyordu Celil Deccal'a bakarak; Hayri atılıyor, "Bu sabah yanlış iş yaptığı için Kıvırcık'a kızmış da ondan." diyordu. "Haa..." diyordu Celil gene Deccal'a bakarak; "Keçigilin kanına giren Japon evlâdına kızmadın da Kıvırcık'a kızdın, öyle mi?" Hayri gene atılıyor, "Öyle." diyordu. "Kıvırcık'ı öldürmekten korkmuş da ondan." Celil kafasını yatırıp Zeki'ye bakıyordu bu sefer, tekrar Deccal'a dönüyordu, "Yedik diyelim..." diyordu, "Sen duygusuz adamsın, korkusuz adamsın, ölümsüz kahramansın, aslansın kaplansın, şurdan Azrail geçse naapıyon hemşerim der basar gidersin, buzdolabı gibisin, *Tatlı Sert*'teki mistır sıtiyt gibisin, soğuk ve sertsin, ama babalarını bir batında tepelediğin mafyacı yavrularının ölmesinden korkarsın; ne iş?" Hayri Celil'in tiradındaki lâf kalabalığını ayıklayabildiği kadar ayıklıyor, sözü alıp "Onlar için korktuğu falan yok." diyordu, "Japon'u kendine saklıyor. Hepsi bu." Celil ara ara duruyor, "Yav ben de dobra dobra konuşacağım derken patavatsızlık ediyorum. Darılmıyon de mi?" diyordu Deccal'a bakarak. Hayri gene hemen atılıyordu: "Karnında senden can taşıyor. Darılır mı hiç?" Celil telaşla Zeki'ye sokulup "Bu Hayri lâfın nereye gittiğini bilmez, sen yanlış anlarsın. Aman diyim. Barsak meselesinden bahsediyo." diyordu. "Yolda anlattıydım ya." Ve tüm bu zaman boyunca Deccal bir fotoğraf karesi gibi duruyordu durduğu

yerde. Bir çerçevesi eksikti. “Ne düşünüyor acaba?” diye düşünüyordu Hayri. Zeki “Niye hep bana bakıyor acaba?” diye düşünüyor, Celil “Ulan, it sürüsü gibi mafyacı var emrinde; vur vur bitmez. Gönder onları, toplasın gelsinler yeryüzünde ne kadar Japon varsa. Erkekliğin de bi sınırı var. Bi kere de ibnelik et be kardeşim.” diye düşünüyordu. Duvarda mıh gibi duruyordu Deccal. Bir duvarı eksikti. Derken Celil tekrar celâlleniyor, “Senin hesabın ne hesabın? Onu söyle bana.” diyordu Deccal’a bakarak. Hemen atılıyordu Hayri: “O da onu düşünüyor.” diyordu.

“Kıvırcık’a kızmaya hiç hakkım yoktu.”

Celil Deccal’a bakıyordu hâlâ ama onun dudakları kıpırdamamıştı. Demek ki başkası konuştu diye düşünüp döndü Zeki’ye baktı, o da buna bakıyordu, ikisi birden dönüp Hayri’ye baktılar; kimin konuştuğunu bir o biliyordu.

“Ne dedin Celâl?” diyordu Deccal’a.

“Ben daha büyük bir hata yaptım.”

Kanatlarını çırpan ne
Ve bana uzanan el?
Nerdeyim?
Levent Akif Bilgi

Ramazan Şerif, karısının küskün öfkesini, kızının hâl-i perişanını falan bir yana bırakıp kalktı koltuğundan. Daha fazla azar işitmek istemiyordu, Mükerrem'i bulmaya gitti. Ona ihtiyacı vardı. Gönül'ün durumunu anlatacak, dünyayı ayağa kaldıralım diyecekti. Gerçi hiç inanmıyordu şu tuhaf doktorlara ama, velev ki doğru diyelim, sıvayacaktın kolları. Aslında çıkılıp gidilecek zaman değildi, kızının da babasına ihtiyacı vardı ama hâlâ sakinleştiricinin tesiri altındaydı babası. Ulvî bir kabulleniş vardı üzerinde. Rica etse, Melis Hemşire bir sakinleştirici daha yapar mıydı acaba şu 23 Nisan odasında?

İki dost, eflâtun siklamenli koltuklarına oturdular yan yana, felsefe yaptılar. "Sen ne büyük adamsın Ramazan..." diyordu Mükerrem. "Karın vuruldu, kızının kötü olduğunu duymuşsun, şu metânetine bak." Ramazan Şerif kafa sallıyordu. "Ölüm çöl gibi Mükerrem..." diyordu. "Hayatlarımız da su. İster dök, ister avucunda tut, uçup gidiyor. Bak, bizi yokladı bu defa da." Turna iki adamın az gerisinde dikiliyordu; yanında da Cüneyt. Bir o kafa sallıyordu Ramazan'la Mükerrem felsefe yaptıkça, bir bu.

Veysel beşinci kattaki odasında, bundan sonra nelere dikkat etmesi gerektiği konusunda etraflıca bilgilendiriyordu Gönül'ü. Elbette ürkütmemeye özen göstererek. "Sen de iyi dikkat et." diyordu Cemile Şerif'e.

Kilo almak yoktu, yoksa ölürdün bak. Kilo vermek de yoktu, hık der giderdin. Yorulmayacak, heyecanlanmayacak, üzülmeyecektin; bak karışmam'dı. Senin kırığın var mı'ydı kız? Ne demekti kırık ne demek? Sevgilin diyoduk işte. Var mı'ydı? Haa, tahmin ediyoduk zaten olmadığını, seni böcük, herifler ne yapsındı seni? "Neyse... Hiç şansın yok gibi ama, olur da kör mör denk getirip bi sevgili bulursun, sakın ha sevişmek de yok. Neye uğradığını şaşırırsın valla. Pat; hadi toprağın bol olsun."

"Neler diyorsunuz doktor?"

"Nuz ne yav, nuz ne?"

"Siz buna bakmayın hanımlar..." diyerek müdahale ediyordu Naim Orhun. "Hayvan gibi konuşur, sayar döker. Korkmayın. Her derdin bir devâsı bulunur. Gerçi kalp büyümesi, kas mas, çaresiz şeyler ama, şimdi bunları düşünmenin zamanı değil. Allah'tan ümit kesilmez. Bakarız bir çaresine."

"Hıı... Bok bakarız." diyordu Veysel.

Cemile Şerif çığlık atmak istiyordu.

Bayram da.

Daima bizler tanık olmaktayız,
İnsan ejder sanki, açmış bin ağız
Mevlânâ

Zeki Celil'e sokulup "Hayri Abi karıştırdı." diye fısıldadı. "Deccal diyecekti Celâl dedi."

"Zekîce bir tespit." dedi Celil. "Dur bakalım, ne hata yapmış şu."

Kıvırcık daldı odaya. "Ağam bi emrin..." Hazıroldaydı.

"Çık Kıvırcık."

Kıvırcık topuklarının üstünde döndü, tam kapının koluna uzanıyordu tekrar döndü; sanki Ağa buna "Kendi etrafında bir tur dön Kıvırcık," demiş. "Ağam, müsaaden olursa..."

"Çık dedim Kıvırcık."

"Sen nasıl dersen Ağam."

Kıvırcık tekrar döndü, gönülsüz gönülsüz çıktı.

"Ee... Anlatıyodun." dedi Celil.

Deccal "Ramazan Şerif'i nereye gönderdin sen?" diye sordu Celil'e. Bir taraftan da dalgalanıyordu. Ölü göz üçünü birden kastettiği için üçüne birden sorulmuş gibi olmuştu sanki ama üçü de sorunun muhatabını biliyordu.

"Ral'eee..." dedi Celil. "Söylemedim miydi?"

"Söyledin Abi." dedi Zeki. "Burda söyledin. Ben duydum."

"Bak, söylemişim."

İkinci soru da buz gibiydi: "Kimin yanında söyledin?"

Muhatap gene aynıydı. Bu soruyu da bildi:

"İşte senin, Zeki'nin, Hayri'nin, mafyacıların... Haa, bi de Kıvırcık vardı."

"Başka?"

Celil bir an düşündü, "O Âsaf denen vardı bi de." dedi. "Leş gibi yatıyodu."

Deccal tekrar sordu:

"Peki ben Âsaf'ı nereye gönderdim?"

Bu sorunun muhatabı üç kişiydi. Üçü de bildi bu sefer:

"Japon'aaa."

"Son soru..." Deccal çok daha şiddetli dalgalanıyordu şimdi. Zeki, tansiyonum mu düştü nedir diye düşünüyordu. "Ya o sırada Âsaf baygın değilse?"

Celil soruyu üstüne alınmadı. Nasıl olsa üçümüze birden bakıyodu bu, bunu da öbür baktıkları bilsindi. Omuz silkti. Hayri fırladı o arada. "Kalk." dedi Celil'in omzuna vurup. "Kalk! Daha oturuyor!" Celil kalkar gibi yaptı ama anlamamıştı. "Nooluyo Ortak?" Telaşlanmıştı da bir taraftan. Bu Hayri boşuna telaşlanmazdı. "Kalksana koçum." dedi Zeki'ye dönüp. Belki o arada anlardık ne olduğunu. Da, ne oluyodu oğlum lan sahiden? "Kıvırcık! Herkes arabalara!" diye monoton bir ses duydu kapının ağzından; bir de baktı Deccal oraya yetmiş çoktan.

"Ne oluyor ha?" diyordu Hayri şimdi, bir taraftan da kapıya doğru uzaklaşıyordu hızlı hızlı. "... şu oluyor... Eğer o it bayılmış numarası yaptıysa, ya biz Japon denen çakal öbür çakallarını Ral'e göndermeden önce Ral'e yetişiyoruz, ya da yarın sabah sen sevgili patronunun cenazesine yetişiyorsun. Hadi. Celâl çıktı bile."

Celil bütün hırsını "Abi, bak gene Celâl dedi." diyen Zeki'den aldı:

"Kalk demedik mi sana Zeki? Kalk! Koş!"

Zeki kalktı, Celil'in peşine düştü. Yok yok. Bitmeyecekti bu gece.

“Bende yedek şarjör yok ha!” diyordu Celil önden önden. “Gene iyiymiş.” diyordu Hayri daha önden. “Bende tabanca da yok.” Kimsenin Nazlı’yı adam yerine koyduğu yoktu ama kız adamdı bildiğin. Demin Ağa kapıyı açıp Kıvırcık’a herkes arabalara der demez hazırlamıştı nevâleyi: İki smith wesson 60, bol bol da mermi. Zembiline attığı gibi fırladı. “Abi, bekleme yapma.” diyordu en arkadan. “Bende var bi şeyler.”

Zeki hızlandı.

Toprak altında da olsan bulurum
Erişir burnuna birkaç tekmem
Sanma can verip de kurtulurum
Şeytan elini çekse ben elimi çekmem...

Şair Eşref

Sermiyan çayı demlemiş, Gıyas ortalığın üstünden bir daha geçmişti. "Piskopatlaştın gene." dedi Sermiyan. "Daha iki saat evvel aldın oğlum toz." Gıyas âniden eğilip sehpanın üstünü silmeye başlayınca Mirza Bey'in dengesi bozuldu, kanatlarını açıp çırpıştırarak toparlandı zar zor, tısladı, "Baba piskopat!" dedi. Bunu Sermiyan öğretmişti. Gıyas, "Çok afedersin Mirza Bey." deyip kara karganın gagasını öptü. Kuş tıslamayı kesti, "Baba öpücük!" dedi. Gıyas elinde bezle doğruldu. "Hani baba?" Kuş, kedi gibi mırladı. "Baba öpücük." Bir daha öpüştüler. Sermiyan saatine baktı. "Çay acıyacak." dedi. "Döksem de taze mi demlesem?" Gıyas oralı olmadı. Salon kapısının yanına geçmiş, dekorasyonda simetri kusuru arıyordu. Baktı perdenin kuşaklarından biri öbürüne göre daha aşağıda duruyor, gidip eşitledi, uzaklaşıp tekrar baktı, tekrar gidip eşitledi. "İyi oldu mu?" diye sordu Sermiyan'a. "Eşit duruyor mu, bak bakalım." Sermiyan bakıyormuş gibi yaptı. "Olmuş olmuş." dedi. Mirza Bey, "Mirza Bey cici." dedi. Sermiyan kuşa el salladı. "Mirza Beey, baba ne oğlum?" Mirza Bey, "Baba öpücük." dedi. "Yok onu demiyom. Hani vardı ya? Pis... pisko..." Mirza Bey, "Baba piskopat." dedi. Sermiyan sırıttı. "Bak nası biliyo." Gıyas gene oralı olmadı. Hâlâ eksik gedik arıyordu. Bir daha mı geçseydi acaba üstünden? Göğüs geçirdi. İyiydi böyle. "Biz odamıza gidiyoruz." dedi. "Lütfen batırma ortalığı." Sanki koyun gibi

götünden döke döke dolanıyodu Sermiyan. "Ne batıracam oğlum." dedi. "Demliği tazelemeye gidiyom zaten."

Önde Gıyas, sol elmacık kemiği içine göçmüştü, sol omzunda Mirza Bey, sol eli yoktu, arkada Sermiyan, koridora çıktılar. Zil çaldı. "Ay geldi." dedi Gıyas. "Aç aç. Ben salona bir daha bakayım." Sermiyan "Piskopat." diye diye yürüyüp açtı kapıyı. "Hoşgeldin Abla." Kıvırcık, "Kaçıl." diye buyurdu. "Ben götürürüm. Elleşme." Sermiyan kenara çekildi, Kıvırcık, Şengül Abla'yı kolundan destekleyerek salona götürdü usul usul. Mirza Bey "Abla cici!" diye gaklayınca "Anam!" dedi irkilerek. Sonra Mirza geldi aklına, "Vah Mirzam." dedi. "Geç Abla. Otur." Şengül Ablayı oturttu, doğruldu, salonun kapısına doğru "Çay getir Sermiyan." diye bağırdı, ellerini karnının altında bağladı, perdenin önünde süs biberi gibi dikilen Gıyas'a ters ters baktı. "Geliyoo." diye bağırdı Sermiyan öteden. Şengül Abla, "Sen git Kıvırcık." dedi. "Sen nasıl dersen Abla." Eğildi Kıvırcık, el öptü, antrede Sermiyan'la karşılaştı, tepsideki çaya bir göz attı, "İyi demledin inşallah." dedi, çıktı gitti.

Gıyas sokak kapısının kapandığını duyunca sahneye fırladı derhâl. Mirza Bey, "Baba piskopat." dedi. Şengül Abla sağına soluna dönüp eğilip bükülüp iş göremiyordu artık. Muhteşem bir mama sandalyesi yapmıştı onun için Gıyas. Oymalı kakmalı tam bir sanat eseri. Abanozdan. Duvar kenarından alıp Şengül Abla'nın önüne sürdü. Sermiyan çay bardağını mama sandalyesinin üstüne bıraktı, Gıyas gidip büfenin üstünde duran kül tablasıyla sigara tabakasını getirdi, cebinden de çakmağı çıkardı, mama sandalyesinin üstüne bıraktı, Mirza Bey sıkışmıştı, "Kaka." dedi, kıçını dönüp gübresini mama sandalyesinin üstüne bıraktı. Şengül Abla güldü, Gıyas fenalaştı. Elli defa silmek istiyor, hattâ ağacın bir katmanını kazıyıp atmak istiyordu ama Şengül Abla'nın oturduğu yerde iş yapmak yasaktı. "Yaramaz çocuk." diye azarladı Mirza Bey'i. Kıvranıyordu. Mirza Bey yüzünü döndü, "Şengül Abla." deyip hopladı Gıyas'ın omzundan, Şengül Abla'nın koluna tünedi. "Abla öpücük."

Şengül Abla'nın kolayına sağından soluna dönemediğinin farkındaydı hayvan, kolundan tırmandı, omzuna yerleşti, eğilip gagasını kadının dudağına değdirdi. Şengül Abla gene güldü, bardağını aldı. Zor tutuyordu. İki eliyle, iki avucunun içiyle anca. "Yardım etmemi ister misin Şengül Abla?" Şengül Abla, "Sigaramı yak yeter." dedi Gıyas'a. Gıyas, kalanların hizasını bozmadan tabakadan bir sigara aldı, Şengül Abla'nın dudağına yerleştirdi, yaktı, iki nefes çekmesini bekledi, geri alıp kül tablasının kenarına bıraktı.

"Geliyorum Yılgör." diye düşünüyordu Şengül Abla. Ağrılar içinde ağzına götürdü bardağını, bir yudum içti. Geri götürmek daha ağrılı oluyordu. "Al Gıyas."

Gıyas bardağı aldı, mama sandalyesinin üstüne koydu. Mirza Bey'in kakası çok fena batıyordu gözüne. Şengül Abla'nın omzundaki kuşa kırgın kırgın baktı. Hazırda bekliyordu. Sigara denirse sigarayı uzatacak, çay denirse çayı uzatacaktı; belki o arada şu kakayı Şengül Abla'ya belli etmeden...

"Aklından bile geçirme." dedi Şengül Abla. "Kalsın. Ziyanı yok." Yılgör'le konuşmaya başladı gene içinden. "Bu sefer tamam da Yılgör..." diyordu. "... ben gençken de yaşlıydım, sen yaşlandıysan da gençsindir. Ne yapacağız? Buruştum kırıştım, elden ayaktan düştüm; nasıl beğendireceğim sana kendimi?" Sigara istedi. Gıyas, küllüğün kenarında tüten sigarayı alıp dudaklarına iliştirdi hemen. Mirza Bey dumandan korunmak için kıçını döndü, kadının ense kökündeki dağınık saçları gevmeye başladı. Gıyas sigarayı almak için uzandı, "Kalsın." dedi Şengül Abla. "Ama külü üstüne dökülüyor hep." Gıyas buna hiç dayanamazdı; kıvranır dururdu. Şengül Abla ciddiye almadı itirazı. "Şen kahkahasıyla ortalığı çınlatıyor mudur acaba gene?" dedi dalgın dalgın. "Afedersin Abla? Anlamadım?" Şengül Abla soruyu da ciddiye almadı; devam etti: "Alet çantasını taşıyor mudur tangır tungur? Cennetin orasını burasını tamir ediyor mudur?" Güldü. "Ediyordur o." dedi, "Rahat durmuyordur." Sigaranın külü üstüne düştü. Gıyas buna dayanamıyordu.

Kıvrandı. Mirza Bey kıçı dönük, ağzında da bir tutam saç, boynunu geri döndürüp "Baba piskopat." diye gakladı.

"Ayakta kalmayın. Oturun şöyle yakınıma."

Gıyas'la Sermiyan bakıştılar. Hattâ Mirza Bey bile bakıştı. Bu Şengül Abla'nın jestlerinden değildi. Üçü de yerinden kıpırdamadı.

"Oturun dedim."

Gıyas'la Sermiyan bakışa bakışa, gözleriyle sora sora iliştiler birer kıyıya. Sermiyan dudaklarını oynatarak "Bi şey oldu kesin." demeye getirdi.

"Bir şey oldu." dedi Şengül Abla.

Sermiyan Gıyas'a bakıp dudaklarını oynatarak "Ben sana dediydim." demeye getirdi. "Ne oldu da Abla?"

"Keçi'yi vurmuşlar."

Gıyas oralı olmadı; gözü mama sandalyesindeki kakadaydı ve de Şengül Abla'nın kucağında biriken kül yığınında. Ama Sermiyan Keçi'yi severdi. O kadar adamın arasından yumruğunu yemediği tek adam. "Allah rahmet etsin." dedi. Çiftliğe uğradığı birkaç sefer sıkıştırmaç oynamışlıkları bile vardı.

"Ölmüş demedim." dedi Şengül Abla. "Vurmuşlar dedim."

"Allah şifa versin. Nası durumu?"

"Ölmüş."

Sermiyan ne diyeceğini bilemedi. Sordu bari: "Kim vurmuş ya?"

Şengül Abla belli belirsiz tebessüm etti. "Celâl enteresan çocuktur." dedi. "Bulur."

Buluyodu valla. Bizi de bulmuştuydu. "Bulur bulur." dedi Sermiyan. "Kesin bulur."

"Alaaddin'le Battal'ı da vurmuşlar."

Gıyas gene oralı olmadı. Sermiyan'ın üç beş yumruklarını yemişliği vardı o ikisinin. De ne diyeceğini bilemiyodu insan. Şimdi

Allah rahmet etsin diyecektik, Şengül Abla, ölmüş demedim diyecekti, Allah şifa versin diyecektik, hadi bakalım, ölmüş diyecekti bu sefer. "Hadi yaa?" dedi. "Tüh." Öldüler miydi ki lan? Sorsa mıydık ki? "Şey olmuş mu Abla?"

"Olmuş." dedi Şengül Abla. "Ölmüşler."

"Vah." Çok da dert değildi yani.

"Danyal'ı, Eşref'i, Celayir'i de vurmuşlar. Sen sormadan söyleyeyim, onlar da ölmüş."

Gıyas gene oralı olmadı. Hattâ onun da canı çekermiş gibi bakmaya başladı Şengül Abla'ya. Kaç senedir vurulduğu yoktu. Orana burana jilet atmak da yasak. Sıkılıyordun.

Sermiyan Eşref'i de severdi bak. Zamanında o da çaktıydı bir iki ama hem çaktıydı hem şakalaştıydı. İnsan sopa yerken bile şenleniyodu. "Allah rahmet etsin mi Abla?"

"Etsin. Onlar da ölmüş."

"Üff!" dedi Sermiyan. Yatırıp taradılar mıydı bunların altısını birden, ne yaptılardı arkadaş? "Altısı da gitti ha?"

"Yedi." dedi Şengül Abla. "Mirza'yı da vurmuşlar."

Gıyas oralı oldu. "Ölmüş mü Mirza Bey de?" diye cikledi. Dudaklarını çocuk gibi büzmüştü.

Şengül Abla başını salladı. "Ölmüş."

Gıyas tekrar sordu: "Mirza Bey mi ölmüş?" Sesi titriyordu. Mirza Bey üst üste adını duyunca ısrarlara dayanamadı, döndü yüzünü bu yana, "Mirza Bey cici." dedi.

"Evet, Mirza." diye tasdikledi Şengül Abla. "Ölmüş."

"Hakkaten bi şey olmuş Abla." dedi Sermiyan.

Gıyas'ın yüz ifadesi değişmişti. Uzandı, Şengül Abla'nın sigarasını çekti dudaklarının kenarından, kibar kibar getirdi, çolak kolunun çötüne değdirdi, cozurtuyla beraber yanık kavurma kokusu

sardı salonu. “Lan lan lan... Işşş!” diyordu Sermiyan. Mirza Bey, “Baba piskopat.” diyordu. Şengül Abla farkında değildi, gülüyordu; “Yılgör karşılamıştır şimdi onları.” diyordu. “Makara yapıyorlardır.” Ölüyordu. Gıyas izmariti basmadan döndürüyordu etinin içinde; basarsa sönüverirdi, fazla derine gidemezdi. Kemiğe gelsin basacak, üstünü de Mirza Bey’in kakasıyla sıvayacaktı. Sigara kemiğe gelmişti. Bastı, aldı kakayı, deliği sıvadı.

Sırıtıyordu şimdi. “Bir şey daha olacak.” dedi

Hayat bir sevkiyattır...

Tom Robbins

"Geçmiş olsun." dedi Taksici. Gülbahçe İş Takip'ten çağırmış olmasalardı şimdi indirirdi bunu. Olmuyodu kanlı kanlı arka koltukta.

Âsaf patlak gözlerinin arasından baktı taksiciye. "Teşekkür ederim." dedi. "Mühim bir şey değil."

"Hangi hastaneye çekeyim?" Alışmıştı adam. Gülbahçe İş Takip'ten müşteri aldın mıydı, dooğru hastaneye.

Âsaf şoförü işkillendirmek istemiyordu. "Yıldız'da abimlerin hastanesi var." dedi. "Sen oraya götür, ben tarif ederim yaklaşınca."

Taksici işkillendi. Yıldız'da ne hastanesi vardı lan? Olsaydı bilirdik. "Bak Onkoloji şurda hemen." dedi sokak arasına doğru hız keserken. "Sola döndüm müydü beş dakka. Acili macili de iyi. Gözün çok kötü yazık. Geçivereyim mi?"

"Geçme. Yıldız'a gidiyoruz. Abimler bekliyor."

Taksici sokak arasını pas geçip gazladı. Dikiz aynasından Âsaf'ı kontrol ediyordu.

Âsaf kaykıldı hafiften, ensesi batınca tekrar dikleşti. Normalde iş batıranı yaşatmazdı Japon, ama bu gece "ama" gecesiydi. Bunu yaşatacaktı. Biraz kızacak, gözünü kısıp alttan alttan bakacak biraz, yüz yaşında adamlara madara oldunuz falan diyecekti, ama kuzu kuzu dize gelecekti sonra. Güzel bir mektup yazacaktık önce... Kafamızdan. Şöyle havalı, raconlu, Deccal'ın ağzından; "Ey Japon... Derince bir cehennem kaz..." falan. Dur sen.

"Abi, Konya Yolundan çıkayım mı? Daha seri gideriz."

Gözünün dikine baktı. TKİ görünmüştü. Ne çabuk geldik diye düşündü. "Çık çık."

"Dörtlüleri de çaktırırım. Tam gaz..."

"Çaktırma. Acil bir durum yok ki. İdare ederim."

Konya Yolunda ilerlerken arttıkça artmaya başladı özgüveni. İbne Japon seniii! İşkenceden çıkıp yanına koşmuşuz, di mi? Yaldızlı davetiye gibi çıkmış gelmişiz. Hadi at bakalım bizi de çöpe, atabiliyor musun?

Camı açtı. Serin serin iyi geldi hava yüzündeki yaralara. Biraz da toz olacaktı şimdi şurda var ya...

"Allah bulandan razı olsun." diye düşündü. Ne mübarek şeydi şu koko. Ölsen ruhun duymuyordu, yeter ki çek iki fırt. Yokluğu fenaydı ama krizi atlattın mı kafan gene başlıyordu beş misli çalışmaya. "Çok iyi akıl ettim otuz bir numarasını." diye gururlandı kendiyle. "Nasıl delirdi o kıvırcık!" Durduk yerde baygın numarası yapsa olmazdı. Ağzın burnun dağılmış, gözlerin şişmiş patlamış, adam seni saçlarından tutup kaç kat yerlerde sürümüş kilim gibi; hemen yemişlerdi. Öldü bile sanmıştı salaklar. Neydi? Ral Hastanesi.

Taksici, dikiz aynasından göz hapsinde tutuyordu Âsaf'ı. Kendi kendine kıkırdamaya başladığını görünce "Fena hırpalamışlar." diye geçirdi içinden. "Kafa gitti herifin." Aman diyim, bayılırdı mayılırdı, ondan sonra hastanede valla ben dövmedim falan, anlat anlatabilirsen. Kökledi gazı, dörtlüleri de çalıştırdı çaktırmadan.

Keyfi acayip yerine gelmişti Âsaf'ın. "Daha demin yerin dibine gidiyoruz diyorduk, şimdi göğe yükselmeye gidiyoruz." İnsanoğlu kuş misâliydi hakikâten. Oh! İş bitsin, cam sehpanın üzerine ip ip serecekti tozu, çekecekti çekebildiği kadar. Dur lan! Sigara da fena fikir değildi. "Sigaran var mı be birader?"

“Var var. Al. Yasak ama, iç. Yaralısın tabii. Acıyo mu çok?”

Âsaf sigarayı aldı. “Bir de çakmak rica etsem?”

“Dur az. Bastım manyetoya. Ben de içecem müsaadenle.”

“İç tabii.”

Demirköprü’ye dönmeden sigaralarını yaktılar. Daha da iyi etti duman Âsaf’ın keyfini. Ama canı bir şey daha çekiyordu. Şöyle tatlı tatlı... Hacıbaba geride mi kalmıştı yaa? Tüh! Baklava alırdık hiç olmazsa.

Yaslanıp tüttürmeye başladı. Mektubu ezberleyecekti bir güzel. Ama önce yazması lâzımdı tabii. Nasıl başlasak?

“Eyyy Japon denen adam...”

Cık. Daha kışkırtıcı bir başlangıç yapmamız lâzımdı.

“Japon ibnesi...”

Dur bakalım. Az daha düşünelimdi, daha vardı yolumuz; acele etmeyelimdi.

Kafamız zayıftır;
Ancak yüreğimize güvenebiliriz...
Saul Bellow

Hayri Deccal'la uçmuş kaçmış, Kıvırcık cenazeden dönen Kutlugille basmış gitmişti. Nazlı kaldı bunların başına.

Zeki, Celil'in Gülbahçe İş Takip'in önüne âlem polis arabası görsün der gibi park ettiği resmî arabasına son defa bakıyormuş gibi baktı. Düşünüyordu çocuk, şimdi kadını arkaya oturtsak Celil Abi'ye ayıp olacaktı, makama sıvanmışız da o da bizim şoförümüzmüş gibi, arkaya atıp da biz kendimiz Celil Abi'nin yanına geçsek, bu sefer de Bestekâr'da orospu gezdirmeye çıkmış gibi olacaktık. Biz kullanalımdı bari de Celil Abi düşünsündü; bize neydi? "Abi, ver anahtarı da ben kullanayım. Yolda çevirme falan olursa..." Hiç itiraz etmedi Celil. Kumandaya basıp kilidi cikletti, "Al." diyerek kesti bunun sözünü, paldır küldür açtı ön kapıyı, sol bacağını attı, "Nazlı, geç sen arkaya." dedi. "Hadi çabuk." Nazlı arka kapıya yaklaşırken "Dur dur..." dedi sol bacağını çekip yere basarak. "Olmaz öyle Bestekâr'da orospu gezdirir gibi. Öne geç." Nazlı Zeki'nin yanına kuruldu, Celil de arka sağa. "Böyle de makam gibi oldu. Çocuğa şoför muamelesi yaptık." diye düşünüyordu. "Ral'i biliyo musun Zeki?" Zeki marşa bastı, yürüdü. "Bilmem mi Abi..." dedi, kafası kazan gibiydi, "... Meksika caddesinin başındaki hastane."

"Az daha in."

"Nasıl?"

"Meksika'dan diyorum. Güneye in güneye."

Zeki güldü. “Pardon yaa... Arjantin diyecektim.”

“Bas.”

Zeki bastı. “İnşallah bu kadın bana abi demeye kalkmaz gene.” diye düşünüyordu. Nazlı zembilini açıp SW 60’lardan birini çıkardı, tarttı, okkaladı avucunun içinde, Zeki’ye uzattı. “Al Abi.” Zeki, bizden on beş yirmi yaş büyük kadın bize gene abi dedi diye düşünüyordu. Durumu da düzeltmek için “Sağ ol ABLA!” dedi bastıra bastıra. Sağ elini vites topuzundan indirip sağ belindeki beylik tabancasını gösterdi Nazlı’ya. “Resmî geldik, görüyorsun. Var üzerimizde.” Nazlı SW 60’ı milim çekmedi geri, –Zeki, niye hâlâ çekmiyor, deli midir nedir? diye düşünüyordu– “Al sen al.” dedi ısrarla. Allah Allah yaa! “Var dedim ya ABLAcım.” dedi tekrar. “Var da Abi...” dedi Nazlı, “... adamları resmî tabancanla mı öldüreceksin? Al işte. Temiz.” Zeki arabayı refüje doğru kaydırınca Celil “Ağır ol!” dedi arkadan. “Tek parça gitmemiz lâzım.” Toparladı direksiyonu Zeki. Ter basmıştı. “Ne adamları?” diye inledi, sonra “Pardon...” dedi, “Ne öldürmesi? Gideriz, görünürüz, ben de böyle resmî olunca kimse kimseye dokunmaz zaten.” Sonra da döneriz evimize diye düşünüyordu. Ve çeksene şu tabancayı be kadın diye. “Zekiii...” dedi Celil uzata uzata. “Halı saha maçına mı gidiyoruz kardeşim?” Âsaf’ı enseldiğinden beri bir havalar bir havalar. Ee, gençti tabii daha çocuk, pişe pişe öğrenecekti... Yanımızda... “Doğrudur da Abi...” dedi Zeki, sonra ne diyeceğini bilemeyince “Doğru da ABLA...” diye değiştirdi lâfı, “... direksiyondayım şu an. Durunca alsam?” Nazlı, “Olur Abi.” deyip çantasına geri attı SW 60’ı. “Yedek mermilerin de bende. Unutturma e mi?”

Kafa epeyce öndeki siyah dört çekerin direksiyonundaydı. Uçarak gidiyor, gene de ağanın stoplarının tozunu olsun göremiyordu. Hiç kimse bilmiyordu Ral’e niye gidiyoruz, ama arabadaki herkes Kıvırcık’ın bildiğini zannediyordu; tabii Kıvırcık hariç. O “Kurban olduğum,..” diye sitem ediyordu içinden, “... bi defa da adam

yerine koyup söylesen kıyâmet mi kopar?" Ee, üst katın adamı olarak bilmiyom demek de olmazdı mecburen. Vuruşmaya gidiyoz falan, sıkıp duruyordu deminden beri. Bizimkinleri vuranları vurmaya, nereye olacak filan. Kutlu, "Kimmiş ya vuranlar?" diye hırlayınca bir daha sıktı: "Kim olacak; Japon diye biri."

"Japon kimmiş ya?"

Hah, bu iyiydi; lâf uzardı da ordan sıyırırdık belki. "Kim olacak..." dedi bir kere daha. "Bizimkinleri vurdurtan çakal işte." Oh'tu. Şimdi iki saat söverdi bunlar, o zamana da biz Ral'e varırdık.

"Ral'de ne işi varmış ya Japon'un?"

Haydaa! Niye sövmüyonuzdu arkadaş? "Orospunun sıçtığı..." diye bi başladı Kıvırcık, Ral'e varasıya kadar sövdü.

Orkun, "Çok yoruldum." demişti İrfan'a. "Çok korktum. Öldüm, bittim, yüz yaş yaşlandım."

"Ben de." demişti İrfan. En çok da Orkun vuruldu zannettiğinde öyle hissetmişti ama bunu söylememişti. Sohbet ediyorduk şurda; o manyak adamın kolunu büktüğümüzü söyleyip böbürlenecek değildik.

"Ben kaçsam? Dinlensem biraz?"

İrfan çok bozulmuş, beş gözü varmış gibi bakmıştı Orkun'a. "Peki." demişti. "Git tabii. Yoruldun sen." Kızın yanına nasıl gidecektik şimdi kendi başımıza?

Orkun İrfan'ın burulduğunun farkındaydı. Ama bu bu defaya mahsus bir şey değildi. Bin sene gezip tozsalar, her ayrıldıklarında burulurdu İrfan zaten. Gene de... Hastaydı şu sıralar çocuk... "Kalayım istersen..." demişti yarım ağız.

İnşallah diye düşünüyordu İrfan. "Yok yok!" dedi. "Git sen. Dinlen." Ne sanıyordu bu oğlan bizi? Antonio Banderas mı? Brad

Pitt mi? Şey mi?.. Leonardo bir şey? Bu tiple nasıl gidip bakacaktık kızın yüzüne?

"Kaçtım o zaman ben." demişti Orkun. "Darılmaca yok ha."

"Yok canım, olur mu?"

Orkun yanaşıp "Hadi öpeyim." demişti. Öpmüştü. "İki saat uyusam, bir de duş alsam, tamam. Toparlar toparlamaz yanındayım. Söz." Dönüp koridorun sonundaki merdivenlere doğru uzaklaşmıştı.

İrfan garip garip bakmıştı arkasından.

Sonra üzgün üzgün bakmıştı.

Sonra kırgın kırgın, sonra ürkek ürkek bakmıştı.

Barçın be!

Nasıl giderdin oğlum sen? Bizi bırakıp? Hayatını kurtarmıştık o kadar. Ayıptı be!

Gitmiş miydi sahiden?

Gitmişti işte. Dönmüştü merdivenin köşeyi.

Kalleş!

Sen bizsiz bir hiçtin aslanım, hiç!

"Eh, ben de bir daha seninle gezmeye çıkarsam..."

Üfff!

Merdivenden indiydi bu di mi? Koşmamıştır'dı inşallah.

Sallana yuvarlana, koşabildiği kadar koştu arkadaşının peşinden. Merdivenden inmeye kalksa hayatta yetişemezdi, tutun kalk tutun kalk, asansörün düğmesine basıp kulpuna yapıştı; asıldı durdu kabin gelinceye kadar.

Fatih gelene gidene lâf anlatmaya çalışıyordu resepsiyonda. Ay evet işte! Ramazan Şehremini üçüncü kattaydı. Evet maalesef'ti, beyefendinin eşi yaralanmıştı ama iyiydi yani.

Ay otel gibi işliyordu; bu sosyete milletinin hastası kazâzedesi yaralısı olmayagörsün. Oluk oluk geliyorlardı, oluk oluk. Şu makrameye iki düğmük atamamıştık iki saattir. Yok. O kadar olmamıştı. Aa! İrfan! "Fatiih..." diyordu İrfan soluk soluğa, anacım, sanki öcü gelmiş, açılıvermişti bankonun önü bir anda, çocuğu gören çekilmişti kenara. Ayıptı ay! Körlüğünü mü bulaştıracaktı size? Terbiyesizler!

"Çıktı mı Barçın?"

Görmemişti ki Fatih. Tam "Görmedim." diyecekti, Orkun dönüvermişti merdivenlerin oradan. "Çıkmadı. Merak etme." demişti o tarafı göstererek. "Bak geliyor." İrfan'ın gözü parlamış, şu acayip şey uzaklaşıncaya kadar bizi öldürsen o bankoya yaklaşmayız der gibi iki yanda bekleyenlerin açtığı yoldan sallana bulana geçmiş, "Az gelsene Barçın." demişti. O iyice uzaklaşana kadar ayrık ayrık durmuştu züppecikler, sonra firavunun üstüne kapanan Kızıldeniz gibi kapanmışlardı Fatih'in üstüne.

"Işınladın mı kendini yavrum?" diyordu Orkun.

Sakat bacağının olduğu tarafı Orkun'a verip sağlam koluyla çocuğun koluna girmişti İrfan. "Gördün mü manzarayı?" demişti lobiye doğru çekerken.

"Ne manzarası?"

İrfan yutkunmuş, "Çil yavrusu gibi dağıldılar." demişti. "Seni sorayım diye bankoya yanaşmıştım, sanki yedik, bir kaçıştılar..." Susmuştu.

"Neyse yaa... Takma." demişti Orkun, ne desin? "Sen ben, niye aradıydın?"

"Bana kimse tahammül edemiyor Barçın." demişti İrfan. "Bakmaya bile tahammülü yok kimsenin. Sen yanımda olmayınca ben de olmuyorum kendi yanımda. O adamlar Ramazan'ı bırakıp niye kaçtılar sanıyorsun? Gördük diye mi?"

"E, herhâlde yani."

"Yok be. Beni cin sandı salak. Ödü patladı. Vallaha bak."

Orkun'un içi gitti. "Yaa takma be! Karanlıkta şey yapamamıştır."

"Yok Barçın. Sen olmadan hiçim ben. Evden çıkmam, iyi hissedersem otururum Zila'nın dizinin dibinde, kötü hissedersem vurur kafayı yatarım, evde ayna da yok ne güzel; unutur giderim kendimi... Öyle işte." Gene susmuştu.

"Gel oturalım şuraya." demişti Orkun.

"Yok ya, boşver. Arkamdan bakıyordur şimdi herkes."

Evet! Bakıyorlardı. Fatih'ten Ramazan Şehremini'nin üçüncü katta olduğunu ve evet maalesef Cemile Hanım'ın yaralı fakat gayet iyi olduğunu öğrenen kim varsa abartılı bir yavaşlıkla dönüyordu sırtını bankoya ve abartılı bir yavaşlıkla asansör kovasına ilerliyordu; dönüverse göz kaçırmaya hazır, merasim bölüğü gibi de sola çevirmiş başını, İrfan'a baka baka. İçi ezilmişti Orkun'un. İş daha duygusal bir boyuta varmadan dalgaya vurmak istemişti. Hep öyle yapardı. "Bırak tatavayı da..." demişti, "... nasıl da koştun ama arkamdan? İt gibi?"

"Ne?" demişti İrfan. "Ne koşması?"

"Yalvarmaya gelmedin mi gitmeyeyim diye? Doğru söyle bak."

"Kim?" demişti İrfan bu sefer. "Ben mi gelmişim yalvarmaya? Allah de benim belâmı versin yalvarmaya geldimse."

Orkun kalkarmış gibi yapmıştı. "Eh, bana müs..."

İrfan King Kong gibi yapışmıştı oğlanın koluna. "Gitme Allah aşkına Barçın!" demişti. "Allah adı verdim bak."

Killing gibi sırıtmıştı Orkun. "Gider miyim oğlum?" demişti. "Zaten dönecektim." Yalan söylüyordu. "Ee, ne yapacağız boş boş?"

Boş boş bir şey yapmayacaklardı. İrfan gidip Gönül'ü teselli edecekti ama... ama işte... Bu konuşup kıza bakar, üzülme falan der, kız da ezilmiş böcek görmüş gibi gözlerini bundan kaçırırken bu da istiyordu ki karşısında bakabileceği bir insan yüzü olsun; Barçın'ın yüzü gibi. Numune'deki gibi. Her yerdeki gibi.

Bir deliye baktığınızda tüm gördüğünüz,
onun deli olduğu hakkındaki kendi bilginizin bir yansımasıdır...
Yani bu onu hiç görmemektir aslında...
Onu gerçekten görebilmek için onun
gördüğü şeyi görebilmeniz gerekir...

Robert M. Pirsig

Hayri, başı döne döne, göynü bulana bulana attı kendini aşağı. Utanmasa kaldırımı öperdi. "Mirza benden daha serttir derken şoförlüğünü kastetmemiştin değil mi?" dedi, baktı ki seninki kopmuş gitmiş de döner kapıdan giriyor bile –deja vu dediğin böyle olurdu– bozuntuya vermeden bu da koştu. Mehmet Sana'nın pintiliği yüzünden güvenlikçilikten ziyade valelik yapan, demin sanki önünden biri geçermiş gibi olan güvenlikçi de kırk yılın sırtı sanatımıza uygun bir iş çıktı diye düşünerek Hayri'nin peşinden koştu. Sessiz, sakin, efendi bir adama benziyordu; ısırabilirdik. "Hop beyefendi..." dedi koluna yapışarak. "Araba orda olmaz. Arkada park ye..." Efendi adam "Çek lan elini!" deyip itti bunu göğsünden, döner kapıdan girdi gitti. Çirkef, şirret, hayvan, bok bir adama benziyordu zaten; peşinden gitsek olay çıkacak, indi merdivenlerden, "İlerle!" dedi arkada selektör yapana. İşimiz vardı ha! O geçti, öbürü selektör yaptı bu sefer. "İlerleee!" O geçti öbürü geçmedi. Selektör de yapmadı. Geldi, bunun tam yanında durup yolu kapatıverdi. "İlerle ilerle!" Ön sağ kapı açıldı önce, fil kulağı yakalı gömlekli, siyah takımlı, soba maşası gibi bir amca indi aşağı. "Bas geri!" dedi buna. "Git yolun girişini kes. Bi tane ford gelecek resmî, ondan başka araba sokma, gebertirim." Çok inandırıcı görünüyordu. O yürüyüp giderken şoför indi, sırf kafa, arka kapılar açıldı, bir başka amca indi, sırf saç, başını bir sene suya bas, derisi ıslanmaz,

bir amca daha indi, boy elektrik direği. "Daha duruyon mu sen?" dedi sırf kafa olan. Yok canım, ne duracaktı; göstere göstere yürüdü arkaya, ellerini kaldırdı göstere göstere, sıradaki arabayı kışkışladı: "Geri git."

Fatih hayâl meyâl görmüştü Deccal'ı, ama akıp geçtiği için selâmlayamamıştı, yoksa hem selâmlayacak hem de soracaktı orası nasılmış, iyice iyileşmiş mi falan, ne hoş adamdı, ama Hayri'yi doğrudan gördü. "Aa! Naaber Hayri?"

"İyidir." dedi Hayri. "Kapıdaki kraliyet muhafızlarını tembihleyiver de Celilgilden başkasını almasınlar hastaneye."

"Ama bu gece..."

İleride Deccal'ı görmüştü Hayri. Hayâl meyâl. "Evet evet, bu gece." deyip uzadı. Fatih de uzayıp "Nooluyor yaa?" falan diyecekti arkasından ama "Kapattırıyosun kapıları..." diyerek Kutlu geldi bu sefer. "... Celil komserimgil hariç kimseyi sokturmuyosun içeri."

"Neler oluyor yaa?"

Öbür beş fil kulaklının ilki yeni giriyordu döner kapıdan. Kıvırcık, "Buranın kaç girişi vardı Fatih?" diye seslendi girerayak. Sıktıklarımız tutarsa da Japon soysuzu baskına maskına gelirse diyerek tedbiren soruyodu. Hem de arkadaşlar talimat bekliyodu bizden Ağa'nın yakını olarak.

Fatih isyan etti: "Ay neler oluyor diyoruz, kimsenin iplediği yok." Kıvırcık'ı da özlemişti. "Naaber Kıvırcık?"

"İyidir. Japon gelmedi de mi?"

İkinci olarak Kafa girdi kapıdan, üçüncü olarak Dünya. Fatih sarkıp "Naaber Kafa? Naaber Dünya?" dedi, el salladı, dördüncü olarak Gazanfer'i, beşinci olarak Bahtiyar'ı selâmladı, sonra döndü Kıvırcık'a, "Yok." dedi. "Bu gece hiç ecnebi gelmedi."

"Hıı... İyi..." dedi Kıvırcık. "Kaç kapınız vardı?"

Fatih düşündü. Bir ön, iki arka, üç otopark, dört acil, beş morg, altı çöp, yedi tıbbi atık, sekiz personel, dokuz ikmâl. "Dokuz." dedi.

"Hıı... İyi." dedi gene Kıvırcık. "Şimdi taksim etsek aramızda..." Ağamı sayma, Celil komserimle Hayri amirimi de sayma, hadi Nazlı'yı da sayma, on üç kişiydik. İyiydi bari. Bankoya yanaşan Kafa'yla Dünya'nın da duyacağından emin olduğu bir sesle mırıldandı: "Ben gidip Ağayı bulayım, görüneyim bir. Siz aranızda yapın taksimatı, benden haber bekleyin, bi yere ayrılmayın." Ayrıldı, iki adım attı, geri döndü. Sırıtıyordu. "Haa bana bak..." dedi Kutlu'ya. "Celayir'i mork kapısına ver de sinirlendirip gülelim biraz." Kutlu'nun kaşları çatılırken tekrar döndü sırıta sırıta, iki adım daha gitti, tekrar durdu, tekrar döndü. Sırıtmıyordu. "Rahmetli beni andı." dedi. Ne on üçü; altı kişiydik'ti. Öbür yedisi...

Fatih mevzuyu öğrenmekten ümidi kesmişti, ama Celayir?.. Ne rahmetlisi yaa? "Yoksa Celayir'e bir şey mi oldu?" diye inledi.

Kafa kısaca cevapladı. "Celayirgil öldü Fatih."

Fatih gene inledi: "Hangi Celayirgil? Hangi gil? Nasıl gil yaa?"

"Celayirgil işte." dedi Kafa. "Hepsi. Keçi meçi, bildiğin. Bi biz kaldık geri. Bu altı kişi. Şu kadar adam."

Fatih, ay nasıl, ay ne zaman diye diye bir ağlama koyverince Kutlu da ondan ümidi kesip lobideki tek güvenlikçinin yanına gitti. "Kaç kişisiniz siz burda?"

"Anlamadım?" dedi adam.

"Kaç güvenlikçi var, kaç güvenlikçi?"

"Bir ben varım işte. Bir de dışarıdaki arkadaş. İki."

Kutlu hesaplamaya başladı.

Dokuz kapı... Altı biz, iki de güvenlik desen... Etti yedi... Dokuz'dan iki çık... Gene nerden baksan beş altı kapı kalıyodu geriye.

Zeki, Arjantin'in girişinde trafiği kesen güvenlikçiye haddini bildirmek için üniforması görünsün diye tavan lambasını yakmaya,

Celil gene aynı sebeple arka camı açmaya çalışırken Nazlı ön camdan sarkıp SW 60'ı adamcağıza doğrulttu. "Çekil Abi." Adam bembeyaz sıyrıldı çıktı gecenin behrinde. Zeki önü açılınca yürüdü, Celil arka camı anca açmıştı, sarktı, "Resmî plakayı görmüyon mu lan? Sığır!" dedi kenarda titreyen adama. Zeki de öbür camdan gökyüzüne bağırdı: "Öküz!"

"Önden buyur." dedi Orkun. Veysel'in beşinci kattaki odasının önündelerdi. Geberiyordu yorgunluktan ama içi de gidiyordu İrfan'a. "Kıyamam lan çarpık!" diye düşünüyordu. "Yazık lan! Takma lan kimseyi! Siktir et oğlum lan!" diye.

İrfan sağlam bacağının üzerindeydi. Böyle durunca Orkun'la aynı boyda oluyordu, öbürünün üstüne bassa bir baş kısa. İnip çıkmadan içeri girebileceği bir formül üzerinde çalışıyordu. "Hesaplamalarıma göre..." dedi, "... yan yana girmemiz lâzım. Önden sondan olmaz. Yan yana."

Bu hesaplamaları iyi biliyordu Orkun. İrfan Bey sol bacağının üstünde dikilecek, biz de o sol adımını atarken yerde kalması gereken sağ ayak tabanı olarak çürük bacağının tarafında duracağız, o bütün yükünü bize verecek ayı gibi, çok değil de az topalmış gibi görünecek, fazla alçalıp yükselmeyecek, bir topallığı kusur ya, şahtı şahbaz olacak, içerki kız da buna bakınca başkalarının korktuğundan daha az korkacak. Buydu. "Kapının genişliğine dikkatini çekerim." dedi. Nasıl koyuyordu bu Orkun'a. "Sığmayız."

"O zaman ben yarım önden ilk adımı atarken sen de yarım arkadan..."

Orkun, "Ayrıca bir şeye daha dikkatini çekerim." diyerek kesti İrfan'ın sözünü. "Kız vahşi batıdan döneli daha iki saat olmamış, arada da annesi vurulmuş. Sence gözü bir şey görüyo mudur şu an?"

"Ya görüyorsa?"

“İyi düşün.” dedi Orkun. “Ben erkek hâlimle paravanın arkasında altıma sıçmak üzereydim. O garibim kız hâliyle ne yaptı bakalım. Hattâ açıp baksak sıçmıştır belki de.”

“Terbiyesizlik yapma.” dedi İrfan. “Tertemizdi. Öbür paravanın arkasında doktor çırılçıplak soymuştu muayene ederken. O zaman şöyle bir gör...”

“Yuh!”

“Ne olmuş görmüşsek yaa?”

Bir şey olmamıştı; olamazdı. Orkun 133’e gide gele bellemişti: Olmaz. Çıplaksan çıplaksındır; o kadar. Koca Zila bile dışarıda soyunup öyle giriyordu banyoya; hem de milletin içinde. “Neyse ne...” dedi. “Temizdi pisti, bizi ilgilendirmez. Babası dayak yemiş, annesi vurulmuş, tam teşekküllü bir hastanede tam teşekküllü bir kurtuluş savaşının ortasında kalmış ve sağ çıkmış. Düşünsene ne hâldedir. Burnunun ucunu göremiyordur, al sana yemin.”

“Ona kalırsa bizim annemiz bizi doğurur doğurmaz ölmüş oğlum. Biz görmüyor muyuz burnumuzun ucunu?”

Orkun daralmıştı; “Lan aynı şey mi be!” diye patladı. “Gir şuraya gireceksen, vallaha açar girerim kendim bak. Allah Allah yaa!” Hızını alamamıştı. “Ne diyecek kız? Vaay, İrfan’a da baaak, hem kör hem de topalmış meğer mi?”

“Sağ ol be.”

Orkun atlayıp öptü İrfan’ı. “Daha yamuk kafandan, çolak kolundan bahsetmedim dikkat edersen. Hadi gir yiğidim. Arkandayım.”

İrfan kapıya uzattı elini, geri çekti. “Nasıl görünüyorum?”

“Üff! Uzatma noolursun.”

El tekrar uzandı kapıya, tekrar geri çekildi.

“Ama çok güzel bir kız di mi?”

"Allah'ı var." dedi Orkun, ki hiç de güzel değildi ona kalsa. "Üçe kadar sayıyorum. Açtın açtın, açmadın, ben dalıp girerim, ne hâlin varsa görürsün. Bii..."

İrfan kapıyı açtı.

Dön dön ağayı bulamayınca sıkılıp kapı ağzına çıkmış, arabayı başka yere park edip kapıya dayanan birkaç kişiyi kışkışlamış, Celilgil'i orada karşılamıştı Kıvırcık.

"Nerde seninki?" diye sordu Celil.

Ağanın nerde olduğunu bilmemek çok gücüne gidiyodu Kıvırcık'ın. "Buralarda bi yerlerdedir." dedi. "Nazlı? Sen de mi geldin kız?"

Nazlı "Nasıl gelmem Abi?" derken Celil döndü Zeki'ye, "Çok aydınlandık de mi?" dedi. "Buralarda bi yerlerdeymiş Deccalımız."

"İçerlerde demek istedi Abi." dedi Zeki.

Celil, "Bak bu da çok zekîce." deyip geçti Kıvırcık'ın yanından, döner kapıya daldı.

Kıvırcık iki daha oyalandı kapının ağzında. Yolda sıkıp durduyduk bizimkinlere, boyumuzu aştıydık bi şey bilirmiş gibi, onlar da Japon gelecekmiş diye itimât edip hastaneye kimse girmeyecek falan diye vaziyet etmeye başladılardı; ya gelmezseydi şimdi o çakal? Ya Ağa duyarsaydı sıktığımızı? Bilmiyom diyeydik ne vardı?

Deccal, Ral'in bodrum katındaki gölgelerden farksızdı; ruh gibi süzülüyordu. Hayri'yle iş bölümü yapmışlardı. Bütün çıkışlar –dolayısıyla girişler– panik kollu olsa iyi olacaktı.

Aktı.

Ansızın tepesinde bittiği morg görevlisine, "Kalk!" dedi. Adam yüreği ağzında, ölülerden biri dışarı çıkmış da dolaşıyormuş gibi dikildi ayağa. Boyfriend tv'yi kapatmayı bile akıl edememişti.

Deccal dalgalandı. "Çelik mi o sandalyenin ayakları?"

Adam arkasına bakmak istiyordu kim konuştu diye, ama bakamıyordu; nefes alamıyordu, üşüyordu.

"Al onu, götür şu panik kollarını sürgüle." diye devam etti Deccal. "Sakın indirme. Orada kalsın."

Adam, kıpırdayamam ki diye düşünüyordu ama kıpırdadığını fark etti şaşırarak. Sonra usul usul eğilip sandalyeyi kaldırdığını fark etti. Bir çelik kapı çelik bir sandalyeyle nasıl sürgülenirdi? Sorabilse sorardı. Robot gibi yürüdü kapıya, sandalyeyi yan yatırıp arkalığını kapının çeliğine yasladı, iki ayağını önce panik kollarından ilkinin, sonra ikincisinin altından soktu. "Böyle mi?" diyerek usulca döndü.

Kimsecikler yoktu.

Boyfriend tv'den Abbot'un sesi geliyordu: "Now relax Dariel. I will be kind to you."

"No please..." diyordu Dariel. "Treat me bad."

İrfan'ı görünce "Gel çirkin gel." dedi Veysel, sonra döndü Bayram'a, tanıttı: "Bu bizim İrfan. Adını ben koydum. Göbek adım olur."

Bayram, "Tanışmıştık." dedi. "Numune'de."

İrfan ine çıka girdi odaya, Gönül'e baktı, o buna bakmıyordu. Oh! En yakındaki koltuğa attı kendini, sağ yanını döndü ki kafasını kaldıracak olursa sağlam kolunu görsün kız. Geçmiş olsun demeye hazırdık artık.

O ara "Beni niye söylemiyorsun?" diye çıkıştı Naim Orhun Veysel'e. Bayram ondan tarafa bakınca açıkladı: "Adını o koydu ama doğurtan benim." Baca gibi tütüyordu. İrfan'a döndü. "De mi ulan çüklü?"

Gönül anca o zaman kafasını kaldırdı, İrfan'a baktı, güldü.

"Ulan... Bu Naim de var ya!" diye düşünüyordu İrfan; Cemile Şerif'e baktığı yoktu. Baksa, kadının ağladığını, koltuğunun kolçaklarından kuvvet alarak usul usul kalktığını, "Canım, canım..." diyerek kendisine doğru geldiğini görürdü.

Sonra baktı, gördü.

Cemile Şerif, odadakilerin şaşkın bakışları altında Zila gibi kucak açtı İrfan'a, "Canım! Melek yavrum benim! Allah'ın güzel kulu!" diye hıçkırdı, eğilip sarıldı sımsıkı; ağzından, burnundan, yanağından, kör gözünün çukurundan, patates kafasından, dudaklarına neresi denk gelirse orasından öpmeye başladı.

Fatih hem ağlıyor, hem yeşil fularını işaret parmağına dolayıp dolayıp geri çözüyordu. Celil'i bankoya yaslanmış görünce burnunu çekip "Naaber Celil?" diye hıçkırdı. "Nasıl oran?"

Celil sağına eğilip Zeki'ye "Bağırsaklarımı soruyo." diye açıklama yaptıktan sonra "İyi iyi." dedi Fatih'e. "Kim ağlattı seni?"

"Ay hepsi ölmüş ya yaa!"

Haa, şu meseleydi, doğru ya. "Öööf öf... Hiç sorma Fatih,.." dedi, "... hiç sorma. Veysel odasında mıdır?" Veysel nerdedir'se Deccal'la Hayri de ordadır'dı kesin.

Fatih dudaklarını, çenesini büzüp "Hıı." diye hıçkırarak cevapladı. "Hepsi ölmüş." Zeki'yi yeni fark ediyordu. "Bu delikanlı kiiim?" diyerek devam etti hıçkırmaya.

Zeki ters ters baktı Fatih'e. Emniyet amiriydik, görmüyor muydun? Celil'in kulağına sokulup "Abi, gözünü seveyim,.." diye fısıldadı, "... sonra tanışırız arkadaşla. Hadi."

Celil elini Zeki'nin ensesine attı, yüzünü bankoya çevirdi. "Fatih iyi çocuktur." deyip takdim etti: "Bu bizim Zeki. Bu da iyi çocuktur ha."

Fatih, "Memnun oldum." diye hıçkırdı.

Zeki, bilekten aşağı bükülerek uzatılan beş yüzüklü sağ ele kerhen uzandı, ucundan tutup bırakacaktı; o bununkini ucundan tutup bıraktı. Pis! Sana kaldıydık! Çaresiz beklemeye başladı. Celil Abi şu şeyi teselli etsindi de ne yapacaksak yapalımdı artık. Bakıyordu da, "Bu gece hep burda mıydın sen?" diye soruyordu şimdi. O "Hıı. Burdaydım" diye hıçkırıyordu. "Bizim patronun karısını yolladıydım Veysel'le. Nasıl kadının durumu?" diye soruyordu, o "Ay Ramazan Şehremini senin patronun muyduuu?" diye hıçkırıyor, Celil Abi de şu dramatik manzarayla tamamen tezat, gevrek gevrek gülüp "Şehremini değil kız..." diyordu. "Allah seni kahretmesin!" diyordu. "Şerif Şerif. Ramazan Şerif." diyordu. Öbürü "Ay iyii. Bi şeysi yok." diye hıçkırıyordu bu sefer. Celil Abinin gergin gülüşü gevşiyordu yüzünde, "İyi bari." diyordu.

"Abi..." dedi Celil'in koluna dokunup. "Bir kere de benim dediğim olsun."

Celil çok rahatlamıştı. Şu Cemile Hanım var ya; insanlıkta kocasını beşe katlardı ha. İyi ki iyiydi lan! Çok yazık olurdu yoksa... Ama al buyur, biz bi yetişmesek?..

"Olsun Zekicim, olsun." dedi sevinçle. "Bu sefer de senin dediğin olsun. Keyfim çok yerine geldi. Söyle, kabul etmezsem ib..." Fatih'e ayıp olacaktı, değiştirdi: "... çekerim tangayı, Kumrular'da sallayaaa sallayaa dolaşırım yarım saat."

Zeki telefonunu çıkarttı cebinden. "Ha şöyle be Abi..." dedi. "Şimdi bütün emniyeti yığıyorum buraya."

Celil cıs der gibi vurdu Zeki'nin eline, "Akıllı ol bi." dedi. Ki hiç ihtimâl veremiyordu bu çocuğun akıllı olacağına. Biz yirmi bir sene evvel neydiydisek bu da bugün oyduydu.

"Ne oldu şimdi Abi?"

Celil, ilk defa geneleve götüreceği komşu oğlunun komşu abisiymiş gibi baktı genç emniyet amirine. "Yav, yürü koçum, yürü

hadi." dedi kolundan çekerek. "Çıkalım bulalım şu Veysel'i. Öbürleri de ordadır. Yürü."

"Abi bak tangayı giyersin..."

"Yav yürü. Allah Allaaah!"

Fatih, "Naim de orda." diye hıçkırdı arkalarından.

"Gel sen gel..." diyordu Celil Zeki'ye. "Sen de haklısın; kaç saat oldu, bi tane normal adam görmedin. Gel de normal adam gör azıcık."

Lütfen yani diye düşünüyordu Zeki.

Celil ise çok beklersin diye düşünüyordu.

Turna dört dönüyor, her deliğe burnunu sokuyor, taze malzeme arıyordu. İyi iş çıkarmıştık bugün. Ramazan Bey Maltepe'deki o evde sopa yediydi, kustuydu, ağladıydı, rezil olduydu, üstüne bi de kafayı kırdırdıydı gece gece, oh olsundu götoşa, bizim mesayımızı kısmayı biliyodu, Allah bi yerden çıkartıyodu, görüyon mu'ydu, üstüne karısı vurulduydu bi de. "Yazık lan!"

"Çık kardeşim! Ne işin var yoğun bakımda?"

Zaten de bi tane yatan yoktu; ne biçim yoğun bakımdı burası?

"Boş mu da?"

"Boş. Sen mi yatacaksın? Çık şurdan!"

"Hayır, senin de işin zor biliyon mu? Kaç para alıyon?"

"Çık be!"

Çıktı.

Ayşegül'ü aradıydık Cemile Hanım vuruldu diye, bizim güvenlikçi arkadaşlarla şoför arkadaşları da aradıydık, Kunter'i de aradıydık... Onlar yedi mahalleye haber etmişlerdirdi şimdiye. Yeterdi. Fazla yazmasındı.

Lobiye gelmişti dön dolaş. Baktı morg yazıyor merdiven aşağı, inmeye başladı. Belki ölü mölü görürdük.

Hayri personel kapısını bulmuştu ama derdini anlatacak adam bulamıyordu etrafta. Ne bir güvenlik, ne bir şey. İn cin top oynuyordu maşallah. Ama işin asıl kötü tarafı bu değildi. Şuydu: Bu kapıda panik kolları yoktu. Kaldı ki olsaydı da olmazdı, çünkü nikelajlı menteşeleri hariç, metal nâmına hiçbir şey yoktu. Olduğu gibi camdı Allah'ın belâsı. "Senin de işin zor biliyon mu hemşerim?" diye bir ses duyunca, "Neyse, bir insan evlâdına rastlayabildik bari," deyip döndü, götü yere yakın, pos bıyıklı, kahpe kılıklı, suratı şer, gözleri kinâver, orta yaşlardaki tipi cevapladı: "Sağ ol hemşerim. Gel gel. Bu kapıyı hemen iptâl etmemiz lâzım. Dolap molap ne varsa getirip yığıyoruz önüne. Hadi bakalım."

Turna'nın bıyıkları şehvetle kımıldaştı. Bak, dolan dolan, neler buluyodu insan.

"Niye ki?" Öğrenmese çatlardı.

Hayri eşindi. "Vaktim yok güzel kardeşim." dedi. Nerden bulurdu Veysel böyle tipleri? Yok be! Veysel kapıdan sokmazdı bunu; Mehmet Sana'nın adamıydı bu kesin. "Oyalama beni de düş önüme. Hadi, ben de el atarım, beraber taşırız."

"Yok yav?" dedi Turna. Alttan aldın mıydı üstüne çıkardı bunlar. "Hizmetçin vardı çünkü." Üstüne üstüne varacaktın. "Ne kurcalıyon bakıyım sen hastaneyi, de bakıyım?" O zaman pısarlardı.

Hayri yaklaştı yaklaştı, "Lan zaten canım burnuma gelmiş benim," dediği gibi bir tane kapattı bunun ağzına. Baktı iyi gidiyor, bağırta bağırta dövmeye başladı. O birkaç dakika esnasında da adamın bu hastanede çalışmadığını, valla billa hasta getirdiğini, ekmek çarpsın iki de yaralısı olduğunu, zaten de moralinin çok bozuk olduğunu, Hayri'nin boklarını yidiğini, kaynının trafik polisi olduğunu, Kolaylık Aa Şee'de şoför olduğunu, hattâ orda bi

emekli emniyet amiri olduğunu, bunu onun da çok sevdiğini falan öğrenmiş oldu.

Vurmayı kesip herifi donmuş çamaşır gibi ayağa dikerken; "Desene baştan, salak!" dedi. "Çırp üstünü başını da siktir git hadi." Kolaylık A.Ş. ha? Ortağın karasularına girmiştik bakalım. Bizim bildiğimiz Celil, bunun bekâretini işe girdiği gün almıştırdı kesin. "Neydi sizin şirketteki emekli amirin adı?" Nerden belliydi; belki yalan söylüyordu bu pezevenk? "Celil Erhan." dedi pezevenk. "Ama bizde müdür yani. Polisken amirmiş." Hayri arka cebindeki paketten bir kâğıt mendil çıkarıp uzattı Turna'ya. "Al şunu. Sil ağzını burnunu." dedi. Sahiden de bunu seviyorsa var ya, bir daha yüzüne bakmayacaktı o Celil'in. "Git, gözüm görmesin." Belini yanını tuta tuta uzaklaşmasını izledi, sonra geldiği yolu gerisin geri yürüyüp şu sırça saray kapısının önüne yığabileceği bir şeyler aramaya başladı.

Ayakların sağlam, aksarsın, niçin?
Çift elin var, pençe saklarsın, niçin?
Mevlânâ

Âsaf, Hollanda Caddesindeki iki katlı büyücek acentenin önünde indi taksiden.

"Abi burda hastane yok?"

"Bekle." Dönüp baktı binaya. Kapının açıldığını gördü. Yaklaşan adama "Şuna bir yüz lira at, gönder." dedi. "Burda mı patron?"

"Burda Âsaf Abi. Seni çizmişler Abi?"

"Canım sağ olsun. Kafam güzel, anlıyor musun?" Toz çekmiş gibi yapacaktı. Plan proje meselesi. "Makamda mı bizimki?"

"Yok Abi. Birinci bodrumda. Şûrâ var da."

"İyi." deyip ilerledi Âsaf. Bugün de nereye gitsek şûrâ vardı şansımıza. Bol aydınlatmalı granit döşeme taşlarının üzerinde sek sek oynaya oynaya girdi kapıdan. İçerisi araba kokuyordu. İkinci adam tanıyamadı bunu. "Kim o?" dedi elini beline atarak. "Fatih'in fedâisi Kara Murat." cevabını alınca –hâlâ tanıyamamıştı gerçi– "Âsaf Abi sen misin?" dedi, arkasından o da sordu: "Seni çizmişler Abi?"

Âsaf sırıttı. "Mühim olan ruh güzelliği."

Koruma, asansöre kadar eşlik etti buna. Çağırdı, açılınca içeri uğurladı. "Japon birinci bodrumda Abi." dedi.

"Kartını versene lan!" dedi Âsaf. "Görmüyor musun, paramparçayız."

"Verememde Abi,.." dedi adam, "Şöyle çektireyim." Çektirdi, jest olarak da birinci bodrumun düğmesine bastı.

Birinci bodrumdaki şûrânın adı şûrâydı sadece. Bunun haricinde bizim bildiğimiz şûralarla alâkası yoktu. Tek kişilik, bilek güreşi masası kadar bir masa vardı uzun salonun baş köşesinde ve o masada tek bir oturan: Japon.

Katılımcılar sağ kol boyunca tespih gibi dizilmişlerdi. Hepsi ayakta; değişik olarak. Ve gene değişik olarak hiçbiri rüküş değildi. Tabii Zorlu, Piç Vahit, Kör Tuğrul, Pala, Sıddık, Ergun, Necati, Kartal ve Oflaz'ı saymayacaktın. Onlar tam rüküştü. Zaten de aşevi tenceresi kadar olmuş o kafaların altına ne giyerlerse giysinler yakışmazdı, ama bu giydikleri hiç yakışmamıştı. Japon bile gülmüştü bir müddet, oradan pay biç. Zorlu girer girmez saçındaki kelebek tokasını, Necati parmaklarındaki zilleri çıkarmak istemiş, "Kalsın." demişti Japon. "Yakışır kadın kısmına." Gene de Piç Vahit pembe pulludan peçesini boynuna indirmiş, Sıddık beşi bir yerdeli fesini kolunun altına almıştı. Ama eteklere yapabilecekleri bir şey yoktu. Mal meydandaydı. Değişikliklerden bir değişiklik de, ünlü bir iş adamının da şûrâ katılımcıları arasında yer alıyor olmasıydı. İşin aslı, yer aldırılıyor olması. Beşir Üstüntaş bizim. İlaveten, ağlayan adam da göremezdiniz bizim şûrâlârda. Katılımcıların yakın korumalarını hiç göremezdiniz.

"Kudret..." dedi Japon.

Kudret, adamlarının arasından sıyrılıp yarım adım öne çıktı. "Söyle Abi." dedi.

"Götür hanım kızları. Üstlerini de iyice ört ki nur içinde yatarken üşümesinler. Sonra geri gel."

Kudret adamlarına bir işaret çaktı.

Akşamdan beri yok Deccal'ın orda ağlama, yok televizyon dinlerken ağlama, yok karı gibi giyinirken ağlama, yok Lokumhane'de ele güne rezil olurken ağlama, yok iki saattir şu camianın şu kadar ağır adamının önünde dansöz kıyafetiyle dikilirken ağlama, tut kendini, tut kendini, dayanamadı artık, koyverdi Zorlu; şıpır şıpır yaş dökmeye başladı. Ama kafasında kelebek toka, üstünde

boncuklu sütyen, altında tül etekli hâliyle bile hem ağlayıp hem yalvaran adamlarından daha haysiyetli bir duruş sergiliyor sayılırdı. Hele Kartal'a ne diyecektin; hem ağlıyor, hem yalvarıyor, hem de simli yelpazesiyle kendini serinletiyordu. "Yalvarmayın lan!" diye bağırdı hıçkırarak Hıçkırınca sütyenine asılı minik çanlar çıngırdadı. "Erkek olun biraz!" Kudret'in adamları yanlarına gelmişti o arada. Ağlaya şıkırdaya düştüler önlerine.

"Allah rahmet eylesin." dedi Japon. Kafasını az daha yatırmıştı şimdi. Bu da çok daha öfkeli olduğu anlamına geliyordu. Soludu. "Seni ne yapalım Beşir?"

Evinin önünden alıp gelmişlerdi. Bir saattir dikiliyordu Beşir. Herkes dikiliyordu hoş, ama bilhassa Zorlugil'in şu gidişini gördüydü ya, en çok o dikiliyormuş gibi geliyordu ona. "Ne bakımdan diyon yani?" dedi ürkek ürkek.

"İşte onu düşünüyorum..." dedi Japon. "Seni diyorum. Nasıl yolcu edelim?"

Aklı üstünden gitti Beşir Üstüntaş'ın. "Nasıl yani nasıl?" diye sordu. O kadar paramızla pulumuzla vaz mı geçecekti bizden bu kiralık hayvan? Kim besleyecekti o zaman bunu? Yemini suyunu kim verecekti? "Yapma Japon!" dedi. "Ne istedin de vermedik? İste, gene verelim."

"Ha, bak onu düşündüm." dedi Japon. "Kolay o. Sıkılma. Gitmeden bir umumi vekâletname verirsin, tamam. Gözün arkada kalmasın yani."

Üstüntaş A.Ş. bolca kaçırdı altına. Ellerini önüne götürdü hemen.

"Rahatına bak." dedi Japon. Çoktan çekecekti şunun ipini de hırsını nasıl alacağını bulamamıştı henüz. İlham bekliyordu. Tutmuş, Deccal diye bir hortlağı mezarından kaldırıp dikmişti karşımıza beyinsiz. Ağrısız başımızı ağrıtmıştı ki nasıl öldürsek az, ne eziyet etsek hava cıva gelirdi. "Keşşaf!" dedi.

Keşşaf adamlarının arasından seslendi: "Buyur Abi." Beşir'i zımbalamak bize kaldı diye düşünüyordu.

"Âsaf'ı bir daha çaldır bakalım."

Keşşaf telefonunu çıkardı, Âsaf'ı çaldırdı. Yüzünü Japon'a dönmüştü; kapının açıldığını görmedi. "Gene açmıyo Abi."

"Alo." dedi Âsaf kapının oradan. Sırıtıyordu. Çok güzel bir plan yapmıştı. Tıkır tıkır işliyordu kafası, saat gibi.

"Hah, açtı..." dedi Keşşaf gururla. Kimi Âsaf'ın ağzının burnunun gözlerinin hâline, kimi Keşşaf'ın salaklığına olmak üzere birkaç gülüşme, pıflaşma, pıskırışma falan oldu. Keşşaf işaret parmağıyla telefonu gösterdi Japon'a. "Kardeeş... Nerdesin kaç saattir?"

Âsaf pire gibi zıplayıp iki adımda geldi Keşşaf'ın yanına, sağ omzuna dokundu, o sağ yanına dönerken bu sol yanına geçti, sırıtmaya devam etti otuz iki diş. Kafası çok güzelmiş, keyfi çok yerindeymiş gibi yapıyordu. Toz çekersen yalan söyleyemezdin. Bilirdi bunu Japon.

Beşir Üstüntaş hariç, sağ yanında kim varsa sol yanına baktığını görünce Keşşaf da döndü sol yanına baktı, Âsaf'ı görünce önce korktu suratının hâlinden, sonra gülesi geldi, sonra makaraya sarıldım diye bozulası. Telefonu cebine soktu. Öpücük atıyor, "Canımsın." diyordu Âsaf. "Çocuk gibisin yaa!" dedi. Cık cık cık.

Çocuk hâlâ gülüyordu.

"Nerdeydin sen?" dedi Japon. "Ne oldu yüzüne gözüne senin?" O hiç gülmüyordu. "Kim çizdi?"

Âsaf biraz daha genişletti gülüşünü. "Ölmeyee ölmeyee ölmeyee geldiiik." dedi.

Başını öne düşürüp üst dudağını yaladı Japon. Avurtlarının oynamasından belliydi, dişlerini sıkıyordu. "Toz mu çektin sen?"

Âsaf bir adım öne çıkıp genzini temizledi. "Ses veriyoruuum..." Havaya sol anahtarı çizdi. "Koork maaa..."

Ağır bir yokluk gerek tanrıyı görmek için,
Mansur olmak için önce ölmek gerek...

Yavuz Elçik

İrfan kıpkırmızıydı. Deminden beri hem ağlıyor, hem öpüp kokluyor, hem övüp yüceltiyordu onu Cemile Şerif. "Sen beni içeri çektin güzelim." diyordu. Dönüp odadakilere tekrarlıyordu sonra: "Vurulduğumda bu aslan yavrusu tuttu çekti beni içeriye." Ama orada kalmıyordu naat. "Kızımın..." diyordu ağlayıp hıçkırarak; "Kızımın üstüne kapandın. Ona siper ettin o güzelim canını." Ve tabii dönüp aynen tekrarlıyordu umûma: "Kızımın üstüne kapandı. Ona siper etti o güzelim canını." Ağlıyor da ağlıyor, öpüyor da öpüyor, bakıyor da bakıyordu kadın. "Yaa yok..." diyordu İrfan, "Birden şey olunca, refleksle..." Kadın daha çok öpüyor, daha çok ağlıyor, yanaklarını daha çok sıkıp daha dikkatli bakıyordu yüzüne o zaman. Arada Gönül'e göz atıyordu İrfan; bakıyor mu, o da takdir ediyor mu diyerek. Eh. Bakıyor sayılırdı. Hattâ gözlerini kaçırmadığı bile söylenebilirdi. Ara sıra Naim Orhun caz yapıyor, "İyidir bizim çüklü, iyidir." diyordu. "Benim elime doğdu it oğlu it." Veysel de Naim Orhun'a caz yapıyordu: "Ben olmayaydım doğduğuyla kalacaktı bunun eline. Yetişip bi kurtardım..." Bayram felsefe yapıyordu: "Demek ki bu gece bunları yapsın diye kurtarmışsın Veysel. Bak, bir de elimi değdiğim yaşamaz diyordun." Cemile Şerif çoktan kaldırıp atmıştı Orkun'u başka koltuğa: "Çekil çocuğum. Çocuğumun yanında oturmak istiyorum. O güzel elini tutmak istiyorum onun. Öpmek istiyorum." Orkun caz da yapmıyordu felsefe de yapmıyordu. Korku, panik, derken kurtuluş, derken çöküveren yorgunluk, derken İrfan'ı böyle kendiliğinden araya kaynayıvermiş görmenin şu sevinci, yeni koltuğunda güzelce kaykılmış,

şekerleme yapıyordu. Cemile Şerif yanına oturduğundan beri Gönül dosdoğru görüş açısına girmişti İrfan'ın. Daha sık deviriyordu tek gözünü, daha sık kontrol ediyordu bana bakıyor mu diye. Evet. Bakıyordu. Ve gülüyordu, evet. Allah'ım; gözlerini kaçırmıyordu bile. Yani kaçırıyordu da, öyle Numune'deki gibi hemen kaçırmıyordu. Hattâ tek tük konuşuyordu bile. Tam cesaretini toplamış, tam da soracaktı, Cemile Şerif sordu sağ yanından: "Senin kalacak yerin var mı çocuğum?"

Sağ yanında göz yoktu İrfan'ın; kafasını yarım tur çevirmek zorunda kaldı.

"Ne oldu ki?" diye sordu.

Cemile Şerif yanağını okşadı. Bu tip olsa olsa evsiz olur diye düşünüyordu. "Bizim çocuğumuz ol artık sen. Bizde kal. E mi?"

"Hoop." dedi Veysel. "Sen bizi dinlemiyon mu hanım? Ne diyoz biz deminden beri?"

"Hiç..." diye hırladı Naim Orhun. "Elimize doğdu diyoruz, hâlâ diyor ki sen bizde kal."

"Benim evim var." dedi İrfan kırık buruk.

Cemile Şerif potunu "Ay darılmaaa..." diye manevra yaparak yapıştırmaya çalıştı: "Bizim de çocuğumuz ol demek istedim. Ne zaman istersen gel, kal demek istedim." Bir taraftan da İrfan'ın başını okşuyordu.

Uyuklayan Orkun'u işaret etti İrfan. "Barçın?"

"Ay gelsin tabii... Bu doktor amcalar da gelsin. Hepiniz gelin."

Naim Orhun lâfa karıştı: "Şu kadın olmasa ânında sattıydın bizi çüklü!"

Aslında "Yaa Naim yaa," kısmını Bayram söyleyecekti ama İrfan ondan önce patlayıverdi: "Yaa Naim yaa... Çüklü çüklü deyip durma sen de Gönül'ün yanında yaa. Allah Allah yaa!"

Cemile Şerif ağzını eliyle kapatarak gülerken Gönül açıktan açığa gülünce azıcık daha yüz buldu İrfan. "Ee Gönül?" dedi çekine çekine. "Sen nasılmışsın?" Cemile Şerif hıçkırdı sağ yanında.

Gönül bir an annesine bakıp omuz silkti, İrfan'a baktı, Veysel'i işaret etti. "Veysel Bey söylesin." dedi.

"Bey ne kız? Bey ne?"

Bayram, Gönül'e açıklama yaptı: "Bey denince çok kızıyor da."

"Oo hoo..." dedi Naim Orhun. Bayram'a konuşuyordu doğrudan. "Şununla bin senedir tanışırız, bey denince kızdığını ben bilmiyorum daha." Gözlüğünün üstünden göz kırptı. "Ne iş?"

Orkun iyice kaykılmış uyuyordu. Ağzını şapırdattı.

"Ne dememi istersiniz peki?" Gönül de Veysel'e bakıyordu.

"Niz ne kız?"

Bayram bir açıklama daha yapmak istiyordu ama tuttu kendini. Naim Hocasının iğnelemelerinden gına gelmişti. Uzun bacaklıysak bizim suçumuz muydu? Aaa? Naim Hocam bacak boyumuza lâf söylememişti ki. Ne saçmalıyorduk biz?

"Veysel işte..." dedi o arada İrfan. "Veysel."

Gönül gene baktı İrfan'a, gene gözünü kaçırmadı.

"Gene gözünü kaçırmadı." diye düşündü İrfan. Az kaldı kendi kaçıracaktı. Öf yaa! Ne diyorduk? Hâl hatır falan... "Sen söylesen?" Yüz bulmuştu, hem de sözlük anlamında. Karşısında, yüzüne durabilen iki yüz daha vardı şimdi çocuğun. Şu kadın ve şimdi de bu kız... Ne güzel bakıyordu Allah'ım!

"Sana diyor oğlum." diye seslendi Naim Orhun.

"Hı? Kim?"

"Kız işte. Sen söylesen dediydin ya."

Demişti, evet. Gönül'e devirdi tek gözünü, "Pardon." dedi, bak hâlâ bakıyordu, "Ne demiştin? Dalmışım."

"Ne söylesem demiştim."

"Haa, tamam. Hani sen nasılmışsın dediydim de sen de Veysel söylesin dediydin ya? Onu diyorum. Sen söylesen?"

"Valla bana göre hava hoş." dedi Veysel. "Ben aslanlar gibi söylerim. Şimdi bu kızın..."

Bayram bu sefer zamanında yetişti: "Yaa Veysel yaa!"

Naim Orhun ilk kez hak verdi Bayram'a. "Haklısın evlâdım." dedi. "Bence de yaa Veysel yaa! Tutamaz çünkü çenesini bu. Kızın kalp hastası olduğunu yumurtlayıverir."

"Yaa Naim Hocam yaa!"

İrfan'ın gözü kocaman oldu. "Kalp hastası mı? Nasıl kalp?"

Veysel yumurtlayıverdi: "Ağır kalp."

İrfan Gönül'e baktı. Gönül de ona bakıyordu. Hâlâ. "Bende kalp büyümesi varmış." dedi. Cemile Şerif ağlaya ağlaya bir iki daha sevdi İrfan'ın elini, kalktı az önceki yerine, kızının yanına gidip oturdu, onun elini sevmeye başladı.

"Hadi ben sustum, öbürkünü de sen söyle." diyordu Veysel.

Gönül söyledi: "Bir de kalp kası kalınlaşması varmış. Ölecekmişim."

Cemile Şerif hıçırdı. "Yok öyle şey!" diye isyan etti. "Yok öyle."

İrfan'ın iki kaşı da saç diplerine kadar kalkmıştı şimdi. Yegâne gözü de kaş dibine kadar. "Nasıl yani?" dedi. Şimdi de o bakamıyordu Gönül'e iyi mi. Veysel'e bakıyordu; tam adamına.

"Şöyle söyleyeyim..." dedi Veysel. "Veremli kalp kanseri olsaydı daha uzun yaşardı."

Cemile Şerif koltukta otur otur sıkılmış da yere bağdaş kurmaya karar vermiş gibi usul usul kaydı öne, dizlerinin üstüne indi, düştü bayıldı.

Bayram kadının yanına koştu. Tam bir kere daha "Yaa Veysel yaa!" diyecekti ki kapı açıldı, Celil "Selâmın aleyküm." diyerek daldı içeri. Önce yerde yatan kadını gördü. "Hoppalaa!" dedi, sonra İrfan'ı gördü. "Sen daha gitmedin mi lan bana bak?" Sonra Gönül'ü fark etti. "Pardon Gönül Hanım. Anneniz niye bayıldı? İyi dedilerdi?" Arkasından Cemile Şerif'le ilgilenen Bayram'ı fark etti. "Ben seni nerden tanıyorum birader?" Cevap beklemeden Orkun'u fark etti. "Bu da mı burda hâlâ?" Veysel'i daha Fatih'in oradayken fark etmişti zaten, "Sorma Veysel." dedi. Veysel Cemile Şerif'in üstüne titremediğine göre abartılacak bir durum yok demekti. "İşler fırık bu gece." Gönül'ün de odada olduğunu bir kere daha fark edip bir kere daha "Pardon Gönül Hanım." dedi, "Dangır dungur konuşuyoz böyle zamanlarda." Naim Orhun'u hiç fark etmemiş gibi yaptı, döndü yarım tur, Zeki'yi takdim edecekti, baktı yok. "Allah Allaaah... Bu oğlan da var ya..." Geri geri iki adım gidip "Yav gelsene Zeki." dedi. "Ne duruyon dışarda?" Zeki, nihayet normal insan görebileceğim ümidiyle kibar kibar girdi içeri, şapkasını da eline almıştı nezaketen. "Kim bu hödük?" dedi Naim Orhun. Kötü bir maksadı yoktu; Celil'i bozum etmek istemişti. Allah'ın selâmını esirger misin sen bizden?

Kıyamet uzak derler
Mahşeri bekleyemem...
Hasan Turan

Aslında çözüm onu bulmuştu, ama Hayri gene de cam personel kapısına bulduğu çözümle gurur duyuyordu. Yana döne dolap, masa, sedye aranırken telefonu çalınca bizimkilerden biridir deyip bakmadan açmıştı. "Hamdi Bey..." diyordu kıyrıtık sesli bir adam. "Hayri kardeşim benim adım. Yanlış aradınız." Karşıdaki "Hayır hayır." dedi telaşla. "Yanlış numara değil. Şaşkınlıkla öyle dedim. Çok pardon. Gece gece rahatsız ediyorum ama..." Hâlâ kendini tanıtmıyordu saygısız adam. Herkesin sesini hatırlamak zorunda mıydık? Sahi, niye bakmadım ki diye düşünüp telefonu kulağından indirmiş, kim arıyor diye bakmıştı. "Bilinmeyen Numara" yazıyordu ekranda. Tekrar kulağına götürüp "Siz kimsiniz?" demişti. "Uğur ben Uğur." demişti Uğur karşıdan. "Telefonumu kaydetmemiş miydiniz? Vermiştim ama?" Kaydetmemişti tabii ki. "Unutmuşum Uğur Bey." demişti. "Kusura bakmayın. Buyrun? Ne vardı?" Uğur bir kere daha rahatsız ettiği için özür dileyip sadede gelmişti. Şu Deccal Bey'in odaya çektiği, bülbül gibi şakıttığı, biz olsak bir senede konuşturamazdık o kadar, ne enteresan bir insandı Deccal Bey değil mi, yani onu tanımış olmakla... haa pardon'du, dalmıştı, işte o adamı diyordu, Âsaf'ı, hani birtakım holdinglerden bahsetmişti ya, bilmek bakımından, ileride karşımıza falan çıkarlarsa diyerek... Oflayıp poflayarak dinlerken bir şimşek çakıvermişti Hayri'nin beyninde. Altı adam, Nazlı'yı saysak mı saymasak mı bilmiyorduk, hadi sayalım'dı, Deccal, iki de Celil'le biz, ediyorduk on. Bunlar topu topu on kişilermiş, ayıp

olur, biz de on kişi çıkalım sahaya diyecek değildi rakip takım. İt sürüsü gibi geleceklerdi. "Yok yok, hiç rahatsız etmediniz Uğur Beycim." demişti konuşma akışının en başına dönerek. Uğur şaşırıp susmuştu. "Sizi buraya rica ediyorum ben hemen." Ayağına kadar gelen fırsat öyle bir güzel görünüyordu ki şimdi, nereye rica ettiğini söylemeyi bile unutmuştu. "Mümkünse en sıkı adamlarınızı da getirin. Çok sayıda mümkünse. İhtiyaç doğacak. Gelince beni çaldırın yalnız, başkasını aramayın. Hadi bekliyorum. Japon gelebilir her an." Kapatmış, "Hay Allah!" demişti kapatır kapatmaz. "Ral'deyiz demeyi unuttum." Neyse, dert değildi, arayan numaralardan bulurdu. Bu iyiliği vardı bu aletlerin; kim aramış, bak, şak. Arayan numaralara girmiş, son arayana bakıp "Bilinmeyen Numara" ibaresini bir kere daha görmüş, "Beyinsizsin Hayri, beyinsiz!" demişti. Nereye koymuştu şu adamın numarasını? Buruşturup attı mıydı ne yaptıydı? Ara ara, yok. "Ebene sor Hayri!" demişti. Daha da neler neler diyecekti ama telefonu bir daha çalmıştı. O sinirle çıkarıp bakmış, "Bilinmeyen Numara" yazısını görünce daha da sinirlenip aramayı reddetmişti. "Senin numaran özel de bizimki sebil mi lan?" diye söyleniyordu ki: "Allah belânı versin Hayriii!" Üç sövemeden bir kere daha çalmıştı telefon. Allah'tan ısrarcı çocuktu şu Uğur.

"Hamdi Bey, rahatsız ediyorum gene ama, ben ner..."

"Hayri Hayri."

"Çok pard..."

"Mühim değil. Ral Hastanesine geliyorsunuz. Az önce hat kesildi de ondan kapandı yani. Kusura bakmayın Uğur Bey. Kalabalık gelin tamam mı?" Kapatmıştı.

Oh şükür!

Kim olsa rahatlardı. "Tıbbi Atık" okunu takip ederek ilerledi. Baktı Celâl ondan önce ilerlemiş orada dikiliyor; gitti bu da yanında

dikildi, onun yaptığını yaptı, kapının olması gereken, ama olmadığı, çift kanatlı kapılık veya sürgülü garaj kapısı kapılık tekke girişi boşluğuna baktı. "Haydaaa!" dedi. Kamyon girerdi be burdan. Bak, iyi ki akıl etmişti Uğur'u çağırmayı. Ama bunu Celâl'e söylemeyecekti şimdilik. O kadar racon kesmişti adam, azıcık daha tadını çıkarsındı.

Tehlike, kudreti imtihan eder...

Muhammed İkbâl

Marşın ikinci dizesinde bir gülme aldı Âsaf'ı. Cidden aldı, numaradan değil. Japon dahil salondaki herkes hazırola geçmişti. Salaklar!

Japon, kruvaze ceketinin hazırol esnasında iliklediği orta düğmesini çözüp yerine otururken "Bir de gülüyor." dedi. "Ne yaptın? Niye alamadın Ramazan Şerif'i?" Büyük hayâl kırıklığı içindeydi. O adamın on beş bin tapusuna bir çökebilsek belediye başkanı bile olurduk Ankara'ya.

"Aldım." dedi Âsaf. Gözlerini çakmak çakmakmış gibi gösterebilmek için kırpıştırıp duruyordu. Parmaklarıyla ceketinin sağ cebini ayırdı. "Bak. Burda." Çok neşeliydi sanki. Ama bir de plan tutarsa, sen o zaman gör'dü ondaki neşeyi. Bir taşla iki kuş vuracaktı. Kısmetse. Ve de gözünü sevdiğimin kokosuydu. Numarası bile güzeldi. Bir de canı çekiyordu ki.

Japon'un avurtları harekete geçti.

"Tamam tamam." dedi Âsaf daha fazla cıvıtmadan. Çok da kızdırmaya gelmezdi bu hergeleyi. "Söylüyorum. Ramazan Şerif'i alamadım, çünkü vermediler."

Orasını biliyorduk. "Kim vermedi?"

"Deccal'ın adamları."

Japon üst dudağını yaladı, masanın üstüne yatırdığı sol elinin yumruğunu parmak boğumları beyazlayıncaya kadar sıktı. Beşir'e bakıyordu şimdi. Bu Deccal belâsını başımıza saran beyinsize. Az daha hırslandı, az daha yatırdı kafasını. Düne kadar sütlaçtı dünya.

Misti. Bu lânet herif aramıştı sonra. Demişti böyle böyle, Maltepe'de bir apartman var, tapusu bir kişinin üstünde. Çok acil almamız lâzım. Apartman dediğin ne? Tapusu da bir kişinin üstündeyse? Kolay ederiz demiştik. Kimden alınacak? İhtiyar bir kadından demişti ibiş. Sonra o değilden yuvarlamıştı lâfın arasında: "Deccal diye bir moruk şerh koymuş sözde ama sen ezer geçersin." Bilmiyorduk Deccal kim. Bilmediğimize göre mühim biri değildir diye düşünmüş, bilmiyormuş gibi yapmak da istememiştik tabiatıyla. Ver adresi, kolay ederiz demiştik. İki paralık işti altı üstü, elimizin kiri. Âsaf'a havale etmiştik. İt ite, it de kuyruğuna, gitmiş o da Zorlu'ya havale etmiş; peşine adam takmasak ruhumuz duymayacak. Böylece zıvanasından çıkmıştı iş. Haber yağmaya başlamıştı.

"Biri geldi. Bizim apartmana talipmiş o da." Bu birinci haberdi.

"Gelenin adı Ramazan Şerif'miş. Hani şu tapularına çökmeye çalıştığımız adam." İkinci haber.

"Âsaf kendi gitmemiş GMK 133'teki işe. Zorlu'yu yollamış." Yağıyordu yağıyordu. Bu üçüncü haberdi.

"Birileri Zorlu'yla adamlarını paketlemiş." Dört.

"Zorlu'yla adamlarını paketleyenler babam yaşında adamlarmış." Beş etmişti.

"Babam yaşında adamlar Deccal diye birinin adamlarıymış." Bu da altı.

Her seferinde bir önceki sefer aklımıza takılanı soruyor, misâl; "Deccal kimmiş? Öğrenin." ondan haber beklemeye başlıyorduk.

Beklediğimiz haber şuydu: "Deccal yirmi sene kadar önce ceketini asmış, işi Solak Uğur'a bırakmış bir eski kabadayıymış." Etti yedi.

Başka?

Sekiz: "Meşhur bir hadise varmış tarihte. Zamanın namlıları Taraka Fazıl, Kara Mustafa, Tabakçı Ferdi, Kocaman Emin,

Elverdi Babür, Kama Necati, Kör Seydi, Arap Ahmet, Solak Ümmet, Resto Selim ve Taşkafa Tevfik bir başına denkleyip tuzaklamaya kalkmışlar bunu; pusulamışlar. Hepsini uçurmuş da ceketini ondan sonra asmış."

Bizim apartmana şerh düşen Deccal o Deccal'dı demek? Ee?

Dokuz: "Hani biz de gözdağı verelim diye Solak Uğur denen zibidinin adamlarını filan haşlıyorduk ya? Meğer Solak Uğur'a falan da şerh düşmüş Deccal. Bunlara yakın gelen bana yakın gelir demiş, ceketini anca ondan sonra asmış."

Ne alâkaydı peki? Bir de onu öğrenindi.

Öğrenmişlerdi.

On: "Bu Deccal'ın uçurduğu Taraka maraka vardı ya? İşte Solak Uğurgil, Bulgar Canip manip o on bir namlının yetimleriymiş. Nitekim Deccal "Babalarınızın kanını içtim ama siz bana emanetsiniz. Arkanızdayım." demiş de ceketini..."

Hay ceketini sikeydik!

Kafamızı da sikeydik ayrıca. Beşir'in ipiyle kuyuya iner misin sen? Kimdir bu Deccal, nedir, nasıldır, sormadan etmeden yeni gelin gibi atlar, kolay ederiz der misin?

Geç kalmış da olsak eski kulağı kesiklere bir soralım demiştik arada:

"Deccal kimdir?"

Hepsinden aynı cevabı almıştık: "Adı üstünde; Deccal. Ama çok oldu ceketi asalı. Giydirmezseniz mesele çıkarmaz."

Ve biz giydirmiştik. Yetmez ama evet!

Ve şimdi de Âsaf dikilmişti karşımıza, Numune'de de aynı adama çarpıldığımızı söylüyordu. Hadi buyur.

Ters şeride girmişsin, git gidebilirsen, dön dönebilirsen.

Eh'ti be kardeşim! Eh'ti be Deccal! Koca memlekette nerden bulduydun 133'ü de şerh koyduydun?

Eh be!

Ah be!

Ulan Beşir! Hep senden, hep.

Kaldırdı kafasını. "Tatar!" dedi.

"Buyur Abi."

Beşir'e doğru bir baş işareti yaptı. "Al götür bunu, güzelce yak."

Tatar, sağlı sollu iki adamıyla Beşir'e doğru ilerlerken Beşir dizlerinin üstüne çöktü. "Ne yapıyon Japon?" diye bağırıyordu. "Ne yapacan holdingi bi dolu yük?" Hâlâ geliyorlardı bak. Nasılsa imzalatacaklardı o vekâletnameyi, siktir et. "Üstüme yapmadığım nelerim nelerim var, bilmiyon sen. Otuz ton anhidrit asidim var lan. Çöpe mi gitsin cânım mal? Delirdin mi sen? Söyle dursunlar lan!"

Durmadılar.

Tatar, Beşir'in önüne gelmişti. Düzgünce bir diz çıkarttı bunun ağzına; ses kesildi, dişler dökülüp saçıldı.

"Tatar!" dedi Japon tekrar.

"Vurmasa mıydım Abi?"

"Yok, dizine sağlık da... Vekâletnameyi alacaksın ya bu beyinsizden? Ondan sonra hemen yakma aman. Pürmüzle yak, azar azar. Gömülerini söylesin de ziyan olmasın. Otuz ton asit on beş ton eroin eder." Azıcık da kalitesini düşürdük müydü, al sana otuz ton eroin.

"Sen merak etme Abi." dedi Tatar. Japon da merak etmiyordu zaten. Komşularının gömülerini bile alırdı Beşir'in ağzından bu çekik göz.

Şimdi...

Biraz rahatlamıştı Beşir'i de aradan çıkarınca. Ama daha ziyade otuz ton anhidriti duyunca rahatlamıştı. Can korkusundan sallamadıysa da harbiden vardıysa bunun gömüsü, daha dur durak olmazdı bize bu memlekette. Ordu kurardık gerekirse; Deccal meccal hava yazardı. "Âsaf!" dedi âni bir sevinçle.

"Ha canım?"

Yeniden başlayan gülüşmelere Japon'un oynaşan avurtları son verdi. "Sen nerdeydin bu kadar saat? Saklanıyor muydun?"

Gelirken yaptığı plana giderek daha çok güveniyordu Âsaf. Çekmiş kokoyu çekmiş kokoyu da ilham perileriyle toplu seks yapmış gibi hissediyordu. Şimdi düşünüyordu da, ne güzel düşünmüştü aslında. Dur bakalım, gazlayalımdı şu ibneyi biraz. "Yok Abi..." dedi fazla ciddileşmeden. "Deccal paketledi beni. Hâlimi görüyorsun. Anamı sikti kaç saat."

Japon, gözlerini kısarak yatırdı bu sefer kafasını. Çatlıyordu merakından. Nasıl bir adamdı bu Deccal denen, neye benziyordu? Ama sormak da olmazdı şimdi. "Ee?" dedi işkilli işkilli. "Paketledi de acıdı mı ondan sonra? Gözünün yaşına mı baktı da salıverdi seni? Merhamete mi geldi?"

Hah. En mühim yerine gelmiştik planımızın: "Ya Herro Ya Merro Operasyonu" kısmı. "Yok be Abi..." dedi, sonra fazla kaş çatık konuştuğunu fark edip "Nerde bizde o şans?" diye yavşadı. "Sana mektup getireyim diye saldı beni." Patlak gözlerini, kırık burnunu işaret etti. "Pulları görüyorsun." Yırtık üstünü başını işaret etti. "Zarfın hâli de ortada." Kolunu yana açarak sağ şakağını işaret etti. "Ama mektup sağlam..." Sırıttı. "Okuyayım mı?"

Japon heyecanlanmıştı. Belli olmasın diye pozisyonunu bozmadı. Racon macon, şerh merh dediydiyse bu Deccal ne güzel olurdu biliyor musun şimdi? Gider yalandan öperdik elini eteğini, kan bedeli derse öderdik, kefaret isterse çekerdik, işimize gücümüze bakardık.

Sonrası sonraydı. Maltepe'deki apartmanın da Allah belâsını versindi Beşir'in de. "Oku bakalım." dedi.

Âsaf genzini temizledi, havaya solfej işaretini çizdi, "Ses veriyo..."

Japon vurdu masaya yumruğunu. "Oku!"

"Aynen mi okuyayım özet mi geçeyim?"

"Lan oku!"

"İstersen arkadaşlar çıksın da bir sana okuyayım diyorum." Ateşle oynuyordu ama plan böyleydi.

"Âaasaaaf!" diye hırladı Japon.

"Sen bilirsin." dedi Âsaf, sonra da iki arada uydurup ezberlediği –güya– mektubu okumaya başladı:

Lan Japon denen dümbük!

Gülüşmeler oldu. "Kes!" diye bağırdı Japon. "Oku sen."

Âsaf tekrar başladı:

Lan Japon denen dümbük!

Gülüşmeler de tekrar başladı.

"Orasını anladık. Devamını oku."

Âsaf devamını okudu:

Bu sabah başladı, bu gece bitecek bu iş. Ya sana ya bana! Ne kadar itin köpeğin varsa topla, Ral Hastanesine gel. Erkeksen gelmek yakışır, gelmezsen etek.

İlk ilham oydu; "Âlemlerin Kıralı Deccal" diye bitirecekti mektubu Âsaf, ama Japon sallama olduğuna uyanabilirdi o zaman. Hafifçe baş eğip selâm verdi, "Bu kadar Abi." dedi.

Japon uğultu olarak başlayıp fısıltı olarak devam eden vay'lar, gördün mü'ler, ne biçim posta koymuş'lar, kol gibi geçirmiş'ler arasında beş dakika kadar düşündü sağ gözünü kapatıp; avurtlarını

oynattı, üst dudağını yaladı, acı acı güldü, boynunu kütletecekmiş gibi sağa sola yatırdı kafasını, "Bak Âsaf..." dedi sonunda. "Normalde, bir işi batırınca ben ne yaparım adamı?"

Hey gözünü sevdiğimin! Plan tamamdı lan! Öldürmeyecekti bizi bu. "Normalde şunu yaparım – bunu yaparım" diye başlandı mı arkasından da muhakkak bir güzeller güzeli "ama" gelirdi çünkü. Bu "normalde" lâfı çok önemliydi. Normalde yaparım, anormalde yapmam. Tutturmuştuk. Yavşamaya devam: "Dur sen söyleme... Ben bileyim... Normalde yakarsın."

"Başka?"

Bir de diri diri gömerdi, başka numarası yoktu ibnenin. "Bir de gömersin normalde. Bildim mi?"

"Bildin." dedi Japon. Ve arkasından o güzelim "ama" geldi. Bunu da bilmişti Âsaf "ama" belli etmedi. "Ama..." diyordu Japon şimdi. "... sen iki işi de batırdın. Yaksak ölürsün, ölü ölü gömsek tadın çıkmaz. Gömsek ölürsün, ölünü yaksak bize bir faydası olmaz. Bu durumda... hadi bunu da bil bakalım, bu durumda ne?"

"Yırtarım bu durumda." diye bağırmamak için zor tutuyordu kendini Âsaf. Hattâ kazara el çırpmaya falan kalkmayayım diye iki avucunun ayasına tırnaklarını geçirdi, yırta yırta çekti, "Zaten beş altı adamı kalmış Deccal'ın, onlar da Allah'lık." dememek için dilini kanatıncaya kadar ısırdı. Şu şen hâliyle bile dertlenmiş gibi oldu o zaman; gözlerinden yaşlar boşandı. "Kendin pisledin kendin temizle diyorsun Abi." dedi hazin hazin. "Haklısın. Ral'e benim gitmem lâzım. Bana düşer." Ne biçim yürüyecekti şânımız, var ya. Japon bile pıstı da Âsaf gitti çökertti Deccal'ı diyeceklerdi. Anam anam anam!

Japon, kaşı gözü hin hin oynayan, birbirlerine işmar edip duran, götü yemedi de Âsaf'ı gönderiyor diye fısıldaşan adamlarına, başını sola yatırarak baktı uzun uzun. Bunu da konuşacaktık bir ara. "İstediğin kadar adam al yanına." dedi Âsaf'a hiç bakmadan.

"Tank al, top al, ne istersen al, git hâllet. Aferin diyelim biz de sana, bu kepazelikleri unutalım."

Âsaf öne çıktı. "Ama burdan seçerim silah arkadaşlarımı." dedi. Bu büyük hakaretti; şu odadaki hiç kimse bir diğer hiç kimsenin emrinde iş görmezdi. Altına yatmak gibi bir şeydi. "Hoop!" dedi kimi, kimi "Yok yaa!" diye çemkirdi, kimi yekten üstüne yürüdü, kimi ağzının içinden, kimi alenen sövdü ana avrat.

"Kes!" dedi Japon. "Bu iş mühim. Sayın ki ben geliyorum başınızda. Seç Âsaf."

Kestiler Japon'dan korkularına. Ama sadece aksiyonu kestiler. Âsaf, beni seçersen ilk fırsatta ananı sikerim senin der gibi bakan müstakbel silah arkadaşlarına yüzünü döndü, sığır almaya gelmiş celep gibi bakmaya başladı. "Lan seç kimi seçiyosan." diye hırladı biri. Âsaf sağ elinin işaret parmağını ağzına sokup anahtar gibi çevirdi, "Oooo..." dedi ağzının içindeyken, çıkarttı, ıslak ıslak saymaya başladı:

"Allah'taaan başlııyoorum

Kim çıkacaaak bilmiiyooorum..." Ki biliyordu; Serkan çıkacaktı.

"... İğnee battıı

Canımıı yaktıı

Tombul kuşşş

Arabaya koşşş..."

"Saymam." dedi Serkan. "Yanlış saydın, bir daha say."

Japon müdahale etti: "Uzatma Serkan! İşimiz gücümüz var."

Âsaf, Japon'dan aldığı destekle sırnaşıp sağ yanını gösterdi Serkan'a. "Artık benim sağ kolumsunuz canım. Sizi şöyle alayım."

"Lan bak!.."

"Serkaaan!"

Serkan duruldu. Âsaf tekrar başladı saymaya.

"Ooo... Allah'taaan başlııyoorum

Kim çıkacaaak bilmiiyooorum..." Ki bunu da biliyordu; Keşşaf çıkacaktı.

"Oo moo karadoo

Simi simi simisoo

Birrr balllto

Lapatike lapatike

Birrr mannndo..." Aa, tesadüfe bak; Keşşaf çıkmıştı bu sefer de. "Siz de benim sol kolum olun güzelim."

"Ben senin o sol kolunu ta anayın...

"Keşşaaaf!"

Ne kadar kalabalık gidersek o kadar iyi diye düşünüyordu Âsaf. Cin gibi çalışıyordu kafası. Bunlar onar adam alsa, üç de biz, yirmi üç ederdik. Öbür taraf bir avuçtu ama o patırtıda kim sayacak? Zaten yarısı birbirini vururdu bu salakların. "Tamamdır Abi." dedi Japon'a dönüp. "Seçtim. Arkadaşlar onar kişi kapıp üzerlerine de rahat bir şeyler giysinler..."

Keşşaf elini beline attı.

"Keşşaaf!"

Keşşaf elini belinden indirdi, hırladı: "Abi görüyosun nasıl kaşınıyo!"

Japon bir kere daha kalktı masadan. Ama şimdi marş okuyan yoktu. "Kaşıyın koçum o zaman." dedi.

"Ha?" dedi Keşşaf elini beline tekrar atarken. "Vallaha mı?"

Âsaf daha uyanmamıştı. Zafer sarhoşluğunun tadını çıkarıyordu. Dudaklarını büzüp Keşşaf'ın ağzını yanlışladı: "Vellehe mi?"

"Diyorum ki..." diye devam etti Japon, bir taraftan da Âsaf'a doğru yürüyordu, "... bu kepazeyi götürün aşağı, üzerine rahat bir

şeyler giydirin, onar da adam alın yanınıza, güzel bir kaşıyın, birkaç da şişe çakın güzelce, bitsin gitsin. Daha ne diyeyim?"

Âsaf uyandı ama uyanmak istemiyordu. "Ha?" dedi, beş dakka daha uyuyayım der gibi. Japon gelip tam karşısına dikilmişti şimdi. "Sorduydum ya..." dedi, "... iki işi birden batırırsan ne yaparım. Önce yakarım bir güzel, ama öldürmem. Birinci işin borcu bitti mi? Bitti. Sen bağırırken de gömerim gitsin. Kaldı mı alacak verecek? Kalmadı." Hâlâ "Ha?" deyip duruyordu Âsaf. Japon döndü Keşşaf'la Serkan'a, "Azıcık ilgilenin de uyansın bu." dedi. "Ben de şurdan bakayım biraz."

Öperek uyandıracak hâlleri yoktu; Keşşaf kafa göz girişti Âsaf'a. Serkan da. Bağırta bağırta, sürüye sürüye çıkardılar dışarı. Kapı kapandı. Hizâlı dikilen diğer adamlarına döndü Japon, sağ gözünü kapatarak tek tek, uzun uzun baktı her birinin yüzüne, Feridun'da kaldı son. "Bu beyinsizi boşuna sağ bırakmadılar." dedi. "Konuşturdular, yemlediler, yerimizi yurdumuzu, evimizi barkımızı, çoluğumuzu çocuğumuzu öğrendiler." Taraka Fazıl gibi Deccal'a emanet etmek istemiyordu çocuklarını. "Anladın mı Feridun?"

Feridun ayakkabısının burnuna bakıyordu. "Anladım Abi." dedi.

"Sen anladın mı Mecit?" Mecit de anlamıştı. "Sen İskender?" O da tamamdı. "Sen de tamam mısın Azimet?" Tamamdı Abi. "Demin işmarlaşırken öyle demiyordunuz ama?"

"Abi... Sen Âsaf'ı öyle güzel karşılayınca..."

Japon, İskender hiç lâfa başlamamış gibi devam etti: "Demiyordunuz ki o Deccal denen dümbük erkek olsa kendi gelir... Demiyordunuz ki erkek olsa orası burası kaşınan karılar gibi işmar etmez, kendi gelir. Demiyordunuz ki erkek olsa yere yem döküp sotaya yatmaz, kendi gelir. Ne yapıyordunuz?"

Ne yaptıkları belliydi. Feridun açıklık getirdi: "Karı gibi işmar ediyorduk Abi."

"Nasıl bir karı?"

"Orası burası kaşınan bir karı."

"Evet Abi." diye tasdikledi öbür üçü.

Japon kafa salladı. "Aferin. Hepiniz söktünüz okumayı. Kırmızı kurdele takayım mı size de Âsaf gibi?"

Aman Abi'ydi. Biz ettik sen etme'ydi. Deccal'ın karı gibi adam olduğu belliydi zaten'di, biz de tam onu diyecektik'ti...

"Deseniz de yanlış derdiniz." dedi Japon. Sırtını dönüp tek kişilik masasına doğru yürümeye başladı. "Hazır olun, tedbir alın. Öyle bir erkek gelecek ki bu gece, hakkında duyduklarımın yarısını anlatsam bu işi hemen bırakır, Hoşdere'de çalışmaya başlarsınız."

Dört yutkunma sesi geldi. Ne diyordu bu Japon? Bu gece mi gelir diyordu erkek?

"Bu gece mi gelir diyosun Abi?"

"Hem bu gece gelir diyorum bakarsın, hem de bakarsın hiç gelemez diyorum. Arayın Samir'i,.." durup güldü hafiften, "... kalksın gitsin çabuk, Ral Hastanesini güzelce bir yaksın, ama iyi anlatın, yanlış anlamadığından..." durup gene güldü, "... yanlış yeri yakmayacağından emin olun güzelce, sonra da çağırın buraya gelsin, işimiz biter de sağ kalırsak eğleniriz biraz. Şimdi eğlenecek zaman değil. Gülmeyin." Kendi de gülüyordu. Kundak işinde bir numaraydı Samir, ama on numara mankafaydı.

Ben mu'tekifim, kûşe-i meyhâne banadır
Mescit de sanadır...
Erzurumlu Emrah

Binnur öksürük sesine uyanmış, dalmış, sonra telefon konuşmasına bir daha uyanmış, sonra bir daha dalmış, sonra gene telefon konuşmasına uyanmış, doğrulup oturmuştu.

Karısının oturduğu yerden kollarını kavuşturmuş baktığını görünce "Pardon canım." dedi Uğur. "Seni de uyandırdım." Uzun zaman var, gece işi düşmüyordu, sessizce hazırlanma pratiğini kaybetmişti; şarjör takırtısına kadar uyandırmazdı eskiden olsa. Ve ışığı da açmaz, gece lambasıyla görürdü işini. Ama o kadar iyi seçmiyordu artık gözleri. Gizli şekeri mi vardı neydi? Bir sık sık terlemeler, bir harâret basmalar, bir sık sık çişe koşmalar.

Binnur, "Ne oldu?" dedi oturduğu yerden. "Bir problem mi çıktı? Saat kaç?"

"Önemli bir şey değil hayatım. Sen kalkmadan hâllederim. Yat uyu sen." On senedir falan kırk beşlik kullanıyordu; toplu. "Benim şeyleri bulamıyorum?"

"Mermileri mi?"

"Hı hı."

Kızlar büyüdüğü için saklı gizli ve özel bir yeri yoktu artık mühimmatın. Uğur şu çekmeceye atıveriyor, Binnur o çekmecede işi varsa kaldırıp bu çekmeceye koyuveriyordu.

"Benim makyaj masasının çekmecesine baktın mı?"

Bakmamıştı Uğur. “Bakmadım.” dedi makyaj masasına doğru giderken. Açtı; mermi kutusu orada. Ceplerini doldurdu, Binnur’un yanına gitti. “Hadi öpeyim. Görüşürüz.”

Binnur yanağını uzatırken gazoz kapağı toplamış gibi şakırdayan şişkin ceplerine baktı Uğur’un. “Önemli bir iş olmadığından emin misin?”

“Eminim tabii. Hadi, iyi uyu, iyi uyan.”

“Sen de iyi dön.” dedi Binnur. İçinden, dön de nasıl dönersen dön diye geçiriyordu.

Uğur çıktı odadan, merdivenleri indi, kapıyı açtı. Bahçe eskisi gibi ışıklı değildi artık. Sensörlü aydınlatmalar yetiyordu. Zaten her tarafta gece görüşlü dom kameralar vardı, kameraların başında da yirmi dört saat çift nöbetçi.

Zafer, esnemesini bastırmaya çalışarak yaklaştı. “Uğur Bey? Bir şey mi oldu?”

Seneler, evin emektar bahçıvanına çevirmişti zımba gibi korumayı. Ama Uğur da vefâkâr çocuktu. “Yandın – çık.” demezdi ölse. Deccal Bey nasıl sahip çıkıyordu eski adamlarına? Aynen öyle.

Soruyu savuşturmak için, “Sen uyuyor muydun?” diye takıldı.

Zafer esneğimi bastırayım derken yanağını kasmıştı; çenesi pütür pütür görünüyordu, gözleri de nemli. “Yok Uğur Bey.” dedi. “Olur mu hiç?” O da bu soruyu savuşturmak istiyordu. “Siz ne? Hayırdır yani? Daha yeni gelmiştiniz?”

“Gelirim, giderim, bakma.” dedi Uğur. “Necmi nerelerde? O da mı uyuyor yoksa?”

Zafer gözlerini kaçırdı. “Ben jipi getireyim Uğur Bey.”

Gitti getirdi jipi. Uğur binip yürüdü. Villanın bahçesinden çıkarken çok mutluydu. Deccal Bey’in yardımına koşmak her kula nasip olmazdı. O sevinçle tedbiri temkini unuttu, peşine takılan arabayı fark edemedi.

Yüz bin aman dedim, bir bûse aldım,
Hâsılı ömrümün kan pahasıdır...
Dertli

İlk darbesi boksörü nakavt eden yumruk gibi gelir utancın; öpücük mü almışsın yumruk mu yemişsin anlayamazsın pek. Küt; gidersin. Buna "sıcağı sıcağına" derler. İkinci darbede, amonyak ruhuyla ayıltılmış bir mağlupsundur. Açarsın gözlerini, şöyle bir bakarsın hayâl midir rüya mıdır, rakibinin ringin ortasında sevinç hopudukları yaptığını görür, rüya değilmiş dersin, yenilmişim; utanabilirim. Kafan kazan gibidir, ruhun bok çuvalı. Senden daha lüzumsuz adam yoktur dünyada. Bir de şu uğuldayan kalabalıktan. Ayağa kalkmalıyım dersin. Ayakta kalmalıyım. Bu kubuzluğun adı "idrâk"tir. Geçelim. En çok üçüncü darbe acıtır; son darbedir; son lokma, en tatlı lokma. Nasıl yenildin sen o salağa? Bir koyar bir koyar, çok zor olur toparlanman. Kimseleri görmesin gözün; kim anlayabilir seni senin kadar? Hah işte! Buna da "acısı sonradan çıkar" derler.

Ramazan Şerif, Mükerrem sayesinde, ama daha ziyade sakinleştiricinin yardımıyla birinci darbeyi atlatmıştı sağ salim. İlacın etkisi geçtikçe ikinci darbe kendini hissettiriyor, ulvî kabullenişle dolu esrik kafası dertli bir başa dönüşüyordu dakika dakika. Cemile ringin ortasında sevinç hopudukları yapıyordu. "Utan Ramazan! Utan Ramazan!" Ben de haklı değil miyim ama diye diye, oğlanın süneti varmış gibi süslenmiş bekleme salonunda görmüş geçirmiş bir olgunlukla felsefe yapmak da bir yere kadardı. Ayılma ve ayakta kalmam lâzım deme zamanıydı şimdi. Baksana, geçmiş olsuna gelen giden (uğuldaşan kalabalık). İdrâk darbesi faslındaydık artık.

Ve her kapıdan giren her haltı biliyormuş gibi geliyordu Ramazan Şerif'e. "Geçmiş olsun Ramazan. Nasıl Cemile'nin durumu?" derken aslında "Yazıklar olsun Ramazan! Karınla kızını kıyâmetin ortasında bıraktığın gibi masanın altına saklanmışsın ha?" derlermiş, geçmiş olsuna değil de yüzüne tükürmeye gelmişlermiş gibi.

O da hırsını abalıdan alıyordu mecburen. Hazır da uyuşukluğu geçmiş, oda boşalır gibi oldukça sitem ediyordu Cüneyt'e, bindirdikçe bindiriyordu. Şunca bâdire atlatmıştık, korkusu, paniği, can havli, ama siz bir gececik olsun bunu yaşatmamıştınız bize Cüneyt, aşk olsun. Çan çalmânın âlemi var mıydı âleme? Biz haber vermesini bilmiyor muyduk eşimize dostumuza?

"Neden önünüze geleni çağırıyorsunuz Cüneyt?"

Cüneyt "Ben çağırmadım." diye istediği kadar kıvransın, inandıramıyordu Ramazan Bey'i.

"Aferin size Cüneyt! Bravo! Alkışlıyorum sizi!"

Aşağıda Fatih'ten Cemile Şerif'in neredeyse turp gibi olduğunu öğrendikleri hâlde kaygılıymış gibi gelip insana öpücükler atan bu cillim civelek odaya giriyor giriyor çıkıyordu Ankara sosyetesi. Cüneyt her geleni kapıcı gibi karşılıyor, refakat ediyor, kapıcı gibi uğurluyordu. Çıkarayak, yanında durup pek de yüzüne bakmadan; "Gazeteye teşekkür ilanı vereceğiz de, hastane personelinin, başhekiminin falan adını öğrenip bize bildirin yarın lütfen." diyorlardı sonra. Ramazan Bey duysun diye de seslerini yükseltmiş oluyorlardı. "Yarın bildiririm efendim." Zaten başka ne işe yararsın ki sen gibisine bir hor bakış atıp siktir olup gidiyorlardı sonra. Cüneyt yanaklarının içini yiyordu sinirinden.

Bir zaman sonra bıçak gibi kesilmişti ziyaretçilerin arkası. Formunda bir Ramazan Şerif buna da bir kulp takar, "Eşimize dostumuza haber vermeyi niye kestiniz Cüneyt?" derdi ama tam formunu bulamamıştı. Yavaş yavaş bulacaktı inşallah. Nitekim, ayıldıkça öbür abalıya sarmaya başlıyordu oturduğu yerden; Veysel'e. Gıyâben.

Ne demekti yapılacak bir şey yok Mükerrem? Ne demekti Allah aşkına? Doktor muydunuz siz, felâket tellâlı mı? Şu şehirde sizden başka doktor mu bulamayacaktık? Şu ülkede? Dünyada? Ne sanıyordunuz kendinizi siz? Gücümüz yetmez mi sanıyordunuz en kalitelisini, sizden yüz bin kat iyisini bulmaya?

Tabii Cüneyt'e de sarıyordu, durur mu?

"Siz niye orda dikilip duruyorsunuz teşrifatçı gibi Cüneyt? Gidip Gönül'ü bulsanız, nasıldır, iyi midir, Cemile'ye bir baksanız sakinleşmiş midir, bir haber getirseniz iki satır, zahmet mi olur size? Rica ederim 'Ama Ramazan Bey – fakat Ramazan Bey' deyip durmayın Cüneyt. Çok rica ederim."

Eli değmişken kendine de sarıyordu.

"Ben niye oturuyorum burda Mükerrem? Oturmuş ne yapıyorum mânâsız mânâsız? Kızımın yanında olmam gerekmiyor mu benim? Karımın yanında olmam gerekmiyor mu? Ne biçim bir adam oldum ben? Benim karım vuruldu da kızımın annesi vurulmadı mı? Delinin biri kalp hastası diye kulp takıp korkutmadı mı çocuğumu? Benim kızım korktu da kızımın annesi korkmadı mı? Niye buradayım? Niye yanında değilim Gönül'ün Cemile'nin? Nasıl bir baba oldum bir gece içinde?"

Sonra tekrar Cüneyt'e tabii:

"İnsan bir ikaz eder, hadi Gönül'ün yanına gidelim Ramazan Bey falan der Cüneyt! Hadi Cemile Hanım'ı yalnız bırakmayalım falan der. Zerre dayanışma ruhunuz yok sizin. Turna kadar olamıyorsunuz. Bakın, nelerin nelerin üstesinden geliyor yok canıyla. Turna nerde Cüneyt? Gene ne iş buyurdunuz adamcağıza? Nerelere gönderdiniz gece gece?"

Şurasına gelmişti Cüneyt'in. Ulan, şu geceyi bir atlatalımdı hayırlısıyla, senin yanında bir dakika duranın...

"Ben bir yere göndermedim kimseyi be!" diye patladı. Sesi o kadar dik çıkmıştı ki Mükerrem'in gözleri büyüdü. Ramazan Şerif'in de. Daha büyüyecekti, dur sen.

"... Cüneyt Cüneyt Cüneyt... Yeter ama yaa!

"Ama Cün..."

Kimseyi dinleyecek hâli kalmamıştı Cüneyt'in. Tam gaz devam etti:

"Yok Turna nerdeymiş de yok benim dayanışma ruhum yokmuş da. Yok da madem, kime dayanışıyorum akşamdan beri? Eşe dosta çan çalıyormuşum da şöyleymiş de böyleymiş." Çıkarttı cep telefonunu, Ramazan Şerif'in gözüne soktu.

"Hani? Bak! Kapalı telefonum kaç saattir. Numune'den beri senin yanında değil miyim ben yaa? Çişe bile gitmedim yaa. Ne ara telefon ettim de çan çaldım millete? Telepatiyle mi çalıyorum çan? Yeter yaa! Vallahi yeter arkadaş!.. Senden teşekkür beklemiyorum, zaten yoluna ölsem etmezsin de, bu kadar üstüme gelme bari yaa! Yeter amına koyayım yaa!"

Mükerrem Balıkevi'nden kalktıktan beri ilk defa hafifçe tebessüm ederken Ramazan Numune'de çarpıldıktan beri üçüncü defa ağlamaya başladı. Yok yok, dördüncü defa. Cüneyt suçlu suçlu baktı patronuna, süklüm püklüm yaklaştı, omzuna dokundu, "Hadi gelin Ramazan Bey..." dedi, "... Yüzünüzü yıkayalım da açılın biraz. Sonra Cemile Hanım'la Gönül'ün yanına gideriz."

Rap diye kalktı Ramazan Şerif, omuz başlarından yakaladı Cüneyt'i, gözlerinin içine baktı ağlayarak; "Teşekkür ederim." dedi. "Çok teşekkür ederim Cüneyt. Gerçekten."

Demirden leblebi; yemesi güçtür...

Edip Harâbî

Hayri "Haydaa!" deyince Deccal "Sorun değil." demişti. Pirelenmişti Hayri. Duymuş muydu yoksa Uğur'la konuşmamızı bu? "Nasıl değil?" demişti.

"Çünkü çözüm değil de ondan." demişti Deccal.

"Nasıl değil?" demişti Hayri gene. Kesin duymuştu bu.

"Dokuz kapı..." diye mırıldanmıştı Deccal. "Ek bina geçişi hariç. Bu, tutulması gereken on kapı eder. Ben iki tanesini sürgüleyebildim, kaldı sekiz. Sende ne var?"

Rahatlamıştı Hayri. "Sıfıra sıfır." demişti, ama Deccal'ı da rahatlatacaktı şimdi. Tam sırasıydı. Söyleyecekti Uğur'u çağırdığını; küserse küssün.

"Gel." demişti o sırada Deccal.

"Ne oldu?"

Cevap alamamıştı Hayri. Kaybolmuştu adam mâlûm. "Nereye geleyim?" diye seslenmişti ortalığa.

"Lobiye."

Ürpermişti Hayri. Ses şuracığından gelmişti sanki. Koşa koşa çıkmıştı lobiye. Bakmıştı ki Fatih ağlıyor, Nazlı ona mendil veriyor, Kıvırcık... Hah! Kıvırcık hazırolda Deccal'ı dinliyordu.

Yanlarına gitti.

"Sen nasıl dersen Ağam!" dedi Kıvırcık, alışkanlıkla, arkasında kapı varmış da kulpunu tutup açıp çıkacakmış gibi tam tur döndü topuklarının üstünde, sonra yarım tur geri dönüp ileride

sağda duran Kutlu'ya doğru yürümeye başladı. Çok gururluydu. Her şeyi bilmiştiydi. "Bütün sıktıklarımız hakkat çıktı." diye düşünüyordu. Erdik miydi neydi? "Kutluu, az gel hele."

Kutlu milim kıpırdamadı.

"Sen geliyon ya işte. Bi de ben niye geleyim?"

Bozuldu Kıvırcık, ama o kadar değil. Ağa naaptınız deyince, bu, caddeyi kestirdik, yarım saattır da müşteri almıyoz demiştiydi korka korka. Ağa da çok iyi düşünmüşün demiştiydi o zaman. Çalımlı çalımlı gitti Kutlu'nun yanına. Dünya'yla Kafa ana girişin oradalardı, Bahtiyar'la Gazanfer asansörlerin orada. El etti, dönüp Nazlı'ya seslendi resepsiyona doğru. Geldiler neyse. "Hastaneyi boşaltıyoz." dedi. "Ağamın emri."

Kutlu "Nasıl?" dedi, "Kafa "Nereye?" dedi, Dünya "Şimdi mi?" dedi, Nazlı "Komple mi?" dedi, kafası saçları gibi karıştı Kıvırcık'ın, "Bi durun, tek tek sorun." dedi.

Az geride Hayri de Deccal'a soruyordu: "Ne yapıyor bunlar? Mini şûrâ mı?"

Deccal'ın sağ kaşı düştü kalktı. "Hastanedeki lüzumsuzları boşalttırıyorum." dedi.

"Nasıl?"

"Refakatçisi, ziyaretçisi, lüzumsuz kim varsa. Biliyorsun, en uzun ömürlü plan, planladığın şey başlayıncaya kadar yaşar. Bizimki o kadar da yaşamadı."

"Biliyorum." dedi Hayri. "En iyi plan da asıl planın nalları dikince kıçından uydurduğun plandır." Sağ kaş sağ gözün üstünde daha uzun süreyle oyalanırken devam etti: "Tek tek söyledin inşallah Kıvırcık'a di mi? Hastalarla doktorlara da musallat olmasın boşaltacağım diye?"

"Söylemedim ama o kadar da değil artık." dedi Deccal, bir an hafiften şüphelenirmiş gibi oldu, sonra ekledi: "O kadar değil."

Ki o kadardı.

Sorular tek tek gelince ne güzel cevaplıyoduk bak. Basbayağı boşaltıyoduk işte, ne demek nasıl? Boşalt dedi mi Ağa? Dedi. Boşalt. Ne zaman dedi? Şimdi dedi. O zaman şimdi boşalt. Nereye mi boşaltacan? Boşalt da nereye boşaltırsan boşalt. Kompile mi boşaltacaz mı dedindi mi sen Nazlı? Yav yarım boşalt çeyrek boşalt olur mu? Boşalt dedim miydi boşalt. Kompile boşalt. Hadi yürü. Boşalt.

Fatih, Nazlı yanından uzaklaşınca biraz bankonun üstüne kapanarak devam etmişti ağlamaya. İçi yanıyordu içi. Sonra ağlaya ağlaya kaldırdı kafasını. "Aa, Deccal Beey!" dedi hıçkırıp el sallayarak. Çok karizmatik buluyordu bu adamı. "Başınız sağ olsun. Ay çok üzüldüm. Ne zaman geldiniz siz? Nasıl oranız?"

Deccal, "Bu hastaneye bir daha gelmemek için her şeyimi verirdim." dedi Hayri'ye, sonra döndü Fatih'e, bayağı belli ederek döndü hem de, "İyi oram." dedi.

Ben günah kadar beyazım, o tövbe kadar kara...

Sezai Karakoç

"Allah'ım! Bu gece bitsin artık güzel Allah'ım!"

On dakikadır böyle dua ediyordu Zeki. Şu Naim denen adama da illet olmuştu ayrıca. Hâlâ da oluyordu, elinde değildi. Pis adam! Ne yüz kızartıcı bir andı Allah'ım! "Kim bu hödük?" sorusunu duyunca herhâlde ben kastedilmiyorumdur diyerek kokartını çaktıra çaktıra dönmüş, ters ters de bakmıştı her ihtimâle karşı. İyi ki de bakmıştı, çünkü o kastediliyordu. "Allah beni sınıyor." diyordu çünkü kargaburun. Dudağının kenarında da bir sigara, "Ben polislerden nefret ediyorum dedikçe burnumun dibine dibine sokuyor bunları. Şuna bak!" diyordu göstere göstere. Celil Abi son anda, "Hocaa... Ayıboluyo Hocaa!" diyerek önüne geçmeseydi çok fena yapacaktı. "Geç otur sen şöyle Zeki. Aldırma. Hoca buranın daimi hastası. Şizofren kendisi." Böylece aradan sıyrılmış, şu iki doktordan genççe olanı gözü bir yerden ısırıyordu, o sakat oğlanla hasta görünüşlü, ağlamaklı kızın, o ağlayıp duran kadının arasından geçip o ikisinin yakınına oturmuştu. "Kusura bakmayın, böyle de girdik." demişti Veysel'e, "Ben Zeki."

"Veysel ben. Sen de Bayram gibi homoseksüalist misin Zekicim?"

"Efendim?"

"Yaa Veysel yaa!"

Yaa Allah'ım yaa! Şimdi o Deccal falan nasıl normal görünüyordu gözüne. O abi abi deyip duran, tabancayı suratına dayayan teyzesi yaşında kadın bile ne kadar normal görünüyordu. Hele

Hamdi Abi! Melekti melek. Hamdi miydi Hayri miydi yaa? O çarpık elli Uğur habire karıştırınca biz de karıştırıyorduk ister istemez. Hamdi'ydi galiba. Zaten o da karıştırmıştı. Deccal'a kaç sefer Celâl demişti yanlışlıkla. Oluyordu böyle.

Kapı açılınca çevirdi başını, baktı. Neydi adı? Numune'deki başı sargılı adam giriyordu içeri. Arkasında da tostoparlak, genççe, sarışın bir adam. Oğluydu belki de. Adamın adıı...

"Kızım!" dedi Ramazan Şerif.

"Babacım!"

"Cemilecim!"

"Bana yaklaşma Ramazan. Katiyen yaklaşma!"

Aa, dur dur. Karısı arada kalıp vurulmuştu Numune'de bunun. Kızım yaralı falan da diyordu. Celil Abi'nin patronuydu işte. Ramazan Şerit... Kerim Kerim. Ramazan Kerim. Kötü olduğu belliydi kızın suratından. Yazık. Bu da o vurulan karısıydı demek. Niye sert çıkıyordu acaba adama? Siniri bozulmuştu tabii.

"Gel Ramazan Gel." dedi Veysel o arada. "Valla hâlâ dayanıyo senin kız o kalple. Gel, moralini yüksek tut da kızınki de bozulmasın." Kadına döndü: "Sen de kafasına kafasına kakma artık şu adamın. Götü yememiş, kaçıp saklanmış, ne var?"

"Herkese anlattın mı Cemile?" dedi Ramazan Şerif.

Akılla hüneri sat da hayran olmayı satın al...

Mevlânâ

Deccal, Fatih başka yerlerini de sormadan Hayri'yi alıp merdiven sahanlığına yürüdü.

"Ne yapıyoruz böyle?" dedi Hayri. "Bir oraya bir buraya?" Araya sokuşturdu: "Haa, benim silahım da yok. Haberin olsun."

Deccal oralı olmadı. Hayri'ye dudakları kımıldamadan konuşmuş, ama dudakları kımıldamadan konuştuğu için ne dediği anlaşılmamış gibi öyleden baktı.

Hayri de Deccal'a, seninki Japon ordusunu da alıp gelirse tükürüğümle boğmamı beklemiyorsun herhâlde der gibi baktı. Sonra bakış değiştirdi, beni aksiyon filmlerinde kendini fedâ eden fedakâr arkadaşın özür dilerim deyip yumruk atıp bayıltıp arabanın bagajına kilitlediği fasulyeden arkadaş yerine koymuyorsundur inşallah der gibi fesatlanarak baktı. Yapardı bu çünkü, ama belki de yapmazdı. Tekrar bakış değiştirdi, yoksa adam yerine koymuyor musun beni sen der gibi baktı. Evet! Bu daha mâkûl bir fesatlıktı. "Yoksa beni..."

"Hastaneyi boşaltalım da, bakarız." diyerek kesti sözünü Deccal.

E bunu biliyorduk zaten. Niye bir daha söylüyordu ki? "Biz de mi Kıvırcıkgile yardım edelim diyorsun?"

"Hayır." dedi Deccal. "Bizimkiler katlara dağıldı da onu diyorum. İşleri bitsin, gelsinler aşağı, arabalara gönderirim birini, alır gelir, senin silah meselesi de hâllolmuş olur."

"Hayır yani..." dedi Hayri hâlâ fesatlanarak. "Bilelim de."

Deccal konuyu değiştirdi: "Galiba burayı sağlama almanın tek yolu, burayı sağlama almaktan vageçmek."

Tabii, çok anladıydık hakikâten. "Ne demek o şimdi?"

Ölü gözler tuttu Hayri'nin gözlerini, bırakmadı. Şu demekti o: Kapıları tutma şansımız yoktu. Yetmiyorduk. Yetsek bile anlamsızdı. Muhtemelen aynı kapıya çullanacaktı gelenler. O zaman da...

"Bire karşı sekiz bin." diye tamamladı Hayri. Bu konuda iyi bir fikri var gibiydi sanki. Dilinin ucundaydı da, neydi? Çekmedi gözlerini. Dayanabiliyordu; şaşırdı. Sağ kaş sağ göze düşüp düşüp kalkmaya başlayınca kanı bir kere daha kaynadı bu adama. Şuna bak; kahkahalar atarak gidiyordu savaşa. Sanki biz hırlı mıydık? Yeni Deccal adayı bile olmuştuk nitekim. Hadi biraz daha espri yapalımdı da gülmekten ölsündü bari. "İkimizin bağırsaklarını da döküyorlarmış yere. Celil'in suratını düşünebiliyor musun?"

"Valla ben düşünemiyorum. Siz de hiç düşünmeyin bence. Havanızı alırsınız."

Deccal'ın sağ kaşı sağ gözünün içine yerleşirken gözlerini istemeye istemeye ayırıp döndü Hayri. Celil geliyordu asansörün oradan. Zeki de arkasında. Çocuk ne kadar benziyordu bizimkinin gençliğine.

Çocuk, "Kurtulduk." diye düşünüyordu o sırada. Deminden beri Veysel'e çıkışıyor, "Siz nasıl doktorsunuz?" deyip duruyordu yukarıda o Ramazan Kerim. Karısının yüz kızartıcı salvolarına bile aldırış etmiyordu; sitem üstüne sitem. "Bir siz misiniz kalpçi? Bir siz mi bilirsiniz? Haklı bile olsanız, Allah göstermesin, hastanın moralini ne hakla bozarsınız?" O âna kadar meseleyi bilmiyorduk ama, ağır saydırıyordu adam. Veysel'se hiç üstüne alınmadan "Bak valla kurtuluşu yok kızın. Niye inanmıyon aslanım?" diye lâf yetiştiriyordu gevrek gevrek. "Çok gitmez, ölür bu." diyordu parmağıyla kızcağızı gösterip. Kadın kocasının yakasından düşüp bağıra bağıra, saçını başını dağıta dağıta ağlıyordu o zaman.

Evlat tabii, adamın da ciğeri yanıyor olmalıydı, saydırıyordu da saydırıyordu. Bize sorsan, az bile saydırıyordu, kafasına bir şey atsa yeriydi. Bir babaya, bir anneye sizin kızınız ölecek, pili bitmiş, hiç debelenmeyin falan denir miydi? Hadi onlara dedin, kıza denir miydi kıza? Ki bunları diyor, fazlasını da diyordu. Bir de, "İnanmazsan Naim'e sor." deyip destek istiyordu öbür hödükten. "De mi Naim?" Naim hödüğü "Beni karıştırma." diyordu dumanını savurarak. Hastanın yanında sigara içilir miydi be! Yuh'tu be artık! "Ölür diyen sensin, ben değilim." diyordu düğünden dernekten bahseder gibi. Sonra dönüyordu Ramazan Kerim'e, "Bunun da her dediği çıkar ha." diyordu. Pes! Öbürü, o bileklerini aşağıdaki resepsiyoncu gibi kıra büke konuşan Numuneci doktor da bir "Yaa Veysel yaa" diyordu bir "Yaa Naim Hocam yaa." Kadıncağız ayılıp ayılıp bayılırken adamcağız ağlaya ağlaya çekişmeye devam ediyordu bu ikisiyle, ilgi bekleyen zavallı kız zavallı annesiyle babasına ilgi göstermek zorunda kalıyor, İrfan denilen spastik çocuk "Bari alıştıra alıştıra söyleseydin Veysel. Ya korkudan ölürse şimdi?" falan diye sıçıp batırıp sürekli kızın ağzının içine düşüyor, şişman sarışın adam, seyyar masör gibi dikilmiş arkasına habire Ramazan Kerim'in omuz başlarını sıkıyor, öbür çocuk devirmiş kıçını koltuğa fosur fosur uyuyordu. Çok bunalmıştık; Allah'tan belâmızı istesek verirmiş, o selvi boylu da çıkıp gelmişti o sırada. Ramazan Kerim'in şoförü olan titrek bıyık. Çokbilmiş yerdenbitme. Ve gecenin tek iyi haberi, güzel bir sopa yemişe benziyordu oh olsun. Kim yaptıysa eline sağlıktı. "Aşşada tangır tungur bi şey oluyo müdürüm." demişti Celil Abi'ye. "Barış çaarış bi şey." Celil Abi kalkmıştı o zaman. "Kenar süslerini kim yaptı lan bızdık?" demişti herife. "Güzel olmuş." Sonra dönmüş, Ramazan Kerim'den dangıl dungul konuştuğu için özür dilemişti, patronu ya. Vay gözünü sevdiğimin! "Kalk Zeki." demişti ondan sonra bize. "Bunların geleceği yok. Biz gidelim aşağı bari." Heyt! Kimin abisiydi be! Bir sevinçle kalkmıştık. "Bağırış çağırış varsa biri ölmüştür gene." diyordu o sırada Veysel. Ve o kadınla

Ramazan Kerim'i teselli ediyordu aklınca: "Gördün mü bak? Bi sizin kızınız ölmüyo, herkes ölüyo." Biz gene insanlık bizde kalsın diye dönüp "Müsaadenizle." demiştik Naim hödüğüne. Demez olaydık. "Aman oturun, hatırım kalır." demişti hödük. Şunun şu dik lâflarını ağzına ağzına çakamadan çıktık diye içimizden tutmuştu biraz ama çıkmıştık ya şu odadan, derin bir oh çekmiştik. Sonra da kendimize hayret etmiştik. Neye seviniyorduk Allah aşkına? Eski bir abimizin peşine takılıp mafyanın bir kısmıyla tanış biliş olmuş, başka bir kısım mafyayla savaşmaya gelmiştik buraya. Zeynur bizi bekliyordu evde, biz Japon bekliyorduk burda. Neye seviniyorduk? Neye?

"Nereye iniyoruz Abi?"

"Lobiye. Attılar bizi yukarıya, unuttular. İnsan bi arar."

"Kimse atmadı Abi. Sen dedin ya çıkalım diye."

"Neyse... Hem Nazlı'yı buluruz inmişken, senin simit vesson'u alırız, koyarsın cebine."

"Abi, ben diyorum ki..."

"Hadi geldik. Aç."

Açmıştık kapıyı. Deccal'la Hamdi Abi konuşuyorlardı ileride. "İkimizin bağırsaklarını da döküyorlarmış yere..." diyordu Hamdi Abi. "Celil'in suratını düşünebiliyor musun?" Celil Abi "Valla ben düşünemiyorum." diyerek inmişti. "Siz de hiç düşünmeyin bence. Havanızı alırsınız." Deccal'a iki defa bağırsak verdiğini anlatmıştı ya; onu kastediyordu. Şaka gibi adamlardı bunlar. Deşilirsek kah kah kah, dökülürsek keh keh keh, ölürsek kih kih kih, öldürürsek hah hah hah. Aman ne komikti!

"Gel gel." dedi Hayri Celil'e. "Biz de senden bahsediyorduk."

"Hiiiiç bahsetmeyin." dedi Celil. "Bağırsak mı bıraktınız lan? İki lokma yiyorum, pat, dibe kadar iniyo yediklerim. Ev köpeği

gibi olduk anasını satayım. Fehiman, hadi gel Joe, seni kakaya çıkarayım diye dalga geçiyo. Yok kardeşim. Benim bağırsağım bana kadar anca. Bitti. Yok." Deccal'a baktı ki sağ kaş çırpınıyor. Çıkıştı: "Sen ne gülüyon?"

Zeki de baktı Deccal'a. Güldüğü falan yoktu adamın yani. Öylece duruyordu işte.

"Neyse..." dedi Hayri. "İşimize bakalım. Kapıları tutamayacağımızı konuşuyorduk." Bir de başka bir şey daha varmış gibiydi aklında sanki. Neydi yaa? Hay Allah!

"Niye tutamayacakmışız?" dedi Celil. "Biz eşşek başı mıyız?" Müsadereye girmişti ya, acayip kasılıyordu. "Say. Altı Kıvırcıkgil, dört de biz, ettik mi on? Yarımız ön kapıyı alsak yarımız arka kapıyı, tank bile sokmayız içeri. Daha Nazlı'yı da saymadım dikkat edersen."

"Tamam da..." dedi Hayri, "Ön ve arka kapı haricinde yedi kapısı daha var canına tükürdüğümün hastanesinin."

"Yok anasının amı!" dedi Celil. "O kadar var mı yav?"

"Var. Ve ek bina bağlantısını da saymadım sen de dikkat edersen." Ayrıca ön kapı dediği döner kapıdan arta kalan yirmi metre genişliğindeki ön cephe boydan boya, tabandan tavana camdı, ona da o dikkat etmemişti; hâlâ zannediyordu ki önden giren kibar kibar sıraya geçip döner kapıdan girecek.

"Telaş yok." dedi Celil. Çok havalıydı. "Hemen hemen kapı başına bi adam düş..." Durdu, "Ne diyom lan ben?" dedi. "Elin Japon'u salak mı da taksit taksit yollasın piçlerini? Alayı birden bi kapıdan çullanırsa noolacak?"

"Biz de tam orda kalmıştık." dedi Hayri.

Zeki sekseninci defa falan ayak değiştirdi. Adamlara bak; silahlı çatışmadan bahsediyorlardı rahat rahat. Allah'ım, sen beni

Zeynur'a bağışla'ydı Ya Rabbim! Doğmamış çocuğuma bağışla'ydı. Aa? Allah mı söyletmişti yaa?

Celil Zeki'ye bir omuz attı. "Korkuyo musun yavrukurt?" dedi. "Korkma. Ben seni korurum."

"Yok canım... Niye korkayım... Hem Zeynur çok merak etmiştir, hem de yasal açıdan sıkıntı çıkacak ya, onu düşünüyordum."

"Hıı. Tabii tabii." dedi Celil.

"Hayri "Evet?" diye sordu o sırada Deccal'a. "Planımız? Tutamayacağımıza göre –yahu sanki tutabilirmişiz de gibiydi ama– alıp kaçacak mıyız kapıları?"

Deccal üçüne birden bakıyordu; ekstradan da seslerin giderek arttığı merdiven kovasına. "Kapı biz olacağız." dedi. "Hastaneyi hastanenin dışına taşıyacağız."

"Nasıl?" dedi üçü birden.

"Hastaneyi kuşatacağız. Sayımız az da olsa hem daha güvenli siperlerimiz olacak, hem de birbirimizi kolayca görebileceğiz."

"Bu iyiymiş." dedi Celil. Hayri de öyle düşünüyordu Zeki de. Kim nerede ne durumda bilmeden salak gibi kapı başı bekleyip durmak yerine karşı kaldırımdaki arabaların arkasına, bahçe duvarlarının gerisine sinip on beş yirmi metre arayla birbirini kollamak çok daha mantıklıydı hakikâten. "Hadi dağılalım."

Şimdi hiçbirine bakmıyordu Deccal; sadece ve öylece merdiven ağzına bakıyordu. "İnanmıyorum." dedi.

"Neye inanmıyosun?"

Deccal merdivenleri gösterdi. "Buna." Sağ kaşı tiril tirildi. Gülmekten ölüyordu.

Hayri, Celil ve Zeki de o tarafa döndüler yüzlerini. Sürü sürü hemşireler geliyordu. Doktorlar, hastabakıcılar geliyordu katar katar. Oluk oluk hasta geliyordu. Homurdananlar, inleyenler, sızlananlar, ağlayanlar, sizi şikâyet edeceğim diyenler, sizi gazeteye

vereceğim diyenler, kendi serumlarını taşıyanlar, pijama pantolonunun önünden sonda çıkanlar, pijama üstünün kenarından dren çıkanlar, paçasından idrar torbası, karnından kolostomi torbası çıkanlar, ayaklarını sürüyenler, kolu alçılılar, omzu askılılar, eli atelliler, başı sargılılar, orasını tutanlar, burasını tutanlar; ne ararsan. Teoman Kemâni gibi kafası kasnaklı olan bile vardı.

Celil "Nooluyo lan? Yukardan helikopterle mi indi bu Japon?" diye düşünürken Hayri de "Buna gülünür hakikâten." diye düşünüyordu. Kıkırdamaya başladı. Karnını tuta tuta gülse haklıydı Deccal. Gül gül ölürdü insan. Ulan Kıvırcık!.. Birden hatırlayıverdi deminden beri hatırlamaya çalıştığı şeyi: Uğur!

"Yaa tamam, çok komik de..." dedi Deccal'a dönerek; ki hâlâ komik olduğu için hâlâ kıkırdıyordu; "Ben sana söylemeyi unuttum. Biz de kalabalığız aslında. Uğur Bey geliyor adamlarıyla."

Deccal'ın kaşı hiç belli etmeden yerine çekildi.

"Nasıl?"

"Ben çağırdım. Yenikaramürsel vitrini gibi eşek kadar bir kapının önünde durmuş düşünüyordum kara kara; aradı çocuk. Ben de dedim elle gelen düğün bayram. Çağırdım. Meğer hazır kıtaymış. Bir sevindi... Toplar getirir şimdi ne kadar adamı varsa, anasını ağlatırız Japon'un maponun. Bana bak, kızdın mı?"

Zeki, yan gözle Deccal'ı süzüyor, inşallah kızmamıştır diye düşünüyordu. Hamdi Abi'ye yazık ederdi bu adam. Hepimize ederdi.

Sağ kaş indi çıktı.

"Ben sana kızar mıyım Hayri?"

"Oh. Rahatladım yaa." dedi Hayri, akın akın geçen hastalara bakarak.

"Hayri mi?" diye düşünüyordu Zeki. Ayaklarını sürüyerek yürüyen ihtiyar bir kadına seslendi: "Teyzecim terliğiniz çıktı." Kadın şirret bir ifadeyle baktı buna. "Sana ne be!" dedi. "Bir de polis

olacaksın; hastaneden atıyorlar bizi, seyrediyorsun. Yaka numaranı versene sen bana." Zeki, "Git başımdan yaa! Adamın âsabını bozma." deyip yaka numarası görünmeyecek şekilde yan döndü.

Celil sırıttı. "Bak, öğreniyosun işte. Vatandaşa her zaman böyle kibar davranacaksın. Bi de döveydin lan kadıncağızı." Gitti, geride kalan terliği aldı giydirdi kadına, sırtını sıvazladı, yerine döndü. De, ne demeye paldır küldür çıktıklarına aklı ermemişti. Deccal'la Hayri'nin ne demeye güldüklerine de. "Biri bize de anlatsa da biz de gülsek." dedi. "Nereye gidiyo bunlar?" Nereye gittikleri onu ilgilendirmezdi. Düzeltti: "Niye gidiyolar diyorum yani."

Hayri daha bir geniş gülüyordu şimdi. "Keyiflerinden değil..." dedi. "Silah zoruyla gidiyorlar."

Celil kafasını kaşıdı. Japon geldi de yukarda silahlar konuşuyo desek, duyardık. Zaten bizim bunlar da böyle kıs kıs gülmezdi o zaman. Kafasını kaşıya kaşıya döndü tekrar baktı. Tereddütsüz ilerliyordu herkes. Ve gönülsüz. "Toplama kampı gibi aynı." dedi. "Ne silah zoru diyosun, bize de de. Anlayalım."

Zeki anlar gibi olmuştu biraz. "Abi anla işte..." dedi. "Hastaneyi boşalttırıyor Deccal Bey." Allah'ım, mafyayla el ele hastane boşaltıyorduk burda; sırtımızda da üniforma. Yanmıştık biz. Bitmiştik. Kendi ellerimizle yakmıştık istikbâlimizi. Kadın yaka numaramızı okumuş olabilir miydi acaba? "Değil mi Deccal Bey?"

"Sayılır." dedi Deccal.

"İyi akıl etmişiniz aslında." dedi Celil.

"Biz etmedik." dedi Hayri.

İnce bir ses duyuldu o sırada kalabalığın arasından:

"Geciktim mi yoksa Hamdi Bey?"

Hastaneden çıkmaya çalışanların arasından hastaneye girmeye çalışırken iri cüssesi ve fil kulaklı beyaz gömleğiyle ters şeride

girmiş bir fili andırıyordu Uğur. Sıyrıldı çıktı, ceketinin düğmesini saygıyla ilikleyerek yaklaştı.

"Tam zamanında geldiniz Umut Bey." dedi Hayri.

"Uğur olacaktı."

"Benimki de Hayri olacaktı."

"Çok pardon. Deccal Bey, nasılsınız? Siz Zeki Bey? Siz Cel..."

"İyiyiz iyiyiz." dedi Celil bir acele. "Çevirdi mi hastaneyi seninkiler?"

"Benimkiler?" Uğur kırılmış gibi bakıyordu Celil'e.

"Tek başıma geldim demeyin sakın?" dedi Hayri.

Uğur Hayri'ye de kırılmış gibi baktı. "Tabii ki tek başıma geldim." dedi. "Rica ederim! Üç beş çakaldan korkup adamlarımın arkasına mı saklanacaktım?"

Hayri becerebilse sağ kaşını aşağı indirecekti, beceremedi. "Hazır bana kızmamışken bir güzellik daha yap, Kıvırcık'a da kızma." dedi Deccal'a. "Belki böylesi daha hayırlıdır."

Deccal'ın kaşı yerine kalktı. "Kızdım ama az kızdım." dedi. "Televizyonluk."

İçinden, "Bari bu sefer bizim yanımızda dinlettirse de biz de öğrensek şu meşhur tekniği." diye düşünüyordu Hayri.

Zeki işi gücü bırakmış Uğur'u inceliyor, "Bu adamcağızın sol eli niye güdük kalmış acaba?" diye düşünüyordu. Sorsak ayıp olur muydu ki?

Aptallıktan başka günah yoktur...

Oscar Wilde

Telefon çalmaya başlayınca Samir, "Pardon Melis. Bakmam lâzım." deyip izin istedi. Ters kilit yapıyorlardı, zor ayrıldılar.

Kalktı, uşağa yan attığı ceketinin cebine daldırdı elini, üç telefonun üçünü de çıkardı, çalanı buldu, ikisini geri attı, çalana baktı, "Mecit Arıyor" yazıyor, açtı. "Buyur Mecit Abi?" dedi. "Beni mi aramıştın?"

Mecit güldü karşıdan. "Seni aradım Samircim." dedi. "İçine doğdu herhâlde. Nerden bildin?"

"Aa, yok, ben bilmedim Abi, biri arayınca telefonun ekranında yazıyor yani."

Haaa..." dedi Mecit. Sesi gülmekliydi. "Neyse... Ral diye bir hastane varmış. Biliyor musun?"

Biliyordu Samir. Hattâ birkaç saat önce önünden geçmişti. Tam biliyorum diyecekti, ceketi gene ötmeye başladı. "Özür dilerim Abicim." dedi, "Bekleteceğim seni biraz. Öbür telefon çalıyor da."

Bıraktı elindekini, elini ceketinin cebine daldırdı, iki telefonun ikisini de çıkardı, çalanı buldu, kalanı geri attı, çalana baktı, "Azimet Arıyor" yazıyor, açtı. "Buyur Azimet Abi?" dedi. "Beni mi aramıştın?"

Azimet bir kahkaha patlattı karşıdan. "Yav ömür çocuksun." dedi. "Her seferinde biliyosun seni aradığımı. Bi kere de bilme be kardeşim."

"Yok, bilirim Abi." dedi Samir. "Biri arayınca telefonda ismi çıkıyor çünkü."

"Neyse artık..." dedi Azimet. "Ral diye bir hastane var ya? Bildin mi?"

Bildiydi Samir. Hattâ birkaç saat önce önünden geçtiydi. Tam bildim diyecekti, ceketi gene ötmeye başladı. "Özür dilerim Abicim." dedi, kibar çocuktu, "Bekleteceğim seni biraz. Öbür telefon çalıyor da."

Bıraktı elindekini, elini ceketinin cebine daldırdı, çalan tek telefonu aldı, baktı, "Feridun Arıyor" yazıyor, açtı. "Buyur Feridun Abi?" dedi. "Beni mi aramıştın?"

Feridun kestirmeden gitti; hem güldü hem "Ral Hastanesi." dedi o arada. "Biliyorsundur herhâlde?"

Herhâlde biliyordu Samir. Hattâ birkaç saat önce önünden geçmişti herhâlde. Tam herhâlde biliyorum diyecekti, ev telefonu ötmeye başladı. "Özür dilerim Abicim." dedi, "Bekleteceğim seni biraz. Ev telefonu çalıyor da."

Bıraktı elindekini, anadan üryân yürüyüp gitti, antredeki ev telefonunu açtı. "Efendim?" Onun üstünde kimin aradığı yazmıyordu.

"Samiiir... Benim ben, İskender."

"Buyur İskender Abi?" dedi. "Beni mi aramıştın?"

İskender pıskırdı karşıdan. "Seni aradım seni." dedi. "Ral Hastanesi... Gazi Osman Paşa'daki. Biliyor musun o hastaneyi?"

"Biliyorum Abi." dedi Samir." Çalacak başka telefon kalmadığı için devam etti: "Hattâ birkaç saat önce önünden geçmiştim. Neden sordun?"

İskender kısaca özetledi: "Japon dedi ki, gitsin Samir, güzelce yaksın, sonra da gelsin yanıma. Seni ödüllendirecek gibi geldi bana."

Samir'i heyecan bastı. Hep bu ânı beklemişti. "Japon mu?" dedi. "Davet mi etti beni? Beni mi ödüllendirecek?"

"Hıı." dedi İskender. "Davetiye de bastıramadım, kusura bakmasın dedi."

"Yok Abicim. Ne kusuru? Tabii ki bakmam. Hemen yakıp geleyim ben o zaman."

"Gel gel. Ama düzgün yak. Ral, tamam mı? Ral. Yanlış bir yer olmasın. Tabelasına falan bak güzelce."

"Merak etme Abi. İçindekiler kalsın mı Abi?""

"Kalsın. Öyle bi yak ki hiç çıkamasınlar. Ona göre."

"Tamam Abi." Demek ki kapılardan yakacaktık. "Görüşürüüüz." Telefonu kapattı, antreyi geçip yatak odasına girdi, konsolun üzerine bıraktığı telefonlardan birini aldı, "Pardon Feridun Abicim." dedi. Kibar çocuktu. "Beklettim. Ral demiştin. Biliyorum. Ne vardı?"

"Japon'un emri. Gidip kapı baca yakacakmışsın. İçindekilerle beraber. Yakar yakmaz da davetlisin, bizim buraya geliyorsun. Bak iyi giyin yalnız."

Off. İki defa davet ediyordu Japon. "Tamam Abi." Demek ki kapılardan yakacaktık. "Görüşürüüüz." Telefonu kapattı, konsolun üzerine koydu, kalan iki telefondan birini aldı, "Pardon Mecit Abicim." dedi kibar kibar. "Beklettim. Ral demiştin. İyi biliyorum orayı. Ne vardı?"

"Topyekûn yakman lâzımmış. İçerden kimse çıkmasın diyor Japon. İşin biter bitmez de gelsin biraz muhabbet edelim dedi. Özlemiş. Gecikme e mi?"

"Tamam Abi." Demek ki kapılardan yakacaktık. "Görüşürüüüz." Telefonu kapattı, konsolun üzerine koydu, son telefonu aldı, "Pardon Azimet Abi." dedi. "Beklettim. Bilirim Ral'i. Ne vardı?"

"Hemen git yak orayı Samir. Çıkan eden olmasın dikkat et. Sonra da bizim buraya gel hemen. Japon seni çağırıyor."

"Tamam Abi." Demek ki kapılardan yakacaktık. "Görüşürüüüz." Telefonu kapattı, konsolun üzerine bıraktı, yatakta bekleyen kıza

döndü, "Melis, çok özür dilerim ama benim gitmem lâzım." dedi. "İstediğin bir şey var mı gelirken getireyim?"

Melis'in siparişini alıp –çok kibar çocuktu– yazdı not defterine, duşa girdi, kurulandı, giyindi, saçını başını düzeltti, bol bol parfüm sıktı. Çok mutluydu, çok. Bir gecede dört davet almıştı Japon'dan. Bu ne güzel bir geceydi. Ama aklı karışmıştı biraz. Arabasına yürürken düşünüyordu. "Hem aynı hastaneyi dört kere yakıyoruz, hem de dört kere Japon'a gidiyoruz." Acaba yakıp gidip sonra gelip tekrar yakıp tekrar mı gitsek daha iyiydi, yoksa dört defa yakıp dört defa da Japon'a gitsek mi daha iyi? Neyse, yolda düşünür, bir formül bulurduk artık. O kadarına da ererdi aklımız yani.

Ceketinde bir hafiflik hissedince telefonları konsolun üzerinde unuttuğunu hatırladı, geri döndü. Bakarsın "Ral'i bir daha yak." falan demek için birilerinin daha arayacağı tutardı, ayıp olurdu açmazsak.

Çok mankafa çocuktu.

Cûşa gelir dağ ile taş,
Feryâd eder vakt-i seher
Her nesneyi kaplar telaş
Feryâd eder vakt-i seher

Seyyid Osman Hulûsi

İtiraz edenin kulağı iki bükülüyor, olmadı yanağına iki şamar atılıyor, o da olmadı böğrü tabancayla iki dürtülüyordu; oluyordu o zaman. Hasta musta, biz anlamazdık, Ağam dediydi: "Boşalt!" Bir Melis Kumcu problem çıkartmış, o da kadındı, saygısı vardı Kafa'nın, şamarlayamıyodu normal olarak; çık çıkmaz, boşalt boşaltmaz, en son tabancadan da anlamayınca kolunu büküp götürmeye kalktı diye yüzünü gözünü çırmalamıştı. Kadın olmasaydı neyseydi de kadındı. Nazlı'ya telefon etmişti Kafa, o da kadındı. Hemen yetiştiydi kızcağız Allah razı olsun, "Sen merak etme," deyip bi güzel girişip saçını başını yolup bağırttıra bağırttıra götürdüydü amcığı. Ulan insanın suratı da ne biçim kanıyodu arkadaş!

"Abi, nooldu senin yüzüne?" Fil kulaklılardan en zararsızını seçip ona yanaşmıştı Turna. Vücudunun yarısı kafaydı adamın yazık. O İrfan denen oğlan gibi sakattı heralde bu da.

"Naapacan? Sana nesi? Boşalt!"

"Yok da... Sizin de işiniz zor biliyon mu?"

"Lan boşalt!"

"Hayır, boşaltırız da, bizim de sorumlu olduğumuz yerler, makamlar var. Benim kaynım polis olduğu için..."

"Senin dee, kaynıyın daa, sülaleyin dee..." Bütün hırsını Turna'dan almıştı Kafa.

Gel o kadının yerine beni döv der gibi sürtünür müsün?

Sorunsuz hâllolmuş sayılırdı yani operasyon; en sorunsuzu da Veysel Hocamın odasının boşaltılması olacaktı muhakkak, ne desen yapardı Veysel Hocam sağ olsun, ama bu Kıvırcık açısından o kadar iyi bi şey değildi. Merdivende, orda burda hâlâ ayak sürüyen birkaç hastaya, doktora, şuna buna "Boşalt! Siktir!" diye diye beşinci kata varmış, kapısının önünde dikilip kalmıştı. Bu sefer de o ayak sürüyordu. Öpecem diye tutturacaktı şimdi Veysel Hocam, saçlarımızın arasına kurdaale sokacaktı, bi ver diyecekti, bi sürü ayıp bi şey diyecekti, odası da doluymuştu, sürü sepet adam var dediydiler, kepaze olacaktık.

Ööf öf!

Direkman konuya girelimdi bari.

Açtı kapıyı, geride durarak –hakkaten de çok kalabalıktı yav, ana, İrfan bile burdaydı– "Veysel Hocam..." dedi. "Hastaneyi boşaltıyoz da."

"Tabii sevgilim." Kalktı Veysel. "Bi dudak ver ama gelmişken."

Lan yav!

Hah! Naim Hocam da burdaymıştı şükür. Bi o gelirdi bunun hakkından. "Naim Hocam, sen söylesen de..."

"Ne söyleyeyim Kıvırcık? Ver diyor adam, ver gitsin. Mezara mı götüreceksin?"

Hay yav!

Madem bir çam devrilmiş, aşağıya doğru beş katlık tahliyenin ancak giriş katında farkına varılmıştı madem, yukarıya doğru geri dönüş olamayacağı için Hayri de dikilmiş rapor alıyordu merdiven ağzında. Yapılacak bir şey yoktu; Deccal hak vermişti ona. "Sen son kontrolleri yap, ben duramayacağım burada. Gözüm Kıvırcık'ı

görmese iyi olur şimdilik. Belki az değil çok kızmışımdır." demiş ve sır olmuştu. Deja vu. Aman, ne de şaşırmıştık yani.

Dünya, önüne kattığı son birkaç kişiyi ite kaka indirmiş, "Tamamdır Amirim." demişti. Derken Kutlu gelmiş hemen hemen aynı vaziyette, o da "Tamamdır Amirim." deyip çıkışa doğru ilerlemişti. Nazlı, Melis Kumcu'yu saçından çeke çeke gelmişti sonra, o farklı olarak "Tamamdır Abi." demişti. Kafa, Hayri'nin daha demin dövdüğü pigmeyi hâlâ döve döve getirmiş, "Tamamdır Abi." deyip tek eliyle de yüzündeki hard porn makyajını saklamaya çalışarak uzaklaşmıştı. Hayri, "Ellerine sağlık Kafa." demişti arkasından. "İki de benden ekleştir. Karşı masadan dersin." Kafa ekleştire ekleştire yürümüştü.

Bu fiilî durum ortaya çıkar çıkmaz son nefesini veren eski planın yerini alan, kıçımızdan uydurduğumuz yeni plan şuydu: "Herkes uzaklaşacak, etrafta vaziyet alacak." Mesele de şu: Bu herkesin uzaklaşabilmesi için öncelikle öbür herkesin iyice uzaklaşması lâzımdı. Ama onun için de bir planımız vardı. Yukarıda işi biten, hastanenin önüne çıkıp az evvel kakaladığı, kovaladığı, şamar attığı, silah dayadığı insanlara taksi maksi çevirip insaniyetlik yapacaktı. Ral'in ambulansları da taksi olacaktı o gece, cenaze arabaları da. Hastalar boş yerlere doluşturulacaktı.

En son Veyselgil indi lobiye. Veysel, Naim Orhun, hasta görünüşlü bir kızcağızın bir koluna girmiş vaziyette İrfan, hasta görünüşlü bu kızcağızın öbür koluna girmiş, karnını sakına sakına yürüyen, saçı başı dağılmış, kaymaklı dondurma kokulu bir kadın, kadının "Uzak dur Ramazan! İrfan sahip çıkar bize!" deyip deyip ötelediği kafası sargılı bir adamcağız, uzun boylu, ak saçlı bir diğer adam, İrfan'ın Barçın diye ad taktığı Orkun ve bir de doktor önlüklü gençten, leylek bacaklı biri.

Veysel, Naim Orhun, Orkun ve o genç adam Hayri'nin yanına geldiler. İrfan'ın da gelmesini bekledi Hayri, baktı ki o kafası sarılı adamın ekibine takılmış gidiyor, "İrfan!" diye seslendi. "Gel buraya."

"Yaa dışarıya kadar yardım edecektim."

"Dışarıda yardım ediyor arkadaşlar. Gel."

Gözü arkasında kala kala geldi İrfan. Cemile Şerif "Dokunma kızıma Ramazan. Dokunmayacaksın dedim sana Ramazan." diye bağırıyordu geride. Sonra "Sen de dokunma Mükerrem!" diye bağırdı. "Senin de kaçtığını görmedim mi sanıyorsun!"

"Sen hemen eve gidiyorsun." dedi Hayri İrfan'a. Dönüp "Araban var mı Orkun?" diye sordu, Orkun "Var." deyince de "İyi." dedi, "İrfan'ı sen bırakıyorsun o zaman."

"Benim arabam Numune'de kaldı da..." dedi Bayram Orkun'a bakarak. "Beni de bıraksanız?"

Orkun bıraksa Veysel bırakmazdı. "Sen bendesin bu gece." dedi Bayram'a.

"Ama nasıl olur?"

"Çok güzel olur. Bira içeriz buz gibi, arnavut ciğerim de var dünden. Uzun bacaklarından falan konuşuruz."

"Yaa Veysel yaa."

Fatih resepsiyondan çıkmış, bunların muhabbetini seyrediyordu elleri belinde. Kırgın kırgın yaklaşmaya başladı. "Gel Fatih gel." dedi Veysel. "Şu bacakların estetiğine bak..." Devamını getiremedi; telefonu çalıyordu:

Bayram Olsun Bayram Olsun

Canım Sana Gurban Olsun...

"Memet'tir kesin." dedi. "Melis karısı gammazlamıştır. Bak, hiç bakmıyom." Kaldırdı telefonu, ekranını Hayri'yle Naim Orhun'a

gösterdi. "Memet Sana Arıyor" yazıyordu. "Bilmişin." dedi Naim Orhun. "Açma, siktir et. Çatlasın pezevenk." Veysel sırıtarak açtı. Onun daha iyi bir fikri vardı. "Söyle Memet." Mehmet Sana bağırıyordu karşıdan; Hayrigil bile duyuyordu: "Ne oluyor orada Veysel? Niye boşalttırıyorsun hastanemi? Şaşırdın mı sen?" Veysel daha bir geniş sırıttı. "Bi şey olduğu yok." diye cevapladı. "Sekiz tane kanamalı irinli cerahatli falan AIDS'li geldi de bizim arkadaşlardan. Öbür hastalara bulaşmasın diye tedbir alıyoz." Kikirdeyip cebine attı telefonu. "Kapattı salak." dedi. "Sabaha kadar kulağını dezenfekte etmezse ben de hiçbi şey bilmiyorum."

Fatih gelmişti. Alı al, moru mor. Dudağını yiyor, yeşil fularını çekiştirip duruyordu. "Hadi gidiyoruz Fatih." dedi Veysel. Fatih'in yüzü aydınlandı. Çok korkmuştu. "Bu arkadaş kim?" dedi Bayram'a üstten üstten bakarak.

Veysel kısaca takdim etti: "Ha... Bayram Bayram."

Fatih elini uzattı. "Memnun oldum. Fatih ben. Görüşmek üzere." Bayram da uzattı, uç uca dokundurdular parmaklarını.

"Daha çoook memnun olacaksın sen." dedi Veysel. "O da bizle geliyo. Hadin."

Fatih'in yüzü karardı. "Ama?"

"Sen bilmezsin. Hadin."

"Ben de geliyorum." dedi Naim Orhun. "Bu toplu seks partisini kaçıramam."

"Yaa Naim Hocam yaa!"

Saat üçe geliyordu. İçi dışı önü arkası eki kökü boşalmıştı Ral'in. Herkes bir yerlere sinip vaziyet almıştı. Zeki, Celil Abisinin yanındaydı. Nazlı Ablasının geçerken "Al Abi." deyip eline tutuşturduğu SW 60'ı inceliyor, "Emniyet amirliği yetmedi, bir de gittik mafya olduk." diye düşünüyordu. Şu hastanenin önünde neredeyse

on beş dakika değnekçilik yaptığını, taksi çevirdiğini, kapı açıp kapattığını saymıyordu bile.

“Gelirlerse ne yapacağız Abi?”

“Korktun mu?”

“Yok da, dan dun ateş etmeyeceğiz herhâlde.”

Celil binaya bakıyordu. “Ateş!” dedi.

Zeki dan dun ateş etmeye başladı.

“Lan dur lan, bi dur... Kes! Ateş demiyorum, ateş diyorum. Hastane yanıyo diyorum.”

Gel bakalım, ateşle nasıl oynanır göstereyim...
Ateş mi seni yakarmış, sen mi ateşi
Gel de gör bakalım...

Tebrizli Şems

İki sokak yukarı bırakmıştı arabayı, Kuleli Sokağa; Arjantin'in iki üstü. Hastaneler kolay yanardı. Fıstık gibi malzeme; alkoller, dezenfektanlar, antiseptikler, solüsyonlar, kartuşlar, piller, aküler, oda temizleyiciler, cam siliciler, bezler, pamuklar, oksijen tankları, tüpler, basınç odaları, istemediğin kadar elektrik, bol bol gaz, eter, koter, ıvır zıvır, nasıl yanmasın? Of! Çok mutluydu, çok yüksekti bu gece motivasyonu, Japon makamına çağırıyordu. Belki de Kudret Abigille bir tutacaktı bundan sonra. Ayak işi yaptırmayacak, yanında dolaştıracaktı belki de? Yeni gözdem diyecekti, genç veliahtım.

Yan tarafına inmişti hastanenin. Spor çantasını göstere göstere bir tur atmış, kapı saymıştı. Plan yapacaktın; plan iyi bir şeydi. O da yapmıştı. Soran olabilir, delikanlı, gece gece ne dolaşıyorsun diye meselâ, ne diyecektin? Onu planlamıştı çok güzel. "Spor salonuna gidiyorum." diyecekti. "Görmüyor musunuz spor çantamı?" Bunu söylerken de "spor" kelimesinde sesini yükseltip çantasını gösterecekti. Adidas markasının altına çok iyi bir plan yaparak serigrafiyle "spor çantası" yazdırmıştı zamanında. Birkaç işinde bunu kullanmış ve kimsenin dikkatini çekmemişti. Soran bile olmamıştı burada ne arıyorsun diye. Olsa da sorun değildi; spor çantasıydı çünkü. Üstünde öyle yazıyordu.

Turlarken hem kapı saymış, hem spor çantasındaki malzemeyi saydığı kapıların uygun yerlerine yerleştirmiş, alıcıları fünyeleri

monte etmiş, hem de en güzel manzara neresi olur diye gezip dolaşıp Halıcı Sokağın köşe başında karar kılmıştı. En rahat oradan görülüyordu bina. Ön kapının ana baba günü olduğunu, milletin asker uğurlar gibi yola döküldüğünü, taksilerin, ambulansların, cenaze arabalarının vızır vızır adam taşıdığını, hastanenin boşalıp gittiğini de görmüştü, ama o da sorun değildi. Yaktıktan sonra çıkan olmayacaktı, önemli olan buydu. Ha hastane boşken çıkan olmamış, ha doluyken. İkisi de aynı kapıya çıkardı.

Az gezinmiş oralarda, o kalabalıkta fark edilmenize imkân yoktu, ama gene de çantasını sırtına kaldırıp iyice bir göstere göstere yürümüştü ki fark eden olursa spor salonuna gittiğini düşünsün.

Yedi kapı saymış, tesisatı buna göre kurmuştu. Bir veya iki kapı da arka tarafta olurdu genellikle. Bu, yangını sekiz veya dokuz yerden başlatması gerektiği anlamına geliyordu ve bu da yakalanma riski olduğuna, bu yüzden planın o parçasını değiştirmiş, arka kapı aramaktan vazgeçmişti. Haklıydı. Bir diğer binanın arka kapılarına bakan bir hastanenin arka kapılarında dolaştığınızı görseler ne diyecektiniz? Spor yapmaya geldim mi? Diyemezdiniz. Hastayım, hastaneye geldim deseniz, bu kez de spor çantasıyla mı geldin hastaneye derlerdi. Hadi içinde pijamalarım var falan dediniz, bu kez de ameliyat edilme riskiniz vardı. Madem hastasın, yat bakalım, sana kocaman kocaman iğneler yapalım, her tarafını ameliyat edelim diyebilirlerdi. Planlı olacaktınız. Planı değiştirmek de planınızın bir parçası olacaktı. Ayrıca işiniz çoksa bu geceki gibi, aynı yeri dört defa yakacak, dört defa da aynı yere davete gidecekseniz meselâ, elinizi de çabuk tutacaktınız. Ve o konuda da iyi bir plan yapacaktınız. Bu yapmıştı gene. Yakacak, sonra bir daha yakacak, sonra bir daha, sonra bir daha yakacaktı, dört defa yak demişlerdi, yaktınız birinciyi diyelim, beklediniz ki söndürsünler, sonra bir daha yaktınız, yetişmezdi. Sönmesini beklemeden yakacaktınız. Sonra gelsin davet, Japon'la muhabbet, sohbet. Dört kere hem de.

Sokağın başına gitti. Çok fazla ışıklandırmışlardı ama olsun. İş başlayana kadardı her şey, yangın seyretmeyi herkes severdi, sokaklar doluverirdi bir anda ve kesinlikle görünmez olurdunuz.

Vitrin seyreder gibi yapıp elini cebine attı, düğmeye bastı. Bir saniye sonra çok ısınacaktı burası. İşte...

Ral harladı...

Ne güzel bir sesi vardı ateşin!

"Ateş!" diye bir ses duydu, arkasından dan dun silah sesleri.

Soğukkanlı olmak lâzımdı. Vitrine bakmaya devam etti.

İş başa düşünce bakma kuzuya...

Fazıl Muhsinoğlu

Uğur bir süredir takip ediyordu Samir'i. Aslında niyeti o değildi, pusuda kalıp gelecekleri beklemeye niyetliydi, bu da zaten derli toplu, efendi bir çocuğa benziyordu ama takım elbiseyle hurç büyüklüğünde bir adidas çantayı pek bağdaştıramamıştı birbiriyle; gözüne çöp kaçmış gibi olmuş, uzaktan uzaktan bakmaya başlamıştı. Çocuk da uzaktan uzaktan, yürüdükçe açı değiştiren bakışlarla sık sık dönüp Ral'e bakıyordu. Çocuk? Takım elbise? Spor çanta? Sabahın üçü? Ral'in etrafını tavâf?

Yok canım!

Yok yok. I ıh. En sıkı adamlarımızı Allah götürür gibi götüren Japon göndere göndere bu yaşta çocukları mı gönderecekti üstümüze? Ordu göndermesi lâzımdı; okul takımı değil.

Gene de ensesi ürperip duruyordu. Dur bakalım deyip düşmüştü peşine. Çocuğun zırh gibi örtülü vitrin kepenklerinden birinin önünde durduğunu, çantasını sırtından indirip yüzünü kepenge döndüğünü görünce gülmüştü yaptığı salaklığa. "Çişin mi vardı kerata?" demişti kendi kendine. "Heh heh. Hadi yap yap. Ben bakmıyorum." Dönüp pusudaki yerini alacaktı, bizim kızlarla akran bir veledin çişiyle kakasıyla uğraşacak değildik, ki öylece dikilip durduğunu, durmaya devam ettiğini, bir ara elini cebine sokup çıkardığını, sonra gene durduğunu fark etmişti. İşemiyordu bu oğlan. Vitrin bakıyordu. Bu enteresandı işte; kapalı kepenk, ama sen vitrin bak. Hayır efendim! Enteresan da değildi; anormaldi. Yaklaşmıştı biraz daha. Belki elleriyle tutmadan işiyordu, öyle bir

becerisi vardı belki, günahını almak istemiyordu. Sonra azıcık günahını almakta fayda var diye düşünmesine sebep olacak bir şey yapmaya başlamıştı çocuk. Dönüp dönüp Ral'e bakmaya. İşte bu enteresandı. Biraz daha yaklaşmıştı bunun üzerine. Sidikli, ara sıra kafasını çevirip hastaneden tarafa bir göz atıyor, sonra dönüyordu kara kepenge saygı duruşundaymış gibi, öylece bekliyordu.

Koca gövdesini saklayabileceği tek yer şu kamyon kadar hummer'ın arkasıydı, oraya gizlenmiş, sıkı takibe almıştı. On on beş saniyede bir hastaneye doğru dönüp tekrar kepenge karşı dikilmekten başka bir şey yaptığı yoktu oğlanın. "Belki de yanlış yapıyorum?" diye düşünmüştü. "Deccal Bey'ler mevzide tehlike altında olabilir, ben burada çoluk çocukla uğraşıyorum."

"Ateş!" diye bir ses, arkasından da dan dun silah sesleri duymuştu o anda. Elini beline atmış, hâlâ oğlana bakmaya devam ediyodu tuhaf şekilde, tabancasını çekmeye kalmadan alevlerin parladığını görmüştü. Ve çocuğun hiç istifini bozmadığını.

"Salaksın Uğur!" demişti. "Kundakçı bu piç." Silah sesleri kesilmişti şimdi, sadece yangın uğulduyordu, bir de Ral'in yangın alarmları.

"Salaksın Uğur! Sırılsıklam salaksın sen!" Deccal Bey şu hâllere düştüğümüzü görseydi... Oğlanı gözden kaçırmadan, zaten bir yere gittiği yoktu, Halıcı Sokağın biraz kalabalıklaşmasını bekledi, yangın seyretmek için bu tarafa doğru koşturanların arasından silahını çekip kalçasının arkasında saklayarak o tarafa doğru ilerledi, gitti dibine kadar oğlanın, o hâlâ vitrin bakıyormuş gibi yapıyordu, ense köküne dayadı makineyi, "Niye bekliyorsun sen burda?" dedi. Mümkün olduğu kadar ölü gibi bakmaya çalışıyordu.

Döndü Samir, bir baş yukarıdan bakan Uğur'a baktı. "Sizi Japon mu gönderdi Abi?" dedi. "Hemen mi çağırıyor beni?"

Çocuktu bu yaa. Nasıl da temiz yüzlüydü it oğlu it. Silahını indirdi Uğur, ama temkinliydi. "Gel benimle." dedi kafasını az önce

kuytusundan ayrıldığı arabaya doğru sallayarak. “Spor çantanı da al.” Arkasını dönmedi. “Düş önüme.” Tamam, kendimiz kadar salak bir mafyacı görmemiştik ama bu oğlan kadar salağını da hiç görmemiştik. Üstünü başını arayalımdı bir kenarda, sonra götürüp Deccal Bey’e teslim edelimdi.

Mahşerde halk ola hayrân,
Çok yürekler ola püryân
Arşın gölgesinde seyrân
Edenlerden eyle bizi...

Yûnus Emre

Neşet Ertaş gene döktürüyordu:

Bayram Olsun Bayram Olsun

Canım Sana Gurban Olsun...

Veysel de gene çıkarttı telefonunu, döndü arkaya, iki ayrı kapıya yapışmış vaziyette küs küs oturan Fatih'le Bayram'a ekranı gösterdi. "Bak gene bakmadan bilecem." dedi. "Gene Memet de mi?"

Nizalı kumalar gibi yandan yandan ekrana baktı arkadakiler.

"Bana sorma." dedi Fatih. "Ben bilmezmişim ya."

Hâlâ bozuktu Veysel'e. Bayram bozuk değildi. "Evet." dedi. "Memet Sana Arıyor" yazıyordu. "H"siz. "Bunu bir ara söyleyeyim de düzeltsin Veysel," diye düşündü. "Araya bir 'h' koysun."

Veysel önüne dönüp telefonu açtı.

"Ne var gene?" dedi, az dinledi, "Bana ne?" dedi, az daha dinledi, "Ne demek bana ne demek ne demek? Basbayağı bana ne demek işte." dedi, az daha dinledi, "Yanıyosa bana mı yanıyo amına koyayım? İtfaiye miyim ben?" dedi, sırıta sırıta bastı kırmızı düğmeye, direksiyondaki Naim Orhun'a döndü. "Bizim hastane yanıyomuş da." dedi, "Onu söylüyo." Fatih'le Bayram "Ay Ral mi yanıyomuuuş?" diyerek birbirlerine sokulurken Naim Orhun yerinde bir tespitle, "Bak iyi ki boşaltmışız." dedi, sonra daha yerinde bir tespit yaptı: "Yanarım yanarım da Deccal'ın gönderdiği o kadar karton sigaraya yanarım. Bok varmış gibi getirdim de depoya koydum. Dursun işte evinin bir odasında. Batıyor mu sana!"

Bâtılı yıkmak için kuşandığın kılıcın
Kabzasında bir dirhem gümüş de ben olsaydım...
Hasib Efendi

Arabanın arkasındalardı. "Onu da indir." dedi Uğur. Namlunun ucu Samir'in boksör donuna doğru sallanıyordu. Gıyas'ta bastığımız faka bir daha basmayacaktık; bu psikopatların nerelerinde ne taşıdığını bilemezdin.

"Donumu mu?"

"Evet, donunu."

Samir kibar bir çocuk olduğu için utandı, baş parmaklarını donunun lastiğine takarken "Siz bakmasanız?" dedi.

Uğur parladı: "Evlâdım, sen mankafa mısın biraz?" Salaktı bu yaa! "Üstünü arıyoruz, nasıl bakmayalım?" Çok hevesliydik sanki.

İndirdi Samir.

Uğur baktı, "Temizsin. Çek."

"Yeni tıraş etmiştim." dedi Samir. "Temiz bakarım. Duş da yaptım gelmeden."

Öff! "Pantolonun yerde kalsın. Çantanı da arayalım, öyle giyersin." Bakarsın bir punduna getirip kaçmaya kalkardı bu, pire gibi de bir şeydi zaten, kalabalığa bir karıştı mıydı zor bulurduk bir daha. Tedbir tedbirdi. Pantolon ayaklarına dolalıyken kanguru gibi zıplardın anca.

"Arayın, buyrun."

"Oğlum açsana kendin."

Eğilip hurç kadar çantasının fermuarını açtı Samir; o kadarı yetti. Kablolar, ateşleyiciler, fitiller, uzaktan kumadalı tetikleyici düğmeler, hepsi de ceketinin cebinden çıkan düğmenin aynısıydı, küçük entegre devreler, naftalin topları, yanıcı jeller, spreyler, tüpler, neler neler... Ağlayabilirdi Uğur. Şu Deccal Bey ne büyük adamdı görüyor musun? Onlarca insanı tereyağından kıl çeker gibi çekip almıştı Azrail'in elinden. Ermişlerdendi belki de. Be Deccal Bey be! Sen kundaklanacağını nereden anlarsın da boşalttırırsın hastaneyi be, ne muhterem bir insansın sen be!

Hey büyük Allah'ım! Gene borçlandırmıştın bizi Deccal Bey'e. Bütün insanlığı borçlandırmıştın.

Kafasını öne düşürüp minyatür sol eline baktı, sonra gözünü devirip üniversite imtihanına girecekmiş gibi görünen Samir'e, daha sonra az yana kaydırıp sağ elinde gevşek gevşek duran tabancasına baktı, "Kapat çantayı." dedi. "At sırtına."

Ve karar değiştirdi. Bu mankafayı götürüp Deccal Bey'e teslim etmeyecekti. Hayır! Japon'un önüne atmayacaktı Deccal Bey'i. Borç borçtu. Hep o mu bizi koruyacak, hep o mu geçecekti Azrail'in önüne? Biz hep borçlu mu kalacaktık? Hem bizim de görülecek bir hesabımız vardı o şerefsizle.

"Gidiyoruz." dedi. "Yanımdan bir milim uzaklaştığını görmeyeyim. Yürü."

Samir kanguru gibi zıplamaya başladı.

"Pantolonunu çek. Allah seni kahretmesin, pantolonunu çek."

Ey zulümle bir kuyu kazan!
Kendine hazırladın o tuzağı...
Mevlânâ

Şûra salonu boşalmış, herkes Japon'un odasında toplanmıştı; ikinci katta. Kudret, Keşşaf, Serkan, Feridun, Mecit, Azimet, İskender ve Tatar, hepsi oradaydı; Âsaf hariç. Televizyona bakıyorlardı. Ral Hastanesindeki yangın haberlerine. Japon dalgındı, öbürleri gergin. Spiker, "Bu gece hastanelerimizde üzücü şeyler oluyor sayın seyirciler." demişti. "Numune'de silah sesleri, bir özel hastanede yangın..." Reklam olmasın diye özel hastanenin adını zikretmiyordu. Arka plana Ral'in göğe yükselen alevlerini yerleştirmişti. "Şimdi mikrofonumuzu bu özel hastanenin sahibi Mehmet Sana'ya uzatıyoruz." Çekmiş kenara tembihlemişti sakın hastanenin adını vermeyin diye. "Geçmiş olsun Mehmet Bey. Evet. Sizi dinliyoruz." Mikrofonu aşağıya doğru eğdi. "Hastanemizi kaybettik..." diye başladı Mehmet Sana. "Üzüntümüz büyük, ama teselimiz daha büyük. Tek bir can kaybımız yok. Tehlikeyi önceden haber veren özel sistemlerimiz sayesinde hastalarımızı olsun personelimizi olsun bir tekinin burnu kanamadan tahliye etmeyi başardık. Geçici bir hizmet binası bulur bulmaz RAL HASTANESİ, yetkin kadrosuyla Ankaralıların hizmetinde olacaktır. RAL." Spiker kıpkırmızı bir suratla çekti mikrofonu Mehmet Sana'nın ağzından.

Japon düğmeye basıp televizyonu kapattı.

"Samir'i buraya çağırmıştınız değil mi?" diye sordu Feridun'a dönüp.

"Evet." dedi Feridun. İskender, Azimet ve Mecit de "Evet." dediler.

“İyi.” dedi Japon. Çağırıldıysa gelirdi o aklı kıt. Gel biraz öldüreyim de, gene gelirdi. “Kapatın aşağıya, bu geceyi bir atlatalım, ben ona nasıl adam yakılacağını güzel bir öğreteyim bilâhare.” Üst dudağını yaladı, Kudret’e baktı. “Var mıymış görünen eden?”

Kudret kulaklığına dokundu. “Olursa ânında haberimiz olacak Abi.”

“İyi.”

Derya olunca nefes, pârelenince kafes
Ta kesilince bu ses, çağırırım dost dost...
Niyâzi-i Mısrî

İtfaiye gelmiş, flotal Ral camları kâh eriyip dökülür, kâh patlayarak saçılırken polis de gelmiş, hastanenin etrafını boşaltmıştı. Kıvırcık, Nazlı, Kafa, Bahtiyar, Gazanfer ve Kutlu pusudan süpürülüp atılmıştı böylece. Güvenlik şeridinin gerisine yığılmış kalabalığın arasında Ağa'ya bakınıp duruyorlardı. "Bi arasana aslanım." diye bastıran Kutlu'ya "Onu süpürmediler, ben gördüm." diye sıkıyordu Kıvırcık. Ucunda ölüm olmadan aradın mıydı dakkasında bi televizyon kazanıyodun Ağa'dan. O kadar salak değildik. "Bi itibârı var. İçerde o şimdi. Polislerlen filan görüşüyo. Ararsak kızar."

Celil'e diş geçirememişti ekipler. Celil'e diş geçiremediklerinden değil; şıkır şıkır üniformasıyla yanında Zeki vardı da ondan. Doğal olarak ayak altında dolaşıp duruyor, bir o yana çekiştiriyordu Zeki'yi bir bu yana. Burnundan soluyordu.

"Nerde lan bunlar?"

"Abi, telefonun..."

Celil çıkarıp uzattı telefonunu. "Al. Şarjı mı bitti seninkinin?"

"Yok Abi, onu demiyorum. Telefonun var ya. Arasana. Niye dolaşıp duruyoruz?"

"Hakkaten." dedi Celil. Hafiften de bozulmuştu. "Akıl mı kaldı anasını satayım." Hayri'yi aradı hemen. "Ortak? İyi misin?"

"İyiyim Ortak." dedi Hayri.

"Nerdesin?"

"Vallaha bilmiyorum. Gidiyoruz bakalım."

Celil hopladı. "Ha? Ne? Nereye gidiyosunuz? Kimle gidiyosunuz? Nooluyo lan?"

"Nefes al Ortak." dedi Hayri. "Uğur birini yakaladı demin, bindiler bir taksiye, gidiyorlar. Biz de peşlerine düştük Celâl'le."

"Lan!" Celil havayı tekmeledi. "İnsan haber verir."

"Vallaha çok âni oldu. Kusura bakma."

Bir tekme daha havaya: "İyi tamam, bakmayız. Nereye gelelim biz?"

"Bilmiyorum dedim ya. Takıldık bir taksinin peşine. Öyle işte."

Celil tepindi. "Bana bak Ortak! Ne cehenneme gidiyosanız gidin tamam mı! Sikimde değil." Kapattı.

"Abi ne oldu? Nerdelermiş?"

"O da bilmiyomuş." dedi Celil homur homur. "Takiptelermiş. Takılmışlar bi arabanın peşine, gidiyolarmış gıttır gıttır." Hırsından ağlayacaktı.

"Nereye gid..."

"Yav Zeki..." Yav bu çocuk hakkaten saftı ha. "Yav nereye gittiklerini bilmiyo diyoruz, sen nereye gidiyolar diyosun." Yok lan; biz böyle değildik gençliğimizde. Hiç benzemiyodu bu bize, hiç.

"Abi dinlemiyorsun ki... Nereye gideceklerini bilmeleri önemli değil diyecektim. Gittiği zaman öğrenecek nereye gittiğini. Arar seni iki saniyeliğine, şuradayız der. Bitti."

"Doğru diyosun." Bak nasıl kafası çalışıyodu keratanın. Aynı bizim gençliğimiz. Yeniden sarıldı telefona. Çok sevinmişti. "Aloo... Ortaak... Hat kesildi ha, sakın yanlış anlama. Gittiğiniz yere gittiğiniz zaman bi alo dersin olur biter diyecektim."

"Diyemem." dedi Hayri.

Celil kasıldı.

“Buyur?”

“Ben de senin gibi düşünüyordum; Celâl’e söyledim, kimse gelmeyecek dedi. Haklı da yani.”

“Bok yemiş o! Aynen söyle. Arayacaksın bak, helâl etmem hakkımı.”

“Bekle de bir daha sorayım.”

Beklerken iki üç tekme daha attı Celil havaya. “Ortak..” dedi sonra Hayri. “Katiyen gelmiyorsunuz. Konu kapanmıştır.”

Celil hırladı. “O ibneye verdiğim bağırsaklar var ya... Söyle ona, alayı götüne girsin, tamam mı! Sana ödediğim cep telefonu faturaları da senin götüne girsin. Bütün hakkım haram zıkkım olsun ikinize de. Ararsanız ibnesiniz lan!”

“Ortak, deme böyle. Senin çoluğun çocuğun var. Biz boş gezenin boş kalf...”

“İbnesiniz oğlum siz.”

Tekrar kapattı. Nereye gidiyodun Hayri sen? Bizsiz nereye gidiyodun lan? Biz naapardık lan sana bi şey olursa?

“Abi ne oldu?”

Şu oğlan da... “Yav bi dur Zeki, bi dur yav. Abi nooldu abi nooldu sen de iki saattir. Ne olacak; adresi verdirtmiyomuş ibne Celâl. Kaldık burda.”

Bak Celil Abi de karıştırıyordu. “Deccal diyecektin herhâlde.”

“Hıı. Karıştırmışım.”

Yok, bu oğlan bize hiç çekmemiş diye düşünüyordu Celil. Zeki ise, kanun nizam bırakmadık, mesleğin anasını belledik, bir kere daha bellesek ne çıkar diye. Vallaha yaa, ne kaybederdik ki? Daha doğrusu, vallaha yaa, kaybedecek nemiz kalmıştı ki? Ha bir eksik ha bir fazla anasını satayım.

“Abi be!”

Celil yana döne saydırıyordu homur homur. Burnunu çekti, gözleri dolmuştu. Yüzü giderek kararıyor, alnı kırışıyor, kaşları çatılıyor, kötü bir şeyler görmüş gibi her yerden, her şeyden kaçırıyordu bakışlarını.

"Abicim... Abi... Celil Abi."

"Hı?"

"Abi, sen teknik takip diye bir şey biliyor musun? Duydun mu hiç?"

Saygısızdı da bu oğlan. Biz böyle değildik büyüklerimize karşı.

"Öküz müyüz o kadar! Biliyoruz tabii. Cep telefonunun frekansını takibe alıyosun..." Durdu, yüzü değişmeye başladı, değişti, parladı, kaşları kalktı, sırıttı. "Harbi mi lan?" dedi. "Yapar mısın bunu? İstikbâlini tehlikeye atar mısın? Mesleğini falan?"

"Ölmüş eşek kurttan korkmaz Abi." dedi Zeki. "Ver bana Hamdi Abi'nin telefon numarasını, emniyetteki arkadaşlarla bir görüşeyim, tamam dediğim zaman ara Hamdi Abi'yi, elimizle koymuş gibi bulalım."

Celil ışıl ışıl sırıttı. "Yaz Hamdi'nin numarasını." dedi. Hâlâ Hamdi diyodu mal. Ama iyi oğlandı be! Hık demiş burnumuzdan düşmüş hergele. Gözünü sildi.

Bilgili bir aptal, bilgisiz bir aptaldan daha aptaldır...

Molière

Kendi arabasına gitmeye kalkarsa Deccal Bey'e yakalanabileceğini akıl etmiş, küçük kardeşi gibi ensesinden tutup Tunalı'ya doğru sürmüştü Samir'i.

"Nereye gidiyoruz Abi?"

"Taksi bulacağız."

"Benim arabam şu yuk..."

"Taksiyle gideceğiz. Beni Japon'a götüreceksin."

"Sizi de mi davet etti Japon?"

Off! "Evlâdım, salak salak konuşma. Beni niye davet etsin Japon? Hesabım ver kendisiyle, onu göreceğim." Yürürken tembihlemişti biraz. Sakın ola şüphe çekecek bir şey yapmayacaktın takside. Ve katiyen tam adrese götürtmeyecektin bizi. Bir sokak yukarıda veya bir sokak aşağıda bir yerde inecek, yolun kalanını yürüyecektik, tamam mı'ydı?

"Tamam da, taksi paranız yetişmez diye gelmeden inelim diyorsanız benim üzerimde var yani."

Ondan demiyorduk oğlum, yavrum, kurban olduğum, delirtme'ydi beni. Ev oturmasına gitmiş gibi, hesap görmeye gittiğimiz mekânın önünde mi inecektik taksiden? Az beride, az ileride falan inip... Anladın mı'ydı?

"Haa. Anladım. Plan yaptım diyorsunuz."

"Öyle diyorum. Tam neresi bu çekik gözün adresi?"

"Yıldız'da. Hollanda Caddesi var ya."

"Tamam. Sokağa gerek yok o zaman. Caddenin mekâna uzak bir yerinde durdurursun taksiyi, ineriz."

"Aa, çok iyi plaaan!"

"Sağ ol be."

Eğer âşığın canı tutuşursa, bu âlemi ateşe verir
Ve bu köksüz kâinatı zerreler gibi dağıtır
Gökyüzünü yarar o ateş; ne kevn bâki kalır ne mekân
Dünya karışır ve bu sevinç hüzne dönüşür
İnsanın canındaki ışık gibi güçsüz kalır güneş...

Yaradan bir ateş yakmış
Kâinatın kalbini ateşe verir...
Mevlânâ

Zila'yla Gülhan sohbet ediyorlardı. Güya.

"Kalk kız." dedi Zila. Morali tavanlarda geziyordu. Günler sonra ışıklar saça saça kalkmış çıkmıştı İrfan odasından, pişmiş kelle gibi sırıta sırıta takılmıştı Orkun'un peşine. Daha ne isterdi Allah'tan?

Gülhan sıçrayarak uyandı. Timur sıçradığı için hırladı yattığı yerden. "Ha? Dinliyorum dinliyorum. Sen anlat." Hafiften de yan devrilmişti. Doğruldu, –Timur doğrulduğu için de hırlamış, ilaveten Serpil kamburunu çıkarıp tıslamıştı– ağzını kapatarak esnedi. Geberiyordu uykudan. Ama aşk işte. Ne istiyorsa verecektin mâşukuna. Senin ne istediğin önemli değildi. Senin, onun istediğini yapman da önemli değildi; isteyerek yapman önemliydi, isteyerek vermen. Zila konuşmak istiyorsa dinleyecek, konuşmanı istiyorsa söyleyecektin, ama hepsini cân-ı gönülden yapacaktın. Buydu... da, insomnia değildik ki biz, uykumuz geliyordu. Ağzını ayıra ayıra esnedi bu defa. Timur bu sefer de diş gösteriyor sanıp hem hırladı hem de öyle gösterilmez böyle gösterilir diyerek uzun uzun diş gösterdi. "Şunun başını okşayamadan öleceğim de ona

yanıyorum." dedi Timur'a yan yan bakarak. Serpil ayağına atladı, ısırdı. "Bir de şunu tekmeleyemeden."

Zila eğilip kucağına aldı Serpil'i. Ânında gevşedi, mırlamaya başladı pis kedi.

"Dinliyosan madem, ne dedim en son?"

"Tamam, pes." dedi Gülhan. "Uyuklamışız. Hadi bir daha de."

"Uyuklamışmış. Horladın bile."

"Hadi canım?"

"Valla kız. Diyorum ki, bi araba alalım aşkıma. Son model, kıpkırmızı bi şey şöyle. Üstü açılanlardan."

"İrfan'a mı?" dedi Gülhan. Öylesine demişti; aşk dendi miydi İrfan'dı o. Zila'nın başka aşkı yoktu, bizim de en ufak bir şansımız. "Alalım da... Önce engelli raporu..."

"Hayatta olmaz. Sakat mı da benim aşkım?"

"Sakat demedim, engelli dedim."

"Ha Ali Veli ha Veli Ali. Olmaz."

"Ehliyet vermezler kızım."

"Joker sokarız imtihana. Veya rüşvet veririz direk."

"Araba alalım – Joker sokalım – Rüşvet verelim" vesaire. Bunlar hep şu anlama geliyordu: "Gülhan, çabuk para ver. Aşkıma hediye alınacak." Verirdik, sen iste, dünyaları verirdik, eyvallah'tı, bir şey dediğimiz yoktu da, kendi aşkımıza verseydik daha bir seve seve verirdik, aşkımızın aşkına değil.

Gerçi...

Bir biçimde kendi aşkımıza vermiş oluyorduk değil mi? Ver, senden çıksın ona gitsin de, o ne isterse yapsın... bu değil miydi? Buydu.

"Ya da ehliyetsiz biner gezer, yakalayan polise rüşvet veririz. O da aynı hesap. Koç gibi binsin gezsin aşkım, hava bassın, kız falan tavlasın."

"İrfan mı?" Bunu öylesine sormamıştı Gülhan. Cidden sormuştu. "İrfan mı kız tavlayacak?" mânâsına. "Emin misin?" – "Kafayı mı yedin sen?" – "Rüya görüyorsun galiba?" – "Nerde o yoğurdun bolluğu?" – "Kandır da beraber sikelim." falan mânâsına.

"Ne var?" dedi Zila. "Tavlayamaz mı? Mis gibi çocuk."

Zila koltuğunda oturuyordu, Gülhan onun sol yanındaki kanepede. Kaydı, kanepenin Zila'ya yakın ucuna geldi, öne eğildi, dirseklerini Decal gibi dayadı dizlerine, Zila'nın ellerini tuttu, Timur gürlemeye başlarken; "Tavlayamaz." dedi. Zila gözlerini kaçırınca "Bana bak bana..." diye emredip Zila ona bakmaya başlayınca tekrarladı sözünü: "Tavlayamaz."

Zila, başını alnının ortasına çivi çakılıyormuş gibi geriye attı, gözlerini sıkı sıkı yumup açtı. Gülhan devam etti: "Olmaz. Bal gibi biliyorsun. Kırmızı araba değil, kırmızı uçak da alsak olmaz... Olmaz kere olmaz."

Zila şimdi kafasına kafasına vuruyorlarmış gibi bakıyordu Gülhan'a. Her bir kelimesinde boynunu kasıp başını içine çekerek. İçi acıdı Gülhan'ın, ama sittin senedir acıyordu zaten. Gene devam etti: "Sen âşıksın velede, anlıyoruz, ama onda senin gördüğünü göremiyoruz biz. Sevimli mi sevimli, tatlı mı tatlı, iyi mi iyi... Seviyor muyuz; Allah'ına kadar seviyoruz. Hepimiz. Şu eve girip çıkan kim varsa, herkes seviyor İrfan'ı. Dünyada herhangi birinin sevebileceğinin bin mislisiyle seviyoruz. Yüz bin mislisiyle... Bizim de çocuğumuz gibi o. Ama..." Sustu. "Ama gene de o dudaklara senin yapıştığın gibi yapışmak gelmiyor aklımıza." demeyi planlamıştı, diyemedi. "Ama gene de onu çıplak görmeyi sevmiyoruz senin sevdiğin gibi." diyecekti onu da diyemedi. "Onunla şakalaşmayı, konuşmayı, ona takılmayı, onun bize takılmasını, onunla aynı evde yaşamayı, onun iyi olduğunu bilmeyi seviyoruz

ama onu koynumuza sokup orasını burasını ellemek, o patates kafasını öpüp okşamak, kör gözünün çukurunu yalamak aklımızın ucundan bile geçmiyor." diyecekti, onu da diyemedi. Ne dese çok merhametsiz bir şey demiş gibi gelecekti kulağa. Zila onun harbi konuştuğunu bilirdi. Kıvırtmadığını, yekten yeke, herif gibi söz söylediğini bilirdi, kırılmazdı bu yüzden, ama üzülürdü.

Mâşuku üzmek?

Dürüstlük adına?

Nefes aldı, "Onu severiz, çok severiz ama, onu yıkamak, onunla aynı banyoda olmak, hastalandığında çüküne ördek uzatmak, kıçına sürgü sürmek istemeyiz." diyecekti, onu da diyemedi. "Onu engelsiz görmeyi başarabiliriz sevdiğimiz için, ama güzel görmeyi başaramayız. Çürük solucan gibi kıvrılan o sol kolu öpüp koklayamayız, ağrıdığı, artritleri azdığı zaman kısacık, yamru yumru, dokunsak elimize yapışıp kalacakmış gibi duran, leş gibi kokan o sol bacağına ilaç süremeyiz, masaj yapamayız, hadi eldiven taktık da yaptık, bakıp duramayız, hadi baktık, öpüp okşayamayız." diyecekti, onu da diyemedi. Ama kendine şunu dedi: "O zaman ne anlamasından bahsediyorsun sen Gülhan? Sen kim, Zila'yı anlamak kim?" Genzini temizledi, bu kadar yufkalık fazlaydı; sonunda iyileşecekse hasta, dayayacaktın acı ilacı. Bütün diyemediklerinin yerine, "Ne desem anlatamam." dedi. "Tahammülümüzün bittiği yerde başlayan sınırlarımız var bizim. Sen âşıksın, biz sadece seviyoruz çünkü." Sustu, bir tepki bekledi. Tık yoktu Zila'dan. Ama daha sakin bakıyordu şimdi. Daha kabûllü. "Ah Zila..." diye düşündü. "Bir kafa çıkartsan şimdi bana, ağzımı burnumu kırsan nasıl hayra geçer. Desen ki, 'Demek benim de dokunsan eline yapışıp kalacakmış gibi kısacık, yamru yumru bir bacağım olsa dokunmayacak, öpüp koklamayacaksın ha?' 'Çiviye çarpsam da oysam gözümü, demek öpmeyeceksin yaramı ha?' desen. Saçlarımdan tutup yerde topaç gibi çevirsen beni, tekmelesen tekmelesen, desen ki, 'Demek benim de patates kafam olsa, hastalandığımda kıçıma

sürgü sürmeyeceksin ha?' Ben sana anlatmaya çalışsam, yüzünü mü gördüm de âşık oldum sana ben diye bağırsam, yırtınsam tenine mi dokundum da âşık oldum diye, ikisi de aynı şey mi deyip çığlık atsam avaz avaz, aşk bu işte desem, anlamıyor musun desem... Gülsen sen kötü kötü. 'Salak!' desen. 'Görmeden âşık mı olunur?' desen. 'Gördün ki oldun.' desen. Nereni gördüm diye çirkefleşsem ben, örtülüydün, sarılıydın, gözün bile kapkara gözlüğünün arkasındaydı, nasıl gördüm, ne zaman gördüm desem... Sen gene gülsen, desen ki 'Sen benim İrfan'ı gözümle mi gördüğümü sanıyordun? Ah aptal!' Rezil kepaze etsen, sonra bassan tekmeyi, kapıyı göstersen, 'Görünme gözüme bir daha.' desen... Ah Zila!"

"Hepsini duydum kız."

Silkindi Gülhan. "Yalancıyı?" Baktı. Ağlamaya başlamıştı seninki, her zamanki gibi ip ip. Ellerinde tuttuğu elleri sıktı, sevdi, eğilip yanağına sürdü, öptü, "Kes be sen de artık!" dedi Timur'a.

"Duymuş kadar oldum yani..." dedi Zila.

Gülhan doğruldu, "Ne demiş kadar olduğumu duymuş kadar oldun meselâ?" dedi, ama elini bırakmadı. Timur bir iki sokurdanıp kesti hırıltıyı. Serpil de tısırtıyı kesti.

"Biz bile sakına sakına dokunuyorsak, elin kızı nasıl alsın koynuna diye düşündün, yalan mı?"

Hafiften burun büktü Gülhan. "Doğru sayılır." dedi. "Eh." Ne kadar dik durursa dursun, sağ ayağının üzerine indiğinde o kadar kısaydı çocuk. Saçlarını ne kadar tararsa tarasın kafatası o kadar yamuk, gözü ne kadar keskin görürse görsün gene kör gene kör, ne kadar toparlansa o kadar dağınık, ne giyinirse giyinsin o kadar kılıksızdı. Ve çok çirkindi Allah'ım. Gerçekten çok çirkindi. Ne kadar güzel bakarsan bak, o kadar çirkin. Kim, hangi kız alırdı onu koynuna, hangi kız dudaklarını sunar, hangi kız sevebilirdi? Çok kötü ağlıyordu Zila be!

"Bi de dedin ki, ona olsa olsa senin gibi bi salak âşık olur." Sel gibi döküyordu şimdi.

"Aklımdan bile geçmedi." dedi Gülhan. "Götünden uydurma." Geçmemişti değil mi sahi? Yok birader yok. Geçmemişti.

"Onda senin gördüğünü göremiyoruz ne demek?"

Gülhan bakakaldı Zila'ya. Nelere de dikkat etmişti hınzır. Ağzını açtı kapattı, sağ elini bırakıp şekil yaptı, omzunu yatırdı, ulan felsefe bizim neyimizeydi be! "Ne demek olacak..." dedi, "... şey demek işte..."

"Ney?"

"Ee... şey yahu... sen söyle... Kaşlarını kaldırdı, suratını buruşturdu, "Fena sıkıştım." dedi. "Tamam. Sen ne dedinse o demek. Ayıp ettim, ama böyle bu. Bire bir bildin. Aynen... O 'Salak Zila' kısmı hariç yalnız ha."

Zila ellerinden birini Gülhan'ın elinden kurtarıp burnunu kazağının koluna sildi. Ki Gülhan'a göre büyük israftı bu. O kazak hak etmiyordu senin sümüğünü, biz hak ediyorduk. Biz.

"Ayıp olacak bi şey yok ki..." dedi Zila. "Sen haklısın, siz haklısınız. Doğru söylüyosun. Dünyanın en çirkin kızını getir, yarım saat sonra da öleceğini söyle, bin kutusu olsa birini açtırmaz İrfan'a. Ölümüne bir saniye kaldı de, bari son nefesinde bi iyiliğin dokunsun de, gene elletmez, gene elletmez. Bakmaz bile. Ben bilmiyo muyum sanki? Kabûllenmedim mi sanıyosun? Senden bile çok ben kabûllendim belki."

"Ee?" dedi Gülhan. "O zaman?"

"Korkuyorum." dedi Zila. "Ya o kabûllenmezse? Ya âşık falan olursa bu kadar hastalığın üstüne?"

Gülhan hazin hazin güldü. Yani, "Ya senin gibi olur, yaşadığı her saniye bir milyon kere ümitlenip bir milyon kere kaybeder, öbür saniyede yeniden ümitlenip yeniden kaybederse?" demek istiyordu

Zila. Yani demek istiyordu ki, "Nasıl olsa karşılıksız kalacak. Ya senin gibi acı çekerse bir ömür? Hasta hasta nasıl dayanır? Senin Kenan bile âşık olmadan dayanamıyordu o melankoli belâsına, benim İrfan zaten dibine vurmuş, nasıl dayanır?" Ciğerlerine doldurduğu havayı dudaklarını titreterek verdi. "Ne diyim baba?" dedi omzunu yatırarak. Bizim yaşadığımızı yaşamasını istemezdik çocuğumuzun. "İnşallah o kadar salak değildir. Kıyamam valla."

Kapı açıldı, önden İrfan girdi çangıl çungul, arkadan Orkun. Timur bir yandan Serpil öbür yandan çocuklara harlanır gürlenir diş gösterir hırlar tıslar tehdit ederken Zila gözünün yaşını falan sildi, toparlanmaya çalıştı. Gözleri ışıl ışıl, ittirdi Gülhan'ın ellerini, fırladı kalktı, açtı kollarını: "Aşşkımm!" dedi.

İrfan, hırlayarak Zila'yla arasına set çekmeye çalışan Timur'a hiç aldırış etmeden, Zila'ya da bir saniyecik bile bakmadan döndü yönünü salonun köşesine, çombalaya çombalaya uzaklaştı. "Ben yatmaya gidiyorum." dedi. "Kalkana kadar dokunmasın kimse." Suratı zift tankından çıkmış gibiydi. Kapkara.

Zila'nın kolları düştü. İrfan salonun köşesinde gözden kaybolduncaya kadar bekledi, "Ne oldu?" diye sordu Orkun'a. "Gene mi kötüledi?"

"Daha kötü." dedi Orkun dudaklarını ısırarak. "Âşık oldu bu."

Gülhan "Kıyamam." dedi, saldı kendini.

Zila çoktan salmıştı.

Dost göründü çün âyân, kalmadı bir şey nihân,
Tufan olursa cihan, bir katre tufan bana.

Surette nem var benim; sîrettedir madenim
Kopsa kıyamet bugün, gelmez perişan bana...
Niyâzi-i Mısrî

"Yavaşladılar."

Deccal çoktan fark etmiş, o da yavaşlamıştı. Cevap vermedi Hayri'ye.

"Şimdi de durdular."

Deccal bunu da çoktan fark etmiş, çoktan da durmuştu. Gene cevap vermedi ama soru sordu:

"Ne söylemeye çalışıyorsun sen Hayri?"

İkisinin gözü de yüz metre kadar ileride sağa yanaşan taksinin stop lambalarındaydı.

"Vakit geldi ya... Onu hatırlatmak istedim."

Deccal Deccal olmasa gözünü taksiden ayırıp Hayri'ye dönüp "Eeee?" diye bağırırdı. Ama o sadece hışırtılı sesiyle "Ve?" diye sordu.

Hayri cevapladı: "Ve benim hâlâ silahım yok."

"Bende yeterince var." dedi Deccal. Şimdi farlar sönmüş, motor susmuştu. Anahtar da kontağın üzerinde değildi artık. Ürperdi Hayri. Üf'tü! Bu nasıl bir adamdı? O kadar işi ne ara çıkarmıştı aradan? Alışılmıyordu buna. Hakikâten alışılmıyordu. Ömrümüz ürpermekle geçecekti. Küt diye kapandığını duydu kapının, bir daha ürperdi, hemen ardından Deccal'ı kaputun önünde, sırtı buna,

yüzü taksiye dönük dikilirken gördü, bir daha ürperdi. Vakit olsa kafasını kaşır, nasıl çıktı, ne zaman çıktı diye uzun uzun düşünürdü. Pratik olsun diye de kapıyı ne zaman açtı'ya, ne zaman inip örttü'ye hiç takılmazdı yani. O derece. Elini kapının koluna attı, çekti, açılmadı.

"Ne oluyor be?"

Bir daha denedi, gene açılmadı. Yan yatıp şoför kapısına uzandı, ı -ıh.

"Lan!"

Arka kapıların da açılmayacağını biliyordu artık ama atlayıp denedi şansını. Yata yuvarlana bir o kapıya asıldı bir bu kapıya.

Camlar?

I ıh!

"Senin var ya..."

Kendini öne attı, arabanın önünde sırtı dönük, heykel gibi dikilen adama baka baka yumruklamaya başladı camı. İleride Uğur'u görebiliyordu şimdi. Yanında da o spor çantalı genç adamı. Yürümeye başladıklarını da görünce elini kırarcasına vurmaya devam etti cama. Deccal da yürümeye başlamıştı şimdi. Sağ elini kaldırdı dönmeden, ki ne ara kaldırdındı arkadaş, el sallar gibi bir hareket yaptı, bir an siyah bir şey parıldadı söndü parmaklarının arasında, sonra hiç kalkmamış gibi oldu sağ eli. Ölse şu adama küfür edeceğine inanmazdı Hayri ama tam zamanıydı; ana avrat sövmeye başladı. Ama duuur! Hiç akıl kalmamıştı. Elini cebine attı, bir taraftan da Deccal'a hırlıyordu: "Akıl mı bıraktın bizde?"

Heh heh!

Sen Deccal'san biz de Hayri'ydik aslanım. Salak mı sandıydın sen bizi? İşte Çankaya Yıldız, işte Hollanda Caddesi. Celil'i arayacaktı. Arayacaktı da, cep telefonunu bulursa arayacaktı. Öbür cebine baktı yok, koymazdı ama pantolon ceplerine baktı yok, gömlek

cebine baktı yok, demin hoplayıp zıplarken düşürmüşümdür inşallah diye düşünüp eğildi ön koltukların altına baktı yok, arkaya zıpladı, arka koltukların altına, sağına soluna baktı yok. Yığıldı sinirinden. "Seni Allah nasıl biliyorsa öyle yapsın Celâl!" diye mırıldandı çaresizce. "Elindeki şey benim telefonumdu di mi?" Öne geçti tekrar, uzayıp giden caddeye baktı. Uğur yanındakiyle beraber uzaklaşıyordu kıyıdan kıyıdan, ama Deccal yoktu. Gözlerini ovuşturup bir daha baktı yok, bir daha baktı yok.

"Elveda kardeşim."

Akıllılar toplanınca toplam akıl artmaz,
aptallar toplanınca toplam aptallık artar.
Sayit Hidayetoğlu

"Az kaldı Abi." dedi Samir. "Şu ilerki araba acentesi var ya. Samuray Plaza."

"Ne bağırıyorsun oğlum? Bak bir de işaret ediyor. İndir o elini." Oğlanın yanında dura dura biz de embesilleşecektik bu gidişle. Koskoca yazıyordu gözümüzün önünde Samuray Plaza. Adamın Japonlar'a takıntısı vardı kesin. Manyak mıydı neydi?

Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Eli boş gönlü hoş dökülmüştük yollara, menzile de varmıştık, buyrun. Ne yapacaktık şimdi? Deccal Bey olsa ne yapardı meselâ? Hayır, iki katlı, dört köşe, kocaman bir binaydı, vur kapıya tekmeyi, dağıt ortalığı desen... Zor.

"İki katlı ha?" Belki aklına bir şey gelirdi.

"Yok dört." dedi Samir. "İki de bodrumu var altta."

"Seninki kaçıncı katta peki?"

Samir kikirdedi. "Benimkinin burda ne işi var Abi? Evde Melis. Tam ters kilit pozisyonunda sevişiyorduk..."

Ne diyordu bu be?

"Ne diyorsun sen be? Japon'u soruyorum Japon'u. Hangi katta?"

"Haa..." dedi Samir. "İkide onun odası."

"Haa." dedi Uğur da. Buyrun burdan yakın'dı. "Dur burda. Kenara gel." Fazla yaklaşmışlardı.

Samir kenara geldi, Uğur'un yanında durdu. "Plan mı yapacaksınız? Siz çok güzel plan yapıyorsunuz."

“Sus. Düşünüyorum.” Biraz düşünüyormuş gibi yaptı. Olmuyordu. “Düşünemiyorum.” dedi bütün samimiyetiyle. “Sen söyle. Nasıl girebilirim içeri?”

“Kapıyı çalarsanız korumalar açar.”

“Tamam, sus. Sormadım.” Allah’ım! Güzel Allah’ım!

Sana meftun olan ummasın vefa
Zira ki be, gayet dubaracısın.

Dertli

Villanın bahçesinde durmuş bakıyordu boş boş Ramazan Şerif. Cemile gene "Sakın dokunma Ramazan." deyip kızı aldığı gibi girmiş gitmişti içeriye.

"Siz de gelin Cüneyt."

Turna çok bozuldu; bıyık bırakmadı üst dudağında. "Ben de gel..."

"Hayır Turna. Cüneyt'e dedim. Siz gidebilirsiniz. İyi geceler."

Turna yere yapışa yapışa giderken Cüneyt imrenerek baktı arkasından. Keşke ben de gidebilsem diye düşünüyordu. Aytül canına okuyacaktı, onu göze almıştı da bari iki saatçik uyumak istiyordu. Sabah mesai vardı mâlûm. Bu adam karım vurulmuş, kızım hastalanmış falan demez, şıp diye damlardı sabahın seher vakti. "Davetinize teşekkür ederim Ramazan Bey." dedi bir cesaret. "Ben de şurdan bir taksiye atlar giderim. Hem yarın sabah mesai..."

Ramazan Şerif tabanca gibi patladı: "Başlatmayın davetinizden, mesainizden Cüneyt!" Koca villayı gösterdi. "Çaresizlik evi burası, unuttunuz mu, hastalık evi. Oturmaya çağırmıyorum sizi. Biraz yardımcı olun diye çağırıyorum." Cüneyt'in ezilip büzüldüğünü görünce kıstı biraz sesini. "Size ihtiyacım var!.. Ama gene de gitmem lâzım diyorsanız..."

"Özür dilerim efendim. Düşünemedim. Tabii ki yardım ederim. Elimden ne gelirse."

İlk ikisini Ral Hastanesinde fırçayı yedikten sonra etmişti Ramazan Şerif. Peş peşe ettiği için onları bir teşekkürden saysak, hayatında ikinci defa teşekkür etti Cüneyt'e. Şöyle:

"Teşekkür ederim."

"Aman efendim..."

Turna şirketin arabasıyla uzaklaşıyordu. Ramazan Şerif, "Herkese çan çalan buymuş meğer..." diye söylenerek Cüneyt'e biraz daha yaklaştı. "Bu adamı şirketimde istemiyorum Cüneyt." dedi. "Ne istifra ettiğimi bıraktı, ne 133'te hırpalandığımı. Bu geceki ziyaretçi furyası da caba. Kovun gitsin. Yarın sabahtan itibâren iş arasın kendine. Kendi arabamı kendim kullanırım ben. Uyandım ama çok geç uyandım; sizden de tekrar tekrar özür diliyorum ayrıca. Beni affedebilecek misiniz?"

Cüneyt günlerden beri ilk kez içinden gelerek güldü. "Seve seve Ramazan Bey." dedi. "Yani affetmeyi kastetmiyorum..." diye ekledi panikle. "Turna'yı kovma işini diyorum... Seve seve. Zevkle."

Ramazan Şerif de sırıttı hafifçe. "Bakmayın siz benim eşek kafalılığıma."

"Est..."

"Bırakın estağfurullahı. Düpedüz eşek kafalılık. Aslında Ral'den çıkmadan kovardım bizzat ama, dedim nasılsa fazla mesaisini alıyor, son kuruşuna kadar kullanayım." Evinin kapısına döndü yüzünü. "Bir de güzel referans mektubu hazırlatıp verin eline, gitsin kimin şirketini karıştırıyorsa karıştırsın." Yürüdü. "Haydi gelin Cüneyt. Arkadaşlık edin bana." Tekrar durdu. "Haa, Kunter'i de arayın nâm-ı hesabıma. Bebeği doğmuştur; tebrik edin, bir hafta izin verin, bir de söyleyin Ayşegül'e, maşallahlı bir çeyrek altın alıp taksın bebeğe." Bir adım attı, gene durdu. "Yarım taksın..." Yürüdü, durdu. "Tam taksın tam. Yarım neymiş?"

Cüneyt takıldı patronunun peşine. İyi adam aslında diye düşünüyordu. Ben de çok eşeklik ettim diye. "Sövdük saydık, ayıp

kere ayıp oldu." Koşup yetişti ardından, yanı sıra yürümeye başladı. Yan gözle patronuna bakıyor, "Nasıl da perişan görünüyor." diye düşünüyordu. Derin derin göğüs geçirdi. Yok yok, bu adamı bırakmaycaktı. Asla. Ne pislik yaparsa yapsın, ne kadar kırıcı davranırsa davransın, hep yanında, hep omuz başında olacaktı. İnsan bir tarafı vardı sonuçta, canım. Biz onu görebiliyorduk, o kendini göremiyordu, bütün mesele buydu; insan olduğunu bilmiyordu henüz. "Onun yerinde olmayı kim ister şu an?.." Böyle acıklı acıklı, empat empat düşünürken hafifçe çıkıntı yapmış bir döşeme taşına takıldı, tökezledi, düşeyazdı, kolunu bilinçsizce Ramazan Şerif'in koluna doladı, onu da devirdi kendisiyle beraber. "Pardon Ramazan Bey..." diye inledi kalkıp adamı kaldırmaya çalışırken. "Çok pardon... çok pardon..."

Kalkarayak patladı Ramazan Şerif; bu sefer top gibi: "Dikkat etsenize Cüneyt yahu! Kör müsünüz? Az kalsın kafamın üstüne gidiyordum."

"Pardon dedik ya Ramazan Bey!" Hayvan herif! Sana insan diyendeydi kabahat. Kör senin babandı baban. Sana iyilik yapanın var ya... Puşt herif! Adamı kovacaksan kov, fazla mesaiyi ne bekletiyorsun ulan!

En büyük kerâmet, istikâmettir...

Hacı Şaban Efendi

Binanın tek girişi vardı, öyle diyordu şu oğlan. Sonra bu salağın çıkışlardan da girilebileceğini akıl edemeyeceğini akıl etti de farklı bir soru sordu Uğur: "Peki kaç çıkışı var?"

Sağ elinin işaret parmağını sol avucunun içine banıp banıp kaldırarak hesapladı Samir. "İki tane arkada var, bir de sağ yanda. O yangın çıkışı yalnız. Eğer işiniz bitince çıkacaksanız yangın yoksa oradan çıkmayın. Yasak."

"Dikkat ederim. Senin adın neydi bana bak."

"Samir." dedi Samir. "Babamlar Yugoslav göçmeni oldukları için. Güzel ad di mi?"

"Güzel de..." dedi Uğur, "Bak, bütün hırsımı senden almama ramak kaldı tamam mı aslanım? Allah aşkına ben soru sormadıkça ağzını açma. Bak yalvarıyorum; Allah lillah aşkına."

"Peki ben soru sorabiliyor muyum?"

"Sor."

"Ta sizinle tanıştığımızdan beri sırtımda taşıyorum. Çok yoruldum. Çantamı yere bırakabilir miyim artık?"

"Takside de mi sırtındaydı o?"

"Tabii canım. Bırakabilir miyim artık?"

"Bırak." Allah'ın salağı.

Aslında Samir'e değildi öfkesi Uğur'un, kendineydi. Mümkün olsa kendine girişir, ağzını burnunu kırardı. Şu salaktan da salak çıkmıştık biz. Yanımıza adam almadan, adam gibi mühimmat

almadan, düşünüp taşınmadan, bir kendi kendimize cakalanmalar, bir efelenmeler, bir Deccal Bey tripleri atmalar. Mühye köyündeki bağ evi değildi ki burası, plazaydı plaza. Bir başımıza nasıl altından kalkacaktık bu işin? Nasıl? Girmek kolaydı da çıkmak zordu. Binnur, kızlar... Ee, su testisi su yolunda... hadi bakalım.

"Samir?"

"Buyrun Abi."

"Japon seni bekliyor değil mi?"

"Evet. Merak da etmiştir çok."

Uğur Samuray Plaza'ya baktı. "Hadi o zaman..." dedi, "Yürü bakalım. Düş öne." Bir taraftan "Çocuğu da ateşe atıyoruz," diye düşünüyordu, bir taraftan "O da bizim çocukları ateşe atmıştı." diye. İç çekti. "Bir görün bakalım şunlara." dedi. "Ben geldim de."

Zalimlik aptallığın en kesin işaretidir...

Marty Rubin

Serkan kulaklığına dokundu. Herkes kulaklığını taksın deyip üç kişi daha göndermiş, vox'u açık tutmalarını söylemişti aşağıdakilere. Canlı yayın başlamıştı böylece. Kimsenin seslenmesine gerek yoktu. Osursalar duyuluyordu. "Samir gelmiş Abi." dedi. "Buraya mı aldırayım, ne yapayım?"

Japon elini kaldırıp "Acele etme." dedi. Serkan beklerken gözünün birini kapatıp düşündü. "Söyle tetik dursunlar. Birden açmasınlar kapıyı."

"Kıfs..." diye pıskırdı Serkan. "Samir'e mi tetik duracaklar? Abi, ne yapacak da o salak?" Tek onun değil, odadaki herkesin yüzünde uçuşuyordu istihzâ meltemleri. Japon'un yüzünde bile. "Samir'e değil." dedi. Ciddiyetini takınmıştı. "Önüne sonuna tetik duracaklar. Sırtına binip takip etseler ruhu duymaz o aklı kıtın."

Serkan kendi vox'unu da açtı, aşağının sesleri yukarıya doluştu. Yukarınınkiler de aşağıdaydı artık. "Bana bak..." diye seslendi kapı ağzına. "Samir'e kapıyı açarken tetik durun." Kapı ağzının kahkahaları ikinci katta patladı. Ardından otomat sesi duyuldu. "Tabii canım tabii..." diye dalga geçiyordu aşağıki pezevenkler. Onlar da yukarıki pezevenklerin dalga geçtiğini zannetmişti gerçi. "Dalga geçiyo yukarıki pezevenkler!" diyordu biri. Demeye kalmadı, gümbür gümbür bir kırk beşlik sesi, "Keşke zannetmeseydiniz" der gibi harladı vox'un hoparlöründen. Serkan'ın suratı limon yalamış gibi buruştu.

“Geldi bak.” dedi Japon. Bağırması gerekmişti. Görünmez televizyonlarda kovboy filmi oynuyor gibiydi makam.

Serkan da Japon’a bağırdı. “Galiba geldi Abi.”

“İyi.” diye bağırdı Japon, sonra akıl edip “Kapat şunu.” diye bağırdı. Kalktı, derin bir nefes aldı, asansöre doğru yürüdü. “Tatar, sen benimle gel.” Serkan vox’un düğmesine bastı, sesler kesildi. Herkes ayaklanmıştı.

O bir arslan gibi savaşa atılsın, onun timsah gibi bir kalbi olsun!
O yeryüzünde kendisinden başka kimseyi bırakmasın!
Hatta kendisiyle bile savaşa girsin!

Mevlânâ

Uğur, ilk atışında yere serilen üç kişinin gövdesini siper almış, ki bunlardan biri de Samir'di, üzülmüştü onun için, ama onu vuran o değildi, tok sesler çıkararak cesetlere gömülen, karşıdan, sağdan soldan ziv ziv yağan, yan duvarlardan graniti parçalayarak seken, cânım Japon arabalarını kıyır kıyır çizerek suya atılmış taş gibi sıçrayan mermilerden sakınmaya çalışıyor, bir taraftan da bir el sıktım, bu üçünü nasıl vurdum diye düşünüyordu. Kapı kapanıvermesin de ricat etmek gerekirse otomat aramayalım iki saat diye düşünerek şunlardan birini kapıyla pervazın arasına ittirmeyi istiyordu. Öne doğru uzanmış, ayağıyla da kapıyı tutuyordu örtülmesin diye. Yorulmuştu. Çok ağırdı namussuz. Durdu durdu duramadı, silah sesleri de azalıyordu başının üstünde giderek; bileğine kramplar giriyordu, ayağını kurtardı kapıdan, –otomat işine sonra bakardık artık, leş sürüyeceğiz derken kurşun yemekten iyiydi– kapı da ayağından kurtuldu. Elini önündeki kanlı et yığınının koltuk altına soktu, kırk beşliğin namlusunu öbür yandan çıkardı. Her taraf arabaydı gıpgıcır, nereye ateş edecekti? Ama düşünecek zamanı yoktu. Kafasını hiç kaldırmadan gelişigüzel saydıracaktı artık. O ara aklına geldi, belki ne varsa sıkmışımdır da heyecandan farkına varamamışımıdır diye topludaki mermileri kontrol etmek için yan döndü; bir de baktı cesetlerden biri kapıyla pervazın arasında. Üstelik de Samir. "Demek ki koymuşum ilk girişte de unutmuşum." diye düşündü. Tecrübe böyle bir şeydi işte. Bilmeden yapabiliyordun yapman gerekeni. Reklefsik... reklefsif... refleksif

olarak. Topluyu açtı, sırt üstü uzandı, tepesinde Deccal'ı görünce refleksif olarak "Ay!" dedi. "Deccal Bey! Yatın yatın!"

"Kalk kalk." dedi Deccal. "Temiz."

Annesi mezardan çıkıp dese ki kalk, sakına sakına kalkardı Uğur, o kadar arabanın neresinden görüp de temiz diyebilirdin? Sağına sinen olurdu, soluna, altına, üstüne. Ama Deccal Bey diyordu. Bir hamlede kalktı, kalkar kalkmaz da ölü gözlerle göz göze gelip çevirdi kafasını, Deccal Bey'in "temiz" dediği manzaraya baktı. Araba tarlası. "Hepsi Japon arabası." dedi. "İsminin nerden geldiğini anladık." Daha havalı bir gerekçe ummuştu. Toplunun yuvalarını çevirdi, evet, tek el sıkmıştı. Demek ki gerisini Deccal Bey... Ne mübarek adamdı şu. Baş başa kalmışken bir milyon tane soru geliyordu aklına, – Siz beni nasıl buldunuz – Bana çok kızdınız mı? – Eğer kızdınızsa bir defaya mahsus televizyon dinleterek cezalandırabilir misiniz? – Hamdi Beygil arkadan mı geliyor? – ama soramıyordu. Başka bir soru sormayı denedi: "Nasıl ilerleyeceğiz Deccal Bey?"

Deccal da ona başka başka üç soru şeklinde tek bir soru sordu: "Getirdiğin çocuk kimdi? Seni buraya getiren? Kundakçımız mı?"

Vallahi bu adam ermiş diye düşündü Uğur. Nasıl duygulandı. "Evet Deccal Bey. Çok kızdınız mı bana?"

"Kızdım. Buradan çıkınca hatırlat, iki defa televizyon dinleteceğim sana. Cezalısın."

"Niye iki?" diye düşünüyordu Uğur. "Söz dinlemedik: Bir. Başka? Bir kere tecrübe edip öğrensek şu televizyon işini yeter. İkisi ne?" Önündeki cesedin üzerinden aşarken "Bir..." dediğini duydu Deccal'ın, "... Şûrâda racon kestim, çiğnedin. İki: Kundakçıyı ateşe attın. Daha çok gençti."

"Üç..." dedi sonra, ama o demedi de başka biri dedi sanki. Gene tanıdık, ama başka. Ama bayağı tanıdık.

"Taşkın?"

Taşkın ağır ağır girdi kapıdan. "Kendini de ateşe attı." dedi.

Deccal reddetti: "Aptallığın cezası birinci maddeye dahildi."

uzun bir yolu geliyoruz seninle, yolu,
geldikçe anlıyorum ki, biz,
bu dünya üzerinde yürüyemiyoruz bile.

Birhan Keskin

Celil onuncu defa falan "Bas!" dedi Kafa'ya. O Zeki ve Kutlu'yla önde oturuyordu, Nazlı'yla beraber öbür beşi arkada.

"Bi uçmamız eksik komserim." diye söylendi Kafa. "Basıyoz ya."

Hiç oralı olmadı Celil. Döndü Zeki'ye, onuncu defa falan sordu: "Hollanda Caddesi Samuray Plaza mıydı?"

Zeki dokuzuncu defa falan büyük bir sabırla, "Evet Abi." dedi.

"No'su kaçtı?"

"Yüz altmış Abi."

Teknik takipten müjdeli haberi alır almaz Kıvırcıkgili bulmuşlar, kara dört çekere atladıkları gibi köklemişlerdi. Kıvranıyordu Celil; bitmiyordu yol anasını satayım; bitmiyordu. "Gelmedik mi daha? Yav Kafa! Bi bas yav, bi bas!"

Kafa'nın kafası attı. "Komseriiim..." dedi hırıl hırıl, "... bak valla şimdi haa!"

Kutlu omzuna dokundu Kafa'nın. "Uslu dur." dedi.

"Geldik Abi." Bu Nazlı'ydı. "Hollanda Caddesi."

Kafa hıncını kızdan çıkardı: "Sen söylemesen biz bilmiyoduk çünkü. Ezberden geldiydik."

"Şşt." dedi Kıvırcık. "Herkes bakarak olsun. Ağam işe başlamamıştır belki. Belki görürüz mörürüz."

Herkes bakarak olmaya başladı. "Hadi inşallah." diyordu Celil. Deccal değildi onun derdi; Hayri'ydi. O tepegöz de düzgün adamdı ama su testisiydi sonuçta. Bugün olmazsa yarın.

"Anam! Ağa'nın arabası." Bu Kafa'ydı.

"Yanaş yanaş. Düzgün yanaş. Sürtmeden." Bu Celil'di.

"Komseriim... Bak komserim komserim dedik, hürmet ettik, bak şimdi ha!" Bunun kim olduğunu söylemiyorum.

Hayri sakız gibi yapışmıştı yan cama öbür arabada. Görsünler diye ellerini kollarını sallayıp zıp zıp zıplıyor, duysunlar diye aslanlar gibi kükrüyordu. Dört çeker usul usul gelip –sürtmeden– sol yanında durunca göremeyeceklerini, duyamayacaklarını anladı. Bu da onları göremiyor ve duyamıyordu çünkü. Camlar film kaplıydı. Koyu füme bile değil, koyu simsiyah. İçeriden dışarısını kabak gibi görebiliyordun, dışarıdan içerisini hiç.

Son bir ümit, arabayı sağa sola sallamaya çalıştı. Ruhu bile duymadı aletin. Çok ağırdı. Zırhlıydı amına koduğum.

"Yok kimse." dedi Celil öbür arabada. "Seninki icraata başlamış çoktan. Bassana Kafa. Ne sallanıyon!" İlerlerken içlerinden bir tanesi olsun tesadüf mesadüf deyip kafasını geri çevirecek olsa, birini birine, birini diğerine basarak bacaklarını iki ön koltuğun kapı kıyılarına kadar ayırmış, ellerini koltuk kafalıklarına dolamış, arabayı sallayacağım diye kendini sağa sola sallayan adamı göreceklerdi. Ön camda film yoktu.

Ben öyle yaptım cehennem kayalıklarına tırmandım
Uçurumundan aşağıya baktım
Ölüm nasıl duruyormuş onu seyrettim
Serin sulara atlar gibi bıraktım kendimi
Yavuz Elçik

"Sen beni nasıl buldun Taşkın?"

"Âdetinizi bilmeyen mi kaldı Uğur Bey? Evin önünde bekledim, siz çıkınca da peşinize düştüm."

Uğur'un çok morali bozulmuştu. Çekti Taşkın'ı bir kenara, "Olmadı Taşkın..." dedi. "Bunu bana yapmayacaktın. İtibârımı yerle bir ettin. Bak Deccal Bey'e, bir tane olsun adam takmış mı arkasına?"

Tam o sırada Kıvırcık Samir'in üstünden atlayıp paldır küldür daldı galeriye. Peşinden Celil'le Zeki, onların arkasından Kafa, Kutlu, Bahtiyar, Gazanfer, Dünya, yetmiyormuş gibi de Nazlı.

"Haklısınız Uğur Bey." dedi Taşkın." Bir adam takmamış; yüz adam takmış."

Celil o yana bu yana koşturuyor, "Hayri nerde Hayri?" diye soruyordu havaya.

"Ağam, yettik!" diyerek tekmil verdi Kıvırcık.

Ağa kızmıştı:

"Kıvırcık! Sana on tele..."

"Başlarım televizyonuna ha!" diye çemkirdi Kıvırcık. "Ben yettik diyom sen ne diyon! Yettik! O kadar!" Gözleri faltaşı gibi açılmış ekibin dikkatini üzerine toplamak için elini salladı. "Aloo! Dağılın. Serpişin."

Ağa'nın sağ kaşı bayağı bir girdi çıktı sağ gözünün içine. Celil hâlâ aranıyordu: "Hayri'yi de mi ektin yav?" diye sordu. Zeki dağılmıştı. Cesetlerin ortasında dikilmiş, "Olay Yeri İnceleme nerde kaldı?" diye düşünüyordu. "Ne diyorum ben?" diye düşünüyordu. "Bu nasıl baskın? Ben bu adamların arasında ne yapıyorum? Ben nasıl polisim?" Kıvırcıkgil serpişiyordu o arada. Çömelmiş, arabaların arasına, orasına burasına sinmişlerdi. Merhumları sayma, ayakta dikilen üç kişi vardı: Zeki, Celil, bir de Deccal. Celil silahının namlusunu suratına doğru sallayıp uyardı Zeki'yi: "Sen de bi yerlere çök. Açıkta kalma." Kendisi iyot gibi açıktaydı. Birileri bir yerlerden ateş açsa...

Makâmın ve ofis odalarının bulunduğu koridorun önünde boylu boyunca uzanan balkondan yaylım ateşi başladı alt kata doğru. Celil hemen attı kendini yere. Numune'de müsâdereye girmişti, tecrübeliydi. "Anam anam!" dedi. "Yatın. Yat Zeki."

Zeki daha ilk salvoda yatmıştı zaten.

Yüzükoyun. Göğsünün iki yanından kan sızıyor, ağır ağır yayılıyordu. Celil emekleyerek ulaştı yanına, "Orospu çocuğuuu!" diye uludu. "Sana demedim kardeşim.", omuzlarından sarstı, tutup sırtüstü çevirdi, kardeşi onu duymadı. Göğsünün ortasındaki kırmızı kaynak usul usul fokurduyordu.

"Zekiii!"

Zeki gözlerini araladı, "Abi..." dedi, "Bitmeyecek mi bu amına koduğumun gecesi?"

"Tamam koçum..." dedi Celil. "Bitti koçum. Tamam kardeşim. Bi şey yok, bi şey yok. Sıyırmış."

Sıyırmamıştı.

Zeki'nin gözleri kapandı, başı yana düştü.

Yukarıdan başladığı anda aşağıdan da başlamıştı yaylım ateşi. Kıvırcık rastgele sıkarken "Yukarıya çıkmamız lâzım." dedi Kutlu'ya.

Omuz omuzalardı. "Arabalara da yazık oluyo." dedi Kutlu. Sıkıyordu gitsin. Fıstık gibi toyotalara, mis gibi hondalara, kız gibi nissanlara doğrudan, sekerekten, delerekten mermi yağıyor, şarapnel parçaları kıvılcımlar çakaraktan dört yana sıçrıyor, camları patlatıyordu. Nazlı kırmızı bir mazdanın berisinde siperlenmiş, veriyordu de veriyordu yağlıyı. Celil avucunun içiyle Zeki'nin göğsündeki fokurdayan pınara bastırıyor, "Kafaa!" diye bağırıyordu. "Arabanın anahtarını at lan!" Bok vardı da kilitlediydin de mi inat pezevenk! Kafa anahtarı atamazdı; Celil'i de duyamazdı. İsabet alanı çok genişti. Hele tepeden bakınca. Kafasından yemişti, artık hiç kimseyi duyamayacaktı, sırtüstü yatıyordu. Başını azıcık çıkarıp tekrar bağırdı Celil: "Anahtaar!" Birinin balkondan düştüğünü gördü. Düşerken bile etlerinin kemiklerinin delindiğini. "Oh olsun." dedi, "Anahtar anahtar." Sonra ses seda kesilmiş gibi oldu, kulakları tıkandı, dünya durdu, "Zeki?" diye inledi. "Benim yüzümden oldu kardeşim."

"Götür onu."

Kaldırdı kafasını. Deccal tam tepesindeydi. Ve tam balkonla bu ikisinin arasında. Bir anahtar uzatıyordu, bir de telefon. "Arabam yüz metre geride." dedi, "Telefonu da Hayri'ye verirsin." döndü yüzünü balkona, ateş kusmaya başladı.

Hayri kuduruyordu yüz metre geride. Patlayan camları, çakan kıvılcımları, şelâle gibi dökülen aydınlatmaları görüyor, silah seslerini duyuyordu ama annesi büfeden hemencek bir şey alıp çıkacak çocuk gibi oturuyordu arabanın içinde. Heyecan da geçmişti, öfke de küfür de. Şimdi yalnızca korku vardı: Kim nasıl çıkacak? Celil çıkabilecek mi? Celil'e benzeyen birinin sırtında üniformalı biriyle çıkıp bu tarafa doğru seğirttiğini görünce "Gitti Zeki." dedi, küsüp oturdu.

Celil sırtında Zeki'yle az önce yanından boş zannedip geçtikleri jipe doğru koşuyor ve ön cama baktığı için Hayri'yi görüyordu

artık. Gözleri doldu. "Ortağım..." diye mırıldandı. "İyi etmiş Deccal be Ortak. Ya seni taşısaydım şimdi?" Sonra dediğinden utanıp dilini ısırdı, Zeki'nin üstten karnına doğru sarkan kollarını sağ eliyle toparladı, öptü, sıkı sıkı tuttu, vakit nakitti, sol eliyle Veysel'i aradı Hayri'nin telefonundan.

"Ne var Hayri?"

"Celil ben Celil. Vuruldu bu çocuk be Veysel."

"Kim çocuk?"

"Zeki. Senin odaya geldiydik ya beraber."

"Neresinden?"

"Göğüs."

"İyi. Ben Naim'i alıp hastaneye geçiyom hemen. Sen de uç." Kapattı, bir saniye sonra o aradı. "Yanlışlık olmasın; Ankara Tıp, Plastik Cerrahi katı. Bizim hastaneyi yakmışınız ibneler."

Celil kara jipe ulaştı.

Kudret, "Deccal'a sıkın Deccal'a." diye bağırıyordu yukarıda. "Karıyı boş geçin, Deccal'a sıkın." Feridun hem sıkıyor, hem "Bilsek sıkacağız." diye söyleniyordu içinden. Hangisiydi ki Deccal? Bir görünüp bir kayboluyordu alttan kafalar. Bir o arabanın arkasından çıkıyordu biri, bir bu arabanın. Azimet, Deccal'ı vurup indirdiklerinden emindi. Kiminki denk geldi bilemezdin ama, birimiz vurmuştuk demek; aha şuydu kesin, şu kocabaş. "Tabuta sığmaz lan." diye düşünüyordu. "Bu nasıl bir baş?" Keşşaf, galeri boyunca uzanan balkonun sur gibi dizilmiş dekoratif tuğlalarının arasından aşağı baktı. Emniyetteydik. Ya balkon demiri olsaydı? Akıllı adamdı bu Japon. Gene de vurulmayı becermişti demin bizim salaklardan biri. Küt aşağı. Daihatsu jipin üstünde yatan adamına baktı aradan. "Salak!" diye düşündü. "Şu tuğlaların gerisinde vurulur mu insan?" Gözünden yedi, gerideki ofis kapısına kadar

uçtu. “Keşşaf vuruldu.” diye bağırdı Mecit. Adamlarını merdiveni tutsunlar diye göndermişti. Dönüp baktı koridorun sonuna, birinin yattığını gördü. Öbür üçü hâlâ sıkıyordu. Olsun, tedbirli olmakta fayda vardı. “Merdiven başı zayıfladı. Takviye et.” diye seslendi Kudret’e. Kudret iki adamını o yana sevk etti. “Siz yanımda durun.” dedi öbür ikisine. “Sıkın.” Sıktılar.

Uğur Taşkın’la didişiyordu. Kırk beşliği kükretirken sitem etti: “Ben kendi kendime vuruşmasını bilmiyor muyum Taşkın? Beni neden rahat bırakmıyorsun?” Taşkın art arda saydırdı yukarıya, dönüp kulağını göstererek duyamıyorum demeye getirdi. Hepsini duymuştu; vuruşma başladığından beri duyuyordu ve canından bezmişti artık. Kazara birini vursa seninki gönül koyuyordu hemen: “Yaa, onu ben vuracaktım yaa!” Bir taraftan Taşkın’la didişiyor, bir taraftan da Deccal Bey’i arıyordu Uğur’un gözü. Hafiften doğruldu, ötelere baktı, hayâl meyâl görür gibi oldu asansörün oralarda, Taşkın’ın yukarıya baktığı ânı kollayıp peşinden gideyim diye fırladı.

“Şu ayıya sıkın, şu ayıya!” diye bağırdı yukarıda Kudret. Deccal oydu kesin. Yukarıdaki namlulardan üçü Uğur’a döndü.

Taşkın koşuyordu, altmış yaşında bir adam ne kadar koşabilirse o kadar. “Yat!” diye bağırıyor, bir taraftan da ateş ediyordu. “Yat laan!” Uğur büyüğüne hürmet edip yatmaya kalmadan Taşkın üç namlunun önüne geçiverdi, Uğur’un yanına düştü kaldı sırtüstü.

“Taşkın?”

“Bok yedin di mi eşşek herif!”

“Ben merdivene gidecem.” deyip duruyordu ötede Kıvırcık. Bikaç daha vurup dökmüşlerdi ama kabak gibilerdi. “Onlar duvarın arkasında, biz yedek lastik gibi yatmışız çamurlukların yanına; olmayacak böyle.”

“Doğru diyon.” dedi Kutlu. “Yürü gidelim.”

Sine sine yürüdüler. Arada ellerini yanından geçtikleri arabaların üstüne kaldırıp rastgele ateş ediyorlardı. Dünya'nın yanından da geçtiler. "Allah rahmet etsin." dedi Kutlu. Bu boyla saklanamayacağı belliydi çocuğun. Kısa olacaktın bu işlerde, her deliğe sığacak, her kuytuya... Sağ omzundan, sağ böğründen, sağ yanağından birer mermi yedi, Dünya'nın yanına düştü. Kıvırcık, "Allah sana da rahmet etsin." deyip yürüdü. Yukarıyı susturmak için yukarıya çıkmamız lâzımdı; yukarıya çıkmak için de merdiveni ayıklamamız.

Gazanfer iki spor hondanın arasındaydı. "Nereye Abi?" diye seslendi. Gel etti Kıvırcık. Kafasıyla merdivenin tepesinden ejderha gibi harlayan dört beş adamı gösterdi. Şu arabayı da kıvrasak yeke yek kalacaktık. Onlar tepede biz altta olmaz. Ne yapsaydık acaba? Ağa nerelerdeydi ki? Ön lastiğin yanına uzandı. Çamurluğu siper edip sıkacaktı kısmetine. Tam nişanladıydı, Gazanfer hörr diye fırlayıverdi yanından. "Laan!" İkisini yuvarladı aşağı çocuk, öbür üçü dördü de onu yuvarladı. "Lan oğlum!"

İskender, "Merdiven başı zayıfladı." diye bağırdı sıkaraktan. "Takviye edin lan." Nazlı şahdamarından takviye etti kendisini.

"Ne yapsam? Kaçsam mı ki?" diye düşünüyordu Kudret. Yanında adamları varken olmazdı, yakışmazdı. "Durmayın burda." dedi. "Koşun. Merdivene." Şu asansöre bir varabilse belli etmeden, bodruma bir atabilse kapağı. Dizlerinin üstünde uğrun uğrun uzaklaşmaya başladı. Ateş etmeyi de ihmâl etmiyordu. Merdiven başıyla koridor sonu arasındaydı asansör. Oraya varsa merdivene yığdığı adamlar görecekti kaçtığını. O zamana vurulurlardı inşallah da gören eden olmazdı. Az daha ilerledi, ikisinin daha yıkıldığını gördü. "Ee..." diye düşündü, "Allah sevdiği kulunun yanında tabii."

O ara, kalanların hepsi aynı şeyi düşünüyordu hemen hemen: "Kaçsam mı?" Sık sık dönüp asansör kovasına bakıyorlardı hasretle. Bir baktılar Kudret burda, bir baktılar Kudret şurda, bir baktılar

Kudret de nerde. En çok Feridun bakmıştı. "Nereye Kudret?" diye seslendi. "İşin mi çıktı?" Kudret kahramanca savaşıyormuş gibi ateş oldu yağdı aşağıya. "Japon'a bir bakacaktım." diye bağırdı. "Makam bu tarafta kardeş. O tarafta değil." Fazla konuşmayacaktın bu zamanda. Sol şakağından yiyip savruldu. "Fazla konuşmayacaksın." diye homurdandı Kudret. "Daha ne oyalanıyorum?" diye düşündü. "Gören göreceğini gördü. Hızlı hızlı şöyle..." Asansöre doğru bir göz attı ki merdiven başı bomboş. Bir de merdivene göz attı ki bukle bukle bir herif geliyor ağırdan. Ama çok fena geliyor.

Kıvırcık hem tek tek, sıka sıka çıkıyordu merdivenleri hem de "Ağa nerde ki?" diye düşünüyordu. Aşağıya bir baktı şöyle. Bahtiyar'la Nazlı sağlamdı şimdilik.

O aşağıdan alev makinesi gibi gelirken Kudret asansöre erişti, kartını emeklerken hazır etmişti, soktu, çektirdi, kapı açıldı, emekleye emekleye girdi, yere bakarken bir çift rugan ayakkabı gördü, kafasını kaldırınca da bir çift ölü göz. "Gömlek de hiç yakışmamış." dedi.

İskender, Azimet, bir de Mecit, Kudret'in asansöre daldığını görünce "Korkak orospu evlâdı." diye diye asansöre doğru emeklemeye başlamışlardı. Son gördükleri, merdiven ağzında bitmiş yağdıra yağdıra koşan kıvrım kıvrım bir adam oldu... Haa, bir de varla yok arası, ölmüşle ölmemiş arası bir başka adam. Korkunç gözleri vardı.

"Ağam, iyisin şükür." dedi Kıvırcık. Eğilip kazara bizi vurmasın diye Nazlı'ya el salladı. Nazlı ona sallayamadı. "Nazlı da gitmiş." dedi. Leşlere baktı, ayağına dolanan birini ruganının burnuyla dürtüp sırtüstü çevirdi. "Japon hangisi ki?"

Bahtiyar, "Geleyim mi?" diye bağırıyordu aşağıdan.

"Gelme." dedi Kıvırcık. "Toplayadur rahmetlileri."

Bahtiyar Nazlı'dan başladı toplamaya.

"Hadi gidelim Ağam." dedi Kıvırcık. "Çok gürültü ettik. Polis gelir birazdan." Ses gelmeyince döndü baktı, Ağa yok. Yerde yüzükoyun yatanları tek tek çevirmeye başladı. Hangisi çekik gözlüyse oyduydu Japon. Bulurduk.

Deccal, makam masasına oturan çekik gözlü adama bakıyordu; çekik gözlü adam da ona. Namluları aynı hizada gibiydi; bu onun alnının çatını gösteriyordu, o bunun alnının çatını.

"Sıkı çıktın Beybaba." dedi çekik gözlü.

Deccal cevap vermedi. Hem ona bakıyordu hem her yere.

"Nefes aldırmadın." diye devam etti öteki. "Bir fırsat verseydin yanlışlık oldu diyecek, günahımızın kefareti neyse ödeyecektik."

Deccal bir adım attı öne, nasıl attı belli olmadı. "Zaten ödeyeceksin." dedi, sonra tetiğe bastı: "Kefaretini getirdim." Öteki de basmıştı aynı anda; ikisi de vuruldu. Çekik göz alnının ortasından, Deccal karnından. Sağ kaşı hafifçe düştü aşağı Deccal'ın, "Gene Celil'e iş çıktı." dedi, ama bu sefer iyi yemişti, sallandı, düşmemeye çalıştı, o arada silahı düştü elinden, üstünde hiç iyi durmayan ağır, ağdalı, sakar hareketlerle usul usul döndü girdiği kapıya. Daha iki üç metresi vardı ama çok yakınındaymış gibi geliyordu ona. Elini usul usul uzattı tokmağa, boşa gitti.

"Tatar çok güzel konuştu." diye bir ses duydu sağ tarafından. "Hakikâten çok sağlam çıktın."

Horozun düştüğünü duyunca dönmek istedi, dönemedi Deccal, akmak istedi akamadı, sonra patlamayı duydu, merminin kulağının üstünden beynine gittiğini anlayamadı; önce kafası savruldu sola, sonra vücudu.

Japon, odasındaki asansörü hazır bekletiyordu. Atladı kabine, ikinci bodrumun düğmesine bastı, kaçtı.

Kıvırcık silah sesini duyunca yere atmıştı kendini. Tek el gibi geldiydi ama iki el gibiydi de sanki. Yattığı yerden sakınarak bakınmış, "Sen sıkmadın de mi Bahtiyar?" diye seslenmişti aşağı, Bahtiyar da "Yok Abi." diye geri seslenmiş, bu da sesin nereden geldiğini anlamaya çalışmıştı. İkinci tek eli duyduğunda Japon'un makam kapısındaydı. Paldır küldür daldı.

"Ağam!"

Bugün meydân-ı aşk içre, şu ki merd-i melâmettir
Ta'allûktan halâs oldu, yeri onun selâmettir...
Sarban Ahmed

Necmettin Mutlu çok mutsuzdu. Sabahın dördünde aranacaksın sen, arayan da Veysel olacak. Nasıl mutlu olabilirsin? Yetmeyecek, "Çabuk hastaneye!" diye emredecek deli herif, yetmeyecek, hayrola diye sorduğun için küfür edecek, yetmeyecek suratına kapatacak, yetmeyecek, sen de az gelmiş gibi tıpış tıpış kalkıp giyineceksin. Kim mutlu olabilir? Ama duur! Mızmızlana mızmızlana binmişsin arabana, bin kahırla çıkmışsın yola, haydi bir daha arayacak, bir de "Ekibi topla başına!" diye emredecek, yetmeyecek, "Kalpçi de bul bi tane sağlam. Hemşire, anestezist, ebe, körebe, herkes hazır olsun!" diye de emredecek, sen gene ve her şeye rağmen gayet iyi niyetlisin, "Yahu Hocam..." diyeceksin, "... tamam, elimden geleni yaparım da, kalpçiye ne diyeceğim, bari onu söyleseydin." demeye kalkacaksın, bir küfür daha yapıştıracak, bir daha kapatacak telefonu suratına. Mutluluk nedir? Eşek gibi aramaya başlayacaksın onu bunu; kendi ekibine dil dök, kalpçilere yalvar, emrinde çalışan hemşireden azar işit; kimi arasan "Sebep?" diyecek, bir şey söyleyeme, ekibin mırın kırın etsin, naz etsin, kostaklansın, bağ bağışlarmış gibi kabûl etsin, kalpçilerin alayından bir azar daha işit, hık mık de, lâfını ağzına tıkayıp onlar da suratına kapatsın... Necmettin Mutlu'ymuş... Hıı. Mutlu mutlu, çok mutlu Necmettin.

"Yok arkadaş!" diye düşünüyordu hastaneye girerken. "Bu son. Yaparım kıyağımı son defa, bir daha da ne teknik icat ederse etsin kapıdan sokmam. Yeter yaa!"

Bölümün koridorunda ekibin hastaneye yakın oturanlarıyla karşılaştı. Onlar da çok mutsuzdu.

"Önlükler niye giyilmedi arkadaşlar?" dedi. "Hazırlanalım. Veysel Hoca vaka getiriyor." Yılgınlıklarını tahmin edebiliyordu; yüzlerine bakmadan devam etti: "Kalp vakasıymış galiba."

"Kalp mi?" dedi dogmatiklerden biri. Sesinde ağır bir alay vardı. "Biz plastikçiyiz Hocam."

"İyi ki hatırlattın yaa!" Salak! Biz o kadarını akıl edemiyorduk çünkü. "Hay sağ olasın."

"Hocam... Öyle demek istemedim."

"Konuşma. Önlüklerinizi giyin, odama gelin. Çabuk."

Odasında toplandılar iki dakika sonra. Hastaneye daha uzak oturanlar da teker teker gelmeye başladı. Eli çenesinde, masayı tımbırdatıp duruyordu Necmettin Mutlu. Ameliyat hemşiresi geldi, anestezist geldi, o geldi bu geldi, dolmaya başladı oda. Kalpçi malpçi gelmedi tabii.

Ama Veysel geldi.

"Naaber Necmi? Geldi mi Celil bizim?"

"Naaber Necmi" neydi ekibimizin önünde yaa? Celil kimdi? "Gelen giden olmadı Hocam." diye yuvarladı lâfı. Yanında o Naim denen delibozukla uzun bacaklı da bir tip getirmişti doktor önlüklü falan. "Niye buradayız, artık öğrenebilir miyim?" Ekibe haksızlık gibi olmuştu; bekleşenleri elleriyle gösterip ekledi: "Öğrenebilir miyiz? Hepimiz?"

Veysel o esnâda gençten, uzun bacaklı bir plastikçiyi gösteriyordu Bayram'a. "Neyi?" diye sordu yarım ağız.

Naim Orhun dürttü Veysel'i. "Önüne bak önüne." dedi. "Bu kadar adamı buraya niye çağırdığını soruyor."

"Haa..." dedi Veysel. "Bi göğüs yaralanması varmış da."

Dogmatikler çok çok, pragmatikler az çok, mediatörler çok az kıpırdandı. Bayram çok çok tedirgin olmuştu. Şu seyirci sahaya bir inse...

Bu cevabı alana kadar kuvvetli bir ümidi vardı gene Necmettin Mutlu'nun. İçten içe, "Ne kadar kafa kırık olursa olsun, bizi topladığına göre plastiklik bir şeydir muhakkak." diye inandırmıştı kendini. Bütün ümidi çöktü; şaşırdı, afalladı, apıştı ve sorulabilecek en aptalca soruyu sordu: "Kim yaralanmış?"

Oda bir daha kımıldanırken "Naapacan, kimse kim?" dedi Veysel.

Dogmatikler, olmaz öyle şey diye bıdırdanmaya başladılar. Pragmatikler daha akılcı düşünüyordu ve daha menfaatçi. Ya göğüs kafesi deformasyonuyla ilgili yeni bir şey daha keşfettiyseydi bu? Mediatörler ise, sakin olmak, hemen kestirip atmamak, hemen de atlayıp kabûl etmemek lâzım diye düşünüyordu.

Bayram Olsun Bayram Olsun

Canım Sana Gurban Olsun...

Ekranı Naim Orhun'la Bayram'ın burnuna uzatarak "Hah, Celil arıyo." dedi Veysel. Bayram da bakmıştı uzanıp. "Orada Hayri arıyor yazıyor ama." dedi. Veysel sırıttı. "Sen öyle san." dedi. "Demin de o arıyodu, bi baktım öbürü arıyo. Bak görürsün." Açtı.

"Alo, Celil."

"Yok, Hayri ben. Geldik biz. Bahçe kapısından giriyoruz. Ne yapalım?"

"Ordan bi sedye bulup arkaya dolanın, dördüncü kata gelin. Plastiğe." Kapattı. Döndü Bayram'a, "Hayri'ymiş hakkaten." dedi, sonra döndü Necmettin Mutlu'ya, sordu: "Hazır mı ameliyathanemiz? Kalpçi orda mı bekliyo?"

"Hayır." dedi Necmettin Mutlu. "Ameliyathane hazır falan değil. Burası da göğüs cerrahi değil ayrıca." Şurasına gelmişti artık. "Ve biz plastikçiyiz, kalp ameliyatına giremeyiz. Zaten burası da

plastik cerrahi. Üstelik kalpçi falan gelmedi ama gelseydi de olmazdı. Burada kalp ameliyatı falan yapılmaz. Bu konu kapanmıştır. İzin vermiyorum. Hastanı başka yere götür Hocam."

Veysel en fazla yavru kedi osurmuş kadar ciddiye aldı Necmettin Mutlu'yu. Döndü Naim Orhun'a, "Gördün mü..." dedi, "Gelmemiş ibneler. Bi de doktor olacaklar." Sonra plastik ekibine döndü. "Hazır olun kızlar." dedi. "Size göğüs açmayı öğretecem."

Dogmatikler "Asla!" diye düşünürken pragmatikler "Kâr kârdır." diye düşünüyorlardı. Mediatörler ise "Neden olmasın?" diye.

Bir patırtı koptu koridorda o sıra, ardından "Bas lan! Hızlı bas diyom oğlum!" diye bir kükreme.

"Geldiler." dedi Naim Orhun. Celil'in sesini duyduğuna sevinmişti.

"Hadin kızlar." dedi Veysel.

"Yaa Hocam..." dedi Necmettin Mutlu, "Öyle diyorsun da, bak şimdi...

"Kalk lan!"

Necmettin Mutlu kalktı. Ekip koridora dökülmüştü zaten. Önde Veysel, Naim, bir de yanlarında getirdikleri uzun bacaklı oğlan, arkada da bu, çıkıp sıraya dizildiler. Celil'in dayadığı tabancanın aşkıyla sedyeyi tam gaz ittiren hastabakıcı, hocaları görünce sert bir frenle durdu. "Devam et." dedi Veysel, "Ameliyathaneye. Bas bas bas."

Celil namluyla destekledi kendisini: "Bas dedi!" dedi.

Adamcağız gene bastı. Zeki sedyede, sedye önde, Hayri arkada uzaklaşırlarken Celil tabancayı beline sokup dikildi Veysel'in yanında, göğsünde kocaman Klinik Şefi yazan Necmettin Mutlu'ya "Kusura bakma Hoca." diye başlayarak kısa bir açıklama yaptı: "Yukarı çıkamazsınız, acile gideceksiniz diye tutturdu amına koduğum."

Necmettin Mutlu daha bir gönüllüydü şimdi. Sedyedeki yüksek rütbeli polisi, şu deli herifi, bilhassa da şu deli herifin beline sokuncaya kadar elinde sallayıp durduğu tabancayı gördükten sonra. "Polis amiriymiş ya Hocam?" dedi Veysel'e. "Daha önce söyleseydin..." Celil'in de olsa olsa sivil polis olacağını düşünüyordu. "Yalnız, biz kalpten göğüsten anlamayız... Artık hepimiz sana asistanlık..."

"Lan yürü yav! Ha kalp ha bicik. O da et bu da et. Yürü."

Yürüdüler.

Şaşarım parçama
Nasıl taşıyor yükümü
Taşıyamazken koca dünya
Bir parçamın yükünü
Hallâc-ı Mansur

Açmasını örtmesini saymazsan bir saat sürdü ameliyat, fazla değil. "İşlem basit." diyordu Veysel. "Göğüs boşluğuna dolan kanı atıp kalbe saplanan mermiyi de çıkardık mı, tamam."

O zaman zarfında sohbet falan ettiler işte. Necmettin Mutlu, "Hocam, senin hastane kalp-göğüs üzerine rakipsiz, hem daha temiz, hem daha modern. Buraya niye getirdin Allah aşkına?" falan diye sordu, Veysel, "Duymadın mı oğlum, yandı ya bizim hastane." filan dedi, kimse duymamıştı, "Aaa! Ne zaman yaa?" falan diye hayret ettiler, Naim Orhun, "Demin demin." diye bağırıp ve daha envai çeşit maraza çıkarıp nobranlıklarıyla ameliyathaneyi plastik cerrahinin elit zümresine dar etti falan, Veysel mermiyi çıkarttı, ara ara keyiflenip Bayram'a sulandı, poposunu çimdikledi falan "Yaa Veysel yaa!", ayrılmış göğüs kafesinin orta yerinde öksürük tutmuş gibi çırpınan kalbi "İyi idare ettin. Aferin." deyip tapışladı, atravmatik ipekle güzelce teyelledi yarasını, sıkıca dikti filan, "Bakın da öğrenin." deyip deyip hava falan attı, "Bu beyazlayan kısım var ya... Artık siksen kızarmayacak bi daha. Kaldı böyle bu. Kırmızı beyaz dolaşacak artık bayrak gibi." dedi, "Tabii yaşarsa." filan diye ekledi... Bir sohbet bir muhabbet, "Bitti." dedi sonunda. "Hadi, sarın sarmalayın sağlamca, dooğru yoğun bakıma. Marş marş."

Boş boş durmaktan sıkılmış plastik ekibi, bilhassa da pragmatikler, tellerini matkaplarını iğnelerini ipliklerini hazırlamış, sıra bize gelse de göğüs kafesini en estetik biçimde kapatsak diye hevesle bekliyordu; Veysel "Bitti." deyince yoğun bakıma marş marş kısmını pas geçip itişerek üşüştüler Zeki'nin başına.

"Hoop!" dedi Veysel. "Manyak mısınız? Naapıyosunuz?"

"Kapatmayacak mıyız Hocam?"

Veysel çıkıştı ekibe: "Ne gösterdim lan ben size demin? Kalp gitmiş diyorum aslanım, gitmiş gitmiş. Stepne bulamazsak sabaha çıkmaz bu. Açık kalsın. Ben de gidip sağı solu arayayım bakayım boşta kalp var mıymış. Sen de gel Bayram. Sensiz olamıyorum artık." Eldivenini çıkarıp attı, Bayram'ı "Yaa Veysel yaa!" der, Necmettin Mutlu'yu "Fazla bobin var mıymış der gibi fazla kalp var mıymış diyor yaa... Rahatsız yaa." der, Naim Orhun'u da omuz silkip suçlu suçlu "Bana bakmayın. Bu kadarı beni de aşıyor." der vaziyette bırakıp çıktı ameliyathaneden. Celil'le Hayri hemen hücum ettiler üstüne. "Varmayın üstüme." dedi, "Yaşıyo şimdilik. Ama teklemeye başladı bile. Sabaha çıkmaz."

Celil geri geri giderken "Ne güzel dedi çocuk." diye düşünüyordu. "Bitemedi amına kodumun gecesi." Oturup ağlayacaktı, koridorun öte başından bir patırtı koptuğunu duyunca o tarafa döndü. Deminki hastabakıcıyla bir başka hastabakıcı sedye yarıştırıyor sanırdın; birini Kıvırcık'la Bahtiyar katmış önüne, öbürünü Uğur, birinde Deccal yatıyor, öbüründe Taşkın, birinin ensesinde bir makine var, öbürünün iki; tam gaz geliyorlar.

Hayri "Celâl!" diye koşarken "Vaay..." dedi Celil üzülerek. "Gene indirmişler babayı. Uğur'un Taşkın'ı da dübellemişler." Sedyeler yaklaştıkça anladı ki ikisinin de karnı kan içinde, "Lan!" dedi ürpererek. "Aman diyim!"

Hastabakıcılara "İçeri, içeri." diyordu o sırada Veysel. "Tam gaz."

Onlar içeri girdi, arkalarından da Veysel. Celil'le Hayri, Uğur'la Kıvırcık'ın yanına gittiler. Kıvırcık, "Sen git koçum." diyordu Bahtiyar'a. "Arkadaşlar beklemesin aşağıda. Hâllet, beni ara."

"Herkes aşağıda mı yani?" dedi Hayri. "Bir tek Deccal'la Taşkın mı vuruldu?"

Kıvırcık Bahtiyar'ı tekrardan "Hadi sen git." deyip yollarken Uğur sorusunu cevapladı Hayri'nin. "Deccal Bey'le Taşkın hariç, hepsi öldü."

"Nazlı?" diye sordu Celil.

"Hepsi."

Kıvırcık çömeldi duvarın kenarına, yumruğunu dişlemeye başladı, Hayri sıkı sıkı yumdu açtı gözlerini, Uğur zarif eliyle saçlarını tarakladı, Celil Kıvırcık'ın mı yanına gitsem Hayri'nin mi Uğur'un mu derken amliyathanenin kapısı hızla açıldı, "Kıvırcık, yaklaş." dedi Veysel. Üçünün adı da Kıvırcık'mış gibi hem Hayri, hem Uğur, hem de Kıvırcık Veysel'e yaklaşırken Celil uzaklaşabildiği kadar uzaklaştı. Karnından vurulduydu içerdeki arkadaşlar, de mi?

Eyven kişi yol alamaz, maksudunu tez bulamaz
Yok olmayan var olamaz, varını dağıtmak gerek...
Niyâzi-i Mısrî

"Buyur Veysel Hocam." Bu Kıvırcık'ın Veysel'e bu kadar korkusuz yaklaşabildiği ilk seferdi.

"Ağan gitmiş." dedi Veysel, Kıvırcık sallanıp bulanırken hızlı hızlı devam etti: "Gitmiş dedikse tam mânâsıyla değil. Tıbben. Beyni gitmiş yani. Kalbinin henüz haberi yok." Kıvırcık bir daha yıkılacak gibi oldu, Veysel bir daha devam etti: "Fişe takmazsak ölecek. Takarsak gene ölecek ama üç beş saat anca çalışır bu vaziyette..." Durup bir soluklandı. "Noluyo lan bana?" dedi. "Duygusallaştım birden."

"Fişini çekecen mi yani?" dedi Kıvırcık.

"Takmadık ki çekelim." dedi Veysel. "Nerenle dinliyosun?" Durup gene nefes aldı, off diye verdi uzun uzun. "Bak Kıvırcık... Adamın senden başka kimsesi yok. Sen de bi şeyi değilsin ama, sormadan edemedim; ya öyle böyle durmasını bekleyip çöpe atacağız cânım kalbi, ya da milyarda bir şansımız var, içerdeki çocuk öldü ölecek, gözü karartıp o şansın sırtına bineceğiz. Ne diyosun kardeşim?"

Onun omzuna da bir el lâzımdı ama Hayri gene de elini Kıvırcık'ın omzuna koydu. Celil de meraklanmıştı, yaklaştı.

"Ağamın kalbini mi sökeceniz? İyice ölmez mi o zaman?"

Veysel cevap vermedi; bunun soru olmadığını biliyordu.

Kıvırcık kafasını sola yatırdı, sağa yatırdı, kapı açacakmış gibi döndü kendi etrafında, Ağa'nın odasından çıkarmış gibi uzaklaştı

biraz, hayâli gazoz kapaklarını tekmeledi, döndü geldi, "Ağam olaydı..." dedi, 'Benim yüzümden oldu.' deyip kendi çıkarır verirdi." Çenesini büzdü, gözlerinin yaşını saklamak için kaşlarını kıvırcıklarının dibine kadar kaldırıp burun kemerini sıktı. "Ben razıyım." dedi burnunu çekerek. "Benden tamam."

Celil Kıvırcık'ın sırtını sıvazlarken "Benim de itirazım yok." dedi Hayri. Veysel ona sormadığı için bozulmuştu.

"Sana soran kim?" deyip döndü, girdi içeri Veysel. Girdikten iki dakika sonra da plastikçiler kapıyı çarpa çarpa, itişe kakışa, neredeyse depar ata ata çıkmaya, koridorun sonuna doğru koşmaya başladılar. Bunlar ne oldu falan diye sordu ama ya duyan olmadı ya da önemseyen. "Kötü bi şey olsaydı Veysel gelir söylerdi." dedi Celil. "Bi şey getirmeye gidiyolar demek ki." Kıvırcık için üzülüyor, Deccal için biraz daha fazla üzülüyordu, ama Zeki için de çok seviniyordu. Sanıyordu ki kalp nakli dediğin de yarım metre bağırsağı al ondan buna tak gibi bir şey. Kıvırcık'a belli etmeden devam etti sevinmeye. "Ortaak..." dedi elindeki cep telefonunu uzatarak. "Şu Zeki'nin karısını arayıp haber versene sen."

Hayri soğuk soğuk baktı Celil'in elindeki telefona.. "Niye ben haber veriyorum? Sen ver. Senin arkadaşın değil mi?"

Celil geri çekmedi telefonu. "Yav tamam da, çocuk akşamdan beri Aynur şöyle darılacak, Aynur böyle küsecek diye dertlenip duruyodu. Ara şu Aynur'u, çıksın gelsin, boşa darılmasın kızcağız. Hem noolur noolmaz. Allah göstermesin."

Hayri bu sefer de Celil'e baktı soğuk soğuk. "Anlatamadım galiba." dedi, "Aynur kızacak mıymış diye sormadım ben sana. Ben niye arıyorum diye sordum." Celâl gitmişti Celâl; şimdi Aynur'un sırası mıydı?

Celil düşündü düşündü, sebep bulamadı. "İyi tamam." dedi. "Ararız kendimiz." Geçti karşıki metal "L" koltuklardan birine, açtı Celil'in telefonunu, girdi rehbere bir havayla, "A" yazdı, arkasından

"Y" yazdı: Boş. Sırıttı hazin hazin. Genç çocuktu tabii; karısı da bizimki gibi bıyıklı değildiyse ne diye kaydettiydi Allah bilir. "C" yazıp "Canım"a baktı: Boş, "S" yazıp "Sevgilim"e baktı: Boş. "H" Hayatım? Boş. "B" Birtanem? Boş. Olmaz ya, "K" Karıcım? O da boş. "Yav Ortaak." diye seslendi Hayri'ye. "Aynur diye kaydetmemiş. Başka bi şey yazdı herhâlde. İnsan karısına ne der? Karım der deme, ona baktım."

Uğur kulak misafiri olmuştu. "Tatlım olabilir mi?" diye sordu. Celil denedi. "T" Tatlım: Boş. "Belki aşkım diyordur." dedi Hayri. Haydi rehbere; "A" Aşkım: Boş. "Yok..." dedi Celil. "Başka bi şey diyo kesin." Hayri şüphelenmişti gerçi. "Sakın kızın ismini yanlış hatırlıyor olmayasın?" diye sordu. Güldü Celil. "Valla hiç güleceğim yoktu." dedi. "Yanlış hatırlar mıyım Ortak? Çocuk hiç demediyse elli bin sefer Aynur Aynur dedi. Sayıkladı resmen." Başka bir sıfat bakacaktı artık. Ona gitti, buna gitti, Veysel'e kadar gidip "F"den Fıstığım'ı aradı: Boş. "Naapacaz Ortak? Bulamıyorum." Kıvırcık akıl verdi: "Aysel, Aybike felan olmasın komserim? Ayşegül, Ayten felan?" Celil bozuk bozuk baktı Kıvırcık'a. "Yok artık." dedi. "Karıştırılacak isim mi Aynur? Biliyoruz da söylüyoruz."

"O zaman bütün kadın isimlerini arayacaksın sırayla Ortak. Belli ki göbek adıyla falan kaydetmiş. Yapılacak bir şey yok."

"Öff. Buluncaya kadar elin adamının karısını ara diyon yani."

"Özür dilersin. Zaten açan Zeki arıyor diye açacağı için mesele çıkmaz."

Az önce koşa koşa uzaklaşan plastikçiler iki ellerinde tangır tungur birer kova, koşa koşa geri geliyorlardı şimdi. Önlerinden geçerken baktı bizimkiler. "Ben dediydim." dedi Celil. "Bak, buz getirmeye gitmişler." Sonra çöktü telefonun başına, "A"dan başladı. Kimi açtı kimi açmadı, kimi hafiften bozuk attı, kimi bir şey mi oldu diye sordu, kimi Polis Akademisinden arkadaşı çıktı Zeki'nin, kimi muhtemelen Zeki'nin bile niye kaydettiğini bilmediği, Zeki'nin numarasını kaydetmemiş garip garip tip. Özür dileye

dileye bir hâl oldu Celil. Hayır, dış kapının dış mandalısın, açana "Sen Aynur'u tanıyo musun? Numarasını versene." de diyemezsin; devam etti mecbur. "K"ye geldiğinde, "Zaten bizde şans olsa..." diye sövünüyordu.

"Bir de tersten gelsen?" diye bir öneride bulundu Hayri. Önce aklına yatar gibi oldu Celil'in, sonra yatmadı. Şimdi tersten geleceğiz diye "Z" den girecektik, bu sefer de "L"de çıkacaktı. Bizde bu şans varken çıkardı da zaten. Hadi bakalım; sıradan devam etti.

söyler misin, anlar mısın ah çekerin suçu ne?
bulutlardan damlar gibi düştüm girdab içine
ay bulandı, güneş küstü, yıldızlar beklemede
artık yolla gözlerini, yolla çin ü maçin'e

Ozan Emekçi

Zeynur üç defa yatmış, üç defa kalkmıştı. Uyuyamıyordu. İlk ikisinde sevinçten tutmamıştı uyku, sonuncusunda sıkıntıdan. Dizlerini karnına çekti, kollarını bacaklarına doladı, beşik gibi sallanarak salonun kapısına dikti gözlerini. Birkaç dakika sonra sıkıldı, oflayıp pofladı, sözde çok fena ters köşe yapıp intikamını alacaktı; sehpanın üstündeki nota göz attı:

Canım,

Alttaki mektubu ben vermek isterdim sana. Gözlerine bakmak isterdim sen okurken. Gece yarısına kadar bekledim; gelmedin. İlk otobüse atlayıp gidiyorum ben. Sen o satırları okuduğunda ben ya varmış olurum Eskişehir'e ya da yaklaşmış. Annemlerde olacağım, endişelenme, ama bir daha gelmeyeceğim. Sebepleri mektupta yazılı uzun uzun. Aramazsan daha az üzülürüm.

İyi ol Canım. Hep iyi kal.

Zeynur

Yazarken çok gülmüştü ama şimdi gülemiyordu. İçinde bir sıkıntı vardı.

Eğildi, notun altındaki zarfı aldı eline. Raporu klinik antetli zarftan çıkarıp mektup zarfına koymuş, zarfın üzerine de "Canıma"

yazmıştı. Çıkarıp tekrar baktı. Pozitif işte. Hem kan pozitif, hem idrar pozitif.

Nerdeydin be Zeki? Hayır, gecik, her zaman gecik, ama bu akşam gecikme. Ne akşamı, ne gecesi? Sabah oluyordu sabah.

İlk beş sene dert etmemişlerdi ama son beş senedir uğraşıyorlardı. Doktor doktor doktor, tedavi tedavi tedavi, hormon hormon hormon; sonunda olmuştu işte. Al; kan da pozitifti idrar da. Çıldırmak istiyordu sevincinden, akşam çıldırdığı gibi, ama olmuyordu; bir şey tutuyordu içini. Hâlbuki gelseydi, beraber çıldırsalardı. Yok. Biz sürpriz yapacağız diye süslenmiş püslenmiş beklerken arayıvermişti beyefendi, konuşmasına gerek yoktu, "Zeki Arıyor" diye gördüğü anda anlamıştı zaten konuyu. Alışmıştı bu aramalara. "Alçak!" demişti açmadan. Kendini tutmasa açar açmaz "Hiç konuşma Zeki, ne işin varsa bırak gel çabuk." diyecekti ama tutmuştu. Tutmak istediğinden değil, sinirinden. Sanki bir saat sonra öğrenirse çok şey kaybedecekti de bu da ona ders olacaktı. "Zeynurcum, taş çatlasın bir saatçik..." Sözünü kesivermişti o sinirle; hevesi kursağında kaldı ya. "Biz biliriz senin bir saatçiklerini." deyip terslemişti çocuğu. Şimdi pişman mıydı? Yoo. Ama işte, ne bileyim; sıkılıyordu içi. Bir saat geçmeye doğru yeniden aynanın karşısına geçip çeki düzen vermişti kendine. Sonra bir telefon daha: "Vallaha sürpriz yapıp yarım saatte evde olacaktım ama azıcık uzadı işim. Bir saate..." Devamını söyletmemiş, "Tamam Zeki tamam." diye terslemiş, çocuk ısrar kıyamet özür diliyor diye de ağzına geleni saymıştı. Kızgınlıkla sevinç birbirine karışıyordu artık. Bir kız bir sevin, bir kız bir sevin, hâlâ beraber sevineceğiz diye heves et, iki defa daha aramıştı sonra Zeki. İlkinde "Vallaha iki saate kadar... Bu sefer kesin." diye yalvarmış, ikincisinde ağzını açamamıştı; bu suratına kapatmıştı çünkü. Tepesi atınca... Yatak odasına gitmişti o hızla, özene bezene giydiği kıyafeti çıkarmış, Zeki geldiğinde görsün de ne kadar üzmüşüm kızı deyip vicdan azâbı çeksin diye çıkardıklarını kasten sağa sola fırlatmış, yeşil alt eşofmanını,

beyaz temizlik tişörtünü geçirmiş, saçlarını da yoluk yoluk dağıtmış ondan sonra, oturup ha geldi ha gelecek; surat asmıştı. Kapıdan girdiği ilk anda yüz ifadesinin ne kadar bozuk olduğunu görmesi çok önemliydi.

Sonra bu veda mektubu şakası gelmişti aklına. Kötü bir şakaydı, ağır bir şakaydı ama sen bunu hak etmiştin Zeki, kusura bakmayacaktın artık.

Çok dramatik bir not yazmıştı ilkin. Kapının açılma sesini duyar duymaz yatak odasına koşacak, gebelik testini açıp tabela gibi tutarak bekleyecekti. Bu fazla acımasız görününce daha yumuşak bir not yazmıştı. Gene yatak odasında saklanacaktı. Bu sefer de ya otururken uyuyakalır da eve girdiğini duymazsam diye düşünmüştü. Son olarak notu iyice yumuşatıp şu anki hâline getirmiş, gebelik testi raporunu mektup zarfına koymuş, gidip uyumaya çalışmıştı.

Uyu uyuyabilirsen.

Sessizlikte neler geliyordu insanın aklına neler. Karnında, kalbinin hemen altında, şuracığında bir can! Hadi uyu.

Belki Zeki'ye kızarsam bebeği düşünmekten kurtulurum da uyku tutar diye akıl edip kendini bol bol kışkırtmış, hep böyle yapıyor, bu kadar da olmaz ki ama, yeter artık falan diye gazlamış da gazlamış, ama en uzun öfke cümlesi yedi, bilemedin sekiz kelime sonra dönüp dolaşıp içinde milim milim büyüyen o küçücük şeye takılmış, burnunun üstüne çakılmıştı. Başka zaman o kadar zor değildi Zeki'ye kızmak, ama bu gece olmuyordu.

İçinde bir şeyler büyüyordu yahu! Gül gül.

Magazinlere kendi karnını okşayarak poz veren kadınlara nasıl gıcık kaptığı gelmişti sonra aklına. Elini tişörtünün altına sokup karnını okşayarak kıkır kıkır gülmüştü tekrar. Yaa Zeynur demişti kendi kendine. Yaa, böyle işte demişti.

Kalk, bekle bekle bir daha yat.

Arayabilirdi, istiyordu da aramak, ama inat etmişti, aramamamıştı. Zeki tavırlı olduğunu düşünsün, korka korka gelsin eve; istediği buydu. Yoktu öyle beleş müjde; önce güzel bir özür dileyecektiniz Zeki Bey, hay gecikmez olaydım diyecektiniz, saçınızı başınızı yolacaktınız biraz, "Yapma Zeynur, bizim işi biliyorsun." diye bir iyi sürünecektiniz şu halının üstünde. Sonra sevinirdik beraber.

Üçüncü uyku denemesinde sevinç falan kalmamıştı. İçindeki gene içindeydi ama aklında hem o vardı şimdi, hem Zeki. İkisi birden bastırıyor, ikisi birden bunaltıyordu. "Niye daraldım ben?" diye düşünmüştü azıcık. Sebep bulamıyordu. Hiç bu kadar gecikmezdi deyip dertlenmiş olsa değil, daha bile uzun gecikmeleri olmuştu, daha bilesi ne, iki gün gelmediği olmuştu. Neydi o hâlde bu sıkıntı?

Başka türlü bir şey?

Aramaya karar verdi. O anda da telefon titreşmeye, sehpanın üzerinde bir sağa bir sola gitmeye başladı. "Canım Arıyor" yazıyordu tabii, başka ne yazacak? Uzandı rahatlayıp; canım diye mi açsam acaba diye düşündü kısa bir süre, yok dedi sonra, resmî konuşayım, ama çok da sert konuşmayayım.

"Zeki?"

"Siz Zeki'nin hanımıydınız de mi?"

İçi buz gibi oldu bir anda.

"Siz kimsiniz?"

"Bi abisiyim. Celil ben."

"Ne oldu?"

"Ankara Tıp'a bi gelseniz iyi olur Zeynur Hanım. Dördüncü kat. Plastiğin orası."

"Zeki'ye ne oldu?"

"Yok, şey yapmayın o kadar. Siz gelin, konuşuruz."

Bağırdı: “Zeki’ye ne oldu dedim!”

“Vuruldu amına ko... Yav pardon yenge. Gel sen gel. Valla iyi... Basit bi yaralanma.”

“Doğru söyleyin. Nasıl şimdi durumu?”

“İyi iyi. Ameliyata aldılar tabii, ama endişen olmasın yani. Kalp bulundu çünkü.”

“Off. Ne zor işmiş arkadaş.” dedi Celil.

Hayri hüzünlü hüzünlü geçti dalgasını: “Bayağı iyi kıvırdın ama. Kalbinden vuruldu falan demedin.”

Celil havaya girmişti. “De mi...” dedi, sonra bozuk bozuk baktı Hayri’ye.” Sana o kadar dedik sen ara diye. Bana bırakılır mı böyle nazik işler?”

Hayri çok hâlsiz gülümsedi. Ve hazin.

“Neyse ki ismini alfabenin son harfinde hatırlayabildin.”

“Boz moralimi boz.” dedi Celil. Aynur - Zeynur... İnsan karıştırıyodu. “Yav zaten canım sıkkın. Üstüme gelme Hayri.”

Uğur, “Aa, sizin adınız Hayri’ydi sahiii. Bakar mısınız ben de Hamdi Hamdi diye kaçtır,” derken Hayri de Celil’e dönüp “İyi tamam.” dedi. “Gelmeyiz.”

“Valla moralim bozuluyo Ortak.”

Beşerî kanunları yalnızca iki kişi çiğner:
Deli ve dâhi...
Bu ikisidir Allah'ın kalbine en yakın olan...
Khalil Gibran

İçeride "Eveet!" diye şakıyordu Veysel. "Kalbimiz hazııır. Şimdi... Nasıl yapıyoduk? Açılın bakalım. Şu masayı çek bunun yanına Necmettin."

"Hocam, ayıp oluyor ama."

"İyi. Sen çek Naim."

"Bu cinayete alet olmayacağım. Kız arkadaşın çeksin."

"Yaa Naim Hocam yaa."

Rutin tartışmalar yaşanıyordu elbette ama, bağırsak nakli öbürünün yanında musluk contası değiştirmek kadar fasulyeden kaldığından, sadece kalp nakli üzerinde yaşanıyordu. Alıcıyla vericinin kan grupları tutuyor mu'dan tut doku uyuşmalığına, aradaki yaş farkından tut göğüs kafesi genişliğine, immün sistemden tut kalp kası yoğunluğuna, göğüs boşluğu hacminden tut kütle oranına, biz manyak mıyız, ne yapıyoruz'dan tut, hepimiz hapse gireceğiz valla'ya varıncaya kadar. Ve tabii tüm bu tartışmalar, yeryüzünün gördüğü göreceği en ilkel kalp nakli ameliyatında yaşanıyordu. Kalp akciğer makinesi yerine kuzey kutbu vardı meselâ; kova kova buz. Nakil bekleyen adamı iki çeyrek öldür ki oksijen ihtiyacı olmasın, beynini üç çeyrek öldür ki hasar görmesin. Öyle; ister inan ister inanma. Vakit yoktu diyoruz; hem kesecek, kıracak, açacak, çıkartacak, takacak, dikecek, olmayacak duaya amin diyecek, hem de tartışacaktın. "Kabûl edilemez!" – "Akla dahi getirilemez!" gibi

rasyonel önermelere yer yoktu, çünkü Veysel vardı; bunu herkes biliyordu, Bayram hariç.

"Naim Hocam haklı Veysel. Resmen cinayet bu. Neler diyorsun sen? Bu akla dahi getirilemez. Hem çok mantık dışı, hem de etik değ..."

"İyi. Sen yapış o zaman Deccal'ın dudaklarına, uygun bi alıcı çıkıncaya kadar sunî teneffüs yapadur."

"Ama Veys..."

"İsraf mı olsun o kadar et? Ölüyo lan adam. O ölünce de bu ölüyo. Şansımızı deniyoz işte. Ne var?"

"Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum."

"Sanki biz çok biliyoz."

En fazla iki masaya göre kurgulanmış ameliyathanede dört masa vardı ve hiçbir şart altında böyle bir transplantasyona izin verilemezdi. Bundan şuna tırnak nakli yapsan tutmazdı, değil ki kalp tutsun. Deccal'ın kan grubu negatifti, Zeki'nin pozitif, Deccal'ın kas yapısı mezar taşı gibiydi, Zeki'nin ev yoğurdu, Deccal'ın kalbi nar gibiydi ve altı okkaydı, Zeki'ninki dallı güllüydü ve üç okka. Harbiden doktor olsan, bırak şuradaki anadan üryan hâllerini, takım ebiseli hâllerine şöyle bir bakar, siz birbirinize veremezsiniz derdin. "Doku tahliline falan lüzûm yok. Gidin başımdan."

Fakat şu vardı; Deccal ölecekti, kalbinin haberi yok, Zeki yaşayacaktı, yaşatacak kalp yok. Bu o kadar kesindi ki dogmatikler bile "Böyle bir durumda denenebilir," diyerek başka tarafa bakabilirlerdi. Bakıyorlardı da zaten. Necmettin Mutlu kaptırmıştı nitekim. Beyninin apış arası kıpır kıpırdı; uluslararası dergideki makalesinin başlığını bile görebiliyordu: "An Unorthodox Analysis of Heart Transplant..." Breh breh breh! Var ya, şu iş tutsun, dünya yerinden oynardı, alır yürürdü şöhretimiz. "Kalbi ben çıkartabilir miyim?" dedi.

"Olmaz." dedi Veysel. "Çekil. Ben çıkartacam."

Güya Naim Orhun'u nasıl olsa bana arka çıkar diye getirmişti, ama en çok o itiraz ediyordu şimdi. "Saçmalama, bana bak. Kafayı mı yedin sen? Bırak lan! Olmaz bu iş."

Veysel direniyordu. "Gıyas'ın eli Uğur'a nasıl oldu?"

"Lan körün taşı işte. Bir kere tuttu. Hem o el yahu, o el. Kalpten bahsediyoruz burda."

"İyi. Sen bahsededur. Hadi Necmi, bi el at."

Naim Orhun son kez denedi şansını, son kez araya girdi: "Bak Veysel, ya örtelim ölsünler, ya da azıcık akıllı ol, kardiyolojide yapalım şu işi. Kalp akciğer makinesi olmadan, kalp nakli cerrahı olmadan, hadi seni cerrahtan sayalım da varmış diyelim, kalp yetmezliği kardiyoloğu, göğüsçüler, enfeksiyoncular olmadan kalp nakli yapılır mı ulan? Manyak!"

Ameliyathane bu tartışmayı izliyordu. "Bizim bahçeyi biliyosun..." dedi Veysel. "Hani gösterdiydim de apışıp kaldıydın?"

Naim Orhun duruldu biraz. "Yahu ne alâkası..."

Veysel sözünü kesti: "Dut ağacıyla armut ağacını diyorum. Kıvırtma."

"Kıvırtan senden beter olsun." dedi Naim Orhun, gözlüğünü burnunun üstüne itti, çekildi aradan, "Hadi beyler." dedi, "Başlıyoruz."

Bayram'ın aklı karışmıştı. Yanaştı Naim Orhun'a o hayhuyun arasında, "Veysel'in dut ağacıyla armut ağacına ne olmuş Hocam?" diye sordu.

"Hadi kızım hadi..." dedi Naim Orhun. "Hep gece yarıları mercimek pişirmeye gitmeyeceksin ya. Gündüz gözüyle de gidersin bir ara, kendi gözlerinle görürsün. İşimiz var şimdi."

O kadar merak etmişti ki, "Yaa Naim Hocam yaa." bile diyemedi Bayram.

Kalır gayri bizim burda ölümüz,
Mert ağlasın, namert olan utansın.

Dadaloğlu

Kıvırcık, dayanışmak maksadıyla Hayri'nin yanına gelmiş oturmuştu ameliyathanenin önünde. Biraz da fazlasıyla yalnız hissediyordu kendini. Ondan. Telefonu çaldı. Baktı ekrana, "Abla Arıyor" yazıyor. Dizini tokatlayıp Hayri'ye gösterdi.

"Abla yüreği işte amirim... İçine doğdu da arıyo, görüyon mu? Ne diyecem ben şimdi? Açamam ki." Açtı.

"Abla, emret."

"Abi, ben Sermiyan." dedi karşıdan Sermiyan.

"Ne var?"

"Abi, abla sizlere ömür."

Kıvırcık hırladı: "Gıyas mı yaptı yoksa?"

"Yok valla." dedi Sermiyan. "Burda gözümün önünde hık dedi gitti iki dakka evvel. Gıyas evde bile değil."

"Çenesini bağladın mı?"

"Bağladım Abi."

"Karnının üstüne de bıçak koy. Geliyom."

Ablası öldüğüne göre kardeşi de ölebilirdi artık. Sternum açılmış, besleyici damarlar kapatılmış, göğüs kafesi, suyuna mıh çakılmış tomruk gibi tam ortadan yarılıp stabilizatörle sabitlenmişti.

Veysel, Deccal'ın koca kalbini eline aldı içeride, tarttı, okkaladı, "Hay maşallah!" deyip eksi dört dereceye getirilmiş küvete bıraktı. Hayri'yi bir ağlama tuttu dışarıda. Kıvırcık'ı da.

Ölü gözler öldü.

Veysel dönüp son defa baktı Deccal'a.

"Hiç ölmemiş gibi oldu valla." dedi.

Naim Orhun da bakıyordu.

"Hiç doğmamış gibi." dedi.

Ufk-ı ezelde doğan bir güneş
Gider mi acep zevâle doğru?
Şehbenderzâde Filibeli Ahmed Hilmi

Biri dana ciğeri kadardı kalplerin, biri kuzu böbreği. O kalbin bu göğüs boşluğuna sığması için Zeki'ye bir de göğüs boşluğu nakli yapılması gerekiyormuş gibiydi hülâsâ.

Sonraki yarım saat içinde giderek arttı, şiddetlendi, hızlandı ameliyeler zinciri. Zamana karşı yarış yapıyorduk burda. Kimse boş durmuyor, herkes bir işe yarıyordu, hattâ belki en çok elit plastik zümresi işe yarıyordu ama memnun değillerdi pek. Neydi bu yani şimdi? Biz buraya kova kova buz taşıyıp kalp nakledilecek şu genç adamı soğutmak için mi gelmiştik? Bu muydu bizim işimiz?

"Soğut soğut. Şuranın buzu erimiş bak. Besle orasını."

Buyrun. Bu muydu?

Veysel, bu işin cambazı olduğunu göstermek için mahalle berberi gibi makas şıklatayım da şov yapayım derken elindeki pensi kilitledi. "Bir kere de efendi ol yahu!" dedi Naim Orhun, sonra dönüp hemşireyi haşladı: "Pens versene şuna kızım! Ne bakıyorsun aval aval!"

Ameliyat, sonraki yarım saat içinde ritmini buldu.

Zeki'nin kalbi durdurularak devreden çıkarıldı, musluktan kurtulmuş bahçe hortumu gibi açıkta kalan damarlar seri şekilde soğutuldu; kalp akciğer makinemiz yoktu mâlûm. Burada çok heyecanlandı Naim Orhun. Tam mânâsıyla ölmemiş bir ölüyü öldürmüşlerdi az evvel. Elini cebine atıp sigara arandı. Allah'tan o da yoktu.

Deccal'ın kalbi yeniden Veysel'in elindeydi şimdi. Kaldırıp gösterdi çoluk çocuğa. "Böyle görünce hiç de yürekmiş, gönülmüş gibi durmuyo de mi?" dedi. "Vıç vıç bi et işte." Eğildi Zeki'nin üstüne, altı okka kalbi dört okkalık daracık göğüs boşluğuna yerleştirmeye çalıştı. "Sığmıyo bu be." dedi sıkıştırmaya çalıştı, tıkmaya çalıştı, ittirdi kaktırdı, "Valla sığmayacak ha!" dedi.

"Bastır bastır." dedi Naim Orhun. "Eşşek gibi sığacak."

Veysel bastırdı; sığdı. "Sığdı." dedi, "Çabuk Naim. Giriş. Bağla damara. Sol kulakçık senin."

Bayram da yapabilirdi o işi. Genel cerrahi bilgisini konuşturdu: "Yani atrium oluyor Naim Hocam."

Naim Orhun, atriuma girişmeyi falan bırakıp buna girişecekmiş gibi baktı Bayram'a bir an. "Allahümmessâbirin." dedi. "Cık cık cık."

Daracık göğüs kafesinin içinde ikisi Naim'e, ikisi Veysel'e ait dört el dikiş makinesi gibi çalıştı. Fazla sürmedi; topu topu on dakika.

"Buzları atın yere. Isıtın çocuğu." dedi Veysel.

Bak bu işi seve seve yaptı işte elit zümre. İki saattir parmakları donmuştu. Hem Zeki'yi ısıttılar hem parmaklarını.

"Ee?" dedi Naim Orhun. "Şimdi?"

Veysel işaret parmağını dudağına götürüp "Sus." dedi. "Kimse nefes almasın."

Tüm sesler kesildi, soluklar tutuldu, otuz tek, on beş çift göz Zeki'nin göğüs kafesinin orta yerinde kıpırtısız yatan kalbe saplandı. Monitöre bakmaya ne hacet; mal meydandaydı.

"Hadi Zeki!" dedi Veysel.

Kalp çalışmadı.

Ellerini sokup sıktı sıktı bıraktı kalbi, mıncıkladı biraz.

"Hadi Zeki!"

Kalp çalışmadı.

Sıktı bıraktı, sıktı bıraktı. “Hadi Zeki – Hadi Zeki” deyip duruyordu. Aralıksız.

Kalp çalışmadı.

Son kez söyledi: “Hadi Zeki!”

Kalp çalışmadı.

Kaldırdı başını Veysel, Naim Orhun’a baktı. “Olmadı Naim.” dedi. “Tutmadı bu sefer.”

Naim Orhun omuzlarından tutup geri çekti Veysel’i, yüzünü yüzüne çevirdi, “Dutla armut dediydin, di mi?” dedi. “Bi de asma vardı. Hatırla.”

Veysel alnını tokatladı. “Hay beynimi sikeyiiim...” Döndü, tekrar başladı kalbi sıkıp sıkıp bırakmaya. Tek farkla. “Hadi Zeki” demiyordu şimdi, “Hadi Deccal.” diyordu.

“Hadi Deccal – Hadi Deccal – Hadi Deccal...”

Kalp çalıştı.

Ve bazı ölüler, yaşayanlardan daha yüksek sesle konuşur...

Malcolm X

Zeynur geleli bir saat oluyordu. Kim bu diye düşünmemişti bile Celil, koridorun ucundan gördüğü anda kalkıp koşmuştu kızın yanına, "Gel yenge gel." demişti. "Zeynur'du de mi?"

Zeynur "Hı hı." dedi. İçi kan ağlıyordu ama dışından ağlamayı başaramamıştı henüz. Başına taş düşse tepki veremiyor, uğraş uğraş ağlayamıyordu. Donmuş gibiydi; ne hissettiğini hissemekten aciz. İnşallah çok kafa ütülemezdi bu hödük. Sorularımızı cevaplasa yeterdi.

"Devam mı ameliyat?" diye sormuştu.

"Devam."

"Kaç saat oldu?"

"İki falandır en fazla... Veya üç... veya..."

Hayri, Uğur ve Kıvırcık da yaklaşmış, "Geçmiş olsun." demişlerdi. Kaya gibiydi kızcağız, cevap vermemiş, ama sormayı sürdürmüştü. "Nasıl oldu? – Ne zaman oldu? – Niye bana bu kadar geç haber verdiniz? – Telefonda kalp demiştiniz? – Başka hastane bulamadınız mı?" vesaire. Nakil işini pas geçip, mermi kalbi hafifçe sıyırmış falan diye lâfı dolandırarak ellerinden geldiği kadar cevaplamışlardı kızcağızın sorularını, ellerinden geldiği kadar da rahatlatmaya çalışmışlardı. Çok zorlanmışlardı. Kendin rahat değilken başkasını rahatlatmak? I ıh. Zor. Gene de moral vermek gerekiyordu tabii. Çırpınmışlardı.

"İçeride öyle bir tıp ekibi, hele de başlarında öyle bir tıp dâhisi var ki..." diyordu Hayri.

Tam da o anda tıp dâhisi, ameliyathanenin kapısını kovboy tekmesiyle açıp fırladı koridora. “Aloo!” diye bağırdı. “Yırttı lan! Haber verin Zeki’nin karısına.” Uğur’a bir baktı şöyle alıcı gözle, aynı hızla girdi içeri.

Zeynur ağlamaya başladı.

Amberin rayihası turre-i canân getirir,
Lûtfeder bâd-ı sabâ, derdime derman getirir
Fazlullah Mur Ali Baba

Celil Zeynur'a su ve mendil taşıdıktan sonra kapının karşısına oturtmuş, Uğur sağ tarafındaydı kızın, Hayri karşıda, başını önüne eğip soluna da kendi oturmuş, ara ara gözlerini kuruluyordu belli etmeden. Çok sevinmişti yav, çok. Bu sevincini hiçbir şey bozamazdı..

"Şşş... Neydi senin adın? Eski polis... Az gelsene sen."

Kafasını kaldırıp baktı, ameliyathanenin kapısında kanlı üstü başıyla dikilen Naim'i gördü. Bu adam hayırlı haber vermezdi. Korka korka gitti Zeki'ye bir şey oldu diye. Kesin "Bi terslik oldu." diyecekti şom ağızlı.

"Noolduysa sessizce söyle."

"İçeri gel içeri."

"Yav söyle bi."

"Bir bağırsak işimiz vardı da."

Hayri yanlarına gelmişti. Bir adım geri sıçradı Celil. "Valla olmaz."

Naim Orhun, gözlüğünün üstünden Hayri'ye baktı. "Senin bu arkadaşında en ufak bir insaniyet olmadığını biliyordum zaten."

Celil de Hayri'ye baktı. Kaşıyla gözüyle ağzıyla burnuyla karnının hizasında tuttuğu ellerinin başparmaklarıyla dört beş metre geride Zeynur'un yanında oturan Uğur'u işaret ediyor, ağzıyla da "Ondan alsın." demeye getiriyordu. Deccal yolcu olduğuna göre

geriye bir tek ihtimâlimiz kalıyordu: Taşkın. Elin Taşkın'ına niye verelimdi biz lan? Söyle şuna'ydı Hayri, Uğur versindi, bize neydi, anamız değildi babamız değildi herif.

Hayri Naim Orhun'a döndü. "Uğur'la konuşsak Naim? O olmaz mı?" Bu gece birini ateşe giderken seyretmişti; birini daha seyretmek istemiyordu.

"Uğur olmaz." dedi Naim Orhun. "Onda gizli şeker var."

Celil atıldı: "Gizliyse sen nerden biliyon?"

"Ben nerden bileyim be! Veysel söyledi. O biliyorum dediyse biliyordur."

"Valla yalan. Muayene etti de sanki."

"Etmemiş. Demin bakmış, anlamış. Neyse, ben gireyim de Taşkın'ın üstünü örteyim bari. Ölürken üşümesin. Zaten çok yorulduk, dinlenelim biraz, cenazeyi sonra kaldırırız."

Celil ameliyathane kapısına doğru tırıs tırıs yürürken, "Aman sen verme Ortak." diye sitem etti Hayri'ye. Sevincinin de içine etmişlerdi çocuğun. "İncilerin dökülür. Sakın diyim verme. Biz veririz."

"Veysel asılmadığına göre Allah bilir bende ne hastalıklar vardır." dedi Hayri. "Anla işte Ortak."

Mezbahaya sürü götüren kösemen gibi "Gel gel." diyen Naim Orhun'un peşine takıldı Celil, ameliyathaneye girdi.

"Ne oldu Hamd... Çok pardon... Hayri Bey?" diye sordu Uğur. "Benimle ilgili bir şey mi konuştunuz aranızda?"

"Yok yok." dedi Hayri. "Tamamen Celil'le ilgili." Başını eğip dökmeye başladı damla damla. Deccal... Şengül Abla... Celil'den başka kimsesi kalmamıştı artık.

Ağzı gene kurumuştu Uğur'un. "Ben gidip bir su alacağım." dedi. "Size de getireyim mi gelirken Zeynur Hanım?"

Biz sofiyi meyhanede irşâd edecektik
Sittin sene mescitte otursun da gebersin.

Zahit bakalım tövbeye lâyık olacak mı,
İçsin de o kâfirde olan neş'eyi görsün.
Saffet Efendi

Ramazan Şerif Mükerrem'i de aramıştı tabii: "Mükerrem, sen o uçtan sor ben bu uçtan. Elini ayağını öpeyim sık sık rapor ver."

Soru şuydu:

"Çok sevdiğim bir tanıdığımın çok genç, kalbinden rahatsız bir çocuğu var maalesef. Durumun da bayağı bir acil olduğunu söylemiş götürdüğü doktorlar. Şimdi başka bir doktor arıyor. Ankara'nın, gerekirse Türkiye'nin en iyi kalp doktoru kimse ona götürecekmiş bir de. Benden yardım istedi kendisi, dört koldan soralım dedi. Bana verebileceğiniz bir isim?"

Ve cevap da şu:

"Veysel Veysel. Hiç şaşmasınlar. O hâlledemezse hiç kimse hâlledemez."

Veya şu: "Ral Hastanesi, Deli Veysel. Öbürleri bozar, Veysel yapar. Sakın vakit kaybetmesinler, dönüp dolaşıp gelecekleri yer Veysel olacak çünkü."

Yahut da şu: "Vallahi ben gitmedim, yolum düşmedi çok şükür ama eşten dosttan duyduğum, Veysel İnan diye bir doktor varmış Ral'de. Biraz tuhafmış ama büyük doktormuş."

Arada birer duble viski yuvarlayıp çişe gidip geldiklerini saymazsan, eve geldikten, Gönül'ü hasta olarak, Cemile'yi de yanına

refakatçi olarak yatırdıktan beri –"Çık ve kapat şu kapıyı Ramazan!"– tek yaptıkları buydu; Ramazan Şerif'in sosyetik çevresini sıcak yataklarından kaldırıp kalp uzmanı sormak.

Şu viski olmasa çıldırırdı Ramazan Şerif. Olur şey değildi; kimi arasan, dost düşman, tereddütsüz tek bir isim verip kestirip atıyordu: Veysel İnan. Doğal olarak da bütün benliğiyle reddetmeye çalıştığı o saçma sapan, o korkunç, o akıllara ziyan teşhisi dayak zoruyla kabûllenmeye zorlanıyormuş gibi hissediyordu kendini.

Hayır! Kabûllenmeyecekti.

"Başka isim sorun." demişti Cüneyt'e. "Ben de öyle yapacağım."

Bir müddet öyle yapmışlardı. "Veysel İnan'a gitsinler." diyenleri, ki her aradıkları öyle diyordu zaten, "Yok, ona gitmişler, memnun da kalmamışlar. O yüzden ondan daha iyisine bakıyorlar." diyerek başka bir isim vermeye zorluyor, genellikle "Memnun kalmadılarsa onlarda hiç akıl yokmuş." gibi, nadiren de "Eh, o zaman Allah rahmet eylesin. Yapılacak bir şey kalmamış demek ki." gibi cevaplar almaya başlamışlardı. Ramazan Şerif çıldırmasındı da kim çıldırsındı?

"Cüneyt, durmayın rica ederim. Bakın, viskilerimiz bitmiş. Tazeleyin."

Cüneyt kalkıp tazeliyordu.

Evet, biraz olsun gevşetiyordu alkol ama içi karardıkça da kararıyordu Ramazan Şerif'in. Kimi zaman çaresizliğin tesiriyle karşısındakiyle inatlaşıyor, "Tutturdunuz bir Veysel, sanki farzmış gibi." diyor, kimi zaman da geleneksel öfkesine kapılıp ağzını bozuyor, "Başlarım Veyseline de İnanına da." diyordu. Mükerrem'i bile çarpmıştı bir sefer. Adam üçüncü raporu vermek için aradığında lâfı ağzına tıkmış, "Gene Veysel diyeceksen hiç deme rica ederim Mükerrem, fenâ olur." demişti. "O zaman kapatıyorum." demişti Mükerrem. Kapatmıştı.

Olur şey değildi!

Bu vâriyetle bu kadar arka sıralara düşün şifa kuyruğunda! İnanamıyordunuz. Şimdi o Japon gelse, dese ki kızının ilacı bende, ne demek on beş bin tapu, fabrikaları da verirdik, Ankara'yı da verirdik, bankada yatanları da verirdik, diğer şehirlerdeki mâmeleki de verirdik. Canımızı verirdik canımızı. Bakmayın Numune'deki bir anlık bir gafletle...

Biraz ağlamıştı. Utançtan biraz, çokça da çaresizlikten. Şimdi Cemile de şurada olsaydı, beraber arayıp koştursaydık?

"Siz iyi misiniz Ramazan Bey?"

"İyiyim Cüneyt. Karım küstü, çocuğumun ölüme mahkûm olduğunu öğrendim. Çok iyiyim."

Cüneyt kalkıp patronunun bardağını ağzına kadar viskiyle doldurmuştu.

"Aah Cüneyt ah..." Gece yarısı kıç güverteden okyanusa düşmüş yolcu gibi hissediyordu kendini Kolaylık A.Ş.'nin patronu. Şu aramaları, sormaları, o telefondan bu telefona saldırmaları, dalgalar arasında kimseciklerin duyamayacağı imdat çığlıklarıydı, şu çaresizliği ise geminin giderek kaybolan ışıkları.

Vurmuştu masaya yumruğu.

"Verin aradıklarınızın listesini bana Cüneyt."

Cüneyt'in aradığı iş adamlarının listesini almış, her birini birer birer tekrar kaldırmıştı güzellik uykusundan. "Az önce genel müdürüm bir tanıdığının kalp hastası çocuğu için aramıştı ya sizi? İşte o tanıdık benim. Ne olur bana içeride dışarıda harikûlade bir isim teklif edin Mahmut."

"Hay Allah, Gönül ha? Çok üzüldük." dedikten sonra herkes tekrardan, ısrarla ve katiyen içeride Veysel ismini teklif etmiş, ilaveten birkaç bilen, "Dışarıda da olsa olsa Talât İnan olur." demişti. "Veysel'in babası. Avustralya'daymış galiba."

Pes'e ramak kalmıştı. Mükerrem'i arayıp bütün aradıklarını tekrar arayarak o hasta sahibinin bu olduğunu söylemesini söylemiş, kendisi de Cüneyt'in aradıklarını arayıp bitirdikten sonra kendi aradıklarını arayıp o hasta sahibi bendim, şimdi bana daha ciddi bir isim teklif etmenizi istiyorum, istirhâm ediyorum, yalvarıyorum demişti.

Veysel de Veysel.

Ve pes!

Dönmüştü Cüneyt'e, "Arayın şu Veysel deneni Cüneyt." demişti. "Bir randevu alın bana. Tek başıma gideceğim. Mümkünse hemen şimdi."

"Veysel Bey'in telefonu yok ki bende Ramazan Bey."

"Nasıl yok efendim, nasıl yok?" diye bağırmıştı önce Ramazan Şerif. Sonra alttan almıştı biraz. "Siz de yoruldunuz tabii. Var ya sizde numarası? O çengili çalgılı telefonunuzdan aramıştı ya sizi Numune'nin önünde. Kayıtlara bakın."

"Aa..." demişti Cüneyt. "Özür dilerim. Öyle ya." Girmiş arayan numara kayıtlarına, eliyle koymuş gibi bulmuştu.

Aramıştı.

Yüzücülüğü bırak, kibirden, kinden vazgeç.
Bu ırmak değil, denizdir deniz! Aşk gemisine bin de afetten kurtul.

Mevlânâ

Telefon çalmaya başladığında;

Bayram Olsun Bayram Olsun

Canım Sana Gurban Olsun...

Veysel, Celil'den Taşkın'a bumbar aktarmakla meşgûldü. Bayram'a bir omuz attı. "Şunu cebimden çıkar da daya bakalım kulağıma."

"Sen ciddi misin?" dedi Bayram. İki sebepten demişti. Birincisi, sen ameliyathaneye cebinde telefonla mı girdin sahiden mânâsına. İkincisi, hadi diyelim ciddisin, şu hâlimi görmüyor musun mânâsına. İki eli kandaydı çocuğun.

"Uzatma da ver şunun telefonunu." diye homurdandı Naim Orhun. Alışkındı, belliydi. "İki saat türkü dinleyemem burda."

Sinemde gizli yaramı

Sar bugün, bayram olsun...

"Fakat ben ameliyat..."

Naim Orhun "Öf be!" deyip ittirdi Bayram'ı, Veysel'in ameliyat önlüğünün eteğini kaldırdı, pantolonunun cebindeki telefonu çıkarıp Bayram'ın eline tutuşturdu. "En güzel kısmını bana kaptırdın." dedi. "Gerisi senin olsun."

Bayram vıcık vıcık elleriyle telefonun açma düğmesine basmaya çalışırken "Bak, bakmadan bilecem gene." diyordu Veysel. "Kesin Ramazan Arıyo."

"Ramazan Kim?" diye sordu Naim Orhun.

"Böcüğün babası. Kafası sargılı Ramazan. Vardı ya gece."

"Bilinmeyen numara." deyip telefonu Veysel'in kulağına dayadı Bayram. Yekten, "Söyle Ramazan." dedi Veysel.

Cüneyt afallamış bir sesle, "Ben Cüneyt Veysel Bey..." dedi, "... sizi..."

"Bey ne lan bey ne? Sen şu dün geceki balina kasa değil misin? Çabuk söyle ne söyleyeceksen. Ameliyattayım."

"Ame?.. Ramazan Bey çok acil bir randevu talep ediyor da, onun için aramıştım."

"Kendi niye aramıyo ibne? Eli yok muymuş onun?"

Cüneyt gürültülü gürültülü genzini temizlerken "Bana mı dedi o? Bana mı dedi?" diyen bir ses geldi karşıdan. Veysel dönüp; "Sesi hoparlöre verdirmiş akıllı." dedi Bayram'a. Bayram çok ayıp oldu şimdi diye düşünürken Naim Orhun "Oh olmuş!" deyip sırıttı.

"Ee... Acaba en yakın ne zamana bir randevu verebilirsiniz? Ramazan Bey özel görüşmek istiyor sizle de."

Veysel'in yanağından kan damlıyordu. "Niz ne lan, niz ne?" dedikten sonra "Hoparlörden çıktın mı?" diye sordu.

"Çıktım."

"Hah... Dinle Cüneyt... İkna et o herifi, ağzından gir burnundan çık, 'Gel Vatandaş Gel – Tetkike Gel – Tahlile Gel' diyen televizyon soytarılarına kapılıp kapı kapı dolaştırmasın kızcağızı. Gönlü razı gelmiyo, kabul etmek istemiyo, orasını anladık ama durumu kesin böcüğün; gez dolaş derken sike sike kabûllenecek, kaçış yok, ama o zamana kadar da çok zaman kaybetmiş olacak.

Anladın mı? Her tetkik aynı sonucu verecek çünkü. İkna et patronunu, tamam mı koçum?.."

"Gayret ederim ama ne yap..."

Elleri şıkır şıkır çalışıyordu Veysel'in. "Anlatıyoz işte." dedi. Bir Taşkın'ın etrafında turluyor, bir Celil'in o yana dolanıyor, telefonu tam yerine denk getireceğim diye uğraşan Bayram'ı sürüm sürüm süründürüyordu. "Beni bu numaradan arasın, ne zaman denklersek görüşürüz, o mesele değil, ama sabah ilk iş, adam gibi bi sosyete doktoruna aynı tetkikleri bi daha yaptırıp koysun raporlarını çantasına, uluslararası kalp nakli ağına kaydettirsin kızı. Ölür yoksa bak. Bizdeki raporları vereyim, vakit kazansın diyecem ama hastane yandı bizim..."

"Hastane mi yandı?"

"Bi aceleyle çıktık ya, sonuçları kendime maillemeyi de unutmuşum."

"Hastaneniz mi yandı dediniz pardon?"

"Sağır mısın? Haa bak, sana söz, kalbi bulsun Ramazan, takması benden. Hadi, başka bi şey yoksa kapatıyorum."

Villanın salonunda, "Ne dedi o ahlâksız adam?" diye sordu Ramazan Şerif. "Başka sinkaf etti mi bana? Her neyse, ettiyse etti, duymak istemiyorum. Hastanesi mi yanmış dediniz? Allah büyük! Verdi mi randevu?"

Cüneyt, viski bardağını alıp Ramazan Şerif'in yanındaki koltuğa oturdu, göbeğinin çıkıntısını sol uyluğuna aktararak yüzünü ona döndü. "Konuşmamız lâzım Ramazan Bey." dedi.

Meşk tamam olmadan aşk tamam olmaz.
Teslimiyetin tamlığı, muhabbetin tamamlığı demektir;
Aşk gelir...
Mevlânâ

Başlarda bayağı zorlanmıştı Necmettin Mutlu. Hattâ permeperişan hissetmişti kendini; mahvolmuş, bitmiş hissetmişti. Sabah beri kalp damar cerrahisiyle, ve tabii genel cerrahiyle didişiyordu. Öyle tek yatak da değildi ki. Bir o polis çocuk için kalp damar cerrahisinde yer bulması gerekiyordu, iki de öbür ikisi için genel cerrahide. Kalp damarın klinik şefi şöyle bir üstten üstten bakmıştı buna, "Hayırdır Hocam?" demişti, "Penis düzeltme ameliyatlarında yoğun bakım lâzım oluyor muydu?" Aklınca hor görüyordu bunun branşını. Godoş! "Eh..." diye lütfetmişti sonra. "Gönder gelsin." Genel cerrahi biraz daha sıcak davranmıştı, ama o da yerleştirmişti lâfını: "Olur olur. Gönder. Ama mutluluk çubuğu zamanım gelince kendi ellerinle takmanı isterim." Göndermiş, asıl sıkıntı ondan sonra başlamıştı. Vay sen ne hakla batın açarsın, ne sıfatla göğüs açarsın, kimsin de hastanın kalbine dokunursun, seni etik kurula şikâyet edeyim de gör, seni polise ihbar edeyim de gör; herkesle kötü olmuştu. Neyse ki o kıvırcık saçlı adamla o iriyarı, el nakli yaptığımız Uğur girmişlerdi devreye. Uğur'un adamları da girmişti daha sonra. Ve daha sonra "Öşür ortaklarım," dediği, kimi yarı Bulgarca yarı Türkçe konuşan, kimi tespih şaklata şaklata dolaşan, her birinin yanında bir yakın koruma, birçok karanlık ortağı da girmiş ve işler tatlıya bağlanmıştı. "Yaa Necmettin Hocam..." diye aramıştı kalp damarın şefi nitekim, "Yaa sen beni yanlış anladın galiba. Ben bu hastayı yoğun bakıma almam demedim ki. Adam kalp ameliyatı olmuş, nasıl almam? Can baş üstüne.

Sadece yeteri kadar iyi bakabilir miyiz diye endişe ettiğimi söylemeye çalışmıştım yani. Burda arkadaşlar polise molise verecekmişsin diyorlar, verir miyim ben seni hiç yahu? Telefonu uzatayım da sen bir rica et, çeksinler şu namluları." Bu da rahatlamıştı o zaman. "Sağ ol Hocam." demişti. Yüz de bulmuştu; arkamızda mafya var ya. "Yalnız sana zahmet, o hasta kalp ameliyatı olmadı, kalp nakli yaptık ona dün gece. Ona göre bakar çekersen makbûle geçer yani." Eşşoğlu eşşeğin götü seni!

Kendi kendine sırıtıp "Yaşayacak mı sence Hocam?" diye sordu Veysel'e. "Doğru soru, 'Sence kaç dakika daha yaşayacak?' olmalıydı," diye düşünüyordu.

Veysel çoraplarını çıkarmış, ayak parmaklarını havalandırıyordu. "Ne bileyim?" dedi. "Ya vücut 'Bu kim lan?' deyip üstüne çullandığı gibi tükürüp atacak kalbi, ya da Deccal abimiz racon kesecek içerde."

Hülyâlı hülyâlı, "Ama yaşasa tam bir mucize olur, biliyor musunuz?" dedi Necmettin Mutlu.

"Evet." dedi Naim Orhun. "Kalp nakli ekibi ve kalp akciğer makinesi olmadan kalp nakli yarım mucizeydi çünkü."

Necmettin Mutlu bozuldu. "O da tam bir mucize tabii." dedi. Sahi... O ameliyat bile tek başına dünya çapında hit yapardı bizi... de, burada namluların ucunda sessizlik temin edeceğim diye uğraş, sonra çık hakemli dergiye, tıp etiğinin anasını ağlattım diye kendi kendini ihbar et. Olacak iş değildi. Gerçi nakil işlerine el sürmemiştik; sadece buz koy, dondur, ısıt, göğüs kafesini bağla, sütüre et. Bunlar plastiğin alanına girmez miydi? Suçu şu ikisine atsak? Yok yok. Sonumuz olurdu. Paraşütsüz düşerdik.

Kapı tıklatıldı, açıldı. Ramazan Şerif'in sargılı kafası göründü. Necmettin Mutlu "Buyrun?" derken Veysel, "Gel Ramazan gel." dedi. "Geç otur."

"Beyefendi kim oluyor pardon?" Arkadaşlarını da mı bizim odamızda ağırlıyordun artık be adam! Hastanen yandıysa yandı.

Ramazan Şerif ortaya bir baş selâmı verip Veysel'in karşısına otururken Veysel Necmettin'e açıklama yaptı: "Çok zengin bi arkadaşımız bu. Bak iyi ağırla, güzel ekmek çıkar sana. Haberin olsun."

"Canım ne alâkası var Veysel Hocam? Aşkolsun." dedi Necmettin Mutlu, sonra da Ramazan Şerif'e dönüp "Hoşgeldiniz beyefendi." dedi. "Ben Necmettin Mutlu; Klinik Şefi. Ne ikram edelim size?"

Ramazan Şerif kibarca reddetti. Gözü, Veysel'in iyice havalansın diye açıp açıp kapadığı ayak parmaklarına gidiyordu ister istemez. Genzini temizleyip "Veysel Bey..." diye başladı.

"Bey ne lan, bey ne? Veysel de geç."

Ramazan Şerif, "Peki... Veysel..." deyip kafa salladı, "Cüneyt dedi ki..." diye devam ederek birkaç saat önce Veysel'in Cüneyt'e dediklerini o da elifi elifine Veysel'e dedi. Arada birkaç azar daha işitti: "Niz ne lan? Niz ne?"

Sonra Veysel aldı sözü. "Veysel'in intikamı..." diyerek başladı, "Madem sen daha bikaç saat evvel senin o genel müdürüne anlattıklarımı gelip bir bir anlattın bana..." diyerek devam etti, Ramazan Şerif'in birkaç saat önce Cüneyt'ten dinleyip gelip burada anlattıklarını bir de o Ramazan Şerif'e anlattı.

Özet şuydu: Vaziyet kötü. Çare: İlle de kalp nakli.

"Tamam, diyelim ikna oldum." dedi Ramazan Şerif. "Hemen gittim o uluslararası kalp nakli ağına kayıt da yaptırdım. Uygun donör ihtimâli?"

"Şöyle söyleyim..." dedi Veysel. "Senede altmış milyon ölü ölüyo dünyada. Bunların hepsi heves edip ben verecem dese, ihtimâl bin iki yüz'de bir. Çünkü hem uygun verici lâzım, hem uygun alıcı hem de uygun zaman. Adam öldüğü zaman sen hasta değilsindir, sen

hastalandığın zaman onun yaşayacağı vardır. Bu da kesmez, ölüden alamazsın kalbi, beyni ölenden alırsın. Kalp öldü mü ölmüştür. Geçmiş olsun. Bi de onu denk getir... yani zor."

"Yani?" dedi Ramazan Şerif. Simsiyah olmuştu.

"Bozma hemen moralini." dedi Veysel. "Deminki hesap, her sene ölen altmış milyon ölünün hepsinin de verici olduğu mantığına dayanıyodu. Ama vermiyo ibneler. Zıbarıp ölüyolar, böcüğe cücüğe gidiyo o kadar et. Ki hepsi bağışlasa bile ihtimâli biliyosun." Durdu. "Tamam diye ekledi. "Şimdi bozabilirsin moralini."

Ramazan Şerif ellerini açıp bacaklarının üstüne koymuştu. Avuçlarındaki görünmez kirleri ufalıyordu başparmaklarıyla. "Offf!" dedi. "İnsanlar ne kadar idrâksiz olabiliyor. Hâlbuki bağışlayın işte, değil mi?"

"İdrakına sokayım hepsinin. Sen bağışladın mı bari?"

"Yok da... Artık ben de..."

"Seninkine de sokayım."

Ramazan Şerif iki dakika kadar daha oturup "Bana müsaade." diyerek ayaklandı. Kafası allak bullaktı. "Vallahi bırakmam." dedi Necmettin Mutlu. Zıp diye fırlamış, kapının ağzına yetmişti. "Bir ikramımızı kabûl etmediniz, bari kafanızdaki sargıyı değiştirelim. Kirlenmiş. Hem biz daha iyi sararız."

"Teşekkür ederim ama daha önemli bir işim var şu an." dedi Ramazan Şerif. Çıktı. Naim Orhun da çıktı hemem peşinden, koridorda yanına gidip koluna girdi. "Bak kardeşim..." dedi, "Seni anlıyorum. Kabûllenemiyorsun. Bu bana nasıl olur diyorsun. Bir yanlışlık var; herkesin başına gelir de benim başıma gelemez. Ama gelir, bal gibi gelir. Eninde sonunda anlayacaksın. Gel, anladığın zaman iş işten geçmemiş olsun. İtimât et Veysel'e, gel. Gökten bir elma düştü, o da senin başına; gel bunu gör. Hükmüm parama geçer deyip Avrupa Amerika süründürme kızı. Kendi paranla kendi çocuğuna eziyet etmiş olursun, belki de öldürmüş. Gel beni dinle,

beni de boşver, gel Veysel'i dinle, iyi bir tetkik yaptır hemen bugün, götür raporlarını, kızı kaydettir ağa. Gel akıllı ol kardeşim; başka ihtimâl yok."

Ramazan Şerif biraz daha kararmıştı. "Düşünmem lâzım beyefendi." dedi. "Öyle ha demeyle olmaz."

Naim Orhun gagalayacakmış gibi baktı Ramazan Şerif'e. "Düşün de gör ebeninkini." dedi. "Bok herif seni!"

"Bok herif dedi bana."

Mükerrem uzanıp omzuna dokundu arkadaşının. "Detay bunlar Ramazan." dedi. "Diyeceğini dedi mi, ona bak sen. Nasıl dediği önemli değil, ne dediği önemli. Eğer ikna oldunsa, şurada bir kahve içimlik oturmamız bile hata. Hemen alalım Gönül'ü, gayet donanımlı kalp kliniği olan hastaneler var; sen de biliyorsun. Götürelim, yaptıralım tetkikleri, gene aynı sonuç çıkarsa kabûl edelim ki bu adamlar haklıdır. Yok ikna olmadınsa, gene oturmamız hata. Gidip saniye kaybetmeden her taşa vuralım başımızı. Hemen."

"Neden benim başıma geldi?" diye sızlandı Ramazan Şerif. "Neden ben?" Başkalarına olması lâzım bunların diye düşünüyordu. Bir yanlışlık var, benim başıma gelemez diye. "Neden? Neden Mükerrem? Neden? Anlamıyorum."

"Ben seni anlıyorum." dedi Mükerrem Zemherir Namal.

"Beni herkes anlıyor zaten. Ben hariç."

"Cemile'yle aranız düzeldi mi biraz?"

"Ne gezer. Daha da soğudu kadın benden. Gönül kötüledikçe sanki ben yapmışım gibi bakıyor suratıma."

"Oof of."

Bir müddet sessiz kaldılar. Birer kahve içip işe koyulacaklardı, ikişer kahve içtiler; oturmaya devam. Söyleyecek çok şeyi vardı Mükerrem'in ama söyleyemiyordu. Meselâ dün geceki gibi, ben senin yerinde olsam'la başlayıp...

“Peki Mükerrem... Kötü bir örnek olacak ama, Allah göstermesin, diyelim Bâde bu durumda? Sen ne yapardın?”

Mükerrem Zemherir Namal zar gibi gerildi bir anda. Ben senin yerinde olsam’lı bilgiçliklerin hiçbirinde Bâde Gönül’ün yerinde olsaydı alternatifi yoktu.

“Hakikâten çok kötü bir örnek oldu be Ramazan.” dedi, sonra utanıp “Özür dilerim.” diye ekledi. “Uzatmayacağım...” dedi sonra. “Ben senin yerinde olsam, o iki manyağın dediklerini yapardım. En azından onların dediği yerden başlardım. Öyle de olsa böyle de, her halükârda o tetkiki bir kere yaptıracaksın zaten. İlkinin sonucunu bir alalım, sonrasını sonra gene düşünürsün. Haydi Ramazan. Kalk.”

“Kalkalım diyorsun.”

“Kalk Ramazan.”

Kalktılar.

Bir anda can geldi bağlara, bağlar ışıdı,
Bir anda açıldı baktı bağlarda gözler,
Bir anda bizde ne dert kaldı, ne gam, ne keder,
O geliyor O...

Mevlânâ

Veysel, Necmettin Mutlu'nun odasına ve kalp damar cerrahisinin yoğun bakım servisine ve elbette genel cerrahi yoğun bakımına kamp kurmuş gibiydi. Bir an bakıyordun sadece hastalar var, bir an bakıyordun Veysel babasının çiftliğine gelmiş, kendi hastalarını kurcalıyor. Kabûl edilebilecek bir durum değildi ama sineye çekiyordun, çünkü Kocaman Emin'in Ekmel, Tabakçı Ferdi'nin Halim, Elverdi Babür'ün Mazhar, Kara Mustafa'nın Süha, Kama Necati'nin Oğuzhan, Kör Seydi'nin Tunç, Arap Ahmet'in Uğur, Solak Ümmet'in Canip, Resto Selim'in Gani ve Taşkafa Tevfik'in Batur da kamp kurmuş gibilerdi aynı zamanda. Doğal olarak da on iki - on iki çift vardiya sekizer adamları. Ve gayet tabii bu adamların başında vaziyeti sevk ve idare eden, Melih'in Azer, Süha'nın Akın, Halim'in Ejder, Ekmel'in Refet, Mazhar'ın Oktay, Oğuzhan'ın Sadri, Tunç'un Tamer, Canip'in Kandemir, Gani'nin Burhan ve de Batur'un Emet. Hattâ Taşkın'ın da karnıyarık gibi yattığını sayma, o bile vazifede sayılırdı. Kıvırcık'la Bahtiyar desen, Veysel veya Necmettin nereye, bu ikisi oraya. Doktorlardan, hemşirelerden, hademelerden biri pürüz mü çıkardı; kolay. "Şş, az bak hele." O kadar. Zaten onlar da "o kadar" diyordu. "O kadar da elimiz işe gitsin Necmettin Hoca. Var mı başka canını sıkan?" Var demeyegör, elleri işe gidiveriyordu. Ve gidecekti tabii. Çünkü hepsi minnet doluydu hepsine. Başta Deccal olmak üzere, Nazlı bacımız da ahret bacımızdı bundan böyle, ne yapıp edip bir

gecede izini sürüp bulup mekânını yeke yek basıp Japon ordusunu darmaduman edip hem ölmüş kardeşlerimizin kanını temizleyip hem de her ne kadar onun hakkından gelememiş olsalar da Japon denen meymenetsizi kolaycacık bulabileceğimiz şekilde mâlûmatımıza takdim edip ilgi ve alâkamıza arz eden bütün o güzel insanlara, merhumlara ve merhûmeye Allah rahmet etsindi.

Taşkın'la Celil ikişer gün, Zeki üç buçuktan dört gün yattı yoğun bakımda. Genel cerrahiyle kalp damarın klinik şefleri çok ısrar ettiler ne olur Zeki Bey ve/veya Taşkın Bey ve Celil Bey nekahât döneminde de misafirimiz olsun diye ama Necmettin Hoca katiyen reddetti. "Hayır efendim." dedi kesin bir dille. "Plastikte hayata dönen, plastikte yatar." Azer'in Çetin'le Kandemir'in Burak da oradaydı. Sıkıysa itiraz et.

Uğur, Taşkın'a refakatçi olarak Çetin'i görevlendirdi, Zeynur da Zeki'ye refakatçi olarak kendini. Celil'in refakatçisi bir gün Hayri'ydi bir gün Fehiman. "Hep kalırdım da..." diyordu Fehiman, "... burda tıraş olmak hoş olmuyor." O artık alışmıştı; boş zamanlarında Zeynur'a yardıma koşuyordu. Zeynur, "Sağ ol Abla valla." diyordu. Hastalarımız ziyaretlere açılıyordu yavaş yavaş.

Celil'in ilk ziyaretçileri Dinçer'le Su oldu. Dinçer el sıkışıp öpüştü herkesle, Su el sıkışmadı, herkesi öptü, Celil'in yanaklarını ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baka baka ağladı. Celil de ağlayacaktı, konuyu değiştirdi: "Kız, siz ne zaman evleneceksiniz, bana bak?" Sonra Taşbaş geldi ziyarete. "Hanımla torunu da getirdim de içeri almadılar Celil." dedi. Celil bu sefer ağladı. Kemal geldi, Abdullah geldi. "Amirim sen de amma saçtın savurdun yav." dedi Kemal. "Yarın bize bi şey olsa kimden alacaz barsak?" Güldüler. "Güldürmeyin lan!" dedi Celil. "Acıyo." Edip geldi, Kenan geldi, Stopali'nin muavenetiyle Kübra geldi, yanında Cemile Şerif, kuyruğunda Cüneyt olduğu hâlde Ramazan Şerif bile geldi. "Gönül de gelmek istedi ama..." dedi Ramazan Şerif, sustu.

Doldu doldu taştı Celil'in odası. Eş geldi dost geldi, Dinçer'in iş arkadaşları geldi, Kübra geldi, Stopali geldi, Edip-Kenan çifti geldi, Kolaylık A.Ş.'nin güvenlikçileri geldi, sadece iki kişi gelmedi: Zila'yla İrfan. İrfan gelmeyince Orkun da gelmedi. Zeynur zaten yol ettiydi, gitti gitti geldi. Fehiman'la iyice ilerletmişti samimiyeti. Sözde Celil'i ziyaret edecekti, "Hadi Abla," diyordu iki dakika oturduktan sonra, "çıkalım da kafeteryada birer kahve içip dedikodu yapalım biraz." Celil bozuluyordu. "Sağ ol be Zeynur. Senin de gelenin gidenin bol olsun." diyordu. Ama seviyordu Zeynur'u. Gülüşüyorlardı. Mutlulardı.

Da...

Zeki'de bir tuhaflık vardı. Boş boş bir bakmalar böyle, bir sağ kaş yıkmalar, ara ara ziyarete gelen Kıvırcık'ı terslemeler, adamcağız kibar kibar "Müsaadenle ben çıkıyom komserim." deyince kaba kaba "Çık Kıvırcık." demeler. Anlayamıyordu Zeynur. Zeki'nin babasıgil Çanakkale'den, Zeynur'un babasıgil Eskişehir'den ziyarete geldiklerinde de benzer şeyler yaşanmıştı. "Biz sizde kalırız, gelir gider bakarız sana sırayla. Hem Zeynur da dinlenir arada birkaç gün." demiş, Zeki'den buz gibi bir "Siz dönün. Gerek yok." cevabı almışlardı. Karakoldan da arkadaşları gelip gidiyordu, bilhassa Ayberk çok sık, ama ona da soğuk soğuk bakıyordu Zeki. Dili varmıyordu söylemeye Zeynur'un ama, ölü gibi bakıyordu. Bir gün dursa bir gün duramıyor tabii, koşuyordu hemen Veysel'in karagâh olarak kullandığı plastik cerrahi klinik şefi odasına.

"Veysel Hocam, Veysel Hocam..."

"Ne var kız?" diyordu Veysel. "Gene ne var?" Kızıyordu Zeynur'a. Haklıydı da, yunus gibi bir o odaya dalıyordu zaten bir bu odaya, üç dakka sabret, huzurlarınızda Veysel, bir de senin gelmenin âlemi neydi? "Bak, Fehiman sallıyo mu hiç?"

"Ama o alışkın Hocam."

"Sen de alışırsın."

"Ay Allah göstermesin."

"Ne vardı? Söyle gelmişken."

"Zeki hiç gülmüyor. Hâlbuki eskiden..."

"Gel senin kaburgalarını bi yarayım orta yerden, bi ayırayım mengeneyle, bıdınnacık kalbini bi söküp çöpe atayım da ayı gibi bi kalp takayım onun yerine, sonra da matkapla delikler açıp telle zımbalayayım o göğüs kafesini, bak bakalım gülebiliyo musun."

"Haa... Normal yani? Ben gideyim o zaman."

Gidiyordu Zeynur. Yavaş yavaş yeni baştan tanıyordu kocasını. Ya da bu hâller normalse madem, kocasının ameliyatlı hâllerini yeni tanıyordu. Misâl, gülesi geldiği zaman yıkılıyordu o sağ kaş. Bunu anlamıştı artık. Zeki'nin yanına girmek daha çok teferruat gerektirdiği için gel git Celil'le de tanışmıştı Ayberk, Zeki'ye her geldiğinde meslekten eski bir abimiz deyip önce ona uğruyordu. Bir defasında "Celil Abi zamanında beraber çalıştığı amire ne yapmış biliyor musun Zeki..." demişti. "Adamcağızın adı Nazif Oral'mış, sen tut, masasındaki isimliğe Nazif Anal yazdır. Bir hafta farkına varmamış garibim. Rezil olmuş memurlara." Zeki o zaman on dakika kadar toparlayamamıştı sağ kaşını. Gülüyordu demek. "Bak güldün." diyordu Zeynur. Soğuk bir "Evet, sanırım güldüm." alıyordu karşılığında. Gülmesi çok güzeldi Zeki'nin, eski gülüşü daha güzeldi ama bu kadarına da razıydı kızcağız. Sık sık espri yapıyor, belli etmeden bakıyordu sağ kaş düşmüş mü. Çoğunlukla düşüyordu ama daha çok düşmesini istiyordu doğal olarak. Müjdeyi verse miydi artık? Ama korkuyordu. Ya heyecandan?..

"Veysel Hocam, Veysel Hocam."

"Ne var kız?" dedi Veysel. "Gene ne var Allah'ın cezası?"

"Benim Zeki'ye bir müjdem var da..."

"Git ona ver müjden varsa, bana niye geliyon?"

"Yok, ondan sormadım. Heyecanlanırsa falan?.. Şey olmasın sonra?"

Naim Orhun da oradaydı. "Müjdenin şiddetine bağlı." dedi. "Nedir?"

Zeynur kızardı. "Yok... Söyleyemem. İlk Zeki'nin bilmesi lâzım." Elleri de karnına gidivermişti.

"Ay hiç anlayamadık." dedi Veysel. "Meğer hamile kalmışsıııın... de mi?"

Az daha kızardı Zeynur. Güldü, duygulandı, sonra anlattı durumu. Hamileliğinin herhangi bir hamilelik olmadığını, on senedir karı koca tedavi gördüklerini, neler neler çektiklerini, bunun Zeki'yi havalara uçuracak bir haber olduğunu, söyleyeyim de yüzü gülsün diye can attığını, ama işte de bu on senelik maraton yüzünden söylemeye çekindiğini falan. "Haksız mıyım?" dedi sonunda.

Bayram da oradaydı. "Bence haklısın Zeynur." dedi. "Böyle bir haber çok etki edebilir kalbe. Heyecanlandırmamakta fayda var şimdilik." Veysel'e döndü. "Ne dersin? Bir hafta daha beklese?"

Naim Orhun, "Bu da başımıza kardiyolog kesildi." diye homurdanırken "Olur olur." dedi Veysel. "Sen de bir haftacık sık dişini kız. Durduk yerde devirmeyelim adamı."

"Ay Allah göstermesin."

Tamamdı; bir hafta daha. Zor olacaktı ama tutacaktı kendini Zeynur.

Ama Veysel tutmayacaktı.

Yarım saat sonra kontrole geldi, bir eli Zeki'nin nabzında, "Verdin mi müjdeni?" dedi Zeynur'a.

Cana geliverdi bir anda Zeki, Veysel'i üstünden itip "Vallaha mı kız?" dedi, Zeynur "Vallaha." deyince de kıkır kıkır gülmeye, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Zeynur da hem ağlıyor, hem Veysel'e sitem ediyordu: "Yaa ben söyleyecektim yaa!"

Bayram da oradaydı.

"Yaa Veysel yaa!" diyordu.

Ömrümü kaplayan karanlıklarda
Ben bir şimşek gibi çakar giderim...
M. Faik Ozansoy

Celil alışkındı; kolostomi torbasını göstere göstere gezinmeye başladı haftasında. Taşkın hem alışkın değildi, hem de tek derdi bağırsak değil. Dalağı alınmış, iki yerine ekstra yama yapılmıştı. Orada sonda, burada dren, üç kurşun yemişti, az mı?

"Bir hafta daha yatsam toparlarım Uğur Bey."

"Ona sen karar veremezsin Taşkın. Veysel verir. O ne zaman derse o zaman. Acelemiz yok."

"Sizi de yalnız bıraktık."

"Ölseydin yalnız kalırdım. Bir daha kim bana eşşek herif diyecek?"

"Aman Uğur Bey... Sizi kardeşim kadar sevdiğim için..."

"Bir şey dediğimiz yok canım. Binnur da hayvan herif diyor zaten. Hem bir kardeşin daha var artık senin: Celil."

Celil gelip gidip "Pırt var mı pırt?" diye dalga geçiyor, "Sen de pek çürük çıktın. Bak biz ayaklandık bile çoktan." deyip nispet yapıyordu. Konuyu değiştirmeye çalıştı Taşkın.

"Japon'dan ne haber Uğur Bey? O gece kaçmış demiştiniz?"

"Kaçmış." dedi Uğur. "Biz de gazetelerden öğrendik. Ama fazla kaçamayacak." Kim olduğunu biliyorlardı artık. İş yerindeki bol cesetli silahlı çatışma nedeniyle göz altına alınmış, avukatının "Müvekkilimin ne kabahati var? Hem onun iş yeri baskına uğruyor, hem de onu gözaltına alıyorsunuz. Ölenlerle bağlantısını kanıtlayın

o zaman." deyip ortalığı ayağa kaldırması üzerine salıverilmişti. Gazeteler bu olaya sadece ilk başta ilgi göstermişti biraz. Boy boy fotoğraflarını basıp "Samuray Plaza'da Raconu Silahlar Kesti" – "Yeraltı Dünyasının Ünlü İsmi Göz Altında" – "Japon Nâmıyla Bilinen Semih Acar Tahliye Edildi" – "Semih Acar'ın Hayat Hikâyesi Acılarla Dolu" – falan. İkinci gün pörsümüştü haber, üçüncü sayfaya düşmüştü. Sonra ara ki bulasın. Ama o ilk gün var ya ilk gün, o ilk gün ballı börekti işte. Adamın vesikalık fotoğrafları, cemiyet hayatındaki fotoğrafları, Japon arabalarının önündeki fotoğrafları; daha ne olsun? Dükkânı da restore ettirip adamlarını toplamaya başlamamış mıydı sana? Yani Deccal öldü diye kabak gibi meydandaydı artık düşmanımız.

Taşkın uzanıp eline dokundu Uğur'un.

"Beni beklersiniz değil mi?"

"Bakarız." dedi Uğur.

"Bari bu sefer bensiz iş yapmayın Uğur Bey. Vallahi kırılıyorum artık."

"Tamam." dedi Uğur. "Melihgille konuşurum. Topluca infaz edecektik de. Akan kan hepimizin kanı mâlûm." Taşkın'ın kolostomi torbasına dokundu. "En çok da senin. Söz. Mutlaka bekleteceğim. Güzel bir iyileş, gidip kim var kim yok güzel bir öldürürüz el ele."

Pis oturdu temiz posta, evi çürük yaptı usta
Kağnı kırık, öküz hasta, ho diyecek zaman değil.

Eskimez kardaşın şalı, gül koluna girdi çalı
Tekke viran derviş deli, hu diyecek zaman değil
Hamdi Gardaş

Veysel geldi bir iki, kâr etmedi, Naim Orhun geldi üç beş, para etmedi, Fatih geldi geldi geldi gitti hayır etmedi; kapandı gitti İrfan, yattı kaldı, öldürsen çıkmaz oldu odasından. Edip ne ilaç getirdiyse gözü kapalı yuttu o arada, devrildi yattı; ne yedi, ne tuvalete gitti, ne banyo yaptı. Edip, "Kabızlığı tehlikeli hâle geldi artık." deyip onuncu gün doktor getirdi, İrfan da hiç itiraz etmeden döndü sol yanına, indirdi donunu, lavman yapıp içini boşaltmalarına izin verdi, gene de gözünü açmadı. Ağzını da açmıyordu. Orkun gelsin isterse, isterse Zila gelsin. Konuşmadı, kıpırdamadı, sağından soluna dönmedi, kalkmadı. Ve hiç de kalkmayacak gibiydi. İsterse Timur'la Serpil üstüne çullanıp etini kemiğinden ayırsın. On birinci günün sabahında bütün ümitlerinin balon gibi söndüğünü hissetti Zila, "Aşkım yaşamak istemiyor." diye ağlamaya başladı aşağıda. Kübra'nın her yeri ayrı oynamaya başladı, Timur'la Serpil gelene gidene sataşmamaya başladı, Orkun hep gelip hep kalıp İrfan'ın yanına çıkmamaya, Gülhan Zila'nın yanından kalkmamaya, Stopali markete murkete gitmemeye başladı. Edip hastaneye yatırmamız lâzım diye düşünüyor ama telaffuz bile edemiyordu. Çünkü bunu ne zaman düşünecek olsa, Kenan'ı karşısına dikilmiş, "Edip... Sakın hastaneye falan yatırmayın İrfan'ı tamam mı? Ben neler çektim biliyorsun." der buluveriyordu. "Bak zaten kalp krizi vaktim yaklaşıyor; küserim, bir daha da konuşmam senle." İçi bir

fena oluyordu Edip'in. "Ağzını hayra aç bir taneciğim." diyordu. "Ne vakti? Hangi kriz?"

İrfan'ın on birinci stuporlu melankoli gününün öğle vakti Kenan, "İşte bu kriz." deyip düştü kaldı.

Necmettin Mutlu'nun çilesi dolmamıştı daha. Veysel jet gibi yetişti, "Bu Ankara'da ne kadar ambulans varsaaa..." diye diye ilk müdahalesini yaptı, yanı sıra ağlayıp hıçkıran Edip'le beraber on dakika sonra gelen ambulansa atlayıp "Bas Ankara Tıp'a." dedi. Yolda gerek Edip'e gerekse de Kenan'a sağ elini yumruk şeklinde sıkıp açıklama yapmayı ihmâl etmedi şüphesiz:

"Bakın, bu kalp meselâ... Şimdi birinci krize çarpıldı ya... Şu beşte birlik kısım gitti. Sıyrıldı çıktı bembeyaz. Unutun onu. Kaldı dört kırmızımız..."

Kalbim ceylanlara mera, rahiplere mâbed oldu.
Barınak hem putlara, hem tavâf edenlere Kâbe,
Tevrat'a levha, Kur'an'a mushaf oldu...

İbn Arabî

Yüksek İhtisas'ın yazılı tetkik raporu, iki kelime noksanıyla Veysel'in şifahi raporu kadar kötümserdi. Noksan olan iki kelime de şuydu zaten: "Ölür bu." O da yazılı olsa, derdin ki bu raporu Veysel yazmış. "Bir de şu öbürüne bakalım." demişti Ramazan Şerif. Gönül'ün açıktan, Mükerrem'in alttan alttan itirazlarına aldırmamış, Cemile hâlâ bozuktu, ama neyse ki bu fikri desteklemiş, alıp bir de neredeyse ite kaka Özel Şafak'a götürmüştü kızı. Bu rapor da Yüksek İhtisas'ın aynı çıkmıştı; yani iki kelime eksiğiyle Veysel'in şifahi raporuyla aynı. Geri dönmemişlerdi artık Yüksek İhtisas'a. Hepsi aynıydı neticede, ha hacı hoca, ha hoca hacı. Ayrıca daha bir özenliydi bu hastane. Doktorlar da daha bir saygılı, daha bir güler yüzlü. Cemile Şerif Gönül'le kafeteryaya geçmiş, Ramazan Şerif Mükerrem Zemherir Namal'la klinik şefi Bekir Tontu'nun odasına gitmişti. "Kalp nakli iyi olur tabii." diyordu şef. Anlatıyordu da anlatıyordu, ama Ramazan Şerif ustaca "yani"lerle sıkıştırıyordu adamı. Misâl:

"Kalp nakli iyi olur tabii."

"Yani şarttır diyorsunuz?"

"Eee, şarttır demesem de, ağa kaydettirmekte hayır var diyorum yani."

"Yani Gönül'ün durumu çok vahim. Öyle mi?"

"Vaaa hiii... Vahim olmasa bile, ya yarın olursa diyerek şey yapmak lâzım tabii. Kalp bulunduğunda, alıcılarda tarih sırası çok önemlidir."

"Yani o kadar acil?"

"Ooo... Ola ki acil oldu diyelim. Di mi?"

"Yani doktor? Yani?"

"Yani durum çok kritik Ramazan Bey." Oh!

"O zaman ağa kaydettirin hemen lütfen." dedi Ramazan Şerif. "Hemen. Derhâl."

Bekir Tontu bir oh daha çekti. "Biz başvurumuzu yaparız tabii." dedi.

"Yani?"

Yani o öyle ha demeyle olmuyordu maalesef. Öncelikle Kalp Nakli ve Yapay Kalp Destek Sistemleri Konseyinin onaylamasını beklememiz gerekiyordu.

Bu bile bir ümitti Ramazan Şerif için. Ancak çok kritik hastalara onay veren o bilmem ne konseyi onaylamadığı takdirde, Gönül'ün durumunun o kadar da kritik olmadığını anlayacaktık demek ki. Bu sefer sıkıştırmak amacıyla değil, o ümidi su yüzüne çıkarmak amacıyla sıkıştırdı:

"Yani?"

"Yani Gönül'ü mutlaka onaylarlar."

Mükerrem, "Haa... Geldin mi gene aynı yere?" der gibi bakıyordu Ramazan Şerif'e. "Debelenme işte, kalk gidelim şu Veysel'e." der gibi. Ramazan Şerif de üç aşağı beş yukarı aynı şeyi düşünüyordu ama son iki yani'si daha kalmıştı, onları da sıkıştırsın, kararını öyle verecekti.

"Yani doktor..." diyerek başladı sıkıştırmaya, "... diyelim sıraya girdik, kalbimiz de bulundu, ekibinize güveniyor musunuz?"

Kolay soruydu. "Elbette." dedi Bekir Tontu. "Ne demek? Güvenmesem çalışır mıyım bu ekiple? Tek tek seçtim kendi ellerimle. Her bir arkadaşım alanında eşsizdir ve bu hep birlikte eşsiz bir ekip olduğumuz anlamına gelir. Bana inanın."

Ramazan Şerif cebindeki son yani'yi çıkardı:

"Yani diyelim siz bensiniz, kızınız da Gönül'ün durumunda. Getirip teslim eder misiniz bu eşsiz ekibe?"

Bekir Tontu hık dedi kaldı, işaret parmağıyla ensesini kaşıyıp zaman kazanmaya çalıştı, Mükerrem'e baktı, Ramazan'a baktı, olumlu anlamda kafa sallarmış gibi yaptı, derin bir oh daha çekti, "Ekip önemli tabii..." dedi kırık bir sesle, "... ama dehâ ve cesaret daha önemli. Ben kızımı, başında Veysel'in olmadığı hiçbir ekibe emanet etmezdim... Ramazan Bey."

İki gün sonra Kalp Nakli ve Yapay Kalp Destek Sistemleri Konseyinin onayı geldi. "Nakil öncesi hazırlıkları hakkında bilgi almak için acilen doktorunuza başvurunuz." diye bitiyordu. Ramazan Şerif bu sefer kalkıp gitmedi Şafak Hastanesine, Bekir Tontu'yu arayıp sordu:

"Ne yapacağız Bekir? Size başvurmamız söylenmiş de. Birtakım hazırlıklar varmış galiba. Nelere dikkat etmemiz gerekiyor?"

Bekir Tontu anlattı uzun uzun. Kalplerini bekleyen hastaların kendilerini bekleyen sürece hem bedenen hem de ruhen hazır olmaları gerekiyordu. Enfektif ortamlardan, işin özü, kalabalık yerlerden uzak durmaları, kişisel hijyenlerine çok dikkat etmeleri, kontrollerini düzenli olarak ve aksatmadan –tabii ki bize– yaptırmaları, kalp bulunduğu takdirde yarın gelin, öbür gün gelin demek söz konusu olamayacağından, derhâl, hemen, sanki hastanede yatıyormuş kadar çabuk yetişebilecek şekilde alarm hâlinde olmaları ve tabii bu haberin gecikmesiz verilebilmesi için bütün iletişim kanallarını yirmi dört saat açık tutmaları gerekiyordu.

"Anladım." dedi Ramazan Şerif. Yani göğsünde bir çöp atıyordu Gönül'ün; yenisi bulunduğu anda çöpe atılacak bir çöp. "Teşekkür ederim Bekir. Çok yardımcı oldunuz."

Gönül fenalaşıyordu. Şeffaflaşıyordu. Parmak uçları morlaşıyordu. Cüneyt'i aradı.

"Bana şu Veysel'in telefon numarasını verir misiniz Cüneyt?"

"Ben arasaydım Ramazan Bey?"

"Ararım kendim. Benim elim yok mu?"

Aynı gün bir kalp hastasına daha kapılarını açtı Ankara Tıp'ın plastik cerrahi katı. Bu Kenan gibi değildi. Ağır kalp hastasıydı. "Gönül sana emanet." dedi Veysel Necmettin Hoca'ya. "Söyle o aşağıdaki kalpçilere, bilgisayardan gözlerini ayırmasınlar. Bu kıza uygun kalp ekrana düştü müydü, bu sefer orda yapacaz ameliyatı. Makinelerini falan yağlasınlar, hazır beklesinler; bi yere de ayrılmasınlar sakın. Çişe bile gitmesinler."

"Burda yapsaydık?" dedi Necmettin Mutlu.

"Alıştın sen de." dedi Veysel. "Bi kere de adam gibi bi ameliyat yapalım lan!"

Necmettin Mutlu bir havayla döndü Uğur'a, "Duydun mu Uğurcum?" dedi. "Hadi bakalım."

Uğur çıktı odadan, "Melih Kardeş..." dedi bir havayla. "Sana zahmet, kalbe birkaç arkadaş göndersen de..."

Melih Azer'i yanına çağırdı bir havayla.

ilâhî bir koronun gülümsemesini istiyorum ben
yerli yersiz
Birhan Keskin

On beşinci günde biyopsi yapılacaktı Zeki'ye. Bir gün öncesinde hastamızı hazırlamak için, "Atla deve değil. Kasıktan girerim, kalpten çıkarım. Sen bana bırak." demişti Veysel. "Doku reddi var mı bakacaz bi."

Zeynur huzursuzlanmıştı.

"Ya varsa?"

"Celil ne güne duruyo?" demişti Veysel. "Ondan alırız bu sefer. Gene verir kesin."

Celil de odadaydı. "Yok deve!" demişti.

Zeynur daha da huzursuzlanacaktı ama bakmıştı ki Zeki'nin sağ kaşı aşağıda, o da gülmüştü.

"Yani yarın Celil'e ihtiyaç olup olmadığını anlayacağız öyle mi?"

"Zeynuur... Bak valla Aynur derim ha." Neyse ki artık yenge demiyordu.

"Yarın mı?" demişti Veysel. "Elleyerek mi bileceğiz kız? Patolojiye gidecek. Bikaç gün sürer."

"Of yaa!"

Bakma, o bile kâr görünüyordu Zeynur'un gözüne. Bir terslik varsa hiç bilmeyelimdi hattâ varsın.

Dur, doğma dedim sana
Dinlemedin ki hiç beni...
Levent Akif Bilgi

İrfan'ı on sekizinci gününde de çıkartamadılar içinden. İçini bırak, dışından bile çıkartamadılar. Ne gözünü açıyordu artık, ne ağzını, ne lavman için kıçını. Kilitlenmiş kalmıştı. Dayanamadı sonunda Edip; hazır Kenan da yok salonda, "Derhâl hastaneye yatırmamız lâzım mutlaka." dedi. "İntihar etmesin diye uğraşmadık mı o kadar? Bu da bir intihar. Olmaz böyle. Seyredemeyiz. Orada zaptederler hiç olmazsa." Gülhan dayı dayı baktı Edip'e. Zila yemeden içmeden kesildiğinden beri bütün cinleri tepesindeydi. "Bana bak keçi sakal,.." dedi, "... babamıza uçmadık hürmetimizden, ama sana burdan bi uçarım... Deli gömleği mi giydirteceksin İrfan'a ulan? Kenan'a giydirttiklerin yetmedi mi?" Edip, Gülhan elektroşok defterlerini de açmaya kalmadan tırıs tırıs uzaklaştı.

"Ne dedi o?" dedi Zila. Çok hâlsizdi. Daha kötüsü, ışıksız, sevinçsiz.

Gülhan hırladı: "Hastaneye yatıralımmış. O da intiharmış bu da intiharmış. Orada zaptederlermiş."

"Ne hastanesi?"

"Akıl hastanesi. Ne hastanesi olacak!"

Zila, Gülhan'ın dizine uzanıp ağlamaya başladı. "Benim Aşkım akılsız değil ki." diyordu. "Sadece âşık."

Timur hırlamadı, Serpil tıslamadı.

Gözlerinden damla damla
Yaş çıkardı arkadaşım
Birdenbire yaptı hile
İş çıkardı arkadaşım...
Âşık Nuri Çırağı

Kıdem tazminatı, ihbar tazminatı iyiydi de, emekliliğine vardı daha. Hazırdan ye ye, dağ mı dayanırdı? Bir iş bulup çalışması lâzımdı Turna'nın. Kovulduktan sonra ilk Mükerrem Bey'i aramış, ne de olsa severdi bunu Mükerrem Bey, bu da Mükerrem Bey'i çok severdi, babası gibi severdi, "Hadi ordan. Ben seni işe alacak kadar aptal mıyım?" cevabını almıştı orospu evlâdından. Sonra Ramazan Bey denen öbürkü orospu evlâdının yanına gelip giden patronların şoförlerini aramış, iyi arkadaşlardı sağ olsunlar, "Şaka mı yapıyon oğlum? Aklı olan kapısından sokturur mu seni? Gel de onu ona geç, bunu buna müzevirle, kat karıştır ortalığı, durduk yerde hepimizi ekmeğimizden et. Salak mıyız lan biz?" cevabını almıştı orospu evlâtlarından. Trafik polisi olan kaynını aramıştı sonra; bir nazı geçen şirkette şoförlük falan diyerek –kaynı da iyi çocuktu– "Valla başkası olsa yaptırtırdım ama, seni dolmuş durağına değnekçi bile yaptırtmam; gittiğin yerde harp çıkartırsın." cevabını almıştı o orospu evlâdından da.

Neticede al buyur, sonunda gazete ilanlarına kadar düşmüştü; yirmi gündür işsizdi, hazırdan yiyodular evcek. Hatırladıkça sövüyordu Cüneyt'e gitsin. Ramazan Şerif'e de sövüyordu Cemile Şerif'e de. Yetmezdi, Gönül de ölürdü inşallah. Biz nerden iş bulacaktık bu saatta? Yaş gelmiş kırk bilmem üç. Nerden?

Sair eleman arayanlara sonra bakacaktı. Önce şoför arayanlara baktı.

"Samuray Plaza...

Tecrübeli şoför alınacaktır.

Referanssız başvurular dikkate alınmaz.

Tel bilmem kaç..."

İyi. Referansımız da vardı. Bi deneyecektik bakalım.

Denedi.

Kalktı gitti Hollanda Caddesine kadar, buldu Samuray Plaza'yı, referans mektubunu sekretere verdi. "Ne zaman belli olur?"

"Biz sizi ararız."

"Senin işin de zor, biliyon mu bacım. Akşama kadar gelenin gidenin ağız kokusu..."

"Hadi kardeşim. Biz sizi ararız. Hadi."

Aramazdınız işte. Bilmiyo muyduk sanki. Aaamına çaktıımın karısı.

Sonraki iki gün de baktı etti ilanlara; üşenmezse kalkıp gidip başvurusunu yaptı, üşenirse telefonda milleti gıcık etti, kahveye çıkıp biraz kavga çıkardı, ona buna maydanoz oldu. Ama üçüncü gün:

"Turna Bey?"

"Buyrun?"

Ben Samuray Plaza'dan arıyorum. Başvurunuz kabûl edildi. Patronumuz Semih Bey sizinle görüşmek istiyor. Hemen gelebilir misiniz?"

Ana!

Japon'a maraba mı yok; ama referans Ramazan Şerif'ten olunca Semih Acar tuttu baş üstüne oturttu Turna'yı, "Buralar senden

sorulur." falan yaptı, en az Ramazan Şerif'in yüzlediği kadar yüzledi, ara ara da gaz verip keserek yirmi senelik bir şoför, hele de bunun gibi götünde gözü olanı, yirmi sene yanında çalıştığı patronu hakkında ne biliyorsa bol bol, ferah ferah aldı ağzından. Aldı demek Japon'a zahmet, öbürü getirip damper damper yığdı zaten. Ne Ramazan Şerif'in getir götür sırasında arabada yaptığı telefon konuşmalarını bıraktı, ne psikiyatriste gittiğini, ne homurdanmalarını, ne Cüneyt'e kızmalarını, ne Kunter'i çarpmalarını, ne Sevâl'i, ne Ayşegül'ü, tabii ne de Gönül'ün hastalık durumunu. "Kızın ölmesini bekleyelim bakalım..." diye akıl etti Japon. "Tapular asıl sahibine bir dönsün hele, acelemiz yok.. Biz de toparlanmış oluruz iyice."

Doğuyor ve ölüyoruz
göğün ve toprağın bir toplamı olarak
sonsuzluk sadece düşteki ışıltımız
ve sadece sevdayla varılmış sevinçte balkıyor hayat
Nihat Behram

Necmettin Mutlu'nun odasında biyopsi raporuna bakıyorlardı. Terslik merslik yoktu. "Valla Deccal gene kesmiş raconu." dedi Veysel.

Naim Orhun katılıyordu. "İmmün sistemin kafasına sıkmıştır." dedi. "Hadi kalk kalk. Senin Zeynur yüz bininci defa gelip sormadan gidip verelim haberi. Gafil avlanmayalım."

Kalktılar. "Ekibim de orada olmak ister." dedi Necmettin Mutlu. "Bekleyin, çağırayım çocukları."

"Yuh!" dedi Veysel. "Bin kişinin ne işi var göt kadar odada? Sen, ben, Bayram, Naim. O kadar."

O kadar değildi. Fatih Celil'i ziyarete gelmişti. Gelmişken Veysel'i görürdü hem. Karşılaşınca gevşediler karşılıklı; "Bi de Fatih." dedi Veysel, o da katıldı. Koridorda Celil'le karşılaştılar. Tabii Hayri de yanındaydı. "Hadi bi de bunlar olsun, ama son." Onlar da katıldı. Zeki'nin odasına girmek üzerelerdi, "Bekleyin bekleyin. Ben de geliyorum." dedi Uğur. O da katıldı.

"Kimse ağzını açmayacak, kıyameti koparırım. Bunu söylemek bi bana düşer." dedi Veysel. "Tamam tamam." dedi herkes. İçinden "Nah tamam!" diyordu Naim Orhun. Öne geçmeye çalıştı.

Girdiler içeri, Naim Orhun en öndeydi, kollarını havaya savurdu, tam "Müjdee!" diye bağıracaktı, Fatih arkasından fırlayıp ciyak ciyak bağırdı:

"Müjdeee!"

Zeki'nin sağ kaşı düştü, Zeynur'un gözünün yaşı.

Bayram da duygulanmıştı; o da yaş döktü biraz. Fatih altta kalmadı, o da döktü. Ama en duygulanan Uğur'du. "Deccal Bey sizde yaşıyor artık Zeki Bey. Siz var oldukça emrinizdeyim." deyip deyip kahkaha atıyor, bir Zeynur'a bir Zeki'ye sarılıp gene kahkaha atıyordu. Naim Orhun "O kadar sevinmeyin." falan diyerek moral bozmak için elinden geleni yapıyordu gerçi, "Daha bu ilk biyopsi. Beş altı defa yapacağız yıl boyunca." falan diyordu ama sevinç kuşu kanat açmış bir kere, ayağı yere değen kim?

O kadar adam stadyuma çevirdiler küçücük odayı. Etik Kurul korkusuna geri adım atmış bulunan Necmettin Mutlu bile havaya girip; "Acaba gözümü karartsam da *Universal Journal of Cardiology* dergisine güzel bir makale döşensem mi?" diye düşünmeye başladı o sevinçle.

Alkış kıyamet, baktı ki kimsenin kalkacağı yok, sonunda zengin kalkışı yaptı Naim Orhun, "Hadi bakalım." dedi. "Çıkalım da çocuklar kafa dinlesin biraz."

Hoca sözü dinleyip kalkmaya davrandıklarında, "Biz önce sizi dinlemek istiyoruz." dedi Zeynur. "Di mi Zeki?"

Zeki "Evet." dedi. "İstiyoruz."

"Ne istiyonuz?" dedi Veysel.

Zeynur izah etti. Dün akşam Zeki'yle öyle kavilleşmişlerdi; eğer rapor temiz çıkarsa bebeğin adı da müjdeyi kim verdiyse ondan çıkacaktı. Üniseks bir isim rica ediyorlardı yalnız; çünkü doğuncaya kadar meraktan çatlasalar da cinsiyetini öğrenmeyeceklerdi, bu konuda da kavilleşmişlerdi. Hadi bakalım.

"Ee? Hepimiz birden verdik müjdeyi?" dedi Naim Orhun. "Hattâ odaya ilk ben girdim."

Zeynur Zeki'ye baktı, sağ kaşının aşağıda olduğunu görünce, "O zaman herkes fikrini söylesin, ortak karar alalım." dedi.

"Ben başlıyorum." dedi Veysel. "İrfan koyun. Hem üniseks, hem de benim göbek adım."

Zeynur Naim Orhun'a döndü. "Siz Hocam?"

Naim Orhun Bayram'a bakıyordu. "Bayram koymayın da ne koyarsanız koyun." dedi. "Bunlar şey oluyor bayağı."

"Yaa Naim Hocam yaa!"

Üçüncü hocaya döndü Zeynur; Necmettin Mutlu'ya. "Suat." dedi o. Oğlunun adıydı ama kimse bilmiyordu bu odada. "Hem ad olarak ünisekstir, hem de mutlu anlamına gelir ki, anlamı da ünisekstir. Zaten mutlu bir çiftsiniz; yakışır."

Uğur parmak kaldırdı. "Zeki Bey'in göğsünde atan Deccal Bey'in kalbidir." dedi. "Neden Deccal koymayasınız?"

Zeki bayağı bir güldü sağ kaşıyla. Herkes güldü. Uğur çok bozuldu.

Bayram, "İkiniz de uzun boylusunuz." dedi. "Bu demektir ki sizden de uzun bir çocuğunuz olacak. Hep beraber kafa yorsak da, şöyle içinde hem yükseklik, hem yücelik, hem uzun boyluluk şey yapan bir isim bulsak? Hem de üniseks. Ne bileyim, meselâ Zirve? Ya da dünyanın çatısı: Pamir?"

Naim Orhun, "Yok, Top olsun." diye hırladı. "Hem zirvenin İngilizcesi, hem de e-postada falan kolaylık olur büyüdüğü zaman."

Herkes güldü, en çok da Zeki'nin sağ kaşı. Bu sefer de Bayram çok bozuldu.

Sıra Fatih'teydi. "Bence Bayram'ın fikri çok güzel." dedi. Veysel'i gösterdi, Naim'i gösterdi, Celil'i gösterdi, Hayri'yi gösterdi, Zeki'nin göğsündeki sargıya hafifçe dokunup Deccal'ın yüreğinin

attığı yeri gösterdi. "Burada yüce insanlar var..." Azıcık da duygulanmıştı; sesi titriyordu. Zeki'yi gösterdi, Zeynur'u gösterdi, Bayram'ın bacaklarını gösterdi. "Uzun boylu insanlar var..." Uğur'u gösterdi. "Yüksek duygular var..." Necmettin Mutlu'yu gösterdi. "Daha yüksek yerlere lâyık olanlar var." Kendini göstermedi. "Daha çeşitlendirilebilir ama, Bayram konuşurken benim aklıma hemen Doruk gelmişti."

"Afferin lan Fatih." dedi Veysel. "En multiseks ismi buldun valla. İster oğlan olsun ister kız ister homoseksüalist. Hepsine uyar."

Naim Orhun "Pöh!" demeye kalmadan Zeki dikti gözlerini Fatih'in gözünün yaşına, "Kendini niye göstermedin?" diye sordu.

"Boşverin beni." dedi Fatih. "Öyle işte."

"Öyleyse..." dedi Zeki, "Bebeğin ismi Doruk."

"Ama?" dedi Zeynur, Zeki ölü ölü bir baktı, o da "Tamam." dedi.

Daha Celil'le Hayri'ye sıra gelmemişti. Hâlbuki Celil'in aklında çok güzel bir isim vardı. Ne yapacaktın üniseks müniseks; oğlan olursa Celil, kız olursa Celile... Daha ne? Hemen itiraz etti. "Biz daha fikrimizi söylemedik beyleer."

Katılan oldu, katılmayan oldu, tartışma uzayacak gibi oldu, derken;

"Bir..." dedi Zeki. "Bebeğin adını müjdeyi veren koyacak dedik; sözümüz var. İki: Söz sözdür. Üç: Müjdeyi Fatih vermiştir. Dört: O hâlde bebeğin adı Doruk'tur. Beş: Toplantı bitmiştir." Dudakları milim kıpırdamamıştı. "Altı: Çıkabilirsiniz."

Hepsi ürpertiler içinde dışarı çıktı.

"Nooluyo lan?" diyordu Celil. "Ödüm koptu lan."

Uğur ağlıyordu.

"Yeni Deccal ben değilmişim şükür." diye düşünüyordu Hayri.

Anladım, onlar ölmediler
Ölüm adına
Ölüm maskesini takınarak
Dönüştüler bir ışığa...
Sezai Karakoç

Zila'ya acı acı bakıp; "Seç beğen al." dedi Veysel son geldiğinde. "Ya yata yata ölecek bu oğlan, ya da götürüp tıktıracağız bi tımarhaneye, elini kolunu deli bağlar gibi bağlayıp elektrik melektrik, beynini kızartacaklar. Gitmiş oğlan. Bitmiş. Baksana, intihara bile teşebbüs etmiyo kaç gündür."

"Hayatta olmaz tımarhane." dedi Zila.

"Olmazsa örtün üstünü, rahat rahat ölsün."

Veysel hariç, kalanların hepsi ağladı iki göz iki çeşme. Zila, Gülhan, Kübra, Stopali, Edip, Kenan, Orkun, Bayram... Naim Orhun bile. Hayri'yle Celil olsaydı onlar da ağlardı, ama yoklardı. Taburcu olmasına bir gün vardı Celil'in. Hayri de başında refakatçi.

Neden sonra, "Ben gidip yanında durayım." dedi Orkun. "Yalnız bırakmayalım." Ağlıyordu. Zila da ayaklandı. "Sen evine dön. Ben dururum Aşkımın yanında." Orkun kapıya doğru yürüdü. "Ben geleyim mi Aşkım?" diye sordu Gülhan. "Gelme." dedi Zila. Kalktı çıktı İrfan'ın yanına. Timur'la Serpil de peşinden. "Biz kalkıyoruz." dedi Veysel, "Hastalarımız var." Kimse kafasını kaldırıp bakmadı. Kübra bile.

Zila yakınına çekti koltuğu, sağ yanında Timur, sol yanında Serpil, İrfan'ın yumulu gözüne dikti gözlerini, baktı, baktı, baktı.

Bir gölgesiz yerdeydi. Betül diye bir kadın geldi yanına; sırtında bej bir pardesü vardı. "Ben Hayri'nin annesiyim." dedi. "Hoş

geldin Zila." Şen bir kahkaha duydu gerilerden. İriyarı, yakışıklı, güleç çehreli bir adam geldi. Sağ elinde alet kutusu vardı tangır tungur. "Ben Şengül'ün kocasıyım." dedi. "Hoş geldin Zila." İki oğlan çocuğu geldi, melek yüzlü. "Ben Memiş." dedi biri, öbürü de "Ben Okan." dedi. "Biz Bahagil'in arkadaşıyız. Hoş geldin Zila." Bahâ'nın yirmi bir sene önce eve getirdiği o birbirine âşık tekir kediyle sokak köpeği geldi. Biri elini yaladı, biri ayağına süründü mırıl mırıl. Öbürlerini tanımıyordu ama bu kediyle köpeği basbayağı tanıyordu işte. Ta kaç sene önce ölmüş gitmişler. "Bu rüya!" diye akıl etti o zaman. "Ben rüya görmem ki... Uyuyamam ki ben?" Sarışın, güzelce bir kadın geldi gençten. "Ben Şengül." dedi. Sol elinin işaret parmağı yoktu. "Yılgör'ün karısı, Deccal'ın ablası, Hayri'nin komşusu. Hoş geldin Zila." O şen kahkahalı adam tekrar geldi. "Şengüüül..." dedi kah kah gülerek. "Nerde kaldın kız seen!" Sarmaş dolaş uzaklaştı o ikisi. Keçi geldi, Battal geldi, Danyal geldi, Alaaddin geldi, Eşref geldi, Mirza geldi, Celayir geldi: "Hoş geldin Zila." Tanımadığı genç genç adamlar geldi; birinin adı Semiramis'ti: "Hoş geldin Zila." Kutlu geldi, Gazanfer geldi, Nazlı geldi, Kafa geldi: "Hoş geldin Zila." Kırmızı tişörtlü, kot pantolonlu, uzun bacaklı güzel bir delikanlı geldi. "Bayram ben." dedi. "Hoş geldin Zila." Berna'yla Seher geldi: "Hoş geldin Zila."

Deccal geldi.

"Aç gözünü Zila."

"Ben gözümü yumamam ki?"

"Aç."

Zila gözünü açtı. İrfan yatağında oturmuş, sırtını da duvara yaslamış, "Aç gözünü." deyip duruyordu.

"İrf... Aşkım?"

İrfan hâlsiz hâlsiz güldü. "Hani sen hiç uyumazdın?"

Zila ağlamaya başladı. "Hani sen hiç uyanmazdın?" Ama yüzünde güller açıyordu. Timur hırlıyordu İrfan yekindikçe, Serpil tıslıyordu.

Alçaktan alçak yürüye,
Toprak içinde çürüye,
Aşk ateşinde eriye,
Altın gibi sızmak gerek...
Niyâzi-i Mısrî

Estek köstek inmeye başladılar aşağı. Zila avaz avaz bağırıp milleti uyandırmaya çalışıyor, arada İrfan'ı öpüp kokluyor, İrfan yarı ağırlığını Zila'ya, yarısını tırabzanlara verip tepeüstü yuvarlanmamaya, Timur'la Serpil bu ikisini ayırmaya çalışıyordu.

"Aşşkımmm!"

"Zilamm!" Bitkindi İrfan; gene de altta kalmıyordu. Ne Timur'un hırıltısına pabuç bırakıyordu o hâliyle ne Serpil'in tısırtısına. Yarı yolda Gülhan'la karşılaştılar.

"İrfaaan! Gel seni bir kucak..."

Timur Gülhan'ı salona kadar kovaladı.

Edip'le Kenan geldiler koşa koşa. Serpil de onlarla ilgilendi.

Kübra merdivenin en alt basamağında bekliyordu. Çay yapmıştı sıcak. Hem ağlıyor hem oynuyordu; tabaklara damla taşırmadan.

Zila, "Bu da rüya değildir inşallah." diye düşünüyordu.

Fener alayı gibi ışıklar içinde geçtiler salona. Götürüp el birliğiyle Zila'nın koltuğuna oturttular İrfan'ı. O istediği kadar iyiyim, bırakın desin, ayağına da bir puf çektiler. "Çayını ben içireceğim Aşkımın." dedi Zila.

"Kurt gibi açım ben Zila. Ne çayı?"

Dünyalar Zila'nın oldu. Kübra'nın, Gülhan'ın, Edip'le Kenan'ın.

Sofra kuruldu beş dakikada. Kübra bile Edipgil'in yardım etmesine ses çıkarmadı, o kadar sevinçliydi. Zila da Gülhan'ın İrfan'ın sandalyesini çekmesine ses çıkarmadı artık. Yerine otururken, "Bir daha seni hiç korkutmayacağım Zila." dedi İrfan. Eridi gitti Zila sevinçten. Buharlaştı buharlaştı. "Ölürüm yoluna." dedi, "Küçük kuzum benim." dedi, "Canını yerim senin." dedi. "Aşşkımmm!" dedi. Sandalyesini dibine kadar çekti oğlanın; bitiş bitiş oturdu. Işık saçıyordu. "Ne çok özlemişim senin gülmeni." dedi İrfan. "Ben seni Aşkım? Ben seni?" O bunun dizine koydu sol elini, bu onun dizine koydu sağ elini, o bunun sırtına doladı sol elini, bu onun sırtına doladı sağ elini, Kübra göz kırpa kırpa geldi son, çayları tazeledi, o da oturdu masaya. Bu oğlanı böyle gördü ya, zehir olsa yerdi anam, zehir olsa. İrfan Zila'nın uzattığı peyniri aldı ağzına, çiğnemeden yuttu. "Öldüm açlıktan, öldüm." dedi, döndü sonra, "Hepinizden özür dilerim." diye ekledi. "Salakmışım, aptalmışım, eşekmişim." Zila daha çok Zila oldu, daha çok kendine benzedi, parladı, ışıldadı, şıkırdadı, coştu, şımardı, şakalaştı, İrfan'ın başarısız intihar girişimleriyle dalgasını geçti, Kübra "Günah anam. Deme öyle." dedi, "Nası bi adamlarsınız anam siz?" dedi, "A aa!" dedi, Gülhan, "Erkek adam erkek gibi intihar eder." deyip racon kesti, Stopali uğradıydı, onun da oturacağı tuttu, masa şenlendikçe şenlendi, Kübra'nın bile tikleri seyreldi. Ama İrfan başroldeydi, "Edip'in çok faydasını gördüm." diyerek Edip'e iltifat etti, Edip havaya girdi, "Her terapi olumlu sonuç verir aslında. Nasıl yapacağını bileceksin. Bütün mesele bu." diyerek mübalağa etti, derken yanında orospu emeklisi annesi Sevil'le Orkun, demeye kalmadan Belami, Deyzi, Ahsen, Aşkım, Nurşah, Engin, Sertaç ve Okşan'dan mürekkep emekli fuhuş camiası geldi, hepsi kötü haber almaya gelmişti, hepsi iyi haber aldı, şahtı şahbaz oldu, bayram yerine döndü ev, kahvaltı masası bayram ziyafetine döndü, herkesler oradaydı; Hayri, Celil, Veysel, bir de Naim Orhun hariç. Ama onlar da geliyordu zaten. Yoldalardı.

Apartmanın çatısında gezmişim
İnsanlar toplanmış
Ben mi çağırdım...
Levent Akif Bilgi

Gülhan kapının pervazına yaslandı. "Zila?" Bu Zila olamazdı değil mi? Şu uyur gibi başı yana düşmüş dünya güzeli? Zila uyumazdı. Bir tek öldüğünde kapanacaktı onun gözü. "Zila? Aşkım?" Ağlamaya başladı. "Zila?"

Zila gözünü açtı.

"Gülhan?"

Gülhan Zila'ya koştu.

"Dur." dedi Zila. "İrfan nerde?"

Gülhan durdu. "Sen?.. Ben... Bilmiyorum. Sen burdasın diye..."

"Koş!" dedi ikisi birden. Biri bir tarafa koştu biri bir tarafa; ikisi de avazı çıktığı kadar bağırarak: "İrfaaan!"

Edip'le Kenan fırladılar seslere. Kübra koptu geldi kırpışarak. Çarpıştılar, düştüler kalktılar koştular.

"İrfaaan!"

Stopali geldi koştu, Timur koştu, Serpil koştu.

Veysel arabayı kaldırıma çıkardı, istop etti. O her zamanki oydu ama diğerleri her zamanki diğerleri değildi. Neredeyse bıçak açmamıştı ağızlarını yol boyu. Çünkü demişti ki Veysel, "Bugün yarın gitti gider İrfan." Hayri ağlamamaya çalışıyor, Celil bir taraftan İrfan bir taraftan Gönül derken idare etmeyi bırakmış göstere

göstere ağlıyor, Bayram etliye sütlüye karışmıyor, Naim Orhun, "Bu herif dediyse çocuk ölür kesin." diye düşünüp burun kemerini sıkıyor, fosur fosur tüttürüyordu.

Arabadan indiler ya hiçbirinde iki adım atacak mecâl yok. Boş boş baktılar şöyle 133'e. Kımıl kımıl ettiler biraz, ayak sürüdüler, kasten oyalandılar. Her biri istiyordu ki bir diğeri öne düşsün. Veysel hariç. "Hadin, ne bakıyonuz eve durmuş?" deyip yürüdü, bunlar ne bakıp duruyor ki diyerek o da kaldırdı kafasını baktı öylesine. "Düşüyo." dedi. "Çekilin."

İrfan beşinci kattan kaldırıma düştü.

Kanlar saçarak yarım metre sıçradı, bir daha düştü.

Zila evin ışık alan, dünyaya açılan tek kapısının önünde bekledi biraz. Nefesini hâle yola sokmaya çalıştı. Olmuyordu. İki yumruk daha attı kapıya. "İrfaaan!" Bastırdı kolu, açtı girdi terasa.

Güneş!

Açık hava!

Gölge!

Camlar! Hepsi ayna!

Dişlerini sıktı yürüdü.

Gözlerini sımsıkı yumdu yürüdü.

Karnı kenar korkuluğuna çarpıncaya kadar. Orada açtı gözlerini.

İleriye baktı, eğildi aşağıya baktı.

Veysel'in arabasını gördü önce, sonra yere çömelmiş beş adamı gördü. Sonra onların başlarının arasından İrfan'ın göğe dikilmiş o güzel gözünü gördü. Sonra onu daha yakından gördü... Daha yakından.

"Aşşkımmm!"

Daha!

Veysel kaldırdı kafasını. “Gene düşüyo.” dedi. “Çekilin.”

Tam İrfan’ın yanına düştü Zila, on santim sekti, koynuna düştü.

Bir saat kadar sonra Uluslararası Kalp Nakli Ağının uyarısı düştü Ankara Tıp Kardiyoloji bilgisayarına. Donör de oradaydı, alıcı Gönül Şerif de.

Kimse bakire ölmez... Hayat herkesi siker!

Kurt Cobain

Yetimler kâfi miktarda adamı tedariken ve ihtiyâcen Necmettin Hoca'yla Veysel Hoca'ya bıraktıktan sonra Taşkın'ı da alıp elli beş arabalık konvoyla hiç dikkat çekmeden yola çıktılar. İtiraz kabûl etmemişti Uğur; Taşkın makamda, sol yanında oturuyordu bu kez. Önde ise Kıvırcık. Şeref konuğu.

Uğur Taşkın'a döndü. "İnanamazsın Taşkın." dedi. "Zeki Bey'deki o endam, o bakışlar, o tarz... Tıpkı Deccal Bey. İnan ki inanamazsın!"

"Niye inanayım Uğur Bey?" dedi Taşkın. "Biz de gördük gözlerini. On sefer ziyaret ettik ya beraber. Normal bir göz işte."

"Aaah Taşkın ah! Sen Deccal Bey'le benim kadar yakın olmadın tabii. Nerden bileceksin?"

Yirmi bir senedir o kadar çok anlatmıştı ki Uğur, bırak bilmeyi, ezberlemişti artık Taşkın; rüyalarında görüyordu.

Uğur Kıvırcık'tan yardım istedi: "Haksız mıyım Kıvırcık? Zeki Bey de aynı Deccal Bey gibi bakmaya başlamadı mı? Sen söyle."

Hazin hazin iç geçirdi Kıvırcık. "Valla Ağamın yerini kimse tutamaz Uğur Bey." dedi. "Yalnız bugün bana kızdı Zeki komserim, senin canın televizyon istiyo galiba dedi, bilmiyom, belki Hayri amirimden felan duymuştur ama bi şekil oldum yani. İnsan şey oluyo."

Uğur şey olmuyordu. "Gördün mü Taşkın?" dedi Taşkın'a dönerek. "Duydun mu ne demiş Zeki Bey Kıvırcık'a?"

"Duydum Uğur Bey, duydum." Of diye düşünüyordu Taşkın. Of of of!

Elli beş siyah araba iki koldan giriş yaptı Hollanda caddesine, Samuray Plaza'nın önünde sert frenlerle sağa sola savrularak durdu. Şoförler iyi denklemişti bu sefer; on bir makam arabasının on biri de kapı girişe yanlamayı başardı.

Birbirinden façalı iki yüze yakın adam gündüz gözüyle daldı galeriye, kimi sadece gösterdi, kimi sadece havaya sıktı, kimi cıncık gibi arabalara saydırdı, kim müşteri kim değil, çil yavrusu gibi dağıldı herkes; Samuray Plaza boşalıverdi.

Uğur'la Kıvırcık önde, hemen ikisinin arkasında Taşkın, onun arkasında Melih, onun yanında Ekmel, arkaları sıra Batur, Mazhar, Gani, Canip, Tunç, Süha, Oğuzhan ve Halim, merdivenlerden dekoratif tuğla döşeli balkona doğru çıkmaya başladılar. "Kaçmasın bu gene?" dedi Kıvırcık.

"Nereden kaçacak?" dedi Uğur. "Bodrum çıkışlarına beton döktürdüm."

"İyi madem. Ben bi önden girip bakayım; makam odasını biliyom."

Uğur, nazik elini bariyer gibi kullanarak Kıvırcık'ı durdurdu. "Hop!" dedi, "Anca beraber, kanca beraber Kıvırcık. Ben de biliyorum ya makam odasını. Deccal Bey'i beraber taşıdık ya."

Kıvırcık, "Doğru diyon." deyip hizaya geçti.

On bir yetim, Kıvırcık'ı da yetim say on iki, Japon'un makam kapısının önünde durdular. Uğur başını yarım geriye çevirdi. "Bir..." dedi, "... ben söylemeden ateş edeni parçalarım. İki: Giriyoruz."

Girdiler.

Japon karşılarında duruyordu. Daha doğrusu yatıyordu. Makam masasında ve yüzükoyun vaziyette. Kafası kapıya dönüktü.

Japon muydu Japon'du, ama Semih Acar'a hiç benzemiyordu, gelgelelim Semih Acar'dı da aynı zamanda.

Misâl:

Gözleri kenarlarından dikilerek birleştirilip şakaklara doğru çekikleştirilmişti yazık. Saçlarına orkideler sokuşturulmuş, göz kapaklarına rimelli kirpikler takılmış, benzi porselen gibi ağartılmış, tik budağından yapılma on dört santimlik okobolar taraklı ayaklarına olsun diye ayaklarının tarak kemikleriyle yandan fazlalık yapan parmakları kesilip yere atılmıştı. Üstünde görkemli bir geyşa elbisesi vardı, altındaysa hiçbir şey. Kafasındaki orkidelerin üzerine serilmiş ipek fileden tut, araya sokuşturulmuş mikado çöplerine, uzun takma tırnaklarına kadar tam bir geyşa sayılırdı. Ama her şeye rağmen geleneksel geyşa kültürüne uymayan detaylar da vardı. Sol eli bilekten kesilmişti meselâ ve ortalarda yoktu, bu bir, geyşa kemeri beline değil boğazına dolalıydı, bu iki, kasıklarıyla masanın arasına –muhtemelen defileden önceki– ceketi rulo yapılıp yerleştirilmek suretiyle havaya dikilmiş açık kıçında kocaman bir "GIYAS" dövmesi vardı, bu da üç. "GI" kısmı sol yanakta, "Y" kısmı tam çatalda, "AS" kısmı ise sağ yanaktaydı dövmenin. Tam bir grafik sanat harikasıydı. Uğur sol eline bakıp iç çekti. "Aaah ah!" dedi. "Biz ucuz atlatmışız."

Taşkın'ın derdi başkaydı. "Ölmüş." dedi.

"Öbürü?"

Masanın gerisinde yüzükoyun yatan donsuz adamın yanına gitti Kıvırcık. O henüz geyşa olamamıştı; kısacık boyuyla eğitiminin henüz başında çıtı pıtı bir Japon kızı gibi görünüyordu. Tutup çevirdi, "Bu sağ." dedi, alnını görünce "Allah Allah?" dedi sonra. Uğur masanın üzerinden uzanıp baktı Turna'ya. Alnında "Senin işin de zor biliyon mu?" yazıyordu ve en az Japon'un kıçındaki kadar muhteşem bir kaligrafi çalışılmıştı.

“Bakmak istemiyorum ama,..” dedi Uğur, “... poposunu da görebilir miyim? Orada da bir şey yazıyordu sanki.”

Kıvırcık, Turna’yı yüzükoyun çevirdi. “Ana!” dedi.

Uğur masanın üzerinden uzanıp baktı. Sol yanakta “Canım” yazıyordu, sağ yanakta “Mirza Bey!” Ondan başka kimse okuma yazma bilmiyormuş gibi yüksek sesle okudu: “Canım Mirza Bey!”

Kıvırcık “Allah rahmet etsin,” deyip silahını çıkardı.

“Bunun kafasına sıkıyom artık gelmişken?”

“Hayır hayır...” dedi Uğur. “ Yanımıza alalım, geçerken Hoşdere’de bırakırız en görünür şekilde. Onun işi zor.”

Cemile Şerif, kalp damar cerrahisiyle plastik cerrahi arasında mekik dokuyordu; Gönül'ün odasıyla İrfan'ın odası arasında. Oğlanın başucunda oturup yarım saat boyunca bıkmadan usanmadan "Uyan çocuğum, aç gözlerini." diyor, ellerini okşayıp seviyor, yanağını kafasını göz çukurunu öpüyor, ağlıyor, sonra oradan iniyor aşağıya, Gönül'le sohbet ediyordu. Ramazan'a da çatmıyordu artık. Hattâ "İyi savaştın delikanlı." bile dedi sonunda. "Ben olsam bu deli Veysel'e emanet edemezdim Gönül'ü."

Ramazan Şerif'in sargıları çıkalı çok oluyordu. "Affedildim mi yani?" dedi.

"Bir daha masa örtülerinin altına saklanmayacağına söz verirsen, evet."

"Söz veriyorum Cemile. Söz, söz."

"Tamam Ramazan. Ağlama lütfen, bak Gönül de duygulanıyor."

On beşinci günde biyopsi yapılacaktı Gönül'e. Bir gün öncesinde hastamızı hazırlamak için, "Hiiç takma." dedi Veysel gelip. "Kasıktan girerim, kalpten çıkarım. İki dakkalık iş. Doku reddi var mı bakacaz bi."

Cemile Şerif huzursuzlanmıştı. Destek için yanında oturan Zeynur'un elini sıktı.

"Ya varsa doku reddi?"

“Zeki’ye taktığımızı çıkarır buna, buna taktığımızı çıkarır Zeki’yè takarız.”

“Yok deve!” dedi Zeynur.

“Benimkini alın.” dedi Ramazan Şerif. Şımardı ya.

“Saçmalama Ramazan!.. Yarın öğleden sonra alır mıyız sonucu Veysel?”

Bu sefer de Veysel “Yok deve!” dedi. “Patolojiye gönderiyoruz kızım. Bikaç gün sürer.”

“Of yaa!” dedi Cemile Şerif.

“Ben de öyle demiştim.” dedi Zeynur.

Veysel kapıdan çıkıyordu.

Bayram Olsun Bayram Olsun

Canım Sana Gurban Olsun...

Telefonu çıkarıp “Bak bakmadan bilecem...” dedi ekranı Ramazan Şerif’e göstererek. “Babam arıyo de mi?”

“Talât İnan arıyor yazıyor...” dedi Ramazan Şerif. “Bravo!”

Veysel açtı.

“Söyle Baba!” dedi, durdu dinledi biraz, “Ha, söyle Bahâ?” dedi, az daha durdu dinledi, “İyi. Hadi görüşürüz.” dedi, kapatıp cebine koydu. “Babam ölmüş de...” dedi, çıktı.

Herkese dair bir hüzün için yerimiz vardır...

Aslı Sarıoğlu

Gönül'ün biyopsi gününün gecesi indi Talât İnan'ı getiren uçak. Michael Stormon'la kızı Sarah Stormon, Bahâ, Erdem, Ensar ve Foto da gelmişti. Yanlarında karıları da vardı. Bahâ'nınki Lamilla, Erdem'inki Anne, Ensar'ınki Grace, Foto'nunki Christine. En güzeli oydu; en uyumlu çift de Fotogil. Abiye birer açık mavi bluz, altta kot etek, ayakta tenis çorapları, spor ayakkabıları. Tıpatıp aynı giyinmişlerdi.

Mehmet Sana'nın üstün gayretleriyle cenazesi çok kalabalık olabilirdi üstâdın ve en az Ankara'da saltanat sürdüğü zamanlardaki kadar popüler. Ama bahtsız adam, "Bir gün geçici hizmet binamızın önünde katafalakta tutalım gelmiş geçmiş en iyi kalp hekimi olarak. Gazetelere sağlam ilan veririz, birkaç da televizyon programı ayarlarız. Müthiş reklam olur. Rahmetli de öyle isterdi." der ve Veysel "Sen rahmetlinin avukatı mısın lan?" deyip üstüne yürürken Kıvırcık'la Bahtiyar da oradalardı. "Sen dur Veysel Hocam." dedi Kıvırcık. "Ben ona bi televizyon dinlettireyim de görsün reklamı."

Dinletti.

Ufak bir merasim düzenleyip abartmadan Cebeci Asri Mezarlığına defnettiler rahmetliyi. Bahâgil vardı, Celil'le Hayri vardı, Zeki'yle Zeynur –adamdan sayarsan bir de Zeynur'un karnındaki Doruk– vardı, Kıvırcık'la Bahtiyar vardı, Uğur'la Taşkın, Melih'le Azer, Süha'yla Akın, Halim'le Ejder, Ekmel'le Refet, Batur'la Emet, Gani'yle Burhan, Mazhar'la Oktay, Oğuzhan'la Sadri,

Tunçla Tamer, Canip'le Kandemir vardı, Necmettin Mutlu vardı, Michael Stormon'la kızı Sarah Stormon vardı, Edip'le Kenan vardı, Stopali'yle Kübra vardı, Ramazan Şerif'le Cemile Şerif, Cüneyt Aktan'la Aytül Aktan vardı, Ral personelinden Fatih vardı, Melis Kumcu vardı, Numune personelinden Bayram vardı; uzun bacaklarıyla hemen dikkat çekiyordu.

Bir tek İrfan'la Zila yoktu; İrfan hastanedeydi, Zila başka bir yerde.

En çok toprağı Mehmet Sana attı Talât İnan'ın mezarına, bir tek de o ağladı. Kafası elli bir ekran kadar olduğundan gözyaşları sağ ve sol omuz başını ıslatıyordu, yanaklarını değil. Veysel "Yok yav..." diyerek kibar kibar kabûl etti tâziyeleri. "Ben öleceğini biliyodum zaten. Bin sene yaşayacak hâli yoktu."

Cenazeden Ankara Tıp'a dönerlerken Veysel'e "Ne okudun?" diye sordu Naim Orhun.

"Biliyosun ya aslanım... Patoloji, sitoloji, cerra..."

"Onu sormuyorum be. Rahmetliye ne okudun diyorum. Dua olarak."

"Dua da mı okuyacaktık?"

Nuh'a haber eyleyin
Gelsin de tufan görsün...
Ozan Emekçi

Biyopsi raporu, cenazeden iki gün sonra ulaştı Necmettin Mutlu'nun odasına. Dört çift göz zarfın tepesine üşüşüp baktı. "Bu da gol." dedi Veysel. "Red med yok. Gene tutturduk."

Naim Orhun "Hadi kalkın kalkın." dedi. "O dondurma kokulu kadın yüz bininci defa gelip sormadan gidip verelim haberi. Gafil avlanmayalım."

Kalktılar. "Ekibimi bari bu sefer..."

"Yürü Necmi, yürü. Sen, ben, Naim, bi de Bayram. O kadar."

Bu da o kadar değildi. Cüneyt koridorun başını tutmuştu, "Ben de geliyorum." dedi. "Gel." dedi Veysel. Ayşegül'le Kunter de çıkıverdiler bir kenardan. "Biz Hocam? Biz?" Veysel kırmadı artık, "Tamam." dedi. "Bi de siz, son." Mükerrem Zemherir Namal, karısı Beyza ve kızı Bade, Celil ve Hayri'yle birlikte –"Tamam lan. Hemen girelim de..."– Gönül'ün kapısında dikiliyorlardı. "Ağır ool!" diye bir ses geldi. Dönüp baktılar, Gülhan, aşkının kalbi kimde atıyor, görmeye gelmişti; bir de müsait olursa kulağını dayayıp iki saniyecik dinlemek, iki metre kadar gerisinde Kübra vardı sek sek sekerekten, bir lokmacık kalmıştı üzüntüden, bir koluna Edip girmişti bir koluna Kenan, arkasından da Stopali takviye ediyordu, uçuruyorlardı kadını. "Koşmayın anam, koşmayın!" diyordu, "Nası bi adamlarsınız anam siz? A aa!" Yeni baştan toparlanıp kapı ağzında en baştan birikmeye başlamışlardı ki Belami, Deyzi, Ahsen, Aşkım, Nurşah, Sevil, Engin, Sertaç ve Okşan'dan mürekkep

emekli fuhuş ailesi akın etti. Kimi Sevil gibi oğluyla geliyordu, kimi bir başına, kimi dostuyla, kocasıyla, sevgilisiyle. Deyzi, "Amaaliyet başarılı geçmiş miii? İyi miiymiş Zilaa'nın kaalbi?" diyordu. "Yuh lan!" dedi Veysel. "Tamam, siz de gelin ama bu son." dedi sonra. Ama bu da son değildi. Çocuklar Avustralya'ya dönmeden Zila'ya veda etmeye geldiler dünya gözüyle. Bahâ, Erdem, Ensar, Foto. Karıları yanlarındaydı: Anne, Lamilla, Grace ve Christine. Dinçer de geliyordu; bir kolunda Su, bir kolunda Fehiman. Kıvırcık'la Bahtiyar da kaçırmadı tantanayı. "Gelin amına koyuyum, siz de gelin." dedi Veysel. "Boku çıktı çıkacağı kadar. Yalnız bak, bu sefer de biri benden önce cırlasın, harbi harbi hır çıkarırım."

"Tamam tamam." falan dediler yalandan. Naim Orhun tedbirini almıştı, kapı açılırken öne atıldı, atılmasa daha iyiydi; o ayaklar altında kalırken arkadan sökün eden otuz altı kişi aynı anda bağırdı:

"Müjdeee!"

Girdim gönül şehrine, daldım onun kârına,
Aşk ile seyrederken iz buldum can içinde.
Yûnus Emre

Zeki düğün dernek karşılanmadı Çankaya Karakolunda; hiç de umurunda değildi sanki. Buz gibi çıktı merdivenleri, sağ kaşını yıkarak nöbetçiyi selâmladı, girip sağa döndü, bir memurla karşılaştı, ona da bir kaş bahşetti, doğruca odasına gitti.

Düğün dernek oradaydı.

Masanın üstünde kocaman, kalp şeklinde bir pasta, duvarda koskoca bir yazı: "Hoş Geldin Devrem!"

Karakolda kadrolu ne kadar memur, komiser, komiser yardımcısı varsa oradaydı. Karakolun eskileri Hayri'yle Celil, ilaveten Necmettin Mutlu, Kıvırcık, Bahtiyar, Uğur, Uğur olduğu için Taşkın, Veysel, Naim Orhun, Bayram, Ramazan Şerif, Cüneyt ve tabii Zeynur. Kıyı kenar dizilmiş alkış tutuyorlardı; Zeki'yi on üç ayak buzdolabı gibi görünce kestiler el çırpmayı.

Alkış kesilince, "Deccal Bey'in vefâtı içimde hep yarayan bir kana olarak kalacak Taşkın." dedi Uğur. "Hep!"

Taşkın eliyle ağzını örtüp "Kanayan bir yara olmasın Uğur Bey?" dedi, pıskırdı.

"Gülme Taşkın. Burda hazin bir şey konuşuyoruz."

"Gel Zeynur." dedi o sırada Zeki, "Mumu üçümüz üfleyelim." Üçümüz derken sağ kaşı bayağı bir oyalandı sağ gözünün içinde.

Bayram'la Fatih pastayı dilimleme ve servis yapma işine gönüllü yazılmışlardı, yeme içme işine ise herkes.

Önce memurlar müsaade istedi, sonra Veysel "Gel bak sana ne gösterecem." deyip Bayram'ı aldı gitti, Kıvırcık müsaade isterken dili sürçtü: "Ağam müsaaden olursa..." Zeki'nin sağ kaşı buna hemen mukâbele etti, jest olarak da geçerken eve bıraksın diye Zeynur'u kattı yanına, Zeynur döndü bir cilveyle, "Bu akşam da geç gelmezsin inşallah?" dedi. Zeki'nin gözü şöyle belli belirsiz bir gitti geldi televizyon kumandasına, "Yürü yenge, yürü." dedi Kıvırcık. Ayberk hariç, son Celil'le Hayri kaldı odada. Önce Hayri geldi kucakladı Zeki'yi, "Uslu dur, bizim oğlanda bağırsak kalmadı artık." dedi, sonra Celil geldi kucakladı, "Kardeşim!" dedi. Dönüp çıktılar.

Zeki kapıya bakıyordu. "Ee?" dedi Ayberk arkasından. "Hazır mısın kumandan?"

Zeki döndü, Ayberk ne ara döndüğünü anlayamadı.

"Neye hazır mıyım?"

"Tanga giyip dolaşacaktın Kumrular'da. Hani o Orhan Sarıtaş denen hırt vardı ya? Davası kabûl edilmiş. Bak sözün var ha!"

Zeki ölü ölü baktı Ayberk'e. "Bir..." dedi, "... Söz sözdür. İki: Sende Orhan Sarıtaş'ın adresi, telefonu var mı? Üç: Varsa hemen ver. Dört: Yoksa hemen bul. Beş: Dava düşmüştür."

Bu sözleri sanma her insan anlar,
Kuş dilidir; bunu Süleyman anlar,
Bu sırr-ı müphemi ârifân anlar,
Çünkü cahillerden pinhân eyledik...

Edip Harâbî

Uğur Taşkın'ı göndermişti Ankara Tıp'a; kendi gitmemişti; o kadar da değildi artık. Taşkın, Gıyas'ın odasına girdi. Gıyas, sağ eline oranlarsan üç beden büyük duran sol eline bakıyor, parmaklarını açıp açıp kapatıyordu. Sermiyan da yanındaydı. Mirza Bey fark etti ilk Taşkın'ı. "Baba piskopat!" diye bağırıp kanat çırptı, tısladı.

"Biliyoruz." dedi Taşkın.

Gıyas yirmi bir sene öncesinden hatırlıyordu Taşkın'ı; dün gibi. "Hoş geldiniz Taşkın Bey." dedi. "Öldürecek misiniz beni?" Heveslenmişti.

"Keşke!" diye düşünüyordu Taşkın. "Maalesef hayır." dedi. "Taburcusun. Gidiyoruz. Uğur Bey'in maiyetinde çalışacaksın."

Sermiyan mahzunlaşmıştı. "Ben?" diye sordu.

"Sen de geliyorsun." Ne Deccalından kurtulabiliyorduk Uğur'un, ne Deccalının anısından, ne emanetinden.

Gıyas kalktı.

"Ne iş yapacağım Uğur Bey'in yanında?"

"Kargasına konuşma öğreteceksin."

Cemile Şerif, İrfan'ın başucundaydı gene. "Uyan çocuğum, aç gözünü." dedi.

Gönül'le Ramazan Şerif de oradaydı.

"Bir de ben denemek istiyorum." dedi Gönül.

"Dene kızım. İki defa hayatını kurtardı bu çocuk." Uzanıp Zila'nın kalbinin attığı yere dokundu. "Gel, yer değişelim."

Gönül kıpırdamadı. "Siz dışarı." dedi.

"Ama?.."

Karısının omuz başlarını tutarak "Gel Cemile." dedi Ramazan Şerif. "Gel canım."

Çıktılar.

Gönül annesinin kalktığı yere, İrfan'ın başucuna geçti. Biraz ağladı önce, sonra eğildi, göz çukurunu öptü, dudaklarını İrfan'ın kulağına yapıştırdı, fısıldadı:

"Aşşkımmm!"

İrfan gözünü açtı.

Tohumun gönlü başlar vermeye tohum,
Ağaç durmadan söyler, döker içini...

Mevlânâ

Bayram çok heyecanlıydı. "Görür görmez anlayacak mıyım yani?" dedi.

"Naim bile anladıktan sonra,.." dedi Veysel, "... sen havada karada anlarsın. Akıllı çocuksun."

"Ay çok heyecanlıyım."

"Gel gel. Aha. Şu dut, şu da armut. Bak bakalım."

Bayram baktı.

Solda yayılıp gitmiş bir dut ağacı, onun on metre kadar sağında da yükselip çıkmış bir armut ağacı vardı. Aralarında fütursuzca serpilmiş; bundan ona kol, ondan buna dal atmış, buna da ona da dolanmış, taze kementleriyle hem bunun hem onun dallarına tutunmuş bir asma.

Bazı yerlerde delip geçmişti ağaçları arsız şey. Birinin kovuğundan girmiş, gövdesinde göz açıp çıkmış, birinin budağına dolanmış, kabuğunu yolup içine sızmıştı.

Bundan ona taşımıştı özsuyunu, ondan buna.

Kanun nizam dinlememişti.

Bunu ona götürmüştü onu buna.

Bunu o yapmıştı onu bu.

Tek bir koruk yoktu yapraklarının arasında. Ama dut ağacında bol bol armut vardı, armut ağacında da bol bol dut.

“Nasıl yani? Nasıl yani?” diye diye gitti dut ağacının altına Bayram, esnek dallarından birini eğdi, bir armut koparıp ısırdı. “Dut tadı var yaa!” diye bağırdı. Veysel armudu silkeleyip epeyce dut döktü yere, eğilip aldı birini, Bayram’a attı, Bayram da ağzına. “Bu da armut resmen! İnanmıyorum!”

Koştu, şu hayatla bu hayat arasındaki arsız asmanın, Veysel’in boynuna sarıldı.

“Anladın mı fıstığım?”

“Anladım ama... nasıl...”

Veysel kolunu Bayram’ın beline doladı. “Gel bakiim...” dedi eve doğru sürerken, “... sen akıllı bi çocuğa benziyosun. Senin adın ne bakiim?”

Şenlik başlıyor, kıyamet kopuyor,

sevinç kuşları en yükseğe havalanıyor!

Opera, Çankaya Karakolu, Kumrular...

Yeraltının tekinsizleri, yerüstünün kırıkları, manyak doktorları, garibanları, haydutları, iyi polisleri, kötü polisleri, iyi kötü polisleri, eli maşalı aklı karışıkları...

Yangın, hesaplaşma, hile hurda, çek senet, heyecan, neşe, acı mizah, olmadık aşk, hep aşk, ille de aşk.

Sezgin Kaymaz Sevinç Kuşları serisinin üçüncü romanı Son Şûrâ'da okurun tiryakisi olduğu kahramanların iplerini çözüyor; yerde gökte yıldız, kitapta kütükte kanun bırakmıyor. İyiyle kötünün, umutla düşüşün sınırlarında kurduğu dili ve lezzetli üslubuyla Sezgin Kaymaz eski ve yeni okurlarının karşısında. Edebiyat karnavalına hazırlanın.

SON ŞÛRÂ

Deccal'i tanımayanlara bir uyarı:
Romanın içinde kırık bir jilet saklı!

SEZGİN KAYMAZ

APRIL

9 786055 162610